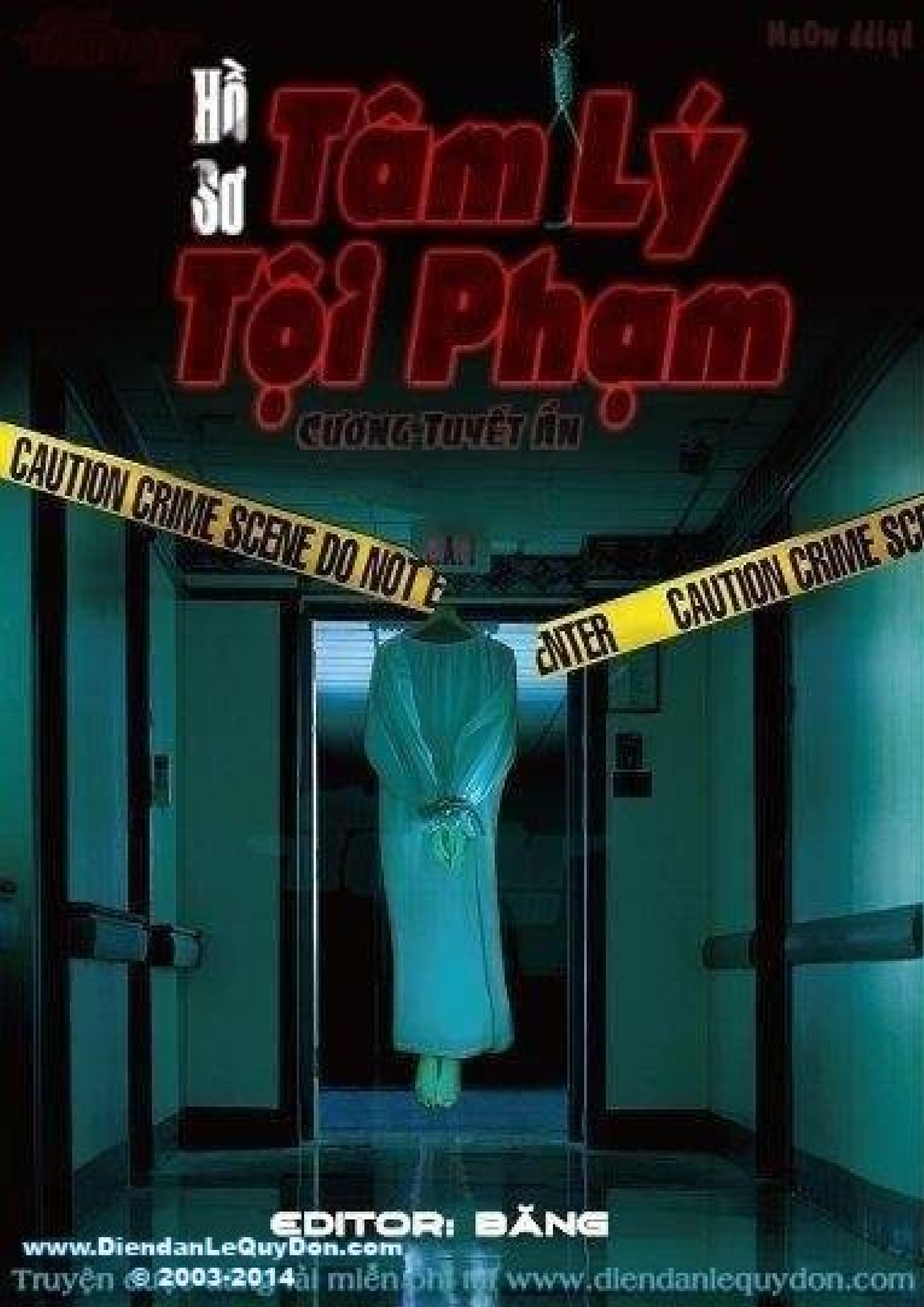

Hồ Sơ
Tâm Lý
Tội Phạm
CHUNG TUYẾT ẨN
CAUTION CRIME SCENE DO NOT
ENTER
CAUTION CRIME SC
EDITOR: BĂNG
www.DiendanLeQuyDon.com
©2003-2014
www.diendanlequydon.com

Mục lục

Quyển Thứ Nhất - Bằm Thây Huyết Chứng

Tôi chữa trị cho em, nên phải làm tổn thương em

Tôi yêu em, nên phải trừng phạt em.

-- Rabindranath Tagore

Lời Dẫn

Lời dẫn 1996

Tuyết lớn, thành phố J, ngày 18 tháng 01, năm 1996.

Đây là trận tuyết đầu tiên từ khi bắt đầu mùa đông tới nay của thành phố J, chạng vạng một ngày trước đó đến rạng sáng ngày kế, hoa tuyết tung bay khắp trời, phiêu tán khắp phố lớn ngõ nhỏ, cả thành phố bị màu trắng ngần của tuyết bao phủ, tĩnh mịch lại trang nghiêm. Đường sá rộng rãi cũng như một tờ giấy trắng trải phẳng, không chút cáu bẩn và nếp nhăn, thỉnh thoảng có dấu vết của ô tô và người đi đường ngang qua, rất nhanh bị những bông tuyết mới che phủ, không để lại chút vết tích, thật là một ngày tốt lành để "Vứt xác"!

Khoảng bốn giờ sáng, tuyết rốt cuộc cũng ngừng, trên đường cái trống trải truyền đến một tràn tiếng vang kẽo kẹt kẽo kẹt, công nhân vệ sinh bảo vệ môi trường Thẩm Tú Lan, đẩy chiếc xe con vệ sinh bốn bánh, đi quét dọn đoạn đường chị phụ trách.

Thẩm Tú Lan dừng lại bên cạnh một thùng rác lớn đầu hẻm. Hít một hơi thật sâu, bầu không khí sau tuyết nhẹ nhàng khoan khoái, cuối cùng triệt để xua tan cơn buồn ngủ còn sót lại của chị, chị từ trên xe dọn vệ sinh cầm lấy chổi, quơ vài cái, chuẩn bị bắt đầu quét dọn đường sá.

Lúc này, đầu hẻm nổi lên một trận gió xoáy, hất tuyết lên khắp người chị, trước thùng rác tuyết vốn chất đống cũng bị gió thổi tan, lộ ra một túi du lịch màu sẫm, giữa một mảng tuyết trắng bốn phía, túi du lịch màu sẫm có vẻ đặc biệt chói mắt.

"Những người này cũng thật là, đi thêm một bước nữa cũng lười đi, cứ phải ném ra ngoài!"

Thẩm Tú Lan lắc đầu lẩm bẩm một câu, tiện tay xốc túi du lịch lên, đang muốn ném vào thùng rác bỗng nhiên đổi ý, muốn xem trong túi chứa cái gì, chị nhanh tay, đặt túi trên đất, kéo khóa quan sát bên trong.

Trời vừa tờ mờ sáng, ánh sáng mờ tối, Thẩm Tú Lan thấp thoáng thấy trong túi dường như là một ít thịt heo bọc miếng băng mỏng bên ngoài màu máu lẫn lộn. Chị đưa sát mũi ngửi, không có mùi gì khác, nghĩ thầm, có thể là ai đó lúc giao hàng sớm cho chỗ bán thịt heo không cẩn thận đánh rơi, hoặc hộ gia đình nào đó ngại thịt béo không muốn ăn nên ném.

"Ôi, thực lãng phí đồ vật. Cũng tại vì bây giờ cuộc sống tốt rồi, nếu là mấy năm trước, nhà nhà nấu ăn dùng mỡ cũng đều là mỡ heo này làm thành."

Thẩm Tú Lan thốt lên một câu cảm thán, kéo khóa lại, lại nặng nề xốc túi du lịch lên, đặt trên xe dọn vệ sinh, chị dự định mang túi thịt này về cho "Tiểu Hoàng" ăn.

"Tiểu Hoàng" là con chó lang thang Thẩm Tú Lan nhặt được lúc quét dọn đường. Khi ấy, chú chó nhỏ cả người đen nhẻm bẩn thỉu nằm bên đường, trên hai chân trước đang chảy máu, thoạt nhìn như là bị thương. Chú chó nhỏ rên rỉ dùng ánh mắt đau đớn nhìn chằm chằm Thẩm Tú Lan, trái tim hiền lành của chị lập tức mềm nhũn. Chị ôm nó về nhà, cùng con gái tắm rửa cho nó, băng bó kỹ vết thương.

Chú chó nhỏ được tắm, hiện ra màu lông ban đầu - màu vàng, vì vậy con gái liền đặt cho nó một cái tên là Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng từ đó được xem như một thành viên trong gia đình, con gái Thẩm Tú Lan vô cùng thích nó, mỗi ngày ngoại trừ ngủ và đến trường, hầu như cùng chú chó nhỏ như hình với bóng, như chăm sóc em trai mà chăm sóc chú chó đáng yêu này.

Sáng sớm vừa bắt đầu làm việc đã nhặt được một túi thịt, Thẩm Tú Lan

cảm giác hôm nay vận may của mình thật không tệ, sức làm việc cũng không khỏi tăng vọt lên, hơn hai giờ đã sạch sẽ gọn gàng hoàn thành công tác dọn tuyết trên đường. Chị nhanh nhẹn thu dọn dụng cụ, đẩy xe con trở về nhà.

Chỗ ở Thẩm Tú Lan cách đoạn đường chị quét dọn không xa, đi bộ cả đi lẫn về chỉ hơn nửa canh giờ, cho nên thường sau khi kết thúc ca sớm là chị lén chuồn về nhà, làm cho chồng và con gái một bữa sáng nóng hổi.

Nhà của Thẩm Tú Lan là đơn vị của chồng chị phân cho, ở quanh đó cũng đều là đồng nghiệp của đơn vị chồng, hai bên rất quen thuộc. Chị vừa cùng hàng xóm lui tới trong hành lang vui vẻ chào hỏi, vừa lấy chìa khóa mở cửa nhà mình.

Đúng như dự đoán, con gái sau khi rời giường không để ý đến rửa mặt đã cùng chơi đùa với chú chó nhỏ trong phòng khách, chồng xem chừng còn chưa thức dậy.

"Tiểu Hân, đừng chơi nữa, mau đánh răng rửa mặt!" Thẩm Tú Lan thay dép lê, đi tới cửa phòng bếp đặt túi du lịch xuống, vừa đi vào toilet rửa tay vừa thúc giục con gái.

Thẩm Tú Lan thay quần áo lao động ra treo trên tường phòng tắm, nghe con gái trong phòng khách hỏi: "Mẹ, cái túi mẹ cầm về kia đựng gì trong đó thế ạ?"

"Ở trên đường lượm được một túi thịt, mang về cho Tiểu Hoàng ăn."

"Mẹ, con đút Tiểu Hoàng một miếng được không?"

"Được chứ, con coi chừng một chút, đừng làm dơ áo ngủ."

"Dạ, con biết rồi."

Thẩm Tú Lan đi tới trước bồn rửa tay thoa xà bông lên tay và mặt, nghe tiếng con gái lê dép lẹp xẹp đến bên phòng bếp, tiếp theo là thanh âm ồn ào kéo khóa, sau đó yên lặng một hồi, phỏng chừng con gái đang chọn thịt,

nhưng rất nhanh, một tiếng kêu sợ hãi thảm thiết truyền vào tai chị.

Thẩm Tú Lan chưa từng nghe qua tiếng kêu thảm thiết như vậy của con gái, chị không màng suy nghĩ nhiều, xà bông vẫn còn trên mặt liền chạy vọt ra khỏi phòng tắm, đồng thời chồng chị bị tiếng thét chói tai của con gái đánh thức cũng từ phòng ngủ chạy vội ra.

Hai người lớn, một cha, một mẹ, lúc này cũng sợ ngây người! Con gái trợn to mắt, há cái miệng nhỏ nhắn, ngơ ngác ngồi ở cửa bếp, cả người như bị đóng băng, trong bàn tay nhỏ giơ giữa không trung của con bé, siết thật chặt một "ngón tay" đầm đìa máu!

Người đàn ông kinh hô.

Người phụ nữ gào thảm thiết.

Chú chó Tiểu Hoàng sủa "gâu gâu".

Đôi mắt kinh ngạc của bé gái gắt gao nhìn chằm chằm vào ngón tay máu.

HỒ SƠ TÂM LÝ PHẠM TỘI

Cương Tuyết Ấn

Chương 1: Tái Hiện Bằm Thây

Năm 2012, học viên cảnh quan nào đó ở phía bắc, phòng bộ môn Tâm lý học phạm tội.

Hàn Ấn ngồi trong phòng làm việc yên tĩnh, tay trái khẽ nâng gò má tựa trên tay vịn ghế, tay phải nghịch "con chuột" trên bàn, đôi mắt ẩn sau gọng kính màu đen kiểu cổ điển kia trầm tĩnh mà thâm thúy, đang chuyên chú nhìn màn hình máy tính. Anh đang chuẩn bị cho bài giảng buổi chiều.

Từ khi tạm giữ chức cảnh đội địa phương trở lại học viện đã một khoảng thời gian, tạm biệt sự khẩn trương và bận rộn của công việc hình cảnh, cuộc sống lại lần nữa quy luật hẳn lên, khiến Hàn Ấn không khỏi cảm thấy có chút buồn tẻ và vô vị, trên người cũng mọc ra không ít thịt thừa.

Vì có nền tảng rèn luyện cả một năm, Hàn Ấn thu hoạch rất lớn. Không chỉ sưu tầm được một ít vụ án điển hình có giá trị nghiên cứu, hơn nữa còn đích thân tham dự công tác điều tra giải quyết nhiều vụ án quan trọng. Đặc biệt với anh làm trụ cột, trong thời gian ngắn ngủi một tháng, thành công phá được cả thảy mấy vụ án liên quan đến giết người liên hoàn, khiến anh ở giới cảnh sát đánh một trận thành danh.

Thế nên khi anh quay về học viện giảng dạy, trong lớp lúc nào cũng chật ních học sinh đủ loại chuyên ngành hâm mộ mà đến. Học viện đương nhiên vui vẻ ủng hộ ham muốn học tập của học trò, cũng vui vẻ thấy giáo viên có hiệu ứng minh tinh xuất hiện, liền sắp xếp toàn bộ lớp của anh đến giảng đường ở cầu thang lớn, cho nên trên cơ bản mỗi khóa giảng của anh đều là đại khóa.

Nhưng so sánh với thành tựu trên chuyên ngành, anh càng hy vọng mình có thể có đột phá trên chuyên ngành hơn. "Ứng dụng tâm lý học" ở quốc nội cất bước khá muộn, cơ hội thực tiễn thiếu hụt, cho đến nay vẫn dùng tham

khảo lý luận phương tây là chính. Tuy rằng hành vi loài người tồn tại rất nhiều điểm giống nhau, nhưng tâm lý con người hoạt động không thể nào giống nhau như đúc, đặc biệt là thân ở hệ thống xã hội bất đồng, giai đoạn phát triển xã hội và hoàn cảnh xã hội. Cho nên Hàn Ấn vẫn hy vọng có thể tham dự thực tiễn nhiều hơn, chẳng qua cơ hội như thế sẽ không thường xuyên xuất hiện.

Tiết buổi chiều của Hàn Ấn phải giảng hai kiến thức cơ bản trong phân tích chứng cứ hành vi - "Thủ đoạn phạm tội thường thấy và "Dấu hiệu phạm tội". Chúng trong thực tế phá án, đối với chuỗi vụ án và dự phán biến dạng tâm lý của tội phạm có tác dụng rất quan trọng, đồng thời lại cực kỳ dễ lẫn lộn. Cho nên Hàn Ấn đặt chúng vào giảng cùng nhau, hy vọng thông qua so sánh "Vụ án thực tế", để học sinh có nhận thức và hiểu biết sáng suốt so sánh trực quan.

Đây là sở trường của Hàn Ấn. Anh không thích lệ thuộc sách vở, viết bảng cũng viết vô cùng đơn giản, thông thường chỉ có một tiêu đề mà thôi. Anh càng muốn dung nhập tri thức vào trong vụ án thực tế, cùng học sinh chia sẻ và thảo luận. Chính như anh thích Quách Đức Cương tướng thanh*, không có bất kỳ dấu vết biểu diễn nào, nhìn như đang tán gẫu cùng khán giả, nụ cười của khán giả tự nhiên phát ra từ đáy lòng, mà so với những kiểu biểu diễn truyền thống và kịch bản rập khuôn kia, khán giả rất khó phát ra tiếng cười từ đáy lòng.

(* Tướng thanh là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Diễn viên trên sân khấu ra sức diễn một trận, khán giả vẫn mãi không lĩnh hội chút hài hước nào, đến sau cùng chỉ là bị tinh thần chuyên nghiệp của diễn viên đầu đầy mồ hôi cảm động, mới vỗ tay vài cái tượng trưng. Hàn Ấn cảm thấy đó là nỗi bi ai của người diễn viên, giống làm một giáo viên vậy, nếu chỉ ngày qua ngày, năm nối năm, giáo điều hóa, hình thức hóa đổi lấy chức danh, vậy cũng không cho anh đủ động lực được.

Anh có bối cảnh gia đình rất ưu việt, cha là thương nhân công thương nghiệp nổi danh nơi quê nhà, dựa vào điều kiện của anh có thể có rất nhiều lựa chọn, sở dĩ chọn làm một giáo viên, hoàn toàn xuất phát từ nhiệt tình với bộ môn này.

Lúc này, Hàn Ấn đang trong kho tư liệu vụ án cá nhân của anh tìm kiếm vụ án có thể trích dẫn, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên. Là viện trưởng gọi, giọng nói rất gấp, bảo anh nhanh chóng đến chỗ viện trưởng, nói có lãnh đạo sở tỉnh chỉ đích danh muốn gặp anh. Hàn Ấn không dám chậm trễ, đơn giản thu dọn bàn, liền đứng dậy đi.

Mấy giờ sau, một chiếc "Boeing 737" chở đầy hành khách, vững vàng đáp xuống sân bay của thành phố nào đó ở Giang Nam. Cửa khoang máy bay mở ra, Hàn Ấn theo cầu thang chậm rãi bước xuống.

Nơi này là tỉnh S, thành phố J. Đang là đầu tháng ba, thời tiết đã ấm hơn nhưng vẫn lạnh, ánh nắng chiều ấm áp, nhẹ nhàng hắt trên người Hàn Ấn, ấm áp vô cùng dễ chịu.

Đến trạm kiểm soát sân bay, Hàn Ấn ở đại sảnh dừng chân nhìn xung quanh, rất nhanh tầm mắt anh bị một người phụ nữ xinh đẹp cách đó không xa hấp dẫn.

Người phụ nữ kia, thoạt nhìn tuổi tác tương đương Hàn Ấn, khoảng chừng ba mươi tuổi, song phụ nữ khéo bảo dưỡng tuổi tác thật sự không đoán đúng được. Cô ta chải mái tóc ngắn ra sau tai, tóc mái phủ qua trán đến giữa chân mày, khuôn mặt gầy nhọn, tròng mắt sáng ngời sắc bén, da trắng nõn hồng hào, trang điểm thanh nhã, chuẩn mực. Mặc một thân âu phục xám tro, chân mang giày cao gót màu đen. Cả người đoan trang già dặn, lại lộ ra ý vị tràn đầy nữ tính, có vẻ như là lãnh đạo cao cấp của công ty lớn. Cô ta khoanh hai tay trước ngực, cơ thể thẳng tắp, hai chân giang mức độ rất rộng, ánh mắt sắc bén quét nhìn từng hành khách đi qua trạm kiểm soát, nhưng tầm mắt chỉ dừng vài giây trên mặt Hàn Ấn lại dời đi.

Đây là một lối đứng vô cùng cường thế và theo bản năng bảo vệ lãnh thổ,

hầu như chính là tư thế đặc hữu của "police".

Hàn Ấn hé miệng cười, đi thẳng tới trước cô gái xinh đẹp, đưa tay lễ phép hỏi: "Xin chào, cô hẳn là người của cục chuyên gia an toàn công cộng* thành phố đúng không?"

(* Tên gọi tắt của cục Chuyên gia an toàn công cộng là "Cục Cảnh Sát")

Cô gái thoáng sửng sốt, giơ tay lên nhận lấy tay của Hàn Ấn khẽ bắt, chần chừ nói: "Ngài, ngài là thầy Hàn Ấn?" Thấy Hàn Ấn gật đầu công nhận, cô lập tức lộ ra nụ cười dịu dàng, thoải mái hào phóng nói, "Tôi tên là Diệp Hi, là người phụ trách đội hình cảnh thành phố, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, không ngờ thầy lại là một thanh niên đẹp trai nho nhã như thế."

"Nào có, nào có." Hàn Ấn khiêm tốn khen lại một câu, "Tôi cũng chưa từng gặp nữ đội trưởng hình cảnh nào xinh đẹp như cô."

Diệp Hi thu tay về, nghiêng đầu nhìn phía sau mình, quay đầu lại vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Sao thầy nhận ra tôi là police?"

"Haha, tôi đoán mò." Hàn Ấn không muốn tài năng quá lộ ra, hời hợt trả lời qua loa.

"Đoán mò? Thật không..."

Diệp Hi nửa tin nửa ngờ, lại muốn truy hỏi, phía sau truyền đến một tràn tiếng thở dốc nặng nề. Rất nhanh, một chàng trai thân hình cao lớn, mặt mày sáng sủa, trong tay giơ tấm biển nhận người thân có viết tên Hàn Ấn chạy đến bên cạnh cô. Chàng trai lau mồ hôi trên trán, thở phì phò nói: "Đội trưởng Diệp, tới chưa?"

"Đậu có một cái xe thôi mà sao lâu thế? Thầy Hàn người ta đều đã tự tìm tới cửa rồi." Diệp Hi trắng mắt liếc chàng trai quở trách, sau đó thay bộ mặt tươi cười giọng nói hoà hoãn giới thiệu đôi bên, "Đây là thầy Hàn Ấn, đây là cảnh viên Khang Tiểu Bắc trong đội."

"Khó tìm chỗ đậu mà, em là cảnh sát nhân dân đâu thể dùng đặc quyền phải không? Hơn nữa hôm nay sao máy bay đến đúng giờ thế?" Chàng trai mặt cười lấy lòng, luôn mồm nói. Dứt lời vội vàng chuyển hướng Hàn Ấn, vồn vã "giành lại" túi xách du lịch trên tay anh, "Ngại quá, để thầy đợi lâu, cả đường vất vả, em giúp thầy mang hành lý nhé?"

Thịnh tình khó chối từ, Hàn Ấn đành phải cười cười buông tay.

Chào hỏi vài câu, ba người bước ra khỏi đại sảnh. Hàn Ấn đi phía trước, Khang Tiểu Bắc và Diệp Hi ở sau lưng nhỏ giọng thầm thì:

"Đội trưởng Diệp, anh ấy làm sao tìm được chị?"

"Nói là đoán mò."

"Ồ, em thấy cũng bình thường, chắc là nhìn chị xinh đẹp tới bắt chuyện đoán mò mà ra."

"Cậu cho rằng ai cũng giống cậu à, thấy gái đẹp liền muốn trêu ghẹo, người ta là chuyên nghiệp, chớ nói nhảm nhiều như vậy, thành thật đi theo người ta học hỏi bản lĩnh đi."

Ra khỏi đại sảnh sân bay, Khang Tiểu Bắc bước nhanh chạy đến bên một chiếc xe màu xám biển số cảnh sát mở cửa, Hàn Ấn và Diệp Hi khiêm nhường tuần tự lên xe, ngay sau đó Khang Tiểu Bắc cũng lên xe nổ máy.

Xe chạy đi không lâu sau, Diệp Hi ngồi phía sau áy náy nói với Hàn Ấn bên cạnh: "Ngại quá thầy Hàn, lần này mời thầy sang đây giúp đỡ chúng tôi phá án, theo lý vốn phải liên lạc với thầy trước, nhưng thầy không có phương thức liên lạc, đành phải xin nhờ một người bạn có địa vị ở sở tỉnh giúp đỡ giới thiệu gặp mặt, không ngờ ông ấy phái thẳng thầy tới, thầy sẽ không cảm thấy chúng tôi quan liêu chứ?"

"Không đâu, không đâu." Hàn Ấn lắc đầu liên tục, giọng điệu chân thành nói, là tôi phải cảm ơn các chị mới đúng, loại cơ hội thực tiễn này với tôi mà nói vô cùng hiếm có."

"Dạ, vậy tôi sẽ không khách sáo nữa, tôi đơn giản kể tình hình vụ án trước!" Nhắc tới vụ án sắc mặt Diệp Hi nghiêm túc, "Đầu năm, vốn xảy ra một vụ giết người bằm thây, là vụ án khá quỷ dị đặc biệt giống một vụ án bằm thây chưa giải quyết, địa điểm vứt xác cũng cực kỳ gần nhau, chúng tôi bước đầu phán đoán hai vụ án đến từ cùng một hung thủ. Thị cục vì thế thành lập tổ chuyên án, sau khi chúng tôi điều tra quan hệ rộng rãi của hai người bị hại cùng với quan hệ xã hội của họ, không phát hiện giữa họ có bất kỳ mối liên hệ nào. Vụ án điều tra đến nay, có thể nói không tìm được bất kỳ manh mối có giá trị nào, về phương hướng và trọng điểm điều tra tiếp theo, chúng tôi cũng không có đầu mối, mọi người muốn mời thầy tới giúp chúng tôi biết báo cáo phạm tội, cũng hy vọng thầy có thể giúp chúng tôi lập ra sách lược điều tra phá án hữu hiệu."

"Không thành vấn đề, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Hàn Ấn nghe giới thiệu của Diệp Hi, dùng sức gật đầu nói.

Khoảng nửa giờ sau, xe dừng trước cửa một nhà khách tên là Hương Viên, cách nhà khách không xa có cổng một tòa nhà thấp, treo biển Cục Chuyên Gia An Toàn Công Cộng Phân Cục Cổ Lâu.

Sao lại tới phân cục? Vụ án lớn như vậy tổ chuyên án phải thiết lập tại thị cục mới đúng chứ?

Hàn Ấn hơi nhíu mày có chút buồn bực, chỉ nghe Diệp Hi vừa mở cửa xuống xe, vừa giải thích: "Hai vụ án bằm thây, đều xảy ra ở khu Cổ Lâu, hơn nữa vụ án trước đó thị cục sau khi điều tra giải quyết nhiều năm không có kết quả, chuyển ngược lại vụ án về tổ án tồn đọng phân cục Cổ Lâu, tư liệu vụ án cũng gửi toàn bộ đến đây. Để tiện, cũng để cố gắng hết sức giảm thiểu quấy rầy từ phía ngoài, cho nên thị cục lập tổ chuyên án ở chỗ này, chúng tôi cũng sắp xếp cho thầy nghỉ lại ở ngay phụ cận, điều kiện hữu hạn, xin thầy thông cảm nhiều."

"Không sao." Hàn Ấn đáp một tiếng, tâm trạng không nhịn được rất tán thưởng sự nhạy cảm của Diệp Hi. Anh chỉ vừa âm thầm lẩm bẩm trong lòng, tỏ ra trên mặt cũng chỉ là chút biểu cảm nho nhỏ, nhưng vẫn bị Diệp Hi tỉ mỉ

bắt được, xem ra cô gái này tuổi còn trẻ mà ngồi lên vị trí đứng đầu đội hình cảnh, tuyệt đối có chỗ hơn người.

Hàn Ấn xuống xe, theo Diệp Hi vào nhà khách.

Nói là nhà khách, kỳ thực điều kiện cũng không tệ lắm, trình độ xấp xỉ khách sạn hai sao. Đại sảnh rất rộng rãi cũng rất gọn gàng sạch sẽ, phía bên phải cửa xoay còn có một hồ nước, mấy người khách đang nhàn nhã ngồi bên cửa sổ thủy tinh chạm đất uống trà, thoạt nhìn rất thích ý.

Căn phòng đã được sắp xếp xong trước đó, cho nên hai người cộng thêm Khang Tiểu Bắc mang hành lý, đi thang máy thẳng lên phòng "508" đã đặt cho Hàn Ấn. Mở cửa, trong phòng không ngờ đã ngồi sẵn hai người, xem ra chờ đã lâu.

"Đây là thầy Hàn Ấn đặc biệt đến giúp đỡ chúng ta; Vị này là phó cục trưởng trinh sát hình sự chủ quản thị cục chúng tôi Hồ Trí Quốc. Vị này là tổ phó tổ chuyên án Phó Trường Lâm." Diệp Hi giới thiệu hai bên với nhau, lại chỉ vào Khang Tiểu Bắc bên cạnh Hàn Ấn nói, "Tiểu Bắc lần này sẽ theo thầy trong suốt hành trình phá án, chúng tôi sắp xếp cậu ấy ở đối diện thầy. Thứ nhất, có thể bảo vệ thầy an toàn. Thứ hai, cậu ấy là người địa phương, khá quen thuộc với địa lý nhân văn trong thành phố, thầy điều tra vụ án và dùng xe cũng dễ dàng hơn."

"Cám ơn! Cám ơn!" Hàn Ấn thấy Diệp Hi sắp xếp chu toàn luôn miệng nói cám ơn, nhưng lại có chút liên lụy Khang Tiểu Bắc, liền khách khí nói, "Thế này có phải quá phiền cho Khang cảnh quan không?"

"Không sao, em đang 'Độc thân' mà, tan việc về nhà cũng ăn bám, ở đây lo ăn lo ở, còn có thể học thầy đôi chiêu, quá tốt rồi!" Khang Tiểu Bắc cướp lời nói.

"Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta cầu không được đấy. Nhà khách này không lớn, nhưng mỹ nữ thì không ít, không thấy vừa rồi cậu ta đi lên sao, mắt nhìn con gái nhà người ta trắng trợn đến phát xanh rồi." Diệp Hi cười chế nhạo

Khang Tiểu Bắc.

"Vậy không đúng đâu đội trưởng Diệp, sao chị lại nói em giống sắc lang vậy, đây chính là phản ứng bình thường của nam thanh niên độc thân đầy hứa hẹn đó." Khang Tiểu Bắc tiếp tục huyên thuyên.

"Ôi ôi, được rồi, cả ngày chỉ biết nói lảm nhảm." Hồ cục trưởng thực sự có phần nhìn không vừa mắt, vội vàng ngăn hai người, ngượng ngùng nói với Hàn Ấn, "Cậu xem những tên lính này của tôi, không biết lớn nhỏ, để cậu chê cười, đều là tại tôi nuông chiều."

"Đúng vậy, thầy đừng chê cười, chúng tôi ở đây theo cục trưởng lúc đầu đều rất thân với dân, chúng tôi không hề dám tự cao tự đại, bầu không khí làm việc vô cùng tốt." Diệp Hi bổ sung một câu đúng lúc, "Đúng không, đội phó?"

"Ừ, đúng, đúng."

Phó Trường Lâm cười khan hai tiếng phụ họa, có vẻ không tình nguyện lắm, trong mắt Hàn Ấn nhìn vào, trong lòng không khỏi thoáng qua chút lo lắng.

Mọi người chào hỏi khách sáo vài câu, cục trưởng Hồ đề nghị đến nhà ăn dùng bữa, coi như đón tiếp Hàn Ấn. Giờ cơm trưa đã qua, cơm chiều còn sớm, Hàn Ấn muốn từ chối, nhưng nghĩ đã đến địa bàn nhà người ta, vẫn nên khách tùy chủ sẽ tốt hơn, bằng không có vẻ làm màu quá, liền gật đầu nhận lời.

Mọi người một đường khiêm nhường đi tới phòng ăn. Ngồi vào chỗ của mình không lâu, thức ăn đã lần lượt bưng lên, mỹ vị phong phú, màu sắc đủ cả, rất nhanh chất đầy bàn xoay, hình ảnh đầy đủ rõ ràng ngành ta không thiếu tiền.

Cục trưởng Hồ nâng ly nói: "Đến, lấy trà thay rượu, cầu chúc chúng ta hợp tác thành công... "

Ăn cơm xong, tạm biệt mọi người, Hàn Ấn về phòng. Không lâu sau Diệp Hi lại một mình đến thăm, mang đến tài liệu vụ án giao cho Hàn Ấn xem qua. Bởi vì ghi chép kiểm tra liên quan đến vụ án thực sự nhiều lắm, Diệp Hi không thể chuyển hết ngay đến được, cho nên cô chỉ tạm thời mang đến phần hồ sơ miêu tả đề cập tới vụ án, những thứ khác nếu Hàn Ấn yêu cầu có thể đến tổ chuyên án và tổ án tồn đọng chọn đọc tài liệu bất cứ lúc nào.

Diệp Hi đưa hồ sơ cho Hàn Ấn, thuận tiện dặn dò kế hoạch sắp xếp ngày thứ hai: "Sáng sớm mai tôi tới đón thầy tham dự hội nghị sáng trong tổ, trong buổi họp sẽ nhằm vào phương diện pháp y và kiểm nghiệm dấu tích vật chứng làm một phân tích tổng hợp, chúng ta cùng nghe kết quả, thuận tiện thầy cũng chào hỏi những đồng nghiệp khác trong tổ một chút, sau đó sẽ dẫn thầy đến cảm nhận thực địa tại những nơi vứt xác, thầy xem sắp xếp như vậy được không?"

"Không cần phiền cô qua đây đâu, tôi và Tiểu Bắc tới thẳng tổ là được." Hàn Ấn nhận lấy hồ sơ bỏ lên bàn, quay lại nói lên nghi vấn, "Kết quả pháp chứng sao giờ mới có?"

"Anh cũng biết công tác kiểm nghiệm tử thi của vụ án bằm thây luôn nặng nề, hơn nữa chúng tôi muốn lần nữa tiến hành kiểm nghiệm tiêu bản của vụ án chưa giải quyết năm xưa kia, trở ngại rất lớn, trang thiết bị đòi hỏi rất cao, cho nên sở tỉnh đặc biệt phái tới một chuyên viên từng đào tạo chuyên sâu tại "Phòng thí nghiệm pháp y bang Connecticut Hoa Kỳ" đến chủ trì công tác, cho nên trì hoãn chút thời gian." Diệp Hi đưa cổ tay nhìn đồng hồ, đứng dậy mỉm cười với Hàn Ấn, thân mật nói, "Hôm nay như vậy trước đi, có yêu cầu gì thầy có thể nói bất cứ lúc nào, tôi không quấy rầy nữa, thầy xem xong hồ sơ thì ngủ một giấc, bắt đầu từ mai chúng ta sẽ kề vai chiến đấu, cũng phải phiền thầy theo chúng tôi vất vả một phen rồi."

"Cô đừng khách khí, đây là vinh hạnh của tôi." Hàn Ấn tiễn Diệp Hi ra cửa, trên mặt mang nụ cười mỉm cộp mác của anh, một mực nhìn theo bóng dáng Diệp Hi đi vào thang máy.

Xoay người vào trong, vẻ mặt Hàn Ấn có chút phức tạp, anh hoạt động gò

má một chút, giống như đang tháo mặt nạ ra vậy.

Rất nhiều người đều thích nụ cười nhạt ôn văn nhĩ nhã của Hàn Ấn, nào ngờ đây chẳng qua là công cụ che giấu tình cảm thực của anh mà thôi. Lúc còn rất nhỏ, mẹ chê cha anh sự nghiệp không có thành tựu, bỏ rơi hai cha con ra nước ngoài. Từ đó trở đi anh trở thành đối tượng bị bạn học và lũ trẻ hàng xóm xung quanh chế giễu, còn nhỏ đã hiểu chuyện anh sợ cha biết đau lòng, đành phải trốn một mình lén rơi nước mắt. Cuối cùng có một lần bị cha phát hiện, hai cha con ôm nhau thống thống khoái khoái khóc một trận.

Sau đó, cha đặc biệt nghiêm túc nói với bé Hàn Ấn: Từ nay về sau chúng ta ai cũng không được vì những kẻ không đáng mà rơi một giọt nước mắt nào nữa, không ai vì con khóc thương tâm mà cảm thông cho con, ngược lại sẽ càng coi thường con trầm trọng hơn. Con phải cười, càng bị thương càng phải cười, cười thì chúng sẽ cảm thấy không thú vị nữa, phải cười cho chúng tự thẹn với lòng. Khi đó bé Hàn Ấn còn chưa thể nào hiểu được hoàn toàn lời cha mình, nhưng lại vững vàng ghi nhớ trong đầu.

Cười lúc bị trêu chọc, đau khổ cũng cười; cười lúc đắc ý, thất ý cũng cười; cười với một người đáng ghét, khi lúng túng trước người mình thích cũng cười...

Nói thật, đối với phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp, tuổi còn trẻ đã ngồi lên cảnh giới địa vị cao sẽ luôn khiến người ta có chút viễn vông. Chuyện phụ nữ dựa vào sắc đẹp để leo lên cao đã nhiều vô số kể trong xã hội này, cho nên phản ứng đầu tiên của Hàn Ấn đối với Diệp Hi không khỏi cũng rơi vào khuôn sáo cũ, anh liên tưởng đến một ít quy tắc ngầm, tỷ như "Trong cung có người" hoặc "Trên giường có người". Nhưng khi anh nắm tay Diệp Hi, lòng bàn tay đầy vết chai cứng kia khiến anh tin, đây là một con người thường xuyên cầm súng và chuyên cần rèn luyện.

Tiếp tục tiếp xúc, biểu hiện của Diệp Hi xem như có sự nhạy bén của hình cảnh, hơn nữa kinh nghiệm phá án dày dặn, suy nghĩ rất rõ ràng. Sự xếp đặt giờ giấc của cô đều rất thích hợp với công việc của Hàn Ấn, từ góc độ của Hàn Ấn mà nói, ban đầu tiếp xúc vụ án, không tránh khỏi ấn tượng ban đầu

giữ vai trò chủ đạo, anh không mong được xem danh sách kẻ tình nghi. Kiểm tra khám nghiệm thực địa nơi vứt xác, càng giúp anh giải mã ý đồ của hung thủ hơn, mà liên quan đến chuỗi vụ án, phân tích chứng cứ hành vi nhất định phải kết hợp với ý kiến pháp y.

Đương nhiên trong này, anh cũng cảm nhận được Diệp Hi trong xử lý quan hệ với cấp trên dưới rộng rãi và khôn khéo, có thể nói là thành thạo. Nói chung, tuy rằng chỉ có mấy giờ tiếp xúc ngắn ngủi, sự thoải mái đứng đắn, tự nhiên bộc trực của Diệp Hi, khiến Hàn Ấn cảm thấy nói chuyện với cô trở nên vô cùng thoải mái, trong lòng anh bắt đầu có một thứ gì đó nhộn nhạo không nói rõ được, dường như có bàn tay đang khẽ đẩy cánh cửa trái tim phủ bụi đã lâu của anh, đang thức tỉnh cảm giác mà anh đã nhiều năm chưa tìm được trên người phụ nữ.

Rửa mặt, cởi áo khoác xuống, nằm dài trên giường, Hàn ấn mở hồ sơ ra.

Vụ án năm trước phải truy ngược về ngày 18 tháng 1 năm 1996. Sau khi một trận tuyết lớn ùn ùn kéo đến, nữ công nhân vệ sinh lúc quét đường, nhặt được bên cạnh thùng rác một túi du lịch chứa thịt. Nữ công nhân vệ sinh thiên tính thiện lương, theo bản năng cho rằng đó là một túi thịt heo, liền mang về cho con chó ở nhà ăn, kết quả ở trong túi phát hiện ngón tay người, vì vậy gọi điện báo cảnh sát.

Cảnh sát nhận được điện thoại báo, cảnh sát lập tức đến ngay, xác nhận thịt trong túi du lịch đến từ cơ thể con người, kiểm soát trong túi, có hàng trăm miếng thịt và ba ngón tay.

Sau đó mãi đến giữa trưa, thành phố J lại có nhiều chỗ phát hiện xác bầm thây, qua pháp y kiểm nghiệm khung xương, đặc thù lông tóc, cùng với bộ phận cơ thịt, khi đó phát hiện xác bị bầm thây đến từ cùng một nữ giới. Thời gian bị hại và nguyên nhân tử vong do thi thể bị phá hủy nghiêm trọng, không cách nào thu được kết luận chuẩn xác, xét nghiệm động lý hiển thị, không có dấu hiệu trúng độc, kiểm tra tuyến sinh dục hiển thị, không có dấu hiệu mang thai.

Những mảnh vụn thi thể đạt tới mấy trăm khối, bị vứt tại bốn địa điểm ở thành phố, cắt khá ngay ngắn. Trừ vị trí cơ quan sinh dục tử cung ra, còn lại nội tạng không hề thiếu mất, phần xương cốt tứ chi, thiếu xương chậu và một ngón tay. Đầu cùng nội tạng và da thịt đều có dấu hiệu từng qua nhiệt độ cao. Hung thủ lúc vứt xác, gấp quần áo người chết cùng nội tạng đặt chỉnh tề.

Trong toàn bộ vật chứng, trừ thuốc súng còn lưu lại tìm thấy trong túi du lịch chứa xác ra, không phát hiện vân tay, lông tóc, máu, tinh dịch có liên quan đến thông tin về hung thủ.

Sau khi xác nhận giới tính, cảnh sát trước tiên tìm kiếm nguồn gốc cái xác trong báo cáo án mất tích, sau khi không có kết quả liền đăng manh mối lên nhật báo thành phố J. Chiều hôm ấy, một đám người tự xưng là giáo viên học sinh "Đại học Cố Đô" thành phố tới nhận xác.

Trải qua xác nhận phân biệt, người chết là học sinh năm nhất khoa Trung văn "Đại học Cố Đô", tên là Duẫn Ái Quân.

Duẫn Ái Quân, 20 tuổi, vốn là người xã Q tỉnh này. Chạng vạng ngày 9 tháng 1 năm 1996, vì học sinh cùng ký túc xá phạm luật dùng bếp sưởi điện, cô thân là trưởng ký túc xá bị liên lụy phải bị xử phạt, sau khi bày xong giường chiếu tức giận ra ngoài, ở đoạn đường cửa bắc đại học Cố Đô - Ngã tư đường Thanh Điểu và đường Hà Khẩu, lúc mất tích mặc áo khoác bông đỏ, quần bò xanh da trời.

Vụ án này được phòng Chuyên gia an toàn công cộng tỉnh S liệt vào một vụ trọng án, có liên quan đến phương diện yêu cầu kỳ hạn phá án, tập hợp cảnh viên tinh anh của cảnh sát thành phố J thị thành lập tổ chuyên án tên là "Án bằm thây 96. 1. 18", toàn bộ cảnh lực cả thành phố đều tham dự điều tra giải quyết án này.

Xung quanh hiện trường vứt xác đầu tiên, cảnh sát vốn đặt giới định chu vi 3km, sau đó tăng thêm đến 5km, coi như phạm vi điều tra hiện trường bằm thây. Duy trì liên tục điều tra đến trăm dân cư cùng mấy ngàn tên người

hiềm nghi, chỉ riêng điều tra trong trường "Cổ Đại" đã mất đến ba tháng, nhưng đủ loại nỗ lực vẫn không vì thế mà mang đến được chân tướng vụ án.

Một năm sau, tổ chuyên án tuyên bố giải tán, ba năm sau, vụ án chuyển tới tổ án tồn động khu Cổ Lâu, đến lúc này trên thực chất điều tra vụ án đã kết thúc, tuy nhiều năm qua ngẫu nhiên có lác đác vài đầu mối xuất hiện, nhưng phần nhiều không qua nổi cân nhắc, vụ án này mãi không được mở ra lần nữa.

Thời gian thấm thoát, năm tháng luân phiên, người mới thay người cũ, thành viên tổ chuyên án "Án bằm thây 96. 1. 18" năm đó, cũng trải qua quỹ đạo cuộc đời bất đồng của riêng mỗi người. Họ có người về hưu, có người không làm cảnh sát nữa, có người lên chức, có người vẫn làm cảnh sát quèn không chút tiếng tăm, nhưng họ chưa bao giờ quên buổi sớm tuyết trắng máu đỏ ấy, nữ sinh viên mặc áo khoác đỏ ấy, "96. 1. 18" đã rơi xuống cuộc đời họ để lại dấu ấn khó mà phai nhạt.

Đương nhiên, lấy tư cách tham gia vào công tác hình sự nhiều năm, trải nghiệm của họ phong phú, trong lòng rất rõ ràng, thông thường thời gian phá án hoàng kim kỳ thực chỉ ngắn ngủi có 72 giờ, huống chi đã nhiều năm như vậy, e rằng "án 96. 1. 18" quả thực đã vĩnh viễn chìm vào trong bùn cát đáy biển rồi, hung thủ cũng đã vĩnh viễn biến mất.

Nhưng không phải vậy, 16 năm sau, vào năm 2012 được người Maya tiên đoán là những năm cuối của thế giới, thành phố J lại lần nữa xảy ra huyết án bằm thây.

Quỷ dị là, vụ án này nạn nhân cũng bị phân thây, mảnh vụn thi thể cũng đạt mấy trăm khối, kỹ thuật cắt tinh vi, địa điểm vứt xác cũng không kém chút nào với "Án bằm thây 96. 1. 18", thậm chí người đầu tiên phát hiện xác bằm thây báo án cũng "Cùng một người công nhân vệ sinh".

Người chết, Vương Ly, nữ, 32 tuổi, người thành phố này, kế toán công ty. Vào khoảng 1 giờ sáng ngày 1 tháng 1 năm 2012 mất tích, lúc mất tích mặc áo khoác lông dê màu đỏ. Khoảng 5 giờ sáng ngày 4 tháng 1, mảnh vụn thi

thể được công nhân quét dọn vệ sinh tìm thấy.

Vụ án này vừa xảy ra, thị cục hỏa tốc thành lập tổ chuyên án, mệnh danh là "Chuyên án bằm thây 12. 1. 04", đồng thời mở lại vụ án "Án bằm thây 96. 1. 18" điều tra. Tổ trưởng là Diệp Hi, do tổ trưởng tổ án tồn đọng phân cục Cổ Lâu Phó Trường Lâm mãnh liệt yêu cầu gia nhập, cho nên bổ nhiệm làm phó tổ trưởng tổ chuyên án.

Hàn Ẩn từ trong những ảnh chụp hiện trường máu đầm đìa, chọn ra bức ảnh hai nạn nhân khi còn sống.

Vương Lỵ rất đẹp, có thể dùng quyến rũ động lòng người để hình dung, mặt trái xoan tiêu chuẩn, tóc dài uốn lượn như thác nước xõa trên đầu vai, một đôi mắt quyến rũ, phong tình vạn chủng.

Mã Duẫn Ái Quân lại là một cô gái tóc học sinh chải ngắn, dáng dấp thanh tú, cô đứng phía dưới bảng hiệu trường đại học Cố Đô, hướng về phía ống kính mỉm cười, có thể là ảnh chụp kỷ niệm ngày đầu tiên cô nhập học, đang tràn đầy khao khát về cuộc sống tương lai. Nhưng sau hơn ba tháng chụp bức ảnh này, thiếu nữ hoa quý đã hóa thành một làn khói, vĩnh viễn rời khỏi thế giời tương lai tốt đẹp vừa mở ra này, để lại cho thế nhân một huyền niệm đến nay không cách nào tháo gỡ.

"Ái Quân tôi có thể giúp cô nhắm mắt không?" Hàn Ẩn nhịn không được khổ sở.

Chương 2: Hiện Trường Vứt Xác

Hoàng hôn mặt trời lặn.

Đường cái xám xịt, liếc mắt nhìn không được tới đầu cuối, trên cột mốc dựng sừng sững bên đường viết "Đường Thanh Điểu", nền trắng chữ đen, trang trọng nghiêm túc, tựa như chỉ dẫn hướng đến địa ngục. Bóng dáng cô gái cô độc, bước chậm trên con đường yên tĩnh, mải mê trong tâm sự của mình, nắng chiều tàn chiếu cột đèn như đuổi theo bóng lưng cô, áo khoác màu đỏ trên người dưới chùm sáng màu vàng kim chiếu rọi, tươi đẹp như màu máu, kiều diễm ướt át.

Có lẽ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Hàn Ấn, cô dí dỏm dừng lại trên mặt đường, vươn hai cánh tay như đang đi lại trên cầu thăng bằng. Thỉnh thoảng cô quay đầu lại vẫy tay với Hàn Ấn, Hàn Ấn không thấy rõ hình dáng cô, chỉ cảm thấy đó sẽ là một khuôn mặt xinh đẹp hơn người.

Một cơn gió mạnh thổi qua, cô gái mất thăng bằng, cơ thể bỗng nhiên lảo đảo hướng về lòng đường, một chiếc xe tải lái cực nhanh vừa vặn trườn tới, đối diện đụng vào. Cơ thể cô trong nháy mắt nát tan tành, vẽ trên không trung từng đường parabol hoàn mỹ, lả tả rơi trên đường. Đầu cô gái rơi xuống cuối cùng, lăn đến bên chân Hàn Ấn, đầu lâu kia đỏ ngầu ngửa mặt lên -- A! Là Diệp Hi!

Mơ! Là một giấc mơ! May mà chỉ là một giấc mơ!

Hàn Ấn tỉnh lại, lòng còn sợ hãi. Từ trên bàn đầu giường mò tìm mắt kính mang vào, đồng hồ treo tường hiển thị tám giờ đúng, ngoài cửa sổ đã là bóng đêm mênh mông, nhìn không thấy ánh sao, cũng không có mặt trăng, đêm tối như một bức màn sân khấu treo trước cửa sổ phòng Hàn Ấn.

Đột ngột lại trông thấy một đống ảnh chụp máu me đầm đìa nhìn mà phát

hoảng bên cạnh kia, một loại áp lực vô hình lấp kín ngực Hàn Ấn, anh nghĩ, nên ra ngoài hít thở không khí thôi.

Mặc áo khoác vào, khép cửa phòng, ngồi thang máy xuống đại sảnh.

Trong đại sảnh không có vị khách nào, Khang Tiểu Bắc và hai nữ tiếp tân đang trò chuyện trước quầy, Khang Tiểu Bắc vẻ mặt phấn khởi nở hoa, nữ tiếp tân đã cười run rẩy cả người.

Hàn Ấn không muốn quấy rầy họ, thả nhẹ bước, tiến vào cánh cửa xoay đi ra ngoài.

Quả thật là lúc ấm lúc lạnh, lúc lạnh lúc nóng. Buổi chiều còn nắng vàng chiếu rọi khắp nơi, giờ đây đã gió lạnh từng cơn, trên mặt đất cũng ướt đẫm cả, xem ra vừa đổ một trận mưa.

Xa xa lại truyền tới tiếng sấm đứt quãng, không biết là mưa đang dần lui, hay vẫn muốn kéo trở lại, Hàn Ấn cảm giác được chút âm u lạnh lẽo, rụt cổ, suy nghĩ nên quay về mặc thêm quần áo, hay là dứt khoát về ngủ cho rồi? Đang do dự, Khang Tiểu Bắc đuổi tới.

"Thầy Hàn thầy đi đâu em đưa thầy đi nhé?"

"Cũng không đi đâu, tùy tiện dạo loanh quanh, cậu làm việc của cậu đi, không cần để ý đến tôi."

"Không vội, không vội, em cũng không có việc gì ngồi tán phét thôi."

"Hai cô bé kia rất xinh đẹp."

"Hi hi." Khang Tiểu Bắc ngượng ngùng sờ cổ, "Hay là em dẫn thầy đi thưởng thức cảnh đêm nơi này của bọn em nhé?"

Hàn Ấn suy nghĩ một chút, "Cũng được."

"Thầy chờ một chút, em lấy xe."

Không chờ Hàn Ấn đáp lời, Khang Tiểu Bắc đã đi đến chỗ đậu xe của nhà khách, Hàn Ấn vừa muốn ngăn cản, ngẫm lại, quên đi. Ăn mặc phong phanh, có xe có thể ấm áp hơn.

Khang Tiểu Bắc đậu xe bên cạnh Hàn Ấn, Hàn Ấn ngồi vào xe, bỗng dưng đổi ý.

"Tiểu Bắc, cậu hiểu rõ tình hình vụ án không?"

"Hiểu rõ ạ, từ khi bắt đầu em đã theo đội trưởng Diệp tiến vào, tất cả hồ sơ em cũng đều đã xem qua rất nhiều lần, sao vậy, thầy Hàn?"

"Vậy cậu dẫn tôi đến hiện trường vứt xác xem xét xung quanh nhé."

"Được, thầy Hàn thầy thật là chuyên nghiệp, em phải học hỏi thầy một ít mới được."

"Ha ha. Ôi, đúng rồi, sau này chớ khách khí với tôi như vậy nữa. Tôi lớn hơn cậu, cậu gọi tôi là Anh Hàn hoặc anh Ấn đều được, đừng gọi thầy Hàn, thầy Hàn, nghe như xưng hô trong giới văn nghệ vậy."

"Ha ha, được, em gọi anh là anh Ấn nhé."

Khang Tiểu Bắc đạp ga, xe hơi lao vút ra ngoài.

Khang Tiểu Bắc chở Hàn Ấn quẹo ra khỏi nhà khách chạy về phía nam, không lâu sau quẹo phải ở một ngã ba, ngoài cửa xe xuất hiện một hàng tường rào bò đầy dây leo, tầm mắt hơi hướng lên nhờ vào ánh sáng đèn cao xạ, có thể thấy một tòa tháp kiến trúc cổ xưa. Cao chừng 5, 6 tầng, mặt tường màu xám giống như bị dây leo bao quanh dày đặc, quét một lớp năm tháng tang thương và lịch sử dày nặng, hoàn chỉnh tự nhiên, tích lũy tại nơi này.

"Đây chính là đại học Cố Đô." Khang Tiểu Bắc chỉ cửa sổ xe bên tay phải giới thiệu, nói xong lại chỉ ngoài cửa xe bên trái vài tòa nhà kiểu tây ngói màu nâu cọ nói, "Bên kia là khu túc xá học sinh."

"Duẫn Ái Quân năm đó ở chỗ ấy sao?" Hàn Ẩn hỏi.

"Đúng, ở tại tòa ký túc xá số bốn."

Đáp lại tiếng vang của Khang Tiểu Bắc, xe từ cổng bắc đại học Cố Đô xẹt qua, nhanh chóng quẹo vào một đường thẳng rộng rãi.

"Đây là đoạn đường những học sinh đó nhìn thấy bóng dáng Duẫn Ái Quân lần cuối, đường Thanh Điểu."

Hóa ra nơi này chính là con đường xuất hiện trong giấc mơ của mình, nhưng không hề vắng vẻ tĩnh lặng như trong mơ, đương nhiên cũng sẽ không xuất hiện đầu của Diệp Hi. Hàn Ẩn theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, lập tức lại nhíu mày, "Tại đó chạng vạng tối, trên con đường này, cô gái trẻ xinh đẹp sẽ gặp được ai, chuyện gì chứ?"

Ô tô trong lúc Hàn Ẩn trầm tư, quẹo năm rẽ bảy cuối cùng ngừng lại.

"Đến rồi, chỗ công nhân vệ sinh hai lần phát hiện xác ở đó." Khang Tiểu Bắc xuống xe, chỉ vào một cái thùng rác hình hộp màu xám đậy nắp đen nói, "Sớm nhất là loại thùng sắt màu xanh biếc, sau đó đổi thành loại thùng vệ sinh này, xác được vứt trước thùng rác ở chỗ dễ thấy. Năm 96 chứa xác là một túi du lịch màu xám, bên trong chủ yếu là thịt vụn còn có ba ngón tay. Vụ án đầu năm, hung thủ vứt xác dùng đều là túi rác lớn màu đen, vứt ở chỗ này cũng là thịt vụn và ba ngón tay."

Hàn Ẩn đứng bên cạnh xe, quan sát xung quanh.

Hồ sơ vụ án cho thấy, con đường này gọi là đường Hoa Bắc, loại phố xá sầm uất trong thành phố. Nhưng kiểm nghiệm thực địa, mới phát hiện phồn hoa hơn nhiều so với tưởng tượng của Hàn Ẩn.

Hai bên đường nhà cao tầng san sát, cửa hàng đông đúc, tiểu thương kinh doanh đủ loại quà vặt đặc sắc cơ hồ chiếm hết vị trí trống bên đường. Khoảng 9 giờ tối, dòng người và dòng xe cộ vẫn rất dày đặc, trên đỉnh đầu cao ốc và cửa hàng như cầu vồng, chiếu rọi bầu trời đêm đen nghịt sáng tỏ

như ban ngày. Đối diện thùng rác là một cửa hàng KFC, hai bên KFC lần lượt là quán cà phê và quán thịt quay; Phía sau thùng rác là hai quán mì sợi sát nhau, bên cạnh cũng đều là vài quán ăn nhỏ, cách cửa sổ, nhìn thấy trong quán là khách khứa ngồi đầy, buôn bán rất tốt.

"Từ hoàn cảnh chung quanh xem xét, nơi này tụ tập đông đúc, hàng quán đóng cửa khá muộn, thậm chí cửa hàng KFC là loại cửa hàng kinh doanh 24 giờ không dứt người vào, là khu vực mạo hiểm cao để vứt xác. Đêm gió tuyết 16 năm trước kia, hung thủ vứt xác ở đây có thể lý giải được. Hiện tại như vậy, hung thủ tại sao muốn mạo hiểm cao như vậy liều lĩnh vứt xác ở nơi này? Là muốn kỷ niệm 16 năm trước mình gây án hoàn mỹ sao?"

Hàn Ẩn bước đi thong thả qua lại bên thùng rác. Thình lình, anh cảm giác được một loại ánh nhìn, chuẩn xác mà nói là một loại ánh nhìn chằm chặp, như có cặp mắt đang ẩn núp ở nơi nào đó, gắt gao nhìn chằm chằm anh, ánh mắt đau thương tiêu điều, kỳ quái dị thường. Anh theo bản năng bước ra một chút, tách khỏi vị trí đứng ban đầu, nhưng cảm giác cặp mắt kia vẫn còn đó. Rất áp lực, tóc gáy run rẩy. Anh xoay người nhìn bốn phía xung quanh, mang theo vẻ bối rối vọt tới giữa đường cái, khẩn thiết quan sát mặt của đám người đang lui tới, nhưng trong đám người vẫn không xuất hiện cặp mắt kia.

Chuyện gì xảy ra? Quá tà môn! Là ảo giác sao? Hay trực giác? Vậy ánh mắt ấy sẽ là của ai? Tại sao nhìn chằm chằm mình? Lẽ nào. . . .Lẽ nào, là cô sao, Duẫn Ái Quân?

"Sao? Phát hiện được gì?" Thấy Hàn Ẩn đỏ mắt tìm kiếm trong đám người, Khang Tiểu Bắc khẩn trương chạy tới.

Hàn Ẩn sửng sốt nhìn Khang Tiểu Bắc một lúc, bình tĩnh lại, không biết nên giải thích thế nào, đành phải che giấu nói: "Không có gì, hình như thấy một người quen, quên đi, có thể là nhìn lầm rồi."

"Chúng ta đến chỗ vứt xác kế tiếp xem nhé?" Khang Tiểu Bắc thử hỏi dò.

"Được." Hàn Ẩn chần chừ đi tới bên cạnh xe, mở cửa xe, ánh mắt vẫn còn

nhìn theo đám người xung quanh.

Xe khởi động, băng qua một ngã ba, chạy về hướng bắc, thùng rác bị bỏ xa phía sau lưng, dần dần trở nên mờ nhạt trong tầm mắt Hàn Ấn không ngừng nhìn lại, đôi mắt kia cũng giống như theo đó mà biến mất. Nó rốt cuộc có tồn tại không? Hàn Ấn cũng không giải thích rõ được.

Địa điểm vứt xác thứ hai là ở cửa chính của một cửa hàng bách hóa cỡ lớn.

Cửa hàng quay về hướng một con phố, con phố này nếu so với đường Hoa Bắc thì càng thêm rộng rãi, xung quanh phần nhiều là cao ốc thương mại, dòng xe cộ lui tới dày đặc hơn, hiển nhiên đây là một tuyến đường chính của thành phố.

Hồ sơ vụ án cho thấy: Năm 96 ở đây vẫn là một công trường xây dựng, hung thủ ném một túi ba lô đeo vai màu xanh da trời ở nơi này, trong ba lô chứa đủ loại xương vụn của nạn nhân. Còn án bầm thây 1.04 đầu năm, hung thủ vứt túi rác trong đó cũng chứa xương của người chết ở đây.

"Ở đây cách đường Hoa Bắc có xa lắm không?" Hàn Ấn nhìn về hướng khi tới hỏi.

Khang Tiểu Bắc chỉ con đường đáp: "Con đường này tên là đường Quảng Thành, cách đường Hoa Bắc chưa đến 1km, khoảng chừng bảy tám trăm mét thôi."

Hàn Ấn gật đầu, nhìn về hướng con đường trầm ngâm chốc lát, lại nhìn quanh, nói: "Đi thôi, đến địa điểm kế tiếp."

Xe lần nữa khởi động, tiếp tục về hướng bắc, lần này thời gian lâu hơn một chút.

Địa điểm vứt xác thứ ba, là bên cạnh một khu nhà cũ kỹ, địa điểm chính xác là dưới một cây ngô đồng lớn trên vỉa hè giữa khu nhà và đường cái. Ngã tư gần khu nhà, bên cạnh cột chỉ đường, nơi này là đường Tả Thủy. Từ

góc độ an toàn mà nói, nơi này cũng không phải lựa chọn vứt xác tốt, ngã tư đường, tầm nhìn trống trải, dễ bị bắt gặp, nhưng mà, đêm gió tuyết thì lại khác.

"Vụ án 96. 1. 18, hung thủ ném một ít quần áo và phần lớn nội tạng ở chỗ này, quần áo gấp rất chỉnh tề, nội tạng cũng ngay ngắn trong túi ny lon, mấy thứ này đều bao gồm áo khoác đỏ nạn nhân dùng. Mà trong án 12. 1. 04, hung thủ dường như cố gắng muốn giữ vững sự đồng nhất với vụ án mình đã làm lúc trước, trong túi rác lớn màu đen cũng chứa quần áo và nội tạng của người chết, quần áo cũng xếp rất chỉnh tề như vậy, nội tạng đặt ngay ngắn trong túi rác đen nhỏ."

Khang Tiểu Bắc quả rất am hiểu vụ án, miêu tả chi tiết hai vụ án không kém hồ sơ tí nào, xem ra anh chàng này không chỉ lanh lợi, còn rất chuyên nghiệp, Diệp Hi xếp đặt cậu ta trợ giúp Hàn Ấn tuyệt đối đã hao tổn tâm huyết.

Cậu ấy vừa nói, hung thủ trong hai lần gây án, không chỉ địa điểm vứt xác mà những gì chứa bên trong cũng cố gắng giữ nguyên giống nhau, điểm này Hàn Ấn bắt đầu chú ý tới. Loại cố gắng làm cho giống nhau và chọn địa điểm vứt xác nguy hiểm cao đặt chung xem xét, toàn bộ ý nghĩa của việc vứt xác tuyệt đối không chỉ để tránh né điều tra, nó có thể có ý nghĩa khoái cảm nào đó hơn.

"Ở đây cách chỗ trước đó xa lắm không?" Hàn Ấn im lặng hồi lâu hỏi.

"Có ít nhất 2km." Khang Tiểu Bắc đáp.

Hàn Ấn gật đầu, đi về hướng xe, Khang Tiểu Bắc hiểu việc kiểm tra địa điểm này đã kết thúc, khéo léo chạy lên xe, khởi động xe.

Xe từ đường Tả Thủy tiếp tục về hướng bắc, một đường chạy đến bờ sông.

Sông này là Cổ Giang, xuyên suốt tây đông thành phố, chia thành phố làm

hai khu vực nam bắc lớn, phía nam sông là khu vực nội thành chính, phát triển khá thịnh vượng, phía bắc sông là thị trấn nhỏ, dãy núi trập trùng, khu du lịch phong phú. Địa điểm vứt xác thứ tư của hai vụ án bằm thây, nằm ở khu phong cảnh phía bắc sông tên là núi Hổ Vương.

Ô tô bắt đầu chạy dọc theo hướng đông bờ sông, Hàn Ấn quay cửa xe xuống phân nửa quay đầu nhìn chăm chú mặt sông. Đêm tối như mực, nhuộm đen cả nước sông, mặt sông đen sẫm một màu, chỉ nghe được nước sông cuồn cuộn vang dội.

Một cơn gió lạnh quất vào mặt, suy nghĩ Hàn Ấn chợt động: Vụ án 1 .18 thu được vụn thi thể cũng không hoàn chỉnh, thiếu xương chậu, các bộ phận sinh dục, lẽ nào là bị vứt ở đây chăng?

"Ở đây cách đường Tả Thủy có xa lắm không?" Hàn Ấn nhíu mày nhìn về phía mặt sông hỏi.

"Khoảng chừng 3km thì phải."

Khang Tiểu Bắc hơi đánh giá nói, cậu ta có chút khó hiểu vì sao Hàn Ấn vẫn cứ mãi thắc mắc khoảng cách giữa những địa điểm vứt xác, song cậu cũng hiểu, Hàn Ấn nếu đã hỏi vậy nhất định có suy nghĩ riêng của anh ta.

Đang khi nói chuyện, mặt sông dần dần có chút tia sáng, Hàn Ấn quay đầu lại, xa xa đã có thể trông thấy cây cầu Cổ Giang nghe danh đã lâu. Cầu lớn kéo dài rạch trên bầu trời, sáng đẹp nguy nga, còn có nghìn ngọn đèn sáng, chiếu rọi lẫn nhau, giống như một vầng trăng sáng treo phía chân trời.

Ô tô quẹo một góc ngoặt, qua trạm gác cảnh sát vũ trang đầu cầu, lái lên cầu.

Cầu chịu trách nhiệm nối liền nam bắc nội thành, cũng là một trong những khu phong cảnh mang tính đánh dấu của thành phố. Lúc này đêm đã dần sâu, đi trên đường vẫn không thiếu những tốp người dạo chơi, đủ loại xe cộ nối đuôi nhau xuyên qua. Hàn Ấn giống như đặc biệt cảm thấy hứng thú

với chiếc xe buýt lẫn giữa dòng xe chạy, ánh mắt theo xe đến xe đi, như có điều suy nghĩ, Khang Tiểu Bắc vốn định chỉ dẫn chút phong cảnh trên cầu, thấy vậy cũng đành thôi.

Xuống cầu, thị giác chợt cảm thấy mờ mịt, quy hoạch bắc sông quả nhiên kém hơn so với nam sông một chút, ngay cả đèn đường cũng tối hơn, nhưng ngược lại lộ ra sự yên tĩnh dị thường, khiến cơn buồn ngủ dần kéo tới Hàn Ấn.

Thiêm thiếp không biết qua bao lâu, sau khi Hàn Ấn cảm giác một trận xóc nảy, xe ngừng lại. Anh mở mắt, đèn xe vẫn còn chưa tắt, thấy trước đầu xe sừng sững một đền thờ lớn màu xám trắng, trên đầu cổng chính trung tâm, viết hàng chữ phồn thể "Khu Phong Cảnh Núi Hổ Vương."

Bóng đêm trầm lắng, gió núi đặc biệt lớn, ngoại trừ tiếng vang sàn sạt của gió thổi cành khô ra, bốn bề tĩnh mịch. Khang Tiểu Bắc cầm trong tay đèn pin cảnh dụng dẫn đường phía trước, Hàn Ấn đi theo sau.

Đường núi đa số nhỏ hẹp quanh co, có trải gạch đá xanh, có cái dứt khoát là đường đất, chạng vạng đổ một trận mưa lớn, đường đất có chút lầy lội. Hai bên đường nhỏ, rừng cây um tùm, tối tăm dày đặc, có vẻ sâu không lường được. Thỉnh thoảng ở một ngã rẽ, có thể thấy vài miếu thờ đình các, nhưng đã tường đổ mái dột, rách tả tơi.

"Ở đây không phải khu phong cảnh sao? Sao cảnh vật lại thế này?" Hàn Ấn không hiểu hỏi.

"Phải nói nơi này cũng từng có khoảng thời gian nhân khí cường thịnh, về sau bởi vì thiếu sự đặc sắc hơn so với những điểm du lịch xung quanh, du khách càng ngày càng ít, về sau nữa phần tử hút chích thường tụ tập ở đây, ảnh hưởng rất xấu, thị dân bản địa cũng hiếm đến thăm, vì vậy hoàn toàn suy tàn rồi." Khang Tiểu Bắc thở dài nói tiếp, "Nhưng mà bất kể đã từng hưng thịnh hay không, suy như ngày nay, cũng không liên quan đến vụ án 96. 1. 18, khu phong cảnh là năm 97 mới khai thác, ban đầu nơi này là một vùng núi rừng nguyên sơ.

"Nói vậy năm 96 ở đây càng hoang vắng hơn so với hiện tại, vậy đầu nạn nhân được phát hiện như thế nào?" Hàn Ấn hỏi.

"Lúc đó dưới chân núi có trường đại học, vài học sinh ăn xong cơm trưa, tụ tập lên núi thưởng thức cảnh tuyết. Có học sinh ngẫu nhiên ở trong hốc núi phát hiện một túi vải, cảm thấy tò mò, liền nhặt lên, mở ra xem, kết quả lập tức sợ choáng váng. Hung thủ dùng một khăn trải giường in hoa văn ca rô xanh đựng đầu. Mà vụ án 12. 1. 04 đầu năm nay, chúng tôi căn cứ vào ba địa điểm vứt xác trước suy đoán, chủ động tìm được ở đây, bằng không sẽ lại hù ngốc thêm một người nữa mất." Khang Tiểu Bắc vừa nói chuyện, đèn pin chiếu về một mảnh đất dốc nhỏ trước mặt quơ quơ nói, "Này, ở ngay đó."

Hàn Ấn theo Khang Tiểu Bắc bước nhanh lên dốc đất, thấy cái gọi là khe suối, kỳ thực chính là dốc đất và gò núi nhỏ địa thế khá cao bên cạnh hình thành một khe rãnh, bên trong cỏ khô mọc thành bụi, có thể cao đến nửa thước.

"Xem ra trận tuyết lớn kia cũng không hoàn toàn giúp đỡ hung thủ, bằng không đầu người chết cũng sẽ không dễ dàng bị phát hiện như vậy." Hàn Ấn nói.

"Hung thủ nhất định là tên biến thái, hắn căn bản không quan tâm đầu bị phát hiện, nếu như đi thêm về phía trước chút nữa, nơi đó rừng cây càng sâu càng dày đặc, nếu vứt đầu ở đó, e rằng một năm rưỡi nữa cũng không có ai phát hiện." Khang Tiểu Bắc căm hận nói.

Hàn Ấn ngắm nhìn núi rừng tối tăm rét lạnh phương xa, ngơ ngác một lúc, không mở miệng. Chốc lát, thình lình nói: "Tiểu Bắc, sao tôi nghe thấy trong rừng cây phía trước có tiếng động, chúng ta qua đó nhìn một chút?"

Khang Tiểu Bắc vô thức sờ súng bên hông, trên mặt nhiều ít có chút sợ sệt nói: "Không, không phải chứ, sao em không nghe thấy, có phải anh nghe lầm không?"

Hàn Ấn giả vờ vểnh tai lắng nghe, cười nói: "Ừm, quả thực không có,

chắc là tôi nghe lầm, xuống rãnh xem một chút thôi."

"Được, ối, chờ một chút, chờ một chút!"

Hàn Ấn vừa muốn nhấc chân, lại bị Khang Tiểu Bắc đột ngột gọi lại.

"Anh Ấn, anh xem ở đây có một chuỗi dấu chân dài." Khang Tiểu Bắc đưa đèn pin sát vào đất, quả nhiên có một chuỗi vết chân, chiếu tiếp xuống, vết chân kéo thẳng đến đáy rãnh.

"Mưa rơi lúc mấy giờ?" Hàn Ấn ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm vết chân hỏi.

"Hình như năm giờ bắt đầu, mưa hơn hai giờ."

"Vậy dấu chân này chắc là mới, xem ra trước chúng ta có người từng đến."

"Đúng, nhất định thế, anh xem dấu chân này dường như không chỉ một người?"

Hàn Ấn lại quan sát kỹ, nói: "Đúng là rất lung tung."

"Sẽ là ai chứ? Dù cho năm đó chi tiết vụ án có rất nhiều điểm bị lộ ra, nhưng cũng hiếm ai có thể tìm chuẩn xác được nơi này, trừ phi là phần tử cuồng nhiệt, hoặc police chúng ta, hoặc chính là hung thủ án bằm thây? Chẳng lẽ hung thủ trở lại chốn cũ?" Khang Tiểu Bắc suy đoán nói.

"Có loại khả năng này." Hàn Ấn khẳng định suy đoán của Khang Tiểu Bắc, "Có một vài hung thủ biến thái trong 'Thời kỳ làm nguội', quả thực thích trở lại hiện trường gây án ôn lại khoái cảm. Nhưng mà, nếu quả thật như vậy, hung thủ kia coi như không chỉ một người."

Việc này có chút ngoài dự đoán của Hàn Ấn. . . .

Chương 3: Phân Tích Vứt Xác

Từ trên núi xuống, Hàn Ấn nhắc nhở Khang Tiểu Bắc dùng đèn pin chiếu một lượt phụ cận miếu thờ khu phong cảnh, xem có thể tìm được chút dấu vết gì không, quả nhiên lại phát hiện một vệt bánh xe.

Khang Tiểu Bắc cầm đèn pin chiếu sáng, Hàn Ấn dùng điện thoại chụp lại vết bánh xe, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, mây trôi về phía nam, phỏng chừng cũng sẽ không mưa nữa, dặn dò Khang Tiểu Bắc sáng mai thông báo đội kỹ thuật đến đúc khuôn, điều tra loại xe tương ứng với bánh xe.

Trở về đã là nửa đêm, Khang Tiểu Bắc vẫn mặt mày xán lán, Hàn Ấn cũng bởi vừa có phát hiện mà tinh thần tăng gấp bội, nhưng anh một mực nhìn ngoài cửa sổ im lặng không lên tiếng. Xe lái đến cầu Cổ Giang, Khang Tiểu Bắc rốt cuộc không nhịn nổi, nói: "Anh Ấn, cả đêm nay đã xem xong địa điểm vứt xác, anh có nhận xét gì không, nói một chút cho em biết đi?"

Hàn Ấn quay đầu, hỏi ngược lại: "Xa lộ cao tốc từ cầu thông tới núi Hổ Vương xây dựng khi nào?"

"Anh nói là "Xa lộ Ninh Bát", nghe bề trên nói đại khái là thập niên sáu mươi mới xây, năm đó mãi cho đến cuối thập niên chín mươi, Cổ Giang để tiến vào phía bắc thành phố vốn đều phải qua con đường này."

"Ừm, vậy là đúng rồi." Hàn Ấn như có điều suy nghĩ khẽ nói.

"Cái gì đúng rồi? Anh Ấn, anh nói rõ nhận định của mình chút xem?"

"Haha. . . . Hàn Ấn cười hai tiếng, "Hay là cậu nói trước đi?"

"Vậy sao được, em nào dám ở trước mặt anh múa rìu qua mắt thợ chứ!"

Khang Tiểu Bắc ngoài miệng khiêm nhường, nhưng Hàn Ấn nhìn ra cậu

ấy vẫn có chút nóng lòng muốn thử, liền khích lệ nói: "Nói một chút xem, chúng ta cùng nhau nghiên cứu thảo luận."

"Vậy được, em nói một chút." Khang Tiểu Bắc thả chậm tốc độ xe, sửa sang lại mạch suy nghĩ, "Em cảm thấy trong vụ án 01. 04, phương tiện hung thủ vứt xác nhất định là ô tô. Thành phố vừa vào đêm hết sức phồn hoa, hơn nữa đêm vứt xác đó thời tiết trong trẻo, hung thủ trừ phi lái xe riêng, bằng không nhất định sẽ bị bắt gặp ở một địa điểm trong đó."

Hàn Ấn gật đầu, bày tỏ cùng quan điểm với phân tích của Khang Tiểu Bắc, tiếp đó hỏi: "Tổ chuyên án điều tra xe cộ không có chút manh mối nào sao?"

"Ở những địa điểm vứt xác đều không có thiết bị theo dõi, cầu Cổ Giang thì có, nhưng trong một buổi tối số lượng xe chạy rất đông, điều tra từng chiếc một độ khó rất lớn. Hơn nữa lúc này không giống ngày xưa, bây giờ từ nam sông đến bắc sông đã từ một cây cầu ban đầu tăng lên đến bốn cây, ngoài ra còn có một đường hầm, hung thủ có thể lựa chọn nhiều phương thức qua sông, ai biết hắn đi con đường nào chứ? Cho nên trong tổ bây giờ chỉ có thể tận khả năng điều tra từng chiếc xe có lui tới điểm vứt xác tối hôm đó, hiện nay còn chưa có tiến triển." Khang Tiểu Bắc tiếc nuối nói.

Hàn Ấn "ừm" một tiếng, để Khang Tiểu Bắc phân tích tiếp, Khang Tiểu Bắc liền nói tiếp: "Về phần vụ án 01.18 trước đó, em thật sự không nói được. Năm ấy tổ chuyên án cho rằng là đạp xe vứt xác, em cảm thấy rất có lý, nhưng lại cảm thấy khó khăn. Do từ địa điểm vứt xác thứ nhất đến cầu Cổ Giang xấp xỉ 6km, cầu Cổ Giang dài 4.5km, từ cầu đến núi Hổ Vương phải khoảng 7km, hơn nữa địa điểm vứt xác đầu tiên cách hiện trường hung thủ giết người phỏng chừng tới lui một lần ít nhất có trên 40km, vả lại đêm đó lại dổ tuyết lớn, dù cho hung thủ là vứt xác một lần, nếu muốn hoàn thành trong một buổi tối, em cho rằng thể lực và thời gian đều rất khó làm được, nếu chia thành nhiều lần vứt xác, vậy càng không thể. Mà năm đó xe gắn máy qua cầu phải thông qua kiểm soát của cảnh sát vũ trang mới được qua lại, em nghĩ hung thủ hẳn không có lá gan đó. Còn ô tô nữa, nhưng năm 96

người có ô tô không nhiều lắm, thường có xe sẽ có quyền hoặc có thế, một cô gái từ vùng khác tới trường chưa được mấy ngày, sẽ không có cơ hội quen biết người như vậy. Nói chung, nghĩ tới việc này trong đầu em rất hỗn độn, cảm thấy xe đạp, xe gắn máy, ô tô đều có khả năng, cũng đều có sơ hở."

"Ngoại trừ dùng phương tiện giao thông vứt xác, những thứ khác cậu còn có ý kiến gì?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Em cảm thấy hung thủ nhất định là tên biến thái. Người bình thường sao lại cắt người ta thành mấy trăm khối, coi như là để thuận tiện vứt xác đi, cũng không cần phải cắt nát như vậy, hơn nữa còn có gan nấu thịt và đầu, còn để xác ở khu đông đúc, đáng giận hơn là, vậy mà hai lần đều để trên một tuyến đường đồng nhất, rõ ràng khiêu chiến với cảnh sát chúng ta mà!"

"Nghe lời cậu nói, cậu hoàn toàn có khuynh hướng hai vụ án này cùng một hung thủ gây nên?"

"Đúng vậy ạ, người trong tổ cũng đều cho là như vậy." Khang Tiểu Bắc nói xong lại nhỏ giọng bĩu môi nói, "Chỉ có chị Diệp giữ nguyên ý kiến riêng."

Hóa ra ý kiến tổ chuyên án vẫn chưa thực sự thống nhất, đây chính là đại kỵ của phá án. Lời của Khang Tiểu Bắc khiến Hàn Ấn lẩm bẩm trong lòng, lại nhớ tới buổi chiều khi gặp mặt cục trưởng Hồ và phó tổ trưởng Phó Trường Lâm, họ một người cố làm ra vẻ, một người mặt lạnh phụ họa, Hàn Ấn đột nhiên có chút bận tâm, lần này được mời e rằng không chỉ đơn giản là giúp đỡ phá án, anh không nhịn được âm thầm nhắc nhở mình, mặc kệ xảy ra tình huống gì, đều phải cố gắng không quan tâm bên ngoài, tránh cuốn vào những tranh đấu quyền lợi không liên quan đến vụ án.

Thấy Hàn Ấn chẳng biết tại sao bỗng dưng ngớ ra, Khang Tiểu Bắc có chút sốt ruột, dứt khoát dừng xe ven đường, thúc giục: "Anh Ấn, anh nói phân tích của mình đi?"

"Ừ, ừ." Hàn Ấn khôi phục tinh thần, suy tư một chút, cẩn thận nói: "Được

rồi, có rất nhiều chi tiết tôi còn phải nghiên cứu thêm, trước hết nói đơn giản hai điểm thôi!

"Từ trên lý thuyết 'Chân dung tâm lý phạm tội' mà nói, gây án gần phụ cận xa lộ, đa số người vùng khác gây nên. Tôi cho rằng điểm này cũng thích hợp dùng với tâm lý vứt xác của án 01. 18, nói cách khác tôi có khuynh hướng hung thủ của vụ án đó là người vùng khác."

Hàn Ấn giải thích thêm: "Núi Hổ Vương gần sát xa lộ Ninh Bát, mà con đường này là một trong những hướng đi từ bắc sông vào thành phố, tôi cho rằng hung thủ là người của một thành phố phía bắc Cổ Giang, nhưng quanh năm sống ở thành phố này, có thể là công tác hoặc đi học vân vân. Lễ tết lúc hắn đi đi lại lại giữa quê nhà và thành phố này, sẽ thường nhìn thấy núi Hổ Vương ở ven đường, cho nên sau khi giết người bằm thây, muốn che giấu đầu người chết, tiềm thức liền nhớ tới ngọn núi hoang kia. Mà nếu là người thành phố này, hẳn sẽ khá quen thuộc với thành phố, có thể ở phía nam sông nghĩ đến địa điểm tương đối thích hợp hơn, không cần thiết mạo hiểm liều lĩnh đi qua cầu lớn có cảnh sát gác đến núi Hổ Vương. Hơn nữa năm đó núi Hổ Vương còn là ngọn núi hoang, có lẽ người địa phương cũng chưa chắc quen thuộc chỗ ấy."

"Đúng, anh nói quá đúng, sau khi khu phong cảnh xây xong em mới biết được có một nơi như vậy. Người nhà hình như cũng nghe nói tới án bằm thây mới biết có ngọn núi như vậy." Khang Tiểu Bắc chen vào một câu.

"Còn vấn đề liên quan đến phương tiện giao thông dùng vứt án ở án 01.18." Hàn Ấn nói tiếp, "Đầu tiên có thể loại trừ ô tô. Nếu hung thủ có xe, sẽ không cần chia nhiều chỗ vứt xác, hắn có thể đem thi thể ném toàn bộ ở núi Hổ Vương một lần, vừa bớt việc lại ẩn khuất; Mà xe máy giống như lời cậu vừa nói, đêm hôm khuya khoắt, trời lại tuyết lớn, tay cầm túi tay cưỡi xe gắn máy trên cầu, cho dù cảnh sát không đi kiểm tra, cũng sẽ khắc sâu ấn tượng với hắn, cho nên hắn chắc chắn không dám mạo hiểm như vậy; Trở lại thuyết xe đạp, cái này cậu phân tích cũng có lý, trong thời gian an toàn, hung thủ rất khó hoàn thành toàn bộ kế hoạch vứt xác trong tối hôm đó."

"A, đều không phải, vậy sẽ là gì?"

"Cậu đã quên, còn có xe buýt."

"Xe buýt? Làm sao có thể?" Khang Tiểu Bắc lộ vẻ không tin.

"Không, không hoàn toàn là xe buýt." Hàn Ấn kiên nhẫn giải thích, "Chân núi đã có trường học, vậy hẳn sẽ có tuyến xe buýt, cho dù năm đó không có tuyến chạy thẳng, cũng sẽ có trạm ở phụ cận, quãng đường còn lại hung thủ có thể đi bộ, như vậy một người đi đi lại lại, tôi nghĩ khoảng 3 tiếng là đủ rồi. Cho nên tôi phân tích, hung thủ tối hôm đó, trước tiên ngồi xe buýt đến núi Hổ Vương vứt đầu, sau khi trở về, từ nửa đêm về sáng tùy thời vứt những bộ phận còn lại.

"Về phần nửa đêm về sáng, tôi cho rằng hung thủ là đạp xe hoàn thành ném xác một lượt, đương nhiên hắn vốn có thể vạch kế hoạch chia làm nhiều lần, nhưng trận tuyết lớn khiến hắn thay đổi chủ kiến.

"Đầu tiên, lộ trình rút ngắn một nửa, thời gian hoàn toàn suông sẻ; Vả lại, phân tích tỉ mỉ nguyên tắc khoảng cách giữa những điểm vứt xác từ ngắn đến dài, nội dung từ nặng đến nhẹ cùng với từ khó mang đến dễ mang, cái này cũng thể hiện phương tiện giao thông của hung thủ khá nguyên sơ."

Lo Khang Tiểu Bắc vừa nghe không hiểu, Hàn Ấn lại giải thích cụ thể, "Hung thủ ở địa điểm vứt xác đầu tiên trên đường Hoa Bắc, bỏ xuống chính là túi du lịch chứa thịt, nặng nhất, cũng là đạp xe khó khăn nhất. Tiếp theo, hắn lại ở đường Quảng Thành cách đường Hoa Bắc chỉ có bảy tám trăm mét, sốt ruột vội vàng dỡ xuống vật nặng thứ nhì, bỏ xuống hai ba lô lớn khá bắt mắt, hiển nhiên cũng là tính giảm bớt gánh nặng khi đạp xe. Như vậy sau khi lần lượt dỡ xuống hai túi, đạp xe sẽ dễ dàng hơn nhiều, cho nên hung thủ một mạch đạp hơn 2km, mới đến đường Tả Thủy vứt quần áo và nội tạng của người chết. . . . "

Khang Tiểu Bắc có thể hiểu đại khái, cuối cùng cũng hiểu vì sao dọc đường Hàn Ấn luôn hỏi vấn đề khoảng cách, nhưng trên phương tiện giao

thông còn có một nghi vấn, liền cắt ngang lời Hàn Ấn hỏi: "Vì sao không đi xe máy?"

"Xe máy cũng không thể hoàn toàn phủ định, nhưng nếu là xe máy, điều tra sẽ khá dễ hơn, hung thủ hẳn sẽ không khó tìm, cho nên tôi cảm thấy có khả năng nhất vẫn là xe đạp." Hàn Ấn lại tiếp tục nói, "Còn nữa, điểm cuối cùng vứt xác lần hai cũng không phải đường Tả Thủy, mà là bờ sông. Tôi cho rằng hung thủ ném bộ phận sinh dục, xương chậu cùng với một ngón tay không cẩn thận lẫn vào, ném hết xuống sông, đây cũng là nguyên nhân xác những thứ này chúng ta mãi không tìm được. Được rồi, hôm nay nói tới đây thôi. . . ."

Khang Tiểu Bắc nghe vô cùng say mê, Hàn Ấn lại im bặt kết thúc đề tài, Khang Tiểu Bắc hiển nhiên cảm thấy chưa đã ghiền, chưa thỏa mãn nói: "Thêm nữa đi, thêm chút nữa đi, còn vụ án 01.04 thì sao?"

"Án 01. 04, là dùng ô tô vứt xác điểm này có thể chắc chắn. Trọng điểm phải phân tích, là động cơ hung thủ cố ý giữ nguyên vị trí vứt xác của vụ án trước, việc này còn cần đi sâu nghiên cứu mới có thể kết luận." Hàn Ấn ngáp một cái, thở ra một hơi dài, "Đi, trở về thôi, tôi mệt rồi, sau này có rất nhiều cơ hội để nói."

Được Hàn Ấn nhắc nhở, Khang Tiểu Bắc nhìn đồng hồ, phát hiện quả thực đã khuya lắm rồi, vội vàng khởi động xe, chạy về hướng nhà khách.

Chương 4: Báo Cáo Bằm Thây

Khám tra xong hiện trường vứt xác trở về nhà khách đã quá nửa đêm, Hàn Ấn lại tiếp tục đọc hồ sơ một lúc, cảm thấy ngủ chưa được bao lâu, liền bị nhạc chuông điện thoại di động đánh thức.

Điện thoại là Diệp Hi gọi tới. Nói cô biết Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc đêm qua đã khám tra hiện trường vứt xác rồi, bảo Khang Tiểu Bắc mang theo người của đội kỹ thuật đi trước đến núi Hổ Vương lấy vật chứng. Cùng pháp y trao đổi chút, sắp xếp hội nghị thảo luận pháp chứng buổi chiều lên cùng tiến hành với hội nghị sáng.

Tám giờ sáng, phòng họp tổ chuyên án.

Hội nghị sớm theo thường lệ do Diệp Hi chủ trì, bởi vì có thảo luận về phương diện pháp chứng và muốn chính thức giới thiệu Hàn Ấn, Phó cục trưởng Hồ Trí Quốc cũng bớt chút thời gian đến họp. Sau khi giới thiệu Hàn Ấn và lắng nghe báo cáo tiến triển điều tra của thành viên tổ chuyên án đối với các hạng mục, Diệp Hi dành thời gian còn sót lại giao cho pháp y Cố Phi Phi.

Cố Phi Phi cũng là một người đẹp. Tuổi tác xấp xỉ Diệp Hi, nhưng khí thế trưởng thành khác hẳn Diệp Hi, cô có một nét đẹp lạnh lùng và cao quý từ chối người ta từ xa ngàn dặm. Vóc người cao gầy, mái tóc cực ngắn mạnh mẽ, khuôn mặt trắng nõn tinh tế, còn có ánh mắt lạnh như băng làm lộ sự lạnh nhạt khinh thường thế tục, khiến Hàn Ấn không nhịn được nhớ tới lãnh cảm mỹ nữ dưới ngòi bút của "Kim Dung" -- Tiểu Long Nữ.

Cố Phi Phi loay hoay với máy tính xách tay, trên màn hình chiếu trên tường hiển thị ảnh chụp của nạn nhân Vương Ly trong án 01. 04

"Nạn nhân Vương Ly, thời gian tử vong cách thời gian thi thể được phát

hiện không quá 48 tiếng, cũng nói lên là vào khoảng sáng ngày 2 tháng 1. Người chết, môi miệng sưng tấy, phần răng có tổn thương, cho thấy từng bị cưỡng chế dán kín miệng. Phần mặt và mắt có chút xuất huyết, nội tạng có tụ huyết, kiểm nghiệm trên quần áo có vết tích nước tiểu, báo cáo khám nghiệm tử thi trước đó phán đoán rất chuẩn xác, biểu thị nguyên nhân tử vong vì ngạt thở tính cơ giới. Nơi cổ người chết không có vết bóp và dấu siết đặc trưng, vị trí thở không tổn thương, cổ tay, cổ chân có vết trói, hơn nữa chúng tôi ở trong túi rác đen đựng nội tạng người chết, kiểm nghiệm ra dịch mũi người chết, tổng hợp lại phán đoán, hung thủ hẳn là dùng túi rác đen đeo vào trên đầu nạn nhân gây ngộp chết.

"Khối vụn thi thể tổng cộng có 872 khối. Miếng thịt cắt nhỏ, kích cỡ khá bằng nhau, mặt cắt hình cong, cho thấy đây là một loại dao chuyên dùng cắt thịt; Chỗ tách rời xương cốt tứ chi, đường vân vết cắt dựng thẳng xuống, dưới đáy không bằng phẳng lắm, chỗ cắt có vụn xương cực nhỏ, cho thấy đây là một loại dụng cụ cắt như bổ chẻ, thân dao khá dày, qua thí nghiệm so sánh, phát hiện là một loại dao cắt xương chuyên nghiệp."

"Chúng tôi đã phục hồi toàn bộ mảnh vụn thành hình, chưa phát hiện xương, nội tạng có thiếu sót rõ rệt, cũng không phát hiện lông tóc, sợi, nước bọt, tinh dịch vân vân... có thể chỉ ra được hung thủ, "

Thanh âm của Cố Phi Phi lạnh lẽo như vẻ ngoài, nghe không ra bất kỳ sắc thái tình cảm nào, theo thanh âm của cô, hình chiếu lần lượt xuất hiện ảnh chụp đầu, thịt, nội tạng, tứ chi người chết, Hàn Ấn chú ý tới, mặt người chết vẫn còn vết trang điểm, hơn nữa rất đậm, móng tay và móng chân đều sơn đỏ thắm...

Theo ảnh chụp trên màn hình xuất hiện Duẫn Ái Quân vụ án "1.18", Cố Phi Phi tiếp tục nói:

"Đến án '1. 18' năm 1996, thịt thi thể cắt nhỏ, kích cỡ không giống nhau, nhìn từ mặt cắt, dụng cụ là một con dao cắt thức ăn, thịt vùng đầu đã được xử lý qua nước sôi, thực tế rã đông thi thể có lợi cho việc cắt nhỏ, điểm này báo cáo pháp y năm đó cũng đã viết rất rõ ràng, tôi không biết vì sao tổ

chuyên án năm đó lại làm ra phân tích đầu từng bị nấu; Về phần cắt xương, vân ngang thô ráp, bốn phía thấy nhiều vết lõm, vết lõm thẳng tắp mà song song, qua thực nghiệm so sánh, đây là một loại vết tích do cưa tay cắt kim loại tạo thành.

So sánh tổng thể, án '1. 4', thủ pháp phân thây và dụng cụ phân thây, đều khá chuyên nghiệp. Mà án '1. 18', thủ pháp thô sơ, dụng cụ là đồ gia dụng, rất giống vật liệu thuận tay mà lấy."

"Ý cô nói là, hai vụ án không phải cùng một hung thủ?" Thấy Cố Phi Phi gấp máy tính lại, Diệp Hi hỏi dồn.

"Tôi là pháp y, chỉ phụ trách kết quả pháp chứng, về phần có phải cùng một nghi phạm hay không, đó là công việc của các cô." Cố Phi Phi không hề cho đội trưởng hình cảnh đồng giới này chút mặt mũi nào, lạnh mặt nói.

"Như vậy khả năng cùng một hung thủ cũng tồn tại, đúng không?" Phó tổ trưởng Phó Trường Lâm hỏi dồn.

"Tôi vừa nói rồi, tất cả mọi người nghe không hiểu sao?" Cố Phi Phi thoạt nhìn cố gắng nín nhịn nói, "Được rồi, vậy tôi nói rõ chút, nếu hai vụ án cùng xảy ra thời bây giờ, tôi có thể chịu trách nhiệm nói không phải cùng hung thủ, nhưng thực tế hai vụ án cách nhau 16 năm, hung thủ sẽ trưởng thành, có thể từ nghiệp dư biến thành chuyên nghiệp, cái này cần một hệ thống phán đoán lại, mới kết luận có phải cùng một hung thủ gây nên hay không."

Mỗi lần họp, tinh thần Cố Phi Phi rất hung hăng, luôn làm cho bầu không khí rất xấu hổ, cũng may mọi người dần quen cá tính của cô, biết cô nói chuyện như dội nước thế, nhưng nhân phẩm không tệ lắm, nên không so đo với cô.

"Tôi nói vài câu nhé, tôi nghĩ pháp y Cố nói đúng, bây giờ quả thực không thể tùy tiện kết luận." Cục trưởng Hồ dàn xếp nói, "Nói thật, vụ án đến giờ tra xét hơn hai tháng, còn chưa có bất kỳ tiến triển nào, thậm chí vẫn mãi không có cách nào định tính, việc này có chút khó nói nổi. Nhưng tôi

cũng thông cảm cho mọi người, vụ án này thực sự quá đặc biệt, nếu hai loại khả năng cùng tồn tại, vậy thế này đi, có thể tiếp tục xoay quanh quan hệ xã hội của nạn nhân án '1. 4' điều tra, đồng thời tìm kiếm khả năng xuất hiện đầu mối liên quan giữa án '1. 18' và '1. 4'. Tiểu Diệp, cô xem như vậy được không?"

"Hồ cục, hay là chờ một chút, nghe ý kiến của thầy Hàn rồi bàn tiếp, được không?" Diệp Hi liếc mắt nhìn Hàn Ấn nói.

Mặt Hồ cục trưởng có chút không vui, nhưng vẫn nhịn, nói: "Được rồi, sẽ cho cô một ngày."

Đề nghị của Hồ Trí Quốc ban nãy, thật ra ý là muốn mở lại án "1. 18". Từ sau khi án bầm thây xuất hiện vào đầu năm, Hồ Trí Quốc đã đặt tổ chuyên án tại phân cục Cổ Lâu, cùng Phó Trường Lâm kiên quyết yêu cầu gia nhập, mục đích là muốn mở lại án "1. 18" điều tra cùng án "1. 4". Lấy tư cách thành viên nòng cốt của tổ chuyên án năm đó, họ đều hy vọng trước khi mình về hưu, có thể phơi trần chân tướng khắp thiên hạ.

Nhưng hình cảnh thế hệ mới chưa từng trải qua hành động trinh phá thanh thế lớn kia, Diệp Hi càng có thể đứng ở góc độ người đứng xem quan sát, dùng góc nhìn khách quan để xem kỹ án "1 .4". Diệp Hi sau khi thâm nhập tỉ mỉ nghiên cứu hai vụ án, cho rằng tính chất của án "1. 18", cũng không phức tạp như đồn đãi bên ngoài, kỳ thực chỉ là sau khi cưỡng hiếp, giết người diệt khẩu. Mà án "1. 4", hung thủ vì cố gắng mô phỏng kẻ trước, cực kỳ mạo hiểm liều lĩnh vứt xác giữa thành phố đông đúc, ngoài động cơ phải hủy thi diệt tích, càng giống như có chứa tâm lý nào đó, có lẽ nhu cầu về mặt tình cảm, từ kinh nghiệm trước đó đến xem, loại tâm lý nghiện gây án này, rất có thể sẽ diễn hóa thành hàng loạt vụ án, nói cách khác, từng phút đều có thể xuất hiện nạn nhân kế tiếp.

Tuy rằng Hồ Trí Quốc và Phó Trường Lâm giữ nguyên ý kiến với Diệp Hi, tuy rằng không thể mở lại vụ án theo kế hoạch khiến họ cảm thấy mất mác bội phần, nhưng trong lòng họ rất rõ ràng, không thể dùng nạn nhân của án "1. 4" cùng sự an nguy của dân chúng toàn thành đặt cược, cho nên cuối

cùng vẫn đồng ý tập trung cảnh lực, ấn theo sự sắp xếp của Diệp Hi tiến hành điều tra.

Nhưng hai tháng đã trôi qua, điều tra phá án không hề tiến triển, chẳng những Hồ Trí Quốc và Phó Trường Lâm càng có khuynh hướng điều tra gộp án, mà phần lớn thành viên trong tổ, cũng bắt đầu nghi ngờ phán đoán của Diệp Hi. Áp lực của Diệp Hi càng lúc càng lớn, cũng cảm giác thúc thủ vô sách sâu sắc, đúng lúc này, Hạng Hạo Nhiên đề cử Hàn Ấn với cô. Trong cách nhìn của Diệp Hi, Hàn Ấn đến, không những giúp cô đặt ra phương án điều tra hữu hiệu, hơn nữa cũng có thể dùng thân phận chuyên môn và ý kiến chuyên ngành của anh để chặn miệng của lãnh đạo và những người khác trong tổ chuyên án.

Sau khi tan họp, Hàn Ấn lập tức bắt tay vào tiến hành nghiên cứu nạn nhân.

Vương Ly, ly hôn đã nhiều năm, hiện sống độc thân, rạng sáng ngày 1 tháng 1, cùng đồng nghiệp công ty đến quán bar thì mất tích. Hàn Ấn và Diệp Hi bây giờ hiện đang ở công ty của cô ta.

Đây là một công ty mậu dịch nhỏ, tính cả ông chủ tổng cộng sáu người, vừa vặn mọi người đều ở đó, Hàn Ấn và Diệp Hi liền triệu tập họ lại, do Hàn Ấn tập trung đặt câu hỏi.

Hàn Ấn đầu tiên để cho họ tự kể lại cặn kẽ tình hình tối hôm đó, mấy viên chức liền hơi sốt ruột, mồm năm miệng mười ồn ào, nói tất cả đều đã kể nhiều lần rồi, cứ hỏi mãi như vậy có ý gì.

"Đồng chí cảnh sát bảo kể thì cứ kể đi, không nên than phiền nhiều như vậy." Ông chủ ngược lại có vẻ rất rộng lượng, khiển trách thuộc hạ mấy câu sau đó nói, "Hay cứ để tôi kể nhé, ngày đó công ty đạt được một khoản làm ăn lớn, tôi rất phấn khởi, lại vừa là đêm trước tết, nên tối đó mời mọi người tụ tập. Bao gồm cả Vương Ly, người của công ty đều đi toàn bộ, ở Tân Giới Khẩu bấy giờ có một quán lẩu mới mở. Ăn cơm xong tôi lại mời họ đi hát Karaoke, từ Karaoke đi ra đám nhóc này ồn ào đòi đi bar, vì vậy liền đến

một quán rượu đối diện. Khoảng 1 giờ, Vương Ly nói dạ dày có chút khó chịu muốn về trước, vốn dĩ tôi muốn đưa cô ấy về, cô ấy không cho, nói đừng làm mọi người mất hứng. Sau đó khoảng 40 phút sau, tôi đoán chừng cô ấy đã về đến nhà, liền gọi điện thoại di động cho cô ấy, nhưng điện thoại tắt, điện thoại bàn không ai nhận, mãi đến sáng ngày thứ hai còn chưa có tin tức của cô ấy, tôi đoán đã xảy ra chuyện, liền báo cảnh sát."

"Hôm Vương Ly mất tích mặc một áo khoác lông dê màu đỏ, áo khoác kia cô ấy mặc lâu chưa?" Hàn Ấn hỏi.

"Hình như gần đây mới mặc, nói là sắp đến tết rồi, ăn mừng chút." Ông chủ nói.

"Theo các anh biết, Vương Ly có bạn trai hay người yêu gì không?" Hàn Ấn hỏi mọi người.

Đại khái là vấn đề nhạy cảm, mấy nhân viên nhìn nhau một chút, đều cẩn thận nói, không biết. . . . . Không rõ lắm. . . . .Chỉ có ông chủ khá chắc chắn, nói không có.

Hàn Ấn bảo các nhân viên giải tán trước, giữ ông chủ lại, nói còn có vấn đề muốn thỉnh giáo. Đợi mọi người đi xa, nháy nháy mắt với ông chủ, nói: "Ông là người yêu của Vương Ly đúng không?"

Ông chủ nhạy bén nhìn về hướng đám nhân viên một chút, hạ giọng nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi là người có vợ con, việc này không thể nói lung tung à!"

Hàn Ấn hừ mũi cười, "Trong tất cả mọi người chỉ có ông đưa ra đáp án khẳng định, đó là vì ông chính là tình nhân của cô ấy."

Ông chủ còn muốn phản bác, Hàn Ấn giơ tay lên ý bảo ông ta không cần nhiều lời, "Ông yên tâm, chúng tôi sẽ không nói ra, chỉ là muốn hỏi ông mấy vấn đề riêng tư liên quan tới Vương Ly."

"Vậy được rồi, ngài nói thử xem?" Ông chủ như ngầm chấp nhận mối

quan hệ với Vương Lỵ.

"Vương Lỵ thích trang điểm đậm sao?"

"Cũng có, thỉnh thoảng sẽ trang điểm."

"Trên tay và chân cô ấy có sơn móng không?"

"Trên chân chắc chắn không sơn, móng tay thỉnh thoảng có sơn."

"Hôm cô ấy mất tích sơn màu gì?"

"Màu hồng, tôi nhớ rất rõ, sẩm tối một ngày trước đó tôi cùng cô ấy đi làm móng."

...

Đối với điều tra án vứt xác, đều phải đề cập đến năm điểm: 1, Địa điểm cuối cùng nạn nhân được nhìn thấy. 2, Nơi chạm trán ban đầu. 3, Nơi tấn công ban đầu. 4, Địa điểm giết người. 5, Nơi phát hiện xác. Trên lý thuyết mà nói, tình hình địa điểm được biết càng nhiều càng cặn kẽ, tỷ lệ phá án càng cao. Án "1. 4", trước mắt nơi vứt xác đã biết, Hàn Ấn đã điều tra thực địa, như vậy kế tiếp, phải nghiên cứu một địa điểm đã biết khác, chỗ Vương Lỵ xuất hiện lần cuối cùng, một quán bar tên là Mahattan.

"Anh thật giỏi, một câu đã bọc trần được quan hệ của ông chủ và Vương Lỵ." Vừa lên xe, Diệp Hi nhịn không được khen ngợi Hàn Ấn.

"Khôn vặt thôi." Hàn Ấn nhàn nhạt nói.

"Đúng rồi, sao tôi cảm thấy anh dường như đặc biệt đến để hỏi chuyện móng tay đúng không?"

"Cô nói đúng, trong buổi họp sáng tôi đã xem hình chụp đầu và tứ chi, cảm thấy trang điểm trên mặt và sơn móng tay của Vương Lỵ có chút vấn đề, tuy những thứ kia đối với phụ nữ mà nói rất bình thường, nhưng tôi cảm thấy trang điểm dày và sơn móng tay đỏ nhìn qua không phù hợp với phong cách

của Vương Ly, cho nên muốn tìm một người có quan hệ riêng tư với cô ấy để hỏi xem, không ngờ ông chủ kia dễ kích động lộ ra." Hàn Ấn nhấn mạnh, "Đương nhiên, bây giờ đã có thể xác nhận, hung thủ trước khi bằm thây từng hóa trang cho nạn nhân."

"Nói như vậy, phán đoán của tôi là đúng, hung thủ giết người quả nhiên có vấn đề về mặt tâm lý?"

Trên mặt Diệp Hi hiện ra chút mừng rỡ, nhưng rất nhanh lời Hàn Ấn nói lại khiến cô sầu muộn.

"Còn có áo khoác đỏ ấy, có lẽ là một trong những nguyên nhân hung thủ chọn trúng Vương Ly." Hàn Ấn nói.

"Năm đó thời điểm Duẫn Ái Quân bị giết hại cũng mặc đồ đỏ, anh cho rằng hung thủ là cùng một người, hắn chuyên chọn cô gái mặc áo đỏ để ra tay?"

"Không, không giống." Hàn Ấn biết vấn đề này đối với Diệp Hi mà nói rất quan trọng, liền nói ngay, "Duẫn Ái Quân không phải đối tượng hung thủ cố ý lựa chọn, mặc áo đỏ chẳng qua là trùng hợp, hơn nữa từ phương thức xử lý của hắn đến xem, hắn cũng không hề quý trọng bộ quần áo kia, thậm chí dùng nó để bọc nội tạng. Nhưng án "1. 4" lại khác, hung thủ gấp áo khoác ngay ngắn, đặt quần áo phía trên cùng, hiển nhiên đại biểu cho ý nghĩa yêu thương nào đó."

Diệp Hi thở dài, từ trong đôi câu vài lời của Hàn Ấn, nghe ra phán đoán hiện nay của anh, vẫn hơi nghiêng về phía cô. Diệp Hi cảm thấy an tâm hơn một chút.

Tân Giới Khẩu là khu vực phồn hoa nhất thành phố J, là khu thương mại cao cấp tập trung đủ loại thương nghiệp công năng thành một thể. Xung quanh quảng trường Tân Giới Khẩu, hướng đông là khu phục vụ tài chính và đường bách hóa thương mại, hướng tây là phố ẩm thực, hướng bắc là phố văn hóa và phố đồ cổ, phía nam là quán bar, chỗ ăn chơi như Karaoke, quán

bar Mahattan là quán bar lớn nhất trong phố quán bar, ngoài cửa cũng có chút nổi bật.

Quán bar chưa kinh doanh, nhưng bên trong có quản lý trực, Hàn Ấn và Diệp Hi giải thích tình huống, quản lý để họ tùy ý xem. Hàn Ấn chú ý tới cửa quán rượu có chỗ gửi nón áo, liền hỏi quản lý khách đến quán bar gửi quần áo nhiều không, nhận được câu trả lời khẳng định, Hàn Ấn bảo Diệp Hi gọi cho ông chủ Vương Lỵ, hỏi xem đêm đó Vương Lỵ có phải từng gửi áo hay không, ông chủ xác nhận cách nói của quản lý quán bar.

Việc này đã nói lên, nếu áo khoác đỏ là một nguyên nhân kích thích, như vậy hung thủ không phải chọn Vương Lỵ trong quán bar. Như vậy ở đâu chứ? Là quán lẩu, hay Karaoke?

Hai người sau đó lần lượt đến hỏi hai quán này, nhưng thời gian quá lâu, nhân viên quán đều không nhớ nổi tình hình tối hôm đó, hai người đành phải trở về quán bar.

Cửa quán bar là đường cái, phân tích hành vi bình thường, lúc đó đã khuya lắm rồi, Vương Lỵ lại đau dạ dày, về nhà nhất định phải gọi xe. Như vậy Vương Lỵ lần đầu chạm trán hung thủ là ở trên xe taxi sao?

Khả năng Vương Lỵ bị bắt cóc ở nhà tổ chuyên án đã từng kiểm tra loại bỏ rồi, về phần xe taxi, tổ chuyên án cũng đã cân nhắc qua. Theo quản lý quán bar nói, thông thường trước cửa quán bar buổi tối đều có xe taxi xếp hàng chờ khách, những xe taxi kia đều từng ký thỏa thuận với quán bar, trừ phi không đủ dùng, bằng không xe taxi không ký hợp đồng không được chờ khách ở đây. Tổ chuyên án từng điều tra những xe taxi ký hợp đồng nhiều lần, không phát hiện kẻ tình nghi. Phiền toái là, đêm đó là tối năm mới, xe taxi làm ăn đặc biệt sôi động, có rất nhiều khách, đứng chờ trên đường rất lâu cũng không bắt được xe, vậy phạm vi điều tra sẽ lớn hơn. . . .

Chương 5: Đặc Tả Phạm Tội

Ngựa không ngừng vó trở lại nhà khách, Hàn Ấn tiện tay lưu phân tích tình tiết vụ án vào trong báo cáo. Kỳ thực đêm qua điều tra hiện trường vứt xác, anh đại khái đã có phán đoán với tính chất của hai vụ án, buổi sáng tiến hành nghiên cứu nạn nhân cùng với hình thức hung thủ chọn nạn nhân xong, càng khẳng định -- Án bằm thây "1. 18" năm 1996, án bằm thây "1. 4" năm 2012, không giống cùng một hung thủ gây án.

Căn cứ:

Trước tiên nói về án "1 .18". Hàn Ấn chia hành vi của hung thủ trong toàn bộ vụ án thành bốn bước: Cưỡng hiếp, giết người, bằm thây, vứt xác.

Phân tích cụ thể, vì sao ngòi nổ là cưỡng hiếp? Điểm ấy đối với tổ chuyên án năm đó mà nói, chỉ có thể xem như suy đoán, nhưng Hàn Ấn có thể từ trong phân tích làm chứng cứ đưa ra khẳng định. Đó chính là hung thủ tại sao muốn tiến hành xử trí đặc biệt toàn bộ cơ quan sinh dục của nạn nhân thậm chí vị trí xương chậu. Phân tích của tổ chuyên án năm đó, phần xác có thể bị hung thủ dùng cách chôn để che giấu, mà thông qua khám nghiệm hiện trường, Hàn Ấn tin chắc hung thủ đã ném tất cả bộ phận thậm chí còn có dụng cụ gây án xuống sông Cổ Giang nước chảy mãnh liệt. Đây là một phương pháp hoàn mỹ để tẩy sạch chứng cứ phạm tội, đồng thời cũng thể hiện suy nghĩ chín chắn, tư duy kín đáo, cá tính cẩn thận đặc thù của hung thủ.

Giết người chắc chắn ý muốn diệt khẩu, điểm này không có gì đáng nói. Mà bằm thây đương nhiên là để thuận tiện vứt xác, che giấu, nhưng tại sao phải chặt nhỏ như vậy? Tại sao phải dùng nước sôi ngâm nóng? Tại sao phải xếp nội tạng ngay ngắn? Vì sao gấp quần áo? Những vấn đề này khiến người thường khó mà hiểu được, cuối cùng phân tích là tâm lý biến thái, kỳ thực không phải vậy.

-- Bằm thây cẩn thận là vì dụng cụ có hạn. Tính cách hung thủ cẩn thận, cho nên sau khi giết người, không dám liều lĩnh mua dụng cụ bầm thây chuyên nghiệp, vì vậy đành phải lấy vật liệu có sẵn, dùng dao phay và cưa tay trong nhà là chính. Nhưng dao phay hiển nhiên không cách nào trực tiếp cắt thi thể thành khối vụn, nhất là thi thể đã cứng và đóng băng. Vì vậy hắn đành phải áp dụng khoét thịt trước, sau đó mới dùng biện pháp ngu dốt cưa xương cốt. Mà thịt sau khi đóng băng, cũng dễ dàng cắt lát, lại vì hạn chế do diện tích cắt thịt của dao phay có hạn, nên khiến chúng ta có nhiều cảm giác tinh vi.

Đương nhiên trong này sẽ có một quá trình tâm lý: Đối với một người bình thường mà nói, sau khi giết người, nhất định sẽ sợ, tiếp theo đó là hối hận, dưới sự quấy nhiễu của hai loại tâm tình này, xuất phát từ bản năng tự đồng cảm, tâm lý hung thủ sẽ nảy sinh oán giận với người chết, thế nên thời gian tiến hành bằm thây khi ấy càng thêm quả cảm và tinh vi, mượn để phát tiết bất an. Nhưng sau khi phát tiết, sẽ nảy sinh áy náy với nạn nhân, đặc biệt nạn nhân là người hắn quen biết lúc trước, loại tâm tình này sẽ theo bản năng thể hiện trên việc gấp quần áo nạn nhân ngay ngắn. Mà nội tạng ngay ngắn trong túi nylon, thật ra là lo lắng vết máu thấm ra ngoài để lại chứng cứ phạm tội.

Về phần dùng nước sôi nấu thi thể nhiều lần, có liên quan tới một thường thức khá đơn giản trong cuộc sống, hơn nữa pháp y Cố Phi Phi đã giải thích rất rõ. Trong sinh hoạt hằng ngày, từ trong tủ lạnh lấy một khối thịt đông ra, nhất định phải chậm một chút, chờ nó hơi rã đông rồi mới cắt. Hàn Ấn phân tích, sau khi hung thủ giết người, ngay từ đầu đã không biết nên xử lý thi thể thế nào, mà có thể cách một ngày hoặc hai ngày sau mới quyết định bằm thây. Năm đó vừa vặn gặp một năm mùa đông lạnh nhất của thành phố J, thi thể đã đông đặc rồi, hung thủ lại không cách nào chờ rã đông tự nhiên, vì thế dùng nước sôi trợ lực, qua nhiều lần, thi thể tự nhiên sẽ xuất hiện dấu hiệu ửng đỏ như bị nấu sôi.

Xử lý xong thi thể, bước cuối cùng là vứt xác. Về phần số lần vứt xác, sử dụng phương tiện giao thông, như Hàn Ấn đã phân tích đêm qua, tổng cộng

hai lần: Trước ngồi xe buýt đến núi Hổ Vương vứt đầu, sau đó dùng xe đạp một lượt ném các bộ phận còn lại. Trước đến phân tích lần thứ hai vứt xác: Khởi điểm là hiện trường gây án, hung thủ sau khi vượt qua khoảng cách an toàn tâm lý bắt đầu vứt xác, khoảng cách an toàn tâm lý này, không có trị số xác định, chủ yếu vẫn là phải căn cứ vào hoàn cảnh, phương tiện giao thông, và sức lực các loại để quyết định, trên lý thuyết đương nhiên là càng xa càng tốt, nhưng cũng có vứt xác khu phụ cận, ví dụ như một án bằm thây nào đó năm ngoái, hung thủ cứ để vụn xác ở tiểu khu của mình. Nói trở lại vụ án này, vứt xác khởi điểm là hiện trường gây án, điểm cuối là bên sông Cổ Giang, đây là hung thủ xác định rõ, còn lại lựa chọn có chứa tính tùy tức nhất định, chủ yếu là căn cứ vào trọng lượng, tính bí mật và phương tiện đi đường để quyết định, tuyệt đối chưa nói tới cố ý vứt xác ở khi thành phố nhộn nhịp, ý đồ khiêu chiến cảnh sát. Như vậy ý đồ lần đầu tiên vứt xác trên núi Hổ Vương, đương nhiên là cần che giấu thân phận nạn nhân, hoặc cố hết sức kéo dài thời gian điều tra thân phận nạn nhân. Về phần nghi vấn vì sao hung thủ không vứt đầu ở sâu trong rừng rậm núi Hổ Vương, kỳ thực đáp án rất đơn giản, đó là căn nguyên con người sợ hãi bóng tối và nguy hiểm rình rập. Hàn Ấn đêm qua từng đùa giỡn thử thăm dò Khang Tiểu Bắc, bảo cậu ta nghe thấy tiếng động sâu trong rừng cây, với tư cách là hình cảnh mang súng cũng lộ vẻ sợ hãi, huống hồ hung thủ lẻ loi một mình, hắn là ác ma giết người, nhưng cũng không phải là ma quỷ thật sự.

Còn nữa, trong bản án trải qua những phân tích đối với việc hung thủ am hiểu kết cấu cơ thể người, biết giải phẫu học, có thể từng có nghề nghiệp liên quan, Hàn Ấn thấy không chắc phải vậy, hành vi bằm thây dài đến hơn một tuần lễ, thấy thế nào cũng không tính là chuyên nghiệp.

Xác nhập bốn bước, tính chất của án "1. 18" đã rất rõ ràng, tức là do bạo lực cưỡng hiếp, dẫn đến cục diện mất khống chế, tiến tới giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích. Trong bản án, toàn bộ động tác của hung thủ, theo biến hóa bình thường trong lòng mà thể hiện, cũng không phải hành vi phạm tội đánh dấu.

Cái gì là phạm tội đánh dấu? Là chỉ phạm tội gây ra do cần thỏa mãn tâm

lý nào đó hoặc phương diện tình cảm nào đó mà thực hiện hành vi đặc thù nào đó, đây là một loại hành vi kẻ phạm tội không cần thiết thực hiện trong lúc tiến hành phạm tội, có tính độc lập nhất định. Mà trong vụ án "1. 4" năm 2012, hành vi đánh dấu gần như tràn ngập toàn bộ vụ án.

Trong vụ án "1. 4", bản thân việc cố ý mô phỏng hành vi vứt xác đã là một loại hành vi đánh dấu.

Thông thường mô phỏng gây án có chừng ba loại động cơ: Loại thứ nhất, động cơ rõ ràng. Hung thủ ý đồ dời đi ánh mắt của cảnh sát, quấy nhiễu mạch suy nghĩ phá án, cuối cùng đạt được mục đích thoát khỏi lưới pháp luật. Đối với án "1 .4" mà nói, hung thủ mô phỏng vụ án trước trị số nguy hiểm quá cao, vứt xác nơi phố phường nhộn nhịp, mạo hiểm là muốn đạt lợi ích lớn hơn, cho nên hắn mô phỏng động cơ vứt xác, cũng không thuộc về loại hình thứ nhất này.

Loại thứ hai, loại động cơ mang tính tâm lý. Đến từ sự sùng bái mù quáng của kẻ sau đối với kẻ trước, kỳ vọng giành được độ chú ý giống nhau, do vậy nhận được cảm giác thành tựu. Loại mô phỏng phạm tội này, hung thủ chú trọng hơn đến thủ pháp phạm tội, đối với việc chọn lựa nạn nhân không có loại hình cố định. Nhưng án "1. 4" , hung thủ biểu hiện ý yêu mến đối với áo khoác màu đỏ, hơn nữa trước khi bầm thây từng hóa trang cho nạn nhân Vương Ly, Hàn Ấn tin tưởng Vương Ly nhất định còn có phương diện khác hấp dẫn hung thủ, tỷ như: Tóc, vóc dáng, khuôn mặt, một vị trí nào đó trong ngũ quan vân vân, nói chung, hung thủ chọn nạn nhân là có hình tượng cụ thể. Vậy có thể đến từ một người phụ nữ đã phá vỡ giá trị quan của hung thủ, cũng là nguồn gốc kích thích gây nhiễu tâm lý ban đầu của hắn. Có lẽ hắn đã theo dõi Vương Ly nhiều ngày, hoặc chỉ là vừa khéo đụng phải, vì vậy Vương Ly trở thành con mồi đầu tiên hắn triển khai trả thù phái nữ.

Loại bỏ hai loại trước, Hàn Ấn cho rằng vụ án này phù hợp loại động cơ thứ ba -- Hung thủ trong khi giết người cảm nhận được khoái cảm. Đây cũng là một loại động cơ mang tính chất tâm lý. Trước khi triển khai luận chứng, Hàn Ấn phải tóm tắt lại chút, kết luận của phần mở đầu báo cáo này làm ra

như thế nào.

Đúng như pháp y Cố Phi Phi nói, hai vụ án cách nhau 16 năm, hung thủ hoàn toàn có thể từ thủ pháp nghiệp dư trở nên chuyên nghiệp, từ cưỡng hiếp giết người diễn biến thành sát thủ biến thái, như vậy Hàn Ấn làm sao phán đoán hai vụ án không phải cùng một hung thủ gây nên chứ? Đương nhiên đây là một suy nghĩ tổng hợp chứng cứ bao gồm cả kiểm nghiệm tử thi, chứng cứ vật chứng và chứng cứ hành vi, nhưng Hàn Ấn căn cứ vào một thứ quan trong trong vụ án này đưa ra phán đoán, đó là chứng cứ ẩn hình.

Như thế nào là chứng cứ ẩn hình? Gồm có chứng cứ mà bản thân hung thủ biết và cảnh sát thông qua phân tích suy đoán ra. Như vậy chứng cứ ẩn hình của vụ án này chính là thái độ xử lý khác biệt của hung thủ đối với hai bộ phận sinh dục của nạn nhân.

Án "1. 18", hung thủ áp dụng phương thức xử lý mang tính che giấu đặc thù với bộ phận sinh dục, việc này thể hiện một loại cẩn thận tự bảo vệ mình, đồng thời cũng bại lộ chuyện cưỡng hiếp, nói cách khác, thể hiện phương thức hung thủ đạt được khoái cảm là có tiếp xúc xác thịt. Mà án "1. 4", hung thủ cùng vứt bộ phận sinh dục và nội tạng, không phải hành vi cố ý bảo vệ, chứng tỏ hung thủ và người chết không có tiếp xúc bộ phận sinh dục, đương nhiên cũng không có nghĩa đây không phải cùng một tính chất phạm tội, chẳng qua phương thức hung thủ nhận được khoái cảm là bằm thây.

Tóm lại, với chứng cứ bên ngoài trước mắt cộng thêm phân tích phương thức hung thủ đạt được khoái cảm, Hàn Ấn cuối cùng đưa ra kết luận rõ ràng.

Kết luận rõ ràng, nói ngược lại động cơ. Hung thủ tại sao cảm nhận được khoái cảm trong án bằm thây "1. 18"? Trước tiên nhất định là đến từ áo khoác đỏ kích thích, một cái nữa đương nhiên là bằm thây. Hung thủ vào năm 1996, hắn đang ở vào giai đoạn ảo tưởng bạo lực nhiễu loạn trong lòng, khi hắn vô số lần ảo tưởng sẽ đối với một ai đó, hoặc một nữ giới tiến hành trả thù dằn vặt, thủ đoạn bằm thây của hung thủ trong án "1. 18" đã cung cấp cho hắn một loại cách thức, hắn hòa nhập loại phương thức này vào trong ảo

tưởng của mình, kết quả thu được một loại khoái cảm trước nay chưa từng có. Đối với kẻ phạm tội biến thái, cố chấp và truy cầu sự hoàn mỹ là điểm giống nhau của chúng, thế nên cuối cùng có một ngày khi hắn chuyển hóa ảo tưởng bạo lực thành hiện thực, sẽ bằng lòng chịu mạo hiểm cực lớn để cố gắng tuân theo cách thức của hung thủ trong án bằm thây "1. 18", để nhận được loại khoái cảm thậm chí vượt hẳn ban đầu của hắn. Hàn Ấn tin tưởng, theo sự trưởng thành của hắn, các vụ án sau này có thể sẽ cho thấy tính sáng tạo độc đáo nào đó.

Từ trưa trở lại nhà khách, Hàn Ấn liền cắm đầu vào trong báo cáo, khái niệm thời gian và không gian vứt xác, đặt mình vào hình ảnh tưởng tượng trong đầu, tái hiện tình cảnh vụ án phát sinh. Trong hình ảnh, anh sắm vai những nhân vật khác nhau, khi thì chia ra thành hai hung thủ, khi thì lại biến thành người đứng xem tỉnh táo, lấy góc nhìn người tham dự đi vào khai quật tâm lý phạm tội thật sự của kẻ giết người.

Chạng vạng tối.

Diệp Hi nghe nói Hàn Ấn làm báo cáo đến cơm trưa và cơm chiều cũng không hề ra ăn, liền đến quán ăn gói chút thức ăn mang đến phòng. Ngửi được mùi cơm, Hàn Ấn mới phát giác dạ dày trống rỗng, anh bảo Diệp Hi tự xem trước báo cáo, đợi anh ăn cơm xong sẽ giải thích cặn kẽ cho cô. Kết quả ăn cơm xong rồi, Diệp Hi đã ôm máy tính xách tay tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

Từng rèn luyện tại cơ sở Hàn Ấn rất rõ ràng sự gian khổ khi làm hình cảnh, là một nữ hình cảnh càng phải nỗ lực nhiều hơn. Nếu không phải tâm lực quá mệt mỏi, Diệp Hi sao lại ngủ quên trong phòng của một người đàn ông độc thân? Ngực Hàn Ấn giống như bị đâm nhói một cái, anh đã lâu chưa đau lòng vì một cô gái như vậy.

Anh không nỡ đánh thức Diệp Hi, khẽ rút máy tính trong tay cô ra, Diệp Hi xem chừng cũng không cầm cự nổi nữa, không hề giãy giụa ngoan ngoãn theo anh dìu nằm dài trên giường. Hàn Ấn giúp cô cởi giày ra, kéo mền đắp cho cô, tắt đèn phòng, chỉ chừa một ngọn đèn ngủ trên bàn trà. Dưới ánh đèn

vàng ấm áp, cô gái thản nhiên ngủ, người đàn ông canh giữ bên giường trầm tư, đêm cô quạnh cũng chảy ra một tia ấm áp.

Không biết qua bao lâu, hình ảnh ấm áp bị một hồi chuông điện thoại di động chói tai cắt ngang, Diệp Hi nhắm mắt từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra đặt bên tai, tùy tiện ừ hử vài câu rồi ném điện thoại sang một bên.

"Ôi, chẳng biết sao bất cẩn mà ngủ quên mất." Diệp Hi vuốt mắt, ngượng ngùng cười cười với Hàn Ấn bên cạnh giường.

"Cô quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi."

"Tôi đã ngủ bao lâu?"

Hàn Ấn nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, "Khoảng hai giờ rồi."

"Anh vẫn luôn trông chừng tôi như vậy, muốn làm gì?"

Hàn Ấn biết Diệp Hi đang nói đùa, nhưng trên mặt vẫn không nhịn được mà nóng bừng, bình tĩnh lại, cũng đùa giỡn chậm rãi nói: "Tôi đang nghĩ, nên tiền gian hậu sát cô, hay là tiền sát hậu gian đây?"

"Có gì khác biệt chứ?" Diệp Hi hỏi.

"Cô là đội trưởng hình cảnh rồi mà bây giờ còn hỏi tôi câu này?"

Diệp Hi một tay vuốt trán, lẩm bẩm nói: "Gần đây dùng não quá độ, đầu óc đều biến thành gỗ rồi, anh cứ trực tiếp trả lời đi."

"Nếu chỉ là vụ án đặc biệt, như vậy cái trước phần nhiều vì cục diện không khống chế được mà xung động giết người, cái sau thì lại là loại giết người biến thái, có tính kéo dài không biết được." Lời ra khỏi miệng, Hàn Ấn liền hối hận, bầu không khí vốn đang vô cùng tốt, không chú ý lại bị anh vòng đến vụ án.

"Không hổ là dân chuyên nghiệp, một câu nói đã khái quát được tính chất cao độ của hai vụ án." Vừa nói về vụ án, Diệp Hi lập tức tràn đầy tinh thần,

chống người dựa vào đầu giường, "Kể về hung thủ một chút xem?"

Hàn Ấn gật đầu, trầm ngâm chốc lát nói: "Khi cô ngủ tôi một mực cân nhắc, vì sao hung thủ bây giờ lại nảy sinh ảnh hưởng lớn với án "1. 18" như vậy? Chỉ vì 'Áo khoác đỏ', 'Phương pháp bằm thây' phù hợp với ảo tưởng của hắn sao? Hắn thông qua con đường nào nghe ngóng được những điều này? Là báo chí, tin tức truyền hình, hay người khác kể? Như vậy hắn cũng hoàn toàn có thể thông qua những con đường ấy, biết được những vụ án còn tàn nhẫn hơn, ví dụ như: Jack the Ripper, Thược Dược Đen vân vân, nhưng vì sao hắn lại cứ phải mô phỏng án bằm thây "1. 18" chứ? Tôi nghĩ đó là vì hắn tự nhận là có thể xây dựng mối quan hệ nào đó với án bằm thây '1. 18', nói cách khác hắn nhất định đã tự mình trải qua vụ án kia. Hắn có thể vì án bằm thây '1. 18' mà từng chịu đựng sự vặn hỏi của cảnh sát, hoặc từng thấy nạn nhân Duẫn Ái Quân, hoặc từng có tiếp xúc gần gũi với Duẫn Ái Quân, thậm chí là bạn của cô ấy, bạn cùng lớp, bạn cùng trường vân vân. . . ."

"Vòng tới vòng lui, vẫn không vòng qua được án bằm thây '1. 18'". Nghe xong Hàn Ấn nói, Diệp Hi nhíu mày, vẻ mặt phiền muộn nói, "Xem ra phán đoán của tôi với tính chất vụ án là đúng, nhưng lại chọn sai hướng điều tra, lãng phí hai tháng vô ích. Thật như lời anh nói, nếu bản thân tự trải qua, năm đó mấy trăm cư dân đầu tiên tại hiện trường vứt xác và phụ cận đại học Cố Đô đều từng bị thẩm tra, còn có giáo viên học sinh xung quanh trường 'đại học Cố Đô', thậm chí còn có thể coi như trên mấy nghìn cảnh viên tham gia phá án, phạm vi này quá mức khổng lồ."

"Cô đừng vội, tôi vừa nói chỉ là phần đầu của 'Chân dung', kế tiếp tôi sẽ hạn chế nhỏ dần." Hàn Ấn thấy Diệp Hi có chút sốt ruột, vội xoa dịu cô nói, "Nếu hung thủ tự mình trải qua án bằm thây '1. 18', tuổi tác hắn năm ấy hẳn phải giống Duẫn Ái Quân, vậy hiện giờ ít nhất phải ngoài 35 tuổi. Hắn là một người đàn ông không có tiếng tăm gì, công việc không thành đạt, cuộc sống rất bình thường, chán ghét phái nữ mức độ tương đối, hoặc không cách nào giao hợp bình thường, căn bản gây án là để tiến hành trừng phạt nữ giới, từ đó giải phóng tâm trạng và tình dục bị đè nén.

"Hung thủ nghiêm phạt nữ giới là có hình tượng cụ thể, hẳn là đến từ một người phụ nữ nào đó hắn từ xưa tới nay oán hận tận đáy lòng. Thông qua hình ảnh của Vương Lỵ, tôi cho rằng người phụ nữ kia có thể hơn 30 tuổi, tướng mạo trưởng thành, thường trang điểm rất dày, còn uốn tóc để dài sang một bên có chút 'lỗi thời' giống Vương Lỵ. . . ."

"Không phải lỗi thời đâu à! Đó là kiểu uốn phục cổ thập niên 80 lưu hành nhất năm nay."

Diệp Hi tuy rằng để tóc ngắn, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cô thích tóc đẹp, nhạy cảm với trào lưu mới, đây gần như là điểm chung của tất cả phụ nữ. Mà Hàn Ấn vừa rõ ràng nói một câu ngoài nghề, cho nên Diệp Hi nhịn không được xen mồm cắt ngang lời anh.

Hàn Ấn cười, "Thế thì càng đúng rồi, đó là một hình ảnh nữ giới trưởng thành những năm cũ, mà thông thường ảo tưởng bạo lực đa phần bắt đầu ở thời kỳ trưởng thành của một người, cho nên tôi cho rằng người phụ nữ mà hung thủ luôn oán hận chính là mẹ hắn. Hung thủ hẳn là lớn lên trong gia đình đơn thân, cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, mẹ trong mắt hắn đại biểu cho toàn thể nữ giới. Nếu trong quá trình trưởng thành, hắn từng bị mẹ ngược đãi, phản bội, hoặc đột ngột qua đời bỏ lại mình hắn, như vậy định nghĩa nữ giới trong lòng hắn chính là mặt tiêu cực. Thế nên sau khi trưởng thành hắn vô cùng chán ghét quần thể thế này, không dễ kết nối cùng các cô gái, cho dù cuối cùng có kết hôn, tôi tin hiện nay tình trạng hôn nhân tràn ngập nguy cơ, hoặc đã kết thúc bằng ly hôn. Hiện giờ hắn có thể đang chia phòng ngủ với vợ, hoặc sống một mình, hoặc dưới áp lực kinh tế phải dọn về nhà và ở cùng mẹ, song hắn sẽ cần có một không gian tương đối độc lập. Nếu như là cái sau, mẹ hắn có thể sẽ trở thành đối tượng cuối cùng hắn làm hại.

"Từ khi Vương Lỵ mất tích đến khi mảnh thi thể xuất hiện trên phố, khoảng cách thời gian là từ rạng sáng ngày 1 tháng 1 đến rạng sáng ngày 4 tháng 1, đây vừa vặn là ngày nghỉ chung, cho nên tôi cho rằng hung thủ là loại người có công việc bình thường sáng chín chiều năm. Biểu hiện thường

ngày của hắn, khiêm tốn, trầm ổn, tôn trọng mọi người, có rối loạn ám ảnh cưỡng chế dạng lo lắng, thiếu tự tin, thiếu sức sáng tạo, sâu trong nội tâm ẩn giấu sự tự ti sâu đậm, tự ti đến mức ngay cả tìm kiếm khoái cảm cũng phải bắt chước kẻ khác. . . ."

(Tiêu: Sáng chín chiều năm là câu miêu tả giờ làm việc của phần lớn công nhân xí nghiệp, thời gian này cũng là thời gian làm việc chuẩn của Mỹ, sáng 9 giờ có mặt chiều 5 giờ tan ca.)

"Thầy có thể khẳng định hung thủ chắc chắn là đàn ông sao?" Diệp Hi hỏi.

"Nếu động cơ bằm thây không phải đơn thuần che đậy tai mắt mọi người, vậy ý nghĩa giết chóc quá độ hoặc khuynh hướng hành xác, thông thường động cơ đều là để phát tiết tình dục, cho nên hung thủ là nam giới có khả năng cực kỳ cao. Nếu là phụ nữ, vậy không chỉ là vấn đề tâm lý, có thể phải liên quan đến loại bệnh tâm thần phân liệt vấn đề lý tính."

"Tôi hiểu, chúng ta phải điều tra phạm vi lớn chỉa mũi nhọn vào kẻ tình nghi nam giới, đồng thời cũng phải đặt trọng điểm điều tra tình trạng tâm thần có vấn đề với phái nữ, cũng phải làm chút điều tra tương ứng, đúng không?" Diệp Hi tổng kết hỏi.

"Có thể nói là vậy, nhưng tôi vẫn khá nghiêng về vế trước, nếu quả thật là cái thứ hai, vậy ngoại trừ một điểm hữu dụng là dính dáng với Duẫn Ái Quân ra, còn lại những miêu tả tội phạm đã làm đều không thành lập." Hàn Ấn nhấn mạnh nói.

"Khả năng phụ nữ gây án quả thực khá nhỏ, phương diện năng lực và sức lực cũng là vấn đề." Diệp Hi bỗng vỗ đầu một cái, như nhớ tới gì đó nói, "Xem trí nhớ tôi này, nói đến phụ nữ mới nhớ tôi tới đây làm gì, tôi là muốn nói cho anh biết kết quả của đội kỹ thuật đến núi Hổ Vương kiểm tra hôm nay. Những dấu chân kia ít nhất thuộc về năm người, trong đó còn có một nữ giới, vết bánh xe vẫn còn đang kiểm tra."

"Quần thể? . . . . Phụ nữ? . . . . " Hàn Ấn lẩm bẩm, rơi vào im lặng.

Quyển Thứ Hai - Nghi Vấn Ngược Đãi Trẻ Em

"Mỗi người đều có bí mật, nhưng có bí mật chưa chắc sẽ giết người."

Chương 6: Mất Tích Liên Hoàn

Hội thảo sáng ngày kế tiếp.

Tổ chuyên án đặc biệt thảo luận báo cáo phân tích của Hàn Ấn. Bởi vì định tính cuối cùng tương đương với tính chất vụ án, cho nên tất cả lãnh đạo liên quan bao gồm cục trưởng thị cục đều đến họp.

Không ngoài dự liệu, báo cáo vừa đọc được phân nửa, đám người Hồ Trí Quốc, Phó Trường Lâm đã không kềm chế được cắt ngang Hàn Ấn, đưa ra nghi vấn mạnh mẽ với tính chất khách quan của báo cáo. Diệp Hi nén giận đề nghị để Hàn Ấn đọc xong báo cáo trước, mà Hàn Ấn cũng nhẫn nại đưa ra giải thích với từng vấn đề chất vấn, nhưng bởi vì về tình cảm từ chối tiếp nhận, đám người Hồ Trí Quốc tạm thời căn bản không cách nào tỉnh táo lại, bầu không khí hội trường vô cùng sốt ruột.

Lúc này, đột nhiên có một vị cảnh viên xông vào phòng họp, chạy thẳng về phía cục trưởng, ở bên tai rì rầm một hồi. Theo vị cảnh viên này -- Báo cáo của thư ký cục trưởng, vùng lông mày cục trưởng dần nhíu chặt, vẻ mặt cũng theo đó càng nghiêm túc. Cuối cùng, ông nắm chặt đấm tay, dùng sức gõ bàn hai cái, gấp gáp nói: "Đều yên lặng hết, tôi nói chuyện này. Sáng sớm nay, xung quanh đường Hồng Kỳ khu Nam Lăng hơn mười mấy công nhân lao động nhập cư tụ tập ở chánh phủ thành phố, khiếu nại cục công an chúng ta kỳ thị công nhân lao động nhập cư, phá án tiêu cực. Nguyên do cụ thể, từ tháng 3 năm ngoái đến nay, đường Hồng Kỳ lần lượt xuất hiện nhiều vụ trẻ em mất tích, đồn cảnh sát khu vực cùng đội hình cảnh phân cục Nam Lăng sau khi nhận được báo cáo, vẫn chưa dành đủ sự chú trọng, dẫn đến hiện nay đã xuất hiện sáu vụ mất tích, trẻ em mất tích tuổi ít nhất 9 tuổi, lớn nhất 16 tuổi, vụ mất tích xảy ra sớm nhất là tháng 3 năm ngoái, vụ gần đây nhất xảy ra ngay chiều hôm qua. Ủy ban thành phố đã có ý kiến phúc đáp, giao trách nhiệm cho thị cục lập tức bắt tay vào điều tra phá án này, Hồ cục, Tiểu Diệp, còn có thầy Hàn Ấn các vị theo tôi đến thị cục xem xét tình tiết vụ án, những

thành viên còn lại lập tức chạy tới phân cục Nam Lăng đợi lệnh, chờ tiến hành bố trí nhiệm vụ!"

Mười giờ trước, cũng chính là khoảng hơn 7 giờ tối ngày hôm qua, ở chợ thực phẩm phố Hồng Kỳ tây vợ chồng Vương Thành, Tống Quyên kinh doanh sạp trái cây, lê cơ thể mệt mỏi dẹp sạp về nhà. Nghĩ sắp có thể ở trong căn nhà nho ấm áp của mình ăn bữa cơm tối nóng hổi, nhớ tới con gái với khuôn mặt vui vẻ đáng yêu, uể oải trên người Vương Thành đã vơi đi phân nửa.

Thế nhưng đi tới cửa nhà, cửa khóa, trong phòng tối om. Vương Thành lấy chìa khóa ra mở cửa, trong nhà lạnh lẽo, không hề có dấu hiệu xê dịch, bếp núc lạnh tanh, cặp sách của con gái cũng không ở trong nhà. Trong lòng anh ta dâng lên một luồng dự cảm không tốt, nhanh chóng cùng vợ đến nhà hàng xóm hỏi thăm, nhưng hàng xóm đều nói không thấy con gái anh ta, đề nghị họ tới trường học tìm xem. Mấy hàng xóm tốt bụng, cũng bỏ xuống chén đũa, giúp họ đến phụ cận tìm kiếm.

Vợ chồng Vương Thành chạy đến trường học của con gái, trong trường người đã sớm về hết, hỏi thăm nhân viên trực điện thoại của chủ nhiệm lớp con gái, gọi tới, kết quả chủ nhiệm nói thấy con anh ta hơn 4 giờ chiều sau khi tan học đã về một mình, còn nói con anh ta hình như không thích giao lưu cùng bạn bè lắm, vẫn luôn một mình đi về.

Con anh ta từ nông thôn mới chuyển đến hơn một tháng, bản thân tính cách cũng thuộc loại chậm chạp, tạm thời ít giao lưu với bạn học thì cũng không có chuyện gì lớn, thời gian dài tự nhiên sẽ thân thiết với bạn bè hơn. Hai vợ chồng lúc trước còn cảm thấy như vậy cũng không sao, con mình tan học luôn có thể về thẳng nhà, sẽ không rong chơi bên ngoài. Nhưng lúc này đây con gái một mình có thể đi đâu chứ?

Hai vợ chồng Vương Thành hoàn toàn hoảng hồn, dọc theo đường chính phố Hồng Kỳ từ tây sang đông liên tiếp gọi to tên con gái cùng bạn bè hàng xóm tìm con. Cũng tìm một vòng lớn, vẫn không thấy bóng dáng con gái, bất đắc dĩ họ đành phải đến đồn cảnh sát báo án, tìm kiếm sự trợ giúp của cảnh

sát.

Cảnh sát tiếp dân vừa nghe con nít đã 16 tuổi, hơn nữa chỉ không tìm thấy mấy giờ thôi, liền khuyên hai người đến nhà bạn bè thân thích và chỗ bạn học của cô bé tìm kỹ lại xem, có lẽ cô bé chỉ tạm thời ham chơi quên về nhà. Hai vợ chồng liền dùng mọi cách năn nỉ, nhưng cảnh sát vẫn bày tỏ từ chối xuất cảnh, nhất thời sốt ruột hai vợ chồng cùng quỳ trên đất dập đầu cầu khẩn cảnh sát.

Màn này bị đồn trưởng đồn công an trực ban đêm qua thấy được, đều là người làm cha mẹ, có thể thông cảm cho tâm tình lo lắng của cha mẹ lạc mất con cái, vì vậy liền phái toàn bộ cảnh sát trực, trong phạm vi cả con phố Hồng Kỳ tìm kiếm bóng dáng cô bé. Tìm mãi đến quá nửa đêm, vẫn không phát hiện bóng dáng cô bé, đồn công an đành bày tỏ bất đắc dĩ, khuyên hai vợ chồng về nhà trước chờ xem, nói không chừng con anh ta ngủ lại nhà bạn học, sáng mai là có thể trở về.

Hai vợ chồng Vương Thành này làm sao có thể an tâm về nhà chờ, họ đã sớm nghe nói phố Hồng Kỳ thời gian gần đây liên tục mất tích mấy đứa bé, lo lắng con gái sẽ giống những đứa trẻ kia, từ đó biệt tăm biệt tích, vì vậy dưới sự trợ giúp của hàng xóm, suốt đêm tìm đến nhà những phụ huynh có trẻ mất tích kia, đề nghị mấy nhà liên hợp lại, đến chánh phủ thành phố khiếu nại phía cảnh sát không coi trọng vụ án mất tích của lao động nhập cư. Nhưng họ không hiểu trình tự lắm, không gửi đơn khiếu nại, mà đi thẳng đến cửa chính tòa nhà văn phòng chính phủ muốn xông vào trong, kết quả cùng nhân viên thủ vệ xảy ra xung đột. Vừa vặn đoàn xe thị trưởng đi qua, thị trưởng bảo thư ký xuống xe hỏi rõ tình hình, lập tức cho thư ký gọi điện thoại đến thị cục công an, yêu cầu thị cục lập tức tiếp nhận vụ án. Chuyện những đứa trẻ này là chuyện lớn, thị trưởng nhấn mạnh vô luận trên tay có vụ án gì đều phải bỏ xuống, tập trung cảnh lực nhất định phải tìm được bọn trẻ.

Thành phố gọi điện tới văn phòng cục trưởng thị cục, cục trưởng đang họp ở phân cục, là thư ký nghe điện thoại, nên mới có một màn thư ký lỗ

mãng hớt hải lao vào hội trường kia.

Cục trưởng sau khi ra lệnh, cấp tốc rời khỏi hội trường, Diệp Hi, Hàn Ấn, Hồ Trí Quốc theo sát phía sau. Chỉ chưa đầy mấy phút, họ đã từ phân cục chạy đến thị cục, hơn mười mấy phụ huynh của trẻ em mất tích đã chờ ở phòng họp thị cục.

Cục trưởng cũng xuất thân với tư cách trinh sát hình sự lão luyện, trong lòng ông rất rõ ràng: Án mất tích của trẻ em tuổi từ 9 đến 16 tuổi, tuyệt không phải mang ý nghĩa đơn giản là lừa gạt buôn bán trẻ em bình thường, rất có thể phố Hồng Kỳ ẩn núp một gã sát thủ liên hoàn ngược sát trẻ em. Mà hôm nay cách vụ án đầu tiên đã xấp xỉ gần một năm, mấy đứa bé trước e rằng đã chết thảm, hiện nay khẩn yếu nhất là tranh thủ trong thời gian ngắn nhất phá được vụ án, nếu kịp may ra đứa bé mất tích chiều hôm qua còn cơ hội sống sót.

Đi tới phòng họp thị cục, không cần chào hỏi, cục trưởng liền gọi phụ huynh bọn trẻ vội vàng lần lượt giới thiệu tình hình mất tích của từng đứa trẻ cặn kẽ một lần.

Toàn bộ trẻ em mất tích đều là con của công nhân lao động nhập cư:

Vụ án sớm nhất, cũng chính là vụ trẻ em mất tích số 1, là bé gái, 9 tuổi, đang học tiểu học Đệ Tam của thành phố, lớp hai, vào ngày 16 tháng 3 năm 2011, khoảng 15 giờ sau khi rời khỏi trường thì mất tích. Cha mẹ cô bé làm thuê ở một xưởng đồ gia dụng, một nhà ba người thuê tại khu lều phía bắc trạm ô tô cuối đường 2 phố đông Hồng Kỳ.

Vụ trẻ em mất tích số 2, bé trai, 12 tuổi, học tiểu học Đông Nhai thành phố, vào ngày 22 tháng 10 năm 2011, khoảng 12 giờ trưa sau khi rời nhà thì mất tích, lúc mất tích chân mang đôi dép lê. Cha mẹ em làm thuê ở xưởng gỗ, một nhà ba người thuê khu lều phía nam phố đông Hồng Kỳ.

Vụ trẻ em mất tích số 3, bé trai, 10 tuổi, đang học tiểu học Đệ Nhị thành phố, lớp ba, vào ngày 11 tháng 12 năm 2011, khoảng 9 giờ sáng sau khi đưa

em trai đến nhà trẻ thì không thấy về nữa. Cha mẹ em là công nhân sơn dầu, cả gia đình cũng thuê nhà ở khu lều phía nam phố đông Hồng Kỳ.

Vụ trẻ em mất tích số 4, bé trai, 16 tuổi, học trung học Đông Nhai lớp 9, vào ngày 31 tháng 12 năm 2011, khoảng 13 giờ, nói với người nhà "Con ra ngoài chơi một lát sẽ về", rồi không thấy về nhà nữa. Cậu bé theo mẹ ở vùng này tìm thân thích nương tựa, ở gần tiệm internet nên là "Bằng Hữu" phía nam trạm cuối ô tô đường 2 phố đông Hồng Kỳ.

Vụ trẻ em mất tích số 5, bé trai, 10 tuổi, học tiểu học Đệ Nhị, lớp ba, vào ngày 7 tháng 1 năm 2012, khoảng 7 giờ sáng, rời khỏi nhà "Đến tiệm net gần đó chơi một lát rồi về", nhưng không về nữa. Cậu bé cùng cha mẹ thuê khu lều ở phía nam phố đông Hồng Kỳ.

Vụ trẻ em mất tích số 6, bé gái, 16 tuổi, học lớp 8 trung học Tây Nhai, khoảng 4 giờ chiều hôm qua sau khi tan học thì mất tích. Theo cha mẹ cô bé nói: Vợ chồng họ buôn bán ở phố tây Hồng Kỳ đã nhiều năm, thuê ở tại khu lều phụ cận chợ phố tây. Họ trước đó vẫn luôn gửi nuôi con ở nhà bà ngoại dưới quê, mãi đến đầu năm nay bà ngoại qua đời mới đưa con về sống cùng. Song con hai người vốn quanh năm sống ở nông thôn hẻo lánh, không đủ dinh dưỡng, cho nên dáng dấp vô cùng nhỏ gầy, nhìn qua nhỏ hơn tuổi thật hai ba tuổi, hơn nữa mới tới thành phố lớn, suy nghĩ vô cùng đơn thuần, sợ cô bé theo học không kịp, cha mẹ liền để cô ở lại một lớp, cho nên bây giờ còn đang học lớp 8.

. . . .

Các phụ huynh giới thiệu: Vụ mất tích đầu tiên, đồn công an phố Hồng Kỳ nhận được báo án, qua một loạt tìm kiếm không có kết quả, vụ án vẫn treo đó, không có bất kỳ thông báo nào với thân nhân. Mà vụ mất tích số 2, số 3, số 4, số 5, qua phân tích, những đứa trẻ bị mất tích này đều thích lên mạng và chơi game, vì vậy phía đội hình cảnh của đồn công an và phân cục nhận định, các cậu bé có lẽ do mê chơi internet mà tự nguyện trốn khỏi nhà hoặc đến vùng khác gặp bạn trên mạng, cho nên vụ án trở nên đơn giản, liền bảo người nhà bọn trẻ chờ tin tức. Mà vụ trẻ em mất tích số 6, mất tích còn

chưa tới 24 tiếng, cho nên cũng không đủ lập án.

Đây là hành vi thất trách rõ ràng nhất, sau khi giải thích với mấy vị phụ huynh, cục trưởng đại diện cho thị cục chân thành tạ lỗi với họ, cũng bày tỏ nhất định sẽ tiến hành xử lý nghiêm túc đối với các nhân viên và ngành liên quan, hứa hẹn lập tức bố trí cảnh lực triển khai điều tra vụ án. Sau khi liên tục trấn an, cục trưởng sắp xếp xe chuyên biệt đưa các phụ huynh về nhà mỗi người chờ tin. Hàn Ấn vốn định đề nghị để một mình gia đình của vụ án mất tích số 6 lại hỏi, nhưng lại lo lắng thái độ của những nhà khác, liền tạm thời không tiến hành nữa.

Cùng lúc đó, đội kỹ thuật đưa tới bản đồ khu vực phố Hồng Kỳ, đánh dấu rõ những vị trí có liên quan đến vụ án , mặt khác, người phụ trách phía đội hình cảnh phân cục Nam Lăng cùng với đồn trưởng đồn công an phố Hồng Kỳ đã bị lệnh cưỡng chế dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới thị cục.

Phụ huynh đám trẻ được đưa đi không lâu, hai người phụ trách liền chạy tới. Hai người họ lúc này đã cảm giác được sự nghiêm trọng của tình hình, đều cúi đầu, thở hổn hển, khúm núm đứng ở cửa phòng họp chờ bị phê bình.

Cục trưởng vỗ bàn, chỉ vào ghi chép tình tiết vụ án trên bàn, lớn tiếng mắng: "Mấy thứ này vốn phải do các cậu nói cho tôi biết, kết quả bây giờ là gia đình người mất tích đích thân tìm tới cửa, còn đến tai ủy ban thành phố, tôi thấy bộ "da" này của các cậu mặc đủ rồi đấy!"

"Kỳ thực cái gì nên làm chúng tôi đều đã làm rồi." Đồn trưởng hạ thấp giọng, nhịn không được vì phía đồn cảnh sát thanh minh, "Mỗi lần nhận được báo án, trong sở đều lập tức phái cảnh lực trợ giúp tìm kiếm, cứ xem vụ án ngày hôm qua, tuy rằng chưa đủ điều kiện lập án, trong sở cũng điều động toàn bộ giúp tìm suốt đêm."

"Đúng, đúng, đúng, chuyện ở chỗ phố Hồng Kỳ, tôi cũng rất hiểu. Nơi ấy phần lớn tụ tập công nhân lao động nhập cư, tính lưu động rất lớn, tình huống mỗi gia đình cũng rất phức tạp. Trẻ con trốn nhà, chạy ra ngoài chơi vài ngày rồi về chuyện này nhiều lắm. Cho nên chúng tôi không hề nghĩ đến

phương diện vụ án ác tính." Người phụ trách đội hình cảnh phân cục tiếp lời đồn trưởng, vì phía mình giải vây.

"Các cậu không nghĩ tới phương diện kia? Kết quả thì sao? Rốt cuộc là các cậu không dám nghĩ, hay là lười nghĩ? Trước không nhiều lời với các cậu nữa, chờ vụ án kết thúc xem tôi trị các cậu thế nào!" Cục trưởng trừng hai mắt rất tức giận nói, "Nói xem, các cậu đang nắm giữ tình huống thế nào?"

Đồn trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, đằng hắng nói: "Ngoại trừ bé gái vừa mất tích, bọn trẻ còn lại đều thường đến tiệm net và phòng game, chúng tôi từng đến mấy tiệm net và phòng game điều tra, có vài người có chút ấn tượng với mấy đứa bé kia, nói chúng căn bản đều chơi một mình, không nhìn thấy đi cùng ai, về phần hôm mất tích, không ai để ý chúng có đến tiệm net và phòng game hay không." Đồn trưởng dừng một chút, nói tiếp, "Toàn bộ những chỗ ẩn núp như rừng cây, hồ nước, công viên khu vực phố Hồng Kỳ chúng tôi đã tìm khắp đêm qua, vẫn chưa phát hiện thi thể của bé gái, sáng sớm hôm nay cũng không có loại báo án này."

"Ngài khẳng định bé gái kia chưa bao giờ lên mạng và phòng game chơi sao?" Hàn Ấn đột nhiên hỏi chen vào.

Đồn trưởng chưa quen biết Hàn Ấn, ông ta liếc nhìn cục trưởng, lại dùng sức nhìn Hàn Ấn, giống như có chút không thích trả lời Hàn Ấn lắm, Diệp Hi nhìn thấy vội vàng giới thiệu thân phận Hàn Ấn, đồn trưởng lúc này mới thái độ đoan chính nói: "Đúng. Cha mẹ cô bé nói con mình chưa bao giờ lên mạng, hơn nữa tối qua chúng tôi cũng cầm ảnh chụp cô bé kia đến mấy tiệm net và phòng game hỏi, kể cả ông chủ và một vài khách quen đều tỏ vẻ cho tới giờ chưa từng thấy cô bé.

"Trong khu vực từng có báo án dâm loạn, rình trộm, quấy rối tình dục không?" Hàn Ấn hỏi tiếp.

"Từng có vài vụ, đều là nhẹ, kẻ tình nghi tạm giam mấy ngày giáo dục rồi thả. Nhưng mà nhằm vào trẻ con thì chưa từng xuất hiện." Đồn trưởng trả lời

vấn đề của Hàn Ấn, lại hướng về phía cục trưởng bổ sung nói, "Đúng rồi, còn có một tình huống: Ngày thứ ba sau khi đứa bé thứ hai mất tích, cha mẹ bé từng nhận được một cuộc điện thoại, bảo chúng tôi chuẩn bị một vạn đồng, tối hôm đó đặt trong thùng rác ở cửa trường bé học. Chúng tôi nhận được tin tức này, bố trí cảnh lực ở địa điểm giao tiền chuộc, nhưng không có ai tới lấy tiền. Về phần cú điện thoại kia, chúng tôi tra được là từ một buồng điện thoại thẻ từ công cộng ở trạm xe lửa gọi ra."

Nghe xong giới thiệu của đồn trưởng, Hàn Ấn cúi đầu suy tư một lát, nói với đồn trưởng: "Có thể phiền ngài bây giờ lập tức trở về sở, sắp xếp một phần danh sách kẻ tình nghi của những vụ án quấy rối tình dục vừa nhắc tới cho tôi không? Còn nữa, danh sách những người có tiền án trong khu vực cũng phiền ngài cho tôi một bản."

"Việc này không thành vấn đề, tôi bây giờ về sở chỉnh lý lại." "Nhưng mà danh sách các vụ tiền án có thể sẽ không toàn diện, nhân khẩu bên ngoài phố Hồng Kỳ lưu động vô cùng dày đặc, thông tin tiền án vùng khác rất khó chứng thực."

"Vậy thì cố hết sức chỉnh lý lại được." Cục trưởng nén giận nói.

Sau khi rõ ràng đầy đủ các thông tin từ các phía, cục trưởng tổng hợp lại các kiến nghị của những vị đang tham dự, đưa ra bố trí như sau: 1, Lập tức triển khai điều tra những khu vực hoạt động hằng ngày của bé gái, tranh thủ có thể xác định địa điểm bé gái mất tích. 2, Tìm kiếm các nhân chứng có thể chứng kiến vụ việc. 3, Xoay quanh toàn khu tiến hành kiểu điều tra rải thảm, trọng điểm là cư dân ở phòng trọ và một mình là chính. 4, Điều tra từng khu vực có kẻ tình nghi quấy rối tình dục và nhân viên lao động cải tạo được thả.

Chương 7: Dâm Loạn Thiếu Nữ

Dựa theo chỉ thị của cục trưởng, cảnh lực khắp nơi cấp tốc triển khai hành động, Diệp Hi trong khi chở Hàn Ấn đến khảo sát thực địa vụ án nhắc tới một ít phương hướng, tiếp theo liền chạy tới nhà của cô bé mất tích sau cùng. Đương nhiên đây là yêu cầu của Hàn Ấn, anh cần biết nhiều về tình huống của cô bé này, bởi vì trong phân tích của anh có khuynh hướng cho rằng vụ mất tích sau cùng này là một vụ án riêng biệt, không liên quan đến 5 vụ án trước hơn.

Diệp Hi hỏi Hàn Ấn căn cứ vào đâu để phán đoán. Hàn Ấn giải thích rằng: Thứ nhất, dựa vào tình tiết vụ án hiện nay, trẻ em mất tích trong 5 vụ án trước rất có thể đều là bị dụ bắt trong "Khu trò chơi và phụ cận tiệm net trạm cuối ô tô đường 2 phố Hồng Kỳ Đông, chứng tỏ khu vực kia quen thuộc với hung thủ, với hắn mà nói là khu vực gây án khá thoải mái. Mặt khác cũng thể hiện tiêu chuẩn mục tiêu hắn dụ bắt, chủ yếu tập trung ở bộ phận trẻ em mê internet và trò chơi, có thể hắn và bộ phận trẻ em này khá dễ giao lưu, cũng dễ dụ dỗ. Mà cô bé mất tích cuối cùng, nó không hề lên mạng và chơi trò chơi, khu vực hoạt động hằng ngày cũng chủ yếu ở phố Hồng Kỳ tây giữa trường cô bé học và nơi ở, trên bản đồ biểu thị khu vực này cách khu vực hung thủ thích gây án khoảng 1km. Hung thủ liên tiếp gây án ở khu vực mình quen thuộc, nhiều lần thuận lợi lại chưa bao giờ bị cảnh sát tóm được, cho nên hắn sẽ không dễ dàng rời khỏi khu vực này gây án đâu.

Thứ hai, trong vụ án số 2 đến số 5, thời gian hung thủ gây án tập trung vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật, chắc là khoảng thời gian này với hắn mà nói có thể lựa chọn không gian lớn hơn, mục tiêu phù hợp với tiêu chuẩn của hắn khá dễ tìm. Mà hôm qua là thứ năm, thời gian không khớp với thói quen gây án của hắn.

Thứ ba, giới tính nạn nhân không khớp. Hung thủ từ số 2 đến số 5 liên tiếp liên gây bốn vụ đều chọn nạn nhân là bé trai, hàm ý rằng trẻ em nam

giới mới là mong muốn của hắn. Khi Hàn Ấn giải thích tới đây, Diệp Hi lập tức đưa ra nghi vấn, bởi vì mục tiêu đầu tiên hung thủ chọn gây án là bé gái, việc này giải thích thế nào? Kỳ thực việc này cũng không khó giải thích, trong vài vụ giết người liên hoàn, mục tiêu hung thủ ra tay đầu tiên phần nhiều là "Dạng kỳ ngộ", thiếu sự chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Trong vụ án, rất có thể khi đó hung thủ còn chưa biết mình muốn gì, khi hắn dùng bạo lực với bé gái mới phát hiện cảm giác không hoàn mỹ như trong tưởng tượng, cho nên hắn tuân theo cảm thụ nội tâm của mình, chuyển dời mục tiêu đến các bé trai, sự thực cũng chứng tỏ hắn nhận được hoàn toàn sự phát tiết và giải phóng từ các bé trai, cho nên hắn mới không quay lại tìm kiếm mục tiêu nữ giới nữa. Giống như một kẻ hít thuốc phiện thành nghiện, hắn lần lượt nếm thử thuốc lắc, cần sa, ma túy đá, cho đến tận bạch phiến, đặc biệt sau khi hắn hít được bạch phiến tốt tinh khiết rồi, những thứ trước kia sẽ không cách nào thỏa mãn được cơn nghiện của hắn nữa.

Hung thủ vi phạm một loại thói quen đã nhắc phía trên thì có thể, nhưng đồng thời vi phạm ba loại thói quen thì xác suất rất thấp, cho nên Hàn Ấn cho rằng án mất tích của bé gái cuối cùng, hẳn không có liên quan đến 5 vụ trước. Việc này cần Hàn Ấn đi sâu hết mức vào hiểu rõ bé gái và tình hình cha mẹ cô, tìm ra động cơ mất tích của cô bé, từ đó lập ra sách lược điều tra tương ứng.

Trước mắt thời gian còn lại cũng không dư dả, căn cứ vào thống kê: Trẻ em bị mưu sát sau khi bị bắt, trong vòng 1 giờ bị sát hại chiếm 44%, trong 3 giờ bị sát hại chiếm 74%, trong 24 giờ bị sát hại cao gần vượt mức 91%. Nói cách khác, sau 24 giờ xảy ra bắt cóc, hầu như toàn bộ trẻ em đều bị sát hại. Bây giờ là 10 giờ sáng, thời gian còn lại cho Hàn Ấn chỉ có 6, 7 giờ, tình hình vô cùng nghiêm trọng.

Phố Hồng Kỳ là một nơi giao giữa thành thị và nông thôn của ngoại ô phía nam thành phố J, phần nhiều tập trung lượng lớn công nhân viên vùng khác đến cư trú, con phố được một con đường chính phân chia thành hai vùng đông tây lớn. Chính giữa đường chính có một giao lộ chữ T, giao lộ đi hướng đông gọi là phố Hồng Kỳ đông, đi hướng tây là phố Hồng Kỳ tây.

Xung quanh con đường chính này hầu như đều phân bố những căn gác cũ kỹ thấp bé cùng số lượng lớn hộ ở lều, là một khu vực hộ ở lều phân bố dày đặc nhất nội thành.

Ô tô lái qua giao lộ chữ T tiến vào phố Hồng Kỳ tây, sau 5 phút quẹo phải ở một giao lộ chữ Y, chạy thêm chút nữa quẹo vào một hẻm nhỏ. Nơi này là khu tập trung nhà trệt, nhà bé gái nằm trong số đó.

Hàn Ấn và Diệp Hi đi tới cửa nhà bé gái thì thấy mẹ cô bé đang gục vào ngực chồng mình, hai mắt đẫm lệ, lo sợ hỏi, "Có tìm thấy con không?"

Người đàn ông hiển nhiên lại vừa ra ngoài tìm con gái một vòng, đối mặt với ánh mắt trông mong của người phụ nữ, nén nước mắt lẳng lặng lắc đầu, người phụ nữ lập tức xụi lơ ngã xuống đất, òa khóc lên.

Hai người vội vàng qua đó, giúp người đàn ông đỡ người phụ nữ đến ngồi xuống bên giường.

Cha mẹ đứa bé là người miền nam, vóc dáng không cao, đều là dáng vẻ hiền lành chất phác. Bởi so với những phụ huynh khác, con họ mất tích trễ nhất, cho nên tâm tình cũng đặc biệt kích động, thấy vợ không ngừng khóc thút thít, ông bố cũng bị nhiễm lây, ngồi xổm trên đất thất thanh đau đớn.

Hàn Ấn cúi người kéo ông bố lên, dùng sức cầm tay ông ấy, thành khẩn nói: "Tôi có thể hiểu được tâm tình của hai vị, thế nhưng bây giờ không phải lúc khổ sở, anh chị phải tin tưởng cảnh sát chúng tôi, nhất định sẽ giúp hai anh chị tìm được con. Nhưng điều này cần sự phối hợp của anh chị, tôi mong anh chị có thể lập tức tỉnh táo lại, tập trung tinh thần nghe tôi đặt câu hỏi được không?"

Thấy cha mẹ đứa bé mím môi, nén lệ, gắng sức gật đầu xong, Hàn Ấn nắm chắt thời gian hỏi: "Tính cảnh giác của cô bé thế nào?"

"Hẳn là tốt, chúng tôi mỗi ngày đều dặn con bé không được trả lời người lạ, phải cẩn thận bọn buôn người."

"Anh chị gần đây có kết oán với ai không?"

"Chúng tôi đều là người đàng hoàng, lại từ vùng khác đến chưa bao giờ dám gây sự, ở trong chợ và hàng xóm xung quanh chung sống đều vô cùng tốt."

"Anh có thể bảo đảm!"

"Tôi bảo đảm!"

"Anh chị có thân thích vùng này không?"

"Không có."

"Hàng xóm chung quanh nhà có đặc biệt nhiệt tình với trẻ con, rất thích đưa trẻ con đi chơi không?"

"Họ đều rất thích con gái nhà tôi. Con gái tôi hiểu chuyện, ngày thường có thể vừa dọn dẹp nhà, vừa nấu cơm. Tôi và mẹ nó cả ngày buôn bán, buổi tối dẹp quầy đã khuya, con bé luôn làm cơm xong chờ chúng tôi về ăn. Tối hôm qua bọn tôi về, không thấy con đâu, liền cảm thấy hẳn đã xảy ra chuyện, không ngờ con bé thật sự. . . ."

"Bình tĩnh, bình tĩnh, hàng xóm chung quanh có đàn ông sống độc thân, tuổi khá lớn không?"

"Có một ông già ở một mình trong căn nhà quay mặt về hướng đông kia, bán khoai lang nướng ở chợ. Nhưng mà chiều hôm qua tôi trông thấy ông ấy chỉ ở suốt trong chợ, còn dẹp quầy chung với chúng tôi trở về."

"Không còn gì nữa sao? Suy nghĩ thật kỹ, độc thân, tuổi khá trẻ cũng không sao."

"Thật không còn nữa. Chúng tôi ở vùng này phần lớn là hai vợ chồng hoặc anh em chị em cùng buôn bán, độc thân rất ít."

"Phụ cận trường học thì sao? Cô bé có từng nói là quen biết ai không?"

"Con bé mới từ nông thôn lên, không thân với những bạn học trong lớp, cũng chưa từng kể gần đây có quen biết ai . . ."

Hàn Ấn một mạch hỏi thêm mấy vấn đề nữa, cơ bản đều là cha đứa bé đáp, thỉnh thoảng bà mẹ cũng bổ sung đôi câu, nhưng không mang đến đáp án Hàn Ấn mong muốn.

"Cô bé tuy rằng tròn 16 tuổi, nhưng dáng dấp nhỏ bé chỉ khoảng 13, 14 tuổi, mới tới thành phố lớn không hòa nhập thế sự, tư tưởng đơn thuần, hành vi non nớt, thiếu bạn bè cùng lứa!" Hàn Ấn thở dài, anh có chút bận tâm, đây lại là một vụ ngược đãi trẻ em.

Từ chỗ cha mẹ đứa bé không lấy được nhiều tin tức hữu dụng lắm, Hàn Ấn chỉ có thể dựa vào chính mình, anh bắt đầu quan sát trong ngoài căn nhà nhỏ chỉ hơn mười mấy mét vuông này.

Nhà trệt nhỏ chia gian trong gian ngoài, gian ngoài là một hành lang, rất hẹp, đặt bếp lò và dụng cụ làm bếp giản dị. Phòng trong xếp dọc một cái giường lớn và một cái giường nhỏ. Cạnh đầu giường nhỏ đặt một cái tủ nhỏ cũ kỹ, cái này cũng dùng như bàn để cho đứa bé viết chữ, làm bài tập. Phía trên được lau sạch sẽ, mấy quyển truyện tranh xếp ngay ngắn bên cạnh bàn.

Hàn Ấn dạo quanh giường nhỏ, trong miệng lẩm bẩm, đứt quãng nói: "Nhất định là người cô bé quen . . . .Hắn quan tâm em . . . . Đưa em đi chơi. . . . Cho em ngon. . . . Tặng quà cho em. . . Em gọi hắn là chú. . . . Hoặc ông. . . .Hắn thỉnh thoảng sẽ nắm tay em. . . .Vỗ vai em. . . .Lúc vui vẻ còn có thể ôm em một cái. . . Em cảm thấy rất thân thiết. . . .Rất ấm áp. . . "

Hàn Ấn ngồi ở mép giường, tiện tay lật quyển truyện tranh của cô bé. Sách rất cũ kỹ, trong trang bìa có chỗ đen đúa cáu bẩn, có chỗ bị tô vẽ lung tung. Trẻ con xếp sách chỉnh tề như vậy, chắc sẽ không làm trang sách bẩn thế này. Đây hiển nhiên không phải sách của cô bé.

"Sách này ở đâu ra?" Hàn Ấn quơ quyển truyện tranh trong tay hỏi.

Hai vợ chồng đều lắc đầu, "Không biết, có thể là mượn của bạn học chăng? Con tôi cầm những cuốn sách này quý như vàng, cứ đọc đi đọc lại."

"Mượn?. . ." Hàn Ấn để sách xuống, mắt vẫn dừng lại trên quyển sách suy tư.

Anh đứng dậy, cảm thấy gót chân đụng phải thứ gì phía dưới giường, phát ra một tràn tiếng vang lạch cạch. Anh vội cúi người xuống, vén trăn trải giường bên mép lên, thấy mấy lon thức uống trong túi tiện lợi rải rác.

"À, con tôi rất hiểu chuyện, ở ven đường nhặt được lon thức uống sẽ mang về, gom lại đem ra trạm thu mua bán ve chai." Cha cô bé giải thích.

"Truyện tranh đầy vết bẩn", "Lon nước uống", "Trạm mua phế liệu". . . Hàn Ấn giật mình, vội hỏi, "Điểm mua phế liệu ở đâu? Người kinh doanh bao nhiêu tuổi rồi? Là sống độc thân đúng không?"

Thấy dáng vẻ Hàn Ấn, cha cô bé khẩn trương, môi run run nói: "Cách chỗ này ba con phố, là một ông già, sống tại nhà trệt trong sân trạm thu mua, hình như ông ta chỉ ở một mình. Tôi, tôi vừa rồi còn đến chỗ ông ấy hỏi thăm, ông ấy nói không thấy con tôi đâu."

"Nguy rồi! Chỉ mong lão không bị kinh động!" Tim Hàn Ấn lộp bộp một cái, lập tức la ầm lên "Mau! Dẫn đường. . . "

Trạm thu mua phế liệu.

Một xe cảnh sát chạy như bay tới, xe chưa dừng hẳn, Hàn Ấn và Diệp Hi còn có cha cô bé đã xông xuống xe, chạy thẳng tới căn nhà trệt trong sân.

Đáp lại tiếng gõ cửa dồn dập, một cụ ông khoảng hơn 60 tuổi mở cửa xuất hiện ở cổng. Ông cụ mặt mày hiền lành, quần áo mộc mạc chỉnh tề, nhìn qua hiền lành như ông nội nhà bên.

Mắt thấy mọi người, lão tức giận hỏi: "Các anh chị tìm ai? Là có phế liệu muốn bán hả?"

Vừa thấy khuôn mặt này, Diệp Hi vô thức thẳng người lại, vẻ mặt do dự. Cũng giống như cô, cha bé gái cũng có chút không dám tin một vị trưởng giả như vậy sẽ là loại mặt người dạ thú. Nhưng trái lại, đối mặt với ba người khí thế hung hãn chắn ở cửa như vậy, lão lại có thể lộ ra vẻ ung dung bình tĩnh, thế chẳng phải là bất thường sao?

Hàn Ấn không do dự như hai người kia, bất chấp kính lão -- cụ già như thế cũng không đáng tôn kính, anh hất tay đẩy người lão ra xông vào trong nhà.

Kết cấu trong nhà không khác nhà của cô bé mất tích lắm, cũng chia gian trong gian ngoài, nhưng so ra lớn hơn chút. Gian ngoài rất đơn giản, có bếp lò xây bằng gạch, chạn bát, còn chất đống một ít tạp vật. Gian trong của cải cũng không nhiều, bên cửa sổ có một cái giường đơn, đối diện là một cái bàn thấp, phía trên bày một cái tivi rất nhỏ, đối diện cửa chính có một cái tủ quần áo, vừa cao vừa rộng, thoạt nhìn như là một "Đồ vật cũ", có thể là lão thu phế liệu tìm được.

Gian trong gian ngoài căn bản liếc mắt đã thấy hết, đương nhiên ngoại trừ tủ quần áo, cũng chỉ có tủ quần áo có thể giấu người. Đứa bé có trong tủ quần áo không? Em còn sống không?

Tim Hàn Ấn đều tắt đến cuống họng, ngừng thở, nhìn chằm chằm tủ quần áo. Mà lão chủ nhà thì sắc mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, cơ thể vô tình run lên. Thấy tình cảnh này, Hàn Ấn hầu như có thể khẳng định đứa bé tất nhiên bị giấu trong tủ, chỉ e sinh mệnh đã hết, chỉ còn lại một cái xác.

"Bé gái em ngàn vạn lần phải sống!!!" Hàn Ấn lặng lẽ cầu khẩn trong lòng, hai tay run rẩy cầm lấy tay cầm cửa tủ, kéo mạnh ra.

-- Trong nháy mắt này, trọn đời khó quên! Nếu đây là ác mộng thì tốt biết bao? Một đứa bé, một đứa bé chỉ mười mấy tuổi, đang thời kỳ hoa quý, vì sao phải gặp tai nạn thế này! Trong cuộc sống còn nhiều dạng ác, có thể ác đến nhường này sao!

Cô gái không mảnh vải che, người trần truồng, trên người từng mảng xanh tím, co ro ngửa mặt nằm trong tủ. Đôi mắt to vô tội mở trừng trừng, mặt sưng phù không ra hình dạng, ngoài miệng bị băng keo dán chặt. Hai tay hai chân cô bé đều bị băng keo trói chặt, bộ phận sinh dục đỏ hồng, có vết máu dính hai bên đùi.

Miệng bị dán kín, có nghĩa cô bé còn . . .

Cơ thể Hàn Ấn chấn động, nháy mắt gần như nhào tới bên cô bé, xé mở băng keo, tròng mắt cô bé chuyển động, hơi thở ra. . . "Còn sống, còn sống, đứa bé còn sống." Khóe mắt Hàn Ấn ươn ướt, quay đầu nói với Diệp Hi và cha đứa bé.

Ông bố kêu rên nhào tới cạnh con gái, sờ chỗ này sờ chỗ kia, dường như sợ con bị lạnh vậy, tiếp theo dùng cả thân mình bảo vệ con gái, miệng há hốc nhưng đã không còn phát ra được thanh âm nào.

Thừa dịp lúc rảnh rỗi, Diệp Hi lấy điện thoại di động ra báo cáo với cấp trên.

Thình lình, cha cô bé phục hồi lại tinh thần, nổi khùng đánh về phía kẻ đầu sỏ đang đứng ngẩn ngơ cạnh cửa, "Mày là thằng súc sinh! Tao bóp chết mày! Bóp chết mày! Con bé nhỏ như vậy, mày cũng ra tay được. . ."

Cha cô bé nhào tới lão già, hung hăng bóp cổ, Diệp Hi vội vàng qua đó, muốn kéo hai người ra, ba người quấn vào nhau, trong phòng hỗn loạn.

Hàn Ấn thì cởi áo khoác xuống phủ lên cơ thể cô bé, yêu thương nhìn chốc lát, xoay người ra khỏi nhà.

Một hồi còi cảnh sát hỗn loạn, rất nhiều cảnh viên chạy đến, xe cấp cứu 120 chạy đến, bé gái được nhân viên y tế nâng lên xe cấp cứu, phạm nhân bị áp lên xe cảnh sát. . . Trong sân ra ra vào vào, hỗn độn dị thường.

Mà tất cả những việc này dường như không có bất cứ quan hệ gì với Hàn Ấn, mọi thứ xung quanh đều giống như không tồn tại. Lúc này, trong thế

giới của Hàn Ấn, chỉ có anh và bé gái trong tủ. Anh ngơ ngác đứng giữa sân nhỏ, thất thần nhìn về phía cửa sân, giống như nhìn thấy bé gái mang trong tay túi lon thức uống, nhảy chân sáo xuất hiện, mà bé gái qua mấy con phố mới đến trạm thu mua phế liệu cách nhà khá xa này chẳng qua vì nơi đây thu mua giá cao hơn chỗ khác 1 đồng tiền. Trong lòng Hàn Ấn khó chịu không nói ra được, anh rõ ràng nhất, bé gái sẽ không thể quay về thời kỳ rực rỡ kia nữa, tuy bảo vệ được sinh mệnh, nhưng đường tương lai nhất định bóng tối trùng trùng, chỉ có hy vọng sự yêu thương vạn phần của cha mẹ, có thể hóa giải bóng tối trong lòng đứa bé. . . .Bé con hãy cố lên!

Không biết qua bao lâu, Hàn Ấn cảm thấy áo khoác trở lại trên người mình. Anh quay đầu, nhìn thấy Diệp Hi.

Diệp Hi vỗ vai anh, khẽ nói: "Đi thôi, còn có nhiệm vụ quan trọng hơn chờ chúng ta."

Hàn Ấn lặng lẽ gật đầu, máy móc đi theo xe cảnh sát của Phó Trường Lâm đến đồn công an.

Chương 8: Ác Quỷ Ngược Đãi Trẻ Em

Một đường hốt hoảng, Diệp Hi lái xe đến sở chỉ huy lâm thời án ngược đãi trẻ em -- Phân cục khu Nam Lăng.

Tắt máy xe, Diệp Hi mở cửa thì thấy Hàn Ấn vẫn ngơ ngác ngồi không nhúc nhích, biết tâm tình anh còn chưa dịu lại, liền đóng cửa, cùng anh lẳng lặng ngồi trong xe.

Một lát sau, Hàn Ấn bình tĩnh lại, thở dài một hơi nói: "Ngại quá, tôi có chút thất thố, đối với chuyên môn của tôi mà nói loại án này cũng gặp không ít, nhưng thực tế vẫn là lần đầu tiên đụng phải, trong lòng có chút khó chấp nhận được!"

"Đúng thôi! Anh nói xem con người này sao có thể độc ác đến mức làm chuyện như vậy với trẻ con chứ!" Diệp Hi đầy xúc động gật đầu nói, "Đừng nói anh, ngay cả tôi làm hình cảnh lâu vậy rồi, hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp phải loại án này. Nhưng có thể phá án nhanh như vậy, quả thật khiến tôi mở rộng tầm mắt, kể một chút về suy nghĩ của anh với vụ án này đi, cũng cho tôi học tập một chút."

"Cô đừng nói vậy, kỳ thực nói về kinh nghiệm thực tiễn tôi kém xa cô nhiều, chẳng qua vụ án vừa khéo có liên quan đến chuyên môn của tôi, cho nên so sánh ra hình cảnh như cô đây có nhiều kinh nghiệm hơn." Hàn Ấn biết Diệp Hi đang phân tán sự chú ý của anh, để anh nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, liền nặn ra nụ cười nói, "Nếu cô muốn nghe thật, vậy tôi nói một chút vậy."

"Liên quan đến thanh thiếu niên, án trẻ em mất tích, không ngoài bốn loại động cơ: Gạt bán, bắt cóc, trả thù gia đình, cưỡng hiếp. Trong vụ án này, bé gái tuổi khá lớn, đầu tiên có thể loại bỏ khả năng gạt bán; Thêm nữa điều kiện gia đình em như vậy bắt cóc cũng có thể loại bỏ; Mà từ nhân phẩm của

cha mẹ cô bé cùng tình hình chung sống của họ với người xung quanh, trả thù cũng có thể loại bỏ, còn lại chính là cưỡng hiếp, xét thấy điều kiện bên ngoài của bé gái, tôi nghĩ hung thủ có thể là người nghiện ấu dâm.

"Kẻ ấu dâm đều là nam giới, sở thích biến thái chủ yếu là do lớn lên tâm lý phát triển không bình thường tạo thành, đối tượng xâm hại tuổi từ 3 5 tuổi đến mười sáu mười bảy đều có, đối tượng xâm hại có nhằm vào bé trai, có nhằm vào bé gái, cũng có không phân biệt giới tính. Đối tượng xâm hại là bé trai phần lớn là đồng tính luyến, kết cấu tuổi tác vào khoảng thanh niên. Họ có khi vì lúc nhỏ cũng từng bị đàn ông dâm loạn hoặc đồng tính, sau khi trưởng thành mang theo tâm lý trả thù và tìm kiếm khoái cảm, liền trở thành kẻ ấu dâm; Có khi là vì áp lực xã hội lớn, hoàn cảnh vị trí phức tạp, quan hệ xã hội với người trưởng thành ngươi lừa ta gạt cảm thấy chán ghét sợ hãi, tiến tới muốn tìm kiếm quan hệ đơn giản an toàn, sẽ chuyển hứng thú qua trẻ con đơn thuần; Có khi là vì địa vị xã hội thấp, quan hệ gia đình không hòa thuận, nhiều lần bị vợ và nữ giới trưởng thành khác vũ nhục, người như vậy hoặc căm hận nữ giới trưởng thành cực điểm, hoặc sẽ chán ghét vô cùng, vì vậy chuyển hứng thú tới nam giới, nhưng bởi rất khó tìm được bạn nam thích hợp, tiến tới bạo hành với trẻ em; Còn có một điểm không sai biệt lắm, bản thân là đồng tính, nhưng hoàn cảnh vị trí không thích hợp kết bạn, lợi dụng bé trai thay thế. . . .Còn rất nhiều tình huống, không nói tỉ mỉ hết được."

"Trọng điểm muốn nói là phía kẻ ấu dâm xâm phạm bé gái. Loại vụ án này, nạn nhân sẽ khá nhỏ tuổi, hoặc suy nghĩ non nớt, dễ lừa và dọa dẫm. Mà phạm tội phần nhiều là loại người vì trí năng phát dục chậm, ngộ độc cồn mãn tính, tàn phế, người già, trong đó đặc biệt nam giới độc thân lớn tuổi chiếm đa số. Cơ hội họ tiếp xúc với nữ giới trưởng thành bình thường ít, có lẽ không cách nào được ưu ái, hoặc vì tính chất công năng cản trở không cách nào giao hợp bình thường, cho nên chuyển hướng đối tượng thỏa mãn tình dục sang bé gái nhỏ tuổi. Mới đầu điểm xuất phát có thể vẫn còn ở mức thỏa mãn nhu cầu tình dục bình thường, một khi cảm nhận được khoái cảm từ cơ thể bé gái nhỏ tuổi, sẽ tạo thành một loại quán tính, cứ thế, cũng sẽ mất đi hứng thú với nữ giới trưởng thành. Phạm vi họ săn mục tiêu, phần nhiều

trong khu vực mình quen thuộc, như hàng xóm, bạn bè, thân thích, cùng với bé gái có thể tiếp xúc hằng ngày."

"Tất cả mánh khóe của kẻ ấu dâm, đơn giản ban đầu là hứa hẹn cho trẻ con chút thứ tốt, lừa gạt sự tin tưởng của bé, tiến hành nhìn trộm và vuốt ve bộ phận sinh dục trẻ em, từ đó đạt được sự thỏa mãn trong lòng. Theo số lần tiếp xúc gia tăng, thỏa mãn tâm lý sẽ diễn biến thành thỏa mãn sinh lý, tức là xuất hiện yêu cầu giao hợp."

"Như vậy trở lại vụ án: Bé gái bề ngoài non nớt, suy nghĩ đơn thuần mất tích, kẻ phạm tội tương ứng rất có thể là một người đàn ông trung niên trở lên. Hắn độc thân, có nơi ở một mình, có gặp gỡ bé gái, là người cô bé quen, còn đưa cô bé đi chơi, tặng quà cho nó, thường lui tới khu vực hoạt động hằng ngày của bé. Đương nhiên là có một điểm tôi đặc biệt lo lắng, chính là vài kẻ ấu dâm có khuynh hướng trở nên bạo lực, chúng được gọi là kẻ ấu dâm kiểu công kích. Họ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà tồn tại một loại tâm lý công kích, muốn dựa vào hành hạ trẻ em để phát tiết. Họ thường dùng đủ loại thủ đoạn hiểm ác để chà đạp bộ phận trẻ em, thậm chí tàn nhẫn sát hại trẻ em, ngược đãi xác trẻ em, vân vân... Tôi đặc biệt lo lắng cô bé sẽ gặp phải loại người như vậy, cũng may trước khi thi thể cô bé chưa xuất hiện, tôi liền ôm chút hy vọng, mong kẻ phạm tội có lý trí, sẽ không biến cưỡng hiếp thành giết người, có lẽ chậm một chút đã hạ sát thủ rồi. Bởi vì với những kẻ ấu dâm mà nói, họ không hề có năng lực giết người, khi nạn nhân đột nhiên phản kháng, tỏ vẻ muốn kể cho cha mẹ nghe, họ thường không biết làm thế nào, chỉ theo bản năng trói đứa bé lại, hạn chế tự do của nó, sau đó mới lo lắng xem xử trí thế nào. E rằng sau cùng họ sẽ quyết định giết chết đứa bé, nhưng vấn đề suy nghĩ này sẽ cần một thời gian dài, song một khi cảm nhận được áp lực, sẽ tăng tốc độ họ hành hung."

"Tôi hiểu, cho nên khi anh biết được cha Vương Hồng đã từng tiếp xúc với ông già trạm thu mua phế liệu, tên tội phạm sẽ tỏ dáng vẻ 'Rút dây động rừng'. Diệp Hi dùng sức gật đầu, tiếp lời Hàn Ấn.

"Đúng, tôi khi ấy đặc biệt lo lắng vì cảm nhận được áp lực từ cha cô bé,

hung thủ sẽ quyết định giết người diệt khẩu."

"May mà có anh, bằng không cô bé không chỉ bị chà đạp, e rằng cả mạng cũng không giữ được." Diệp Hi dừng một chút, chuyển vấn đề tới năm vụ án trước, "Như vậy vụ án hành hung trẻ em ở phố đông, mục tiêu hung thủ lựa chọn đầu tiên cũng là một bé gái nhỏ tuổi, việc này có phải có ý nghĩa hắn hẳn là đàn ông trung niên trở lên?"

"Chưa chắc, những điều đã nói phía trên chỉ là phương hướng đại khái, vụ án cụ thể cần đối xử cụ thể." Hàn Ấn suy tư một chút nói, "Vụ án phố đông, người phạm tội khẳng định cũng thích ấu dâm, hắn sau khi dụ bắt được một bé gái, rồi hướng ma trảo tới bốn bé trai, cũng rất có khả năng đã tàn nhẫn giết hại những đứa bé này, như vậy cấu thành thân phận của hắn cùng nguyên nhân hình thành việc thích ấu dâm sẽ đối lập phức tạp hơn."

"Hình thái xã hội hiện nay, số người thích ấu dâm không phải ít, nhưng chân chính diễn biến thành giết người cũng ít khi thấy, mà diễn biến thành sự kiện ngược đãi liên hoàn càng hiếm thấy. Giống như vừa nói, ấu dâm sẽ không trực tiếp dẫn đến giết người, mà những ấu dâm loại công kích kia rất ít, động cơ họ dâm loạn, ngược đãi rồi giết hại trẻ em bao hàm khuyết điểm ở rất nhiều phương diện, phương diện này khẳng định tính phóng thích có vấn đề, đồng thời cũng sẽ có vấn đề hoàn cảnh xã hội và hoàn cảnh gia đình, còn có đến từ cá nhân trưởng thành trải qua vấn đề. Có thể nói, trẻ em mặc dù có thể hấp dẫn những người đó, chỉ vì chúng là người yếu, là quần thể yếu thế, dễ dàng nắm giữ trong tay. Trong những vụ án ngày trước, chúng tôi phát hiện, tỉ lệ các vụ án ngược sát bé trai và bé gái không kém nhiều, thường hàm ý hung thủ có vấn đề ở phương diện áp lực, mà ngược sát bé trai tỉ lệ chiếm đại đa số, lại có liên quan đến hoàn cảnh vị trí hung thủ và quá trình trưởng thành."

"Vụ án phố đông, tôi càng có khuynh hướng cái thứ hai. Bé gái bị hại ở vụ đầu tiên, đại biểu cho hung thủ từng trải qua một đoạn quá khứ không dám nhớ lại nào đó, có thể bạo gan giả thiết một chút, bé gái rất có thể sau khi bị dụ bắt không lâu thì bị hạ độc thủ, hung thủ sau khi cô bé chết tiến

hành cưỡng hiếp, phương diện này có tâm lý trả thù rất nặng. Mà bé trai bị hại thì đại biểu cho ảnh hưởng của sự thất bại sâu sắc, từ bắt đầu tiếp diễn mãi đến tương lai. Bé trai bị hại kỳ thực chính là phản ánh cho cái tôi của hung thủ, hoặc thời điểm niên thiếu của hắn, hoặc khi hắn yếu đuối bất lực. Cơ chế tâm lý loại này, các nhà tâm lý học gọi là 'Hướng kẻ mạnh đồng nhất hóa'."

"Giải thích cơ chế tâm lý loại này là: Khi một người bị kẻ mạnh áp chế, bởi bản thân không cách nào thoát khỏi khốn cảnh, trải qua tâm lý lọc phản hồi, trái lại hợp lý hóa loại hành vi kẻ mạnh áp chế kẻ yếu này là tất nhiên, cho nên khi tâm lý họ trầm tích thành tật, sẽ là lúc sụp đổ, sẽ chọn đi tổn thương kẻ yếu, chứ không phải phản kháng lại kẻ mạnh. Trong mắt tôi vụ án ở phố đông, sự ngược sát của hung thủ thật ra là bản thân đang giết chết thế yếu, từ đó đạt được tâm lý kẻ mạnh."

Đoạn phân tích dài của Hàn Ấn khiến Diệp Hi nghe đến mê mẩn, Hàn Ấn vừa dừng nói, cô liền không nhịn được vội hỏi: "Tiếng một bước miêu tả bối cảnh hung thủ, bây giờ anh có ý kiến gì không?"

Hàn Ấn cười, có vẻ đã dự liệu trước: "Chúng ta nói vấn đề vị trí của hung thủ trước. Khoa phân tích hành vi của FBI (cục điều tra liên bang Mỹ), từng căn cứ hành vi hiện trường phạm tội và cách sống kẻ phạm tội, phân loại án mưu sát theo có năng lực tổ chức và không năng lực tổ chức. Tuy rằng phương pháp phân loại này về sau được định tính là quá mức phiến diện, có nhiều sát thủ liên hoàn đều có đan xen giữa hai thứ đó, nhưng có một ít chỉ tiêu phân loại vẫn có giá trị tham khảo. Phương pháp phân loại này đề cập đến: Hung thủ có năng lực tổ chức sẽ chọn gây án cách xa khu vực mình sinh sống công tác, đương nhiên cái này không có nghĩa là hắn chưa quen thuộc với khu vực gây án; Mà hung thủ không có năng lực tổ chức thích gây án ở khu vực mình nắm rõ, họ thường sống và sinh hoạt tại phụ cận hiện trường phạm tội. Nói trắng ra, tức người chỉ số IQ cao gây án vùng khác, người chỉ số IQ thấp hoặc có bệnh tâm thần chọn khu vực của mình để gây án. Trong vụ án này, hung thủ liên tiếp gây án ở một khu vực phạm vi cực nhỏ, điều này nói rõ mức độ thông minh của hắn rất thông thường, đương

nhiên mục đích chủ yếu nói những lời này là, hung thủ vụ án này sẽ ở phụ cận hiện trường phạm tội. Song chỉ dựa vào chỉ số IQ cao thấp để phán đoán là không đủ, cũng quá mức chung chung, có thể chuẩn xác hơn nữa hay không? Chúng ta cần xác định rõ vài phương hướng trước, trạm cuối bến xe đường 2 phố Hồng Kỳ đông có hai tiệm net, một tiệm tên là tiệm net Bằng Hữu, một tiệm tên là tiệm net Thiên Thiên. Hai tiệm net cách nhau chưa tới hai mươi mét, đối diện tiệm net Bằng Hữu là phòng game bọn trẻ thường đến chơi. Mà nhà của bé gái mất tích đầu tiên Lưu Tiểu Hoa, ở khu hộ lều bắc của trạm cuối ô tô đường 2 này, cách hai tiệm net khoảng chừng chưa đến 0.5km, xem xét tổng thể đây là một phạm vi vô cùng nhỏ. Như vậy, phương vị hung thủ sống đại khái rốt cuộc ở đâu? Kỳ thực vụ án số 2, 3, 4, 5 đều không đủ căn cứ phán đoán chính xác, chỉ tiêu trực tiếp nhất là nơi ở của Lưu Tiểu Hoa. Trước đó cũng đã nói, bé gái này thuộc loại nạn nhân kiểu kỳ ngộ, hung thủ xâm phạm em không hề trải qua mưu tính trước, cô bé trong thời gian tan trường trên đường về nhà, gặp phải hung thủ chỉ do trùng hợp. Có lẽ bé gái xinh xắn động lòng người, hoặc dáng vẻ ngây thơ hoạt bát của em, trong lúc bất chợt đã kích thích hung thủ, kích thích tâm lý tức giận trả thù của hắn, dẫn đến việc hắn nảy sinh lần đầu giết người. Như vậy địa điểm gặp gỡ này, hẳn phải cách chỗ hung thủ ở rất gần, cách nhà bé gái cũng không xa, từ thống kê trước đó đến xem, hai người sẽ không cách nhau quá 100m. Cũng tức là nói vị trí cơ bản của hung thủ, ở khu hộ lều bắc trạm cuối ô tô đường 2, cách chỗ hắn dụ dỗ bắt những đứa bé khác ở tiệm net và phòng game trong khoảng 400m đến 600m."

"Điểm thứ hai, phán đoán về hung thủ: Hắn hẳn từng có phạm tội từ trước. Mặc dù trong lúc gây án cho thấy trình độ thông minh của hắn thông thường, nhưng nhìn ra được hắn có kinh nghiệm phạm tội nhất định, có lẽ học được trong thời gian ngồi tù. Hắn hiểu thời gian bọn trẻ tụ tập dày đặc nhất để dụ bắt mục tiêu, biết làm thế nào thiết lập quan hệ với mục tiêu, hắn chọn mục tiêu đều là trẻ em một mình ra vào tiệm net và phòng game, căn cứ quan trọng nhất là hắn mưu tính thông qua gia đình đòi tiền chuộc tạo dấu hiệu giả bắt cóc tống tiền, vì vậy quấy nhiễu phán đoán của cảnh sát đối với tính chất vụ án."

"Điểm thứ ba, hung thủ có khuynh hướng yêu đồ vật. Năm vụ án mất tích chắc chắn đã tạo thành năm vụ án mạng, nhưng đến nay không hề phát hiện xác, hiển nhiên hung thủ cũng không làm ra hành động vứt xác, nạn nhân có lẽ đã bị chôn rồi, nhưng nhất định ngay tại phụ cận nơi hung thủ sống, cũng giống vậy, chỗ ở của hắn sẽ xuất hiện quần áo vật dụng của trẻ em. . . "

Lại một đoạn phân tích dài, Hàn Ấn đang định tổng kết "đặc tả" của hung thủ, điện thoại di động của Diệp Hi vang lên, sau khi nhận nghe, vẻ mặt cô lo lắng nói: "Đồn cảnh sát phố Hồng Kỳ lại vừa nhận được một vụ báo án mất tích của trẻ em!

Chương 9: Địa Ngục Trần Gian

Người mất tích là một cậu bé 8 tuổi, tên là Quách Tân, học lớp 2 tiểu học Đệ Tam ở thành phố này, sáng nay khoảng 7 giờ sau khi rời nhà đến trường thì mất tích. Bé trai là học sinh giỏi, không lui tới tiệm net và phòng trò chơi các loại, cũng chưa từng có lịch sử vì ham chơi mà muộn giờ học. Buổi sáng xong tiết 1, nhà trường vẫn không thấy bóng dáng bé đâu, cho nên liên lạc với phụ huynh, phụ huynh mới biết con mình mất tích, lập tức tìm kiếm xung quanh khu ở và trường học, sau khi không có kết quả thì giữa trưa đến đồn cảnh sát báo án. Bé trai theo cha mẹ từ vùng khác đến thành phố này làm công, một nhà ba người thuê khu hộ lều bắc trạm cuối ô tô đường 2 phố Hồng Kỳ đông, con đường đến trường giống bé gái Lưu Tiểu Hoa ở vụ mất tích đầu tiên.

Thông tin bối cảnh của cậu bé vừa mất tích này khiến Hàn Ấn càng chắc chắn phán đoán của anh về phương vị hung thủ sống, hiển nhiên hung thủ đã bị sự kiện mất tích của cô bé Vương Hồng phố tây kích thích, ức chế không được thôi thúc gây án, vì vậy sáng sớm đã bắt cóc Quách Tân.

Lại là một nhiệm vụ giải cứu chạy đua với thời gian, xét thấy Hàn Ấn trong khoảng thời gian cực ngắn thành công phá được vụ án mất tích của bé gái phố tây, lúc này cục trưởng dứt khoát đẩy anh ra sân khấu, tùy anh bố trí phương án lục soát cụ thể.

Phòng họp phân cục Nam Lăng khá nhỏ hẹp, bên trong đông nghẹt cảnh viên chờ chỉ thị các cấp. Hàn Ấn đứng trước một tấm bảng trắng ngay phía trước phòng họp, chỉ vào một điểm đen thật to trên bản đồ phương vị đính trên bảng trắng nói: "Nơi này là nhà của người mất tích đầu tiên Lưu Tiểu Hoa, tôi cần một tổ nhân viên trong vòng trăm thước xung quanh điểm này tiến hành tập trung lục soát, đồng thời còn phải có một tổ nhân viên ở khu vực này . . ." Hàn Ấn lại vẽ một vòng tròn trên bản đồ nói, "Trong khu vực này, bao gồm hai tiệm net và một phòng game phía nam trạm cuối ô tô

đường 2 phố Hồng Kỳ đông, tôi cần các bạn tìm kiếm và hỏi thăm một người thế này: Tuổi từ 25 đến 40; Khoảng một năm rưỡi trước bắt đầu sinh hoạt ở khu vực này; Bởi từ tháng 10 năm ngoái bắt đầu tập trung gây án, lo lắng và hoảng sợ sẽ khiến ngoại hình hắn có thay đổi nói cách khác, từ đó trở đi hắn trở nên gầy gò rõ rệt so với trước đó rất nhiều; Bề ngoài hắn nhìn qua thành thật chín chắn, ít nói, rất ít giao lưu với người trưởng thành, nhưng thích tiếp xúc cùng trẻ em, thanh thiếu niên; Hắn là một người có tiền án, nhưng sẽ không đề cập với người khác, thỉnh thoảng nhắc tới quá khứ của hắn, hắn có thể sẽ tạo thành cho mình một lịch sử quang vinh nhưng buồn nỗi không thành công, hoặc tạo cho mình thành một người số phận vô cùng bi thảm, do đó giành được sự cảm thông của người khác hoặc hạ thấp đề phòng với hắn. Mặt khác, để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, cần một tổ tìm kiếm nhân chứng tiềm tàng ở phụ cận gia đình đứa bé cư trú và trường học, còn một tổ đến nhà đứa bé, để ngừa có điện thoại tống tiền gọi tới."

"Lời của thầy Hàn, tất cả mọi người đã nghe rõ chưa?" Hàn Ấn vừa dứt lời, cục trưởng tiếp lời ra lệnh, "Công tác lục soát ở phụ cận người bị hại cư trú do Diệp Hi phụ trách, công tác ở khu vực tiệm net khu trò chơi do . . ."

Cục trưởng ra lệnh một tiếng, toàn bộ thành viên lập tức hành động, Hàn Ấn theo đám người Diệp Hi, Khang Tiểu Bắc gấp rút chạy tới địa điểm lục soát.

Trong vòng trăm thước xung quanh nhà bé gái mất tích đầu tiên Lưu Tiểu Hoa, có hơn 50 hộ lều và bảy tám nhà gác thấp cũ nát, trên cơ bản đều là công nhân vùng khác đến thuê, lúc này họ phần lớn đều đã ra ngoài làm việc, nhà có người cũng không nhiều. Tổ lục soát không thể phá cửa mà vào, chỉ có thể trèo tường viện cách cửa sổ nhìn vào xung quanh bên trong, có thể liên lạc với chủ nhà, lập tức bảo chủ nhà cầm chìa khóa mở cửa, vì vậy tiến triển lục soát khá thong thả.

Thời gian từng chút trôi qua, tình hình đứa bé càng tăng phần nguy hiểm. Trên mặt mọi người đều tràn ngập lo lắng, cũng may một tổ khác truyền tới tin tức cực kỳ có giá trị: Họ đưa miêu tả về hung thủ của Hàn Ấn cho ông

chủ tiệm net và một vài khách quen, họ không hẹn mà cùng nói ra một người: Lão đầu. "Lão đầu" là biệt danh của người kia, khẩu âm đông bắc, tên thật không ai biết, cũng không biết địa chỉ cụ thể của hắn, chỉ biết hắn đại khái ở gần đây.

Hàn Ấn và đám người Diệp Hi bắt đầu lục soát bên trong khu vực, hỏi thăm có ai biết người tên "Lão đầu" khẩu âm đông bắc không, kết quả cực kỳ thuận lợi. Ở phía nam cách nhà bé gái không xa có một ngõ hẻm chật hẹp, có mấy cụ đang vây quanh đánh cờ, nghe tiểu tổ lục soát hỏi, mọi người đều nói "Lão đầu" thường ngồi im lặng ở ngõ hẻm xem họ đánh cờ, một cụ trong đó chỉ vào căn nhà thứ ba cách ngõ hẻm, nói chỗ đó chính là nhà "Lão đầu".

Đây là một căn nhà hai tầng màu xám tro cũ nát vô cùng, giữa sân tầng trệt xây một đường tường gạch ngăn ra hai gian nhà. Hai bên nhà mỗi bên đều có cửa, mỗi bên đều có sân và cửa sân. Lúc này cánh cửa phía đông sân bị một cái khóa lớn khóa lại, cửa sân phía tây đóng kín, đẩy không ra, chắc là khóa trong, một luồng mùi rượu trắng nồng nặc từ trong sân truyền tới.

Theo tiếng gõ dồn dập của Khang Tiểu Bắc, cửa sân phía tây mở ra một khe hở, một phụ nữ mập mạp hơn 50 tuổi ló nửa cái đầu ra.

Bà béo đầu tiên là có chút tức giận, nhưng thấy được trước cửa nhà vây quanh mười mấy cảnh sát, sắc mặt lập tức bối rối, nói chuyện cũng có chút không lanh lẹ: "Các, các người tìm ai hả?"

"Đây là nhà bà?" Khang Tiểu Bắc hỏi.

"Tôi, tôi thuê chỗ này." Bà béo há miệng run rẩy nói, nhưng vẫn không chịu mở rộng cửa.

"Mở cửa ra! Trong sân bà sao nồng mùi rượu vậy." Khang Tiểu Bắc nghiêm nghị hỏi.

Bà béo có chút không tình nguyện mở cửa, cúi đầu, vặn vẹo vạt áo nói: "Tôi và chồng tôi pha rượu trắng buôn bán."

Diệp Hi quan sát tiểu viện phía tây vài lần, trong sân có một ít dụng cụ nấu rượu, rất rõ ràng đây là một xưởng chui không có giấy phép, nhưng lúc này không có thời gian tính toán những thứ này. "Ở đây gồm những ai ở?"

"Lầu hai là vợ chồng chủ nhà, tôi ở phía tây, phía đông là một người đàn ông hơn 30 tuổi ở." Bà béo nói.

Đang hỏi bà béo, từ trên cầu thang xám trắng bên cạnh tường ngoài cánh đông có một người đàn ông lùn hơn 50 tuổi bước xuống. Bà béo như gặp cứu tinh, chỉ vào người đàn ông lùn nói: "Ông ấy là chủ nhà, có chuyện gì các người hỏi ông ấy đó." Dứt lời vội vàng lùi về trong tiểu viện nhà mình.

"Ai ở trong viện này?" Diệp Hi chỉ vào tiểu viện cánh đông hỏi chủ nhà.

"Ừm, là một người đông bắc." Chủ nhà nói.

"Hắn đang làm gì? Tên gì?" Diệp Hi lại hỏi.

"Hình như làm chút việc gì đó theo ngày, cụ thể tôi không rõ lắm, ba nhà ở đây mỗi nhà đi một cửa, tôi cho hắn thuê phòng rồi thì bình thường cũng không tiếp xúc nhiều." Chủ nhà nói.

"Ông có chìa khóa không? Mở cửa!" Khang Tiểu Bắc hướng về phía cửa sân phía đông nói.

"Có." Chủ nhà gật đầu, tháo xâu chìa khóa đeo trên thắt lưng, tìm ra một chìa mở khóa.

Mọi người đi vào trong sân, trong sân tổng cộng chỉ có năm sáu mét vuông, đi tiếp vào trong là nhà chính, cửa nhà cũng khóa. Nhà chia gian trong gian ngoài, gian ngoài là một hành lang kèm phòng bếp, gian trong hẳn là chỗ ngủ, nhưng trên cửa sổ treo rèm, nhìn không thấy được tình hình bên trong. Diệp Hi ra hiệu cho chủ nhà mở cửa.

Chủ nhà mở cửa, trong nhà truyền ra một mùi như hôi chân. Chủ nhà đi phía trước, đi đến góc rẽ cuối hành lang đến phòng trong, chỉ nghe ông ta

"Á" một tiếng hét thảm, người liền ngã ngồi dưới đất. Sau lưng Hàn Ấn và Diệp Hi cùng Khang Tiểu Bắc lần lượt xông vào trong, khi họ thấy rõ ràng cảnh tượng trong phòng, ba người đều giống như bị đinh vững vàng đóng trên đất, ngây dại.

Đây đúng là địa ngục. Ánh sáng u ám, trên vách tường màu xám rải rác lấm tấm vết bẩn và vết máu, phía dưới cửa sổ là cái giường gỗ rộng lớn, khăn trải giường mòn đến bạc phếch, đã nhìn không ra màu sắc và hoa văn ban đầu. Trên giường đặt song song bốn cái xác đen thùi, đều đã sấy khô, tản ra mùi thối nhàn nhạt. Nội tạng bốn cái xác toàn bộ đã bị móc sạch, bộ phận sinh dục đều bị cắt mất, có cái gương mặt khuyết thiếu một nửa, có cái bị móc mắt, có cái bị cắt mũi tai, có cái tứ chi không trọn vẹn. . .

Đây tột cùng là ác quỷ nào? Nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng như đặt mình vào địa ngục vậy, vậy mà hung thủ còn chung giường ngủ cùng bốn cái xác này mấy ngày, hắn đang khiêu chiến với ranh giới tàn nhẫn của nhân tính sao? Bé trai mất tích sáng nay ở đâu? Nó sẽ gặp phải loại thủ đoạn hung tàn nào?

Bốn cái xác trên giường hẳn là bốn bé trai mất tích, như vậy chỉ còn thiếu xác của Lưu Tiểu Hoa chưa tìm được. Đám người Diệp Hi tìm thấy trong góc nhà một thùng nilon cao hai xích (đơn vị đo chiều dài, bằng 1/3mét), miệng thùng bị xi măng phong kín, phỏng chừng thi thể Lưu Tiểu Hoa bị đóng bên trong. Nhưng sau khi dùng dung cụ đập bể xi măng, phát hiện bên trong vẫn là một xác bé trai, đã thối rửa cao độ, xem ra số người hung thủ thực sự giết hại nhiều hơn so với cảnh sát nắm giữ. Như vậy thi thể bé gái ở đâu? Lẽ nào bé gái mất tích không liên quan đến những vụ án sau đó?

Nghi vấn này rất nhanh bị phủ định, tổ lục soát tìm thấy trong phòng nhiều quần áo và giày trẻ em, trong này có quần áo Lưu Tiểu Hoa mặc lúc mất tích. Mặt khác, trong túi áo bộ âu phục treo trên tường, tìm được thẻ căn cước của hung thủ.

Thẻ căn cước cho thấy hung thủ tên Quản Ba, đến từ thành phố nào đó ở đông bắc. . .

Tin tức nắm giữ hiện nay đã hoàn toàn có thể xác nhận hung thủ gây ra các vụ ngược sát trẻ em, chính là tên Quản Ba người đông bắc sống ở đây. Thông tin lập tức phản hồi đến sở chỉ huy, do còn một cậu bé đang trong tay hung thủ, mà hung thủ hiện nay chưa biết tung tích, cục trưởng chỉ thị một bộ phận cảnh viên tiếp tục lục soát toàn bộ khu vực Hồng Kỳ đông, nhưng phải chú ý không làm um sùm, để ngừa rút dây động rừng; Diệp Hi dẫn đầu tiểu tổ ở tại chỗ vây bắt, đợi hung thủ tự chui đầu vào lưới; Đồng thời, phía thị cục lập tức liên lạc với cục công an nguyên quán hung thủ, rất nhanh đã truyền tới tài liệu của hắn.

Quản Ba, sinh năm 1979, trình độ văn hóa trung học, chưa lập gia đình, từng làm công nhân ở xưởng linh kiện ô tô. Tháng 6 năm 2002, do cùng chung sống với cô gái chưa đầy 14 tuổi, bị khép tội thông dâm trẻ chưa vị thành niên phán xử tù có thời hạn 8 năm, năm 2010 mãn hạn tù được phóng thích, năm 2010 rời khỏi quê quán, hướng đi không rõ. . .

Khoảng một giờ sau, một người đàn ông vóc dáng gầy yếu, đỉnh đầu hơi trọc tiến vào tầm mắt cảnh sát. Trải qua xác nhận của chủ nhà, người này chính là Quản Ba. Diệp Hi ra lệnh một tiếng, Khang Tiểu Bắc và ba cảnh viên cấp tốc vây bắt, gọn gàng dứt khoát chế ngự, còng tay lại.

Quản ba giãy giụa vài cái vô vị, Khang Tiểu Bắc lôi hắn vào xe cảnh sát, đối diện ngồi bên cạnh Hàn Ấn, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Mau bắn chết tao đi, tao đã sớm sống đủ rồi!"

"Bé trai bị ngươi bắt sáng nay đâu?" Ngồi ở ghế phụ phía trước Diệp Hi quay đầu hỏi.

"Bé trai nào? Tao không biết mày đang nói gì."

Quản ba thoáng mỉm cười, động tác cực nhỏ, nhưng không thể tránh được ánh mắt của Hàn Ấn. Xem ra vấn đề của Diệp Hi khiến hắn rất hưng phấn, nói vậy truy cầu nắm kiểm soát trong tay đã trở thành một loại tâm lý thói quen của Quản Ba, muốn cho hắn thoải mái nói ra chỗ của bé trai, chỉ sợ sẽ không dễ dàng lắm. Hàn Ấn không nhịn được nhíu mày, suy tư nên làm thế

nào phá bỏ phòng tuyến tâm lý của hắn.

"Ngươi biết không? Đây là đang cho ngươi cơ hội! Đừng không biết tốt xấu, thành thật khai báo, bé trai rốt cuộc bị ngươi mang đi đâu rồi?" Diệp Hi lớn tiếng quát.

"Tôi thật không biết." Quản Ba vẻ mặt vô tội, thành khẩn nói, "Đứa bé các anh chị muốn tìm thật sự không liên quan gì tới tôi, tôi biết những chuyện tôi phạm phải xử bắn mấy lần cũng không đủ, cho nên có thêm nữa cũng không sao cả, tôi mà biết tôi có thể không nói ra sao? Chị nói xem có đúng không nào?"

Lời Quản Ba nói không phải không có lý, với hắn tử tội là tất nhiên, thêm người bị hại nữa thật sự không hề gì. Diệp Hi có chút không biết làm sao, trong lòng cũng bắt đầu tự nhủ, hay là bé trai mất tích không liên quan tới hắn? Kỳ thực cô đã quá lo lắng, đối với loại tội phạm tâm lý biến thái này, Diệp Hi còn chưa nắm rõ. Theo đuổi sự chi phối, thao túng, khống chế hầu như chính là toàn bộ sinh mạng chúng, đối với loại người tâm lý này, bạn không thể dùng logic bình thường để suy nghĩ.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hàn Ấn nghiêng đầu nhìn chăm chú Quản Ba, thình lình đặt câu hỏi, "Là cái gì khiến ngươi trở thành bộ dạng này?"

Quản Ba thoáng sửng sốt, lập tức xoay đầu ra ngoài cửa sổ, thở dài nói: "Khụ, có lẽ đây chính là mệnh chăng! Vốn dĩ tôi cũng có tiền đồ rất tốt, tôi từng được xưởng cử vào đại học bổ túc, nhưng ai ngờ tốt nghiệp xong trở về xưởng chuẩn bị làm thì phân xưởng thất bại. Tôi nghĩ nếu vận khí tốt hơn chút, nhà xưởng không đóng cửa, tôi cũng không đến nỗi hồ đồ biến thành bộ dạng ngày hôm nay.

"Ngươi đã hồ đồ, vậy ta giúp ngươi tháo gỡ." Hàn Ấn rất rõ ràng cái gọi là cử đến đại học chẳng qua là suy nghĩ chủ quan từ phía Quản Ba, hắn chỉ muốn tại thời điểm cần, giả trang mình thành một kẻ bị hại mà thôi. Anh hừ mũi nói: "Cảnh sát ở quê ngươi đã truyền thông tin về ngươi cho bọn ta, đối

với quá khứ của ngươi chúng ta đã hiểu rõ đại khái, nói xem năm đó ngươi vì nguyên nhân gì xảy ra quan hệ tình dục với thiếu nữ vị thành niên bị định tội, trong lòng có cảm thụ gì?"

"Cảm thấy cực kỳ oan." Quản Ba quay đầu lại nhìn Hàn Ấn nói.

"Có cảm thụ gì đối với cô gái kia?" Hàn Ấn hỏi.

"Có chút oán giận."

"Về sau, giữa ngươi và cô gái kia lại xảy ra chuyện gì?"

"Cái gì cũng không xảy ra, tôi sau khi ra tù từng đi tìm cô ấy, nhưng cả nhà cô ấy đều đã dọn đi, một chút tin tức cũng không có."

"Khi ấy có phải ngươi có loại cảm giác bị đùa bỡn không, hơn nữa đặc biệt hận cô gái kia, ngươi vì cô ta bỏ mất tám năm tuổi trẻ, nhưng lại không có bất kỳ hồi báo nào, ngươi thậm chí cảm thấy cô ta chính là vì trốn tránh ngươi mới dọn đi, đúng không?"

Quản Ba "ừm" một tiếng, khẽ gật đầu, trên mặt tuôn ra chút vẻ thống khổ.

"Cho nên một năm trước, khi ngươi thấy Lưu Tiểu Hoa hồn nhiên ngây thơ đeo cặp đi qua trước mặt ngươi, ngươi không biết vì sao chợt nhớ tới cô gái đã hại ngươi ngồi tù kia, ngươi quỷ thần xui khiến sao lại gạt cô bé đến nhà, sau đó cưỡng hiếp rồi giết chết cô bé, đúng không?" Hàn Ấn hỏi tới.

"Đúng vậy." Quản Ba ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút lờ đờ, dường như đang nhớ lại một quãng thời gian vô cùng thích ý, "Tôi nói tôi bị bệnh, không còn sức lực, bảo cô bé giúp tôi mở cửa, sau khi vào nhà tôi liền bóp chết nó, sau đó. . ."

"Thi thể đâu?" Diệp Hi hỏi chen vào.

"Tôi đặt nó trên bếp lò đốt, đem tro cốt mỗi ngày ném vào cầu tiêu trong tiệm net." Quản Ba đáp.

"Vậy về sau những cậu bé kia thì sao? Tại sao ngươi muốn giết chúng?" Diệp Hi hỏi tiếp.

"Có lẽ tôi là đồng tính, cùng chúng xảy ra quan hệ sợ bị tố giác, cho nên giết chúng." Quản Ba nói.

"Không, không phải như vậy." Hàn Ấn đón lời hắn, "Năm đó ngươi mang tội danh cưỡng hiếp trẻ em vào nhà giam, e rằng thời kỳ này sẽ sống không mấy dễ chịu, ngươi bị kê gian đúng không?"

(Tiêu: Kê gian là một thuật ngữ để chỉ những tội lỗi của hành vi tính dục được cho là phi tự nhiên, tức là những hành vi tính dục không tạo ra sự sinh sản, cụ thể hơn là những hành vi quan hệ tình dục qua đường hậu môn hoặc miệng, quan hệ tình dục giữa người và động vật không phải người. Cụ thể trong câu này chỉ sự giao hợp giữa đàn ông với đàn ông)

"Nói bậy, căn bản không có!" Quản Ba bịt chặt mũi, cất cao giọng, cơ hồ là gầm gừ phủ nhận nói.

"Ngươi không cần phải vội phủ nhận, ngươi vừa bịt mũi, thể hiện vẻ chán ghét cực độ, đã trả lời ta rồi." Hàn Ấn hừ cười, chỉ vào Quản Ba tăng ngữ tốc nói, "Một khắc kia ngươi cảm thấy vạn phần khuất nhục, ngươi cảm giác toàn bộ sinh mệnh mình đều bị vấy bẩn, ngươi cảm thấy sự bất lực chưa bao giờ có. Khi tất cả chấm dứt, ngươi thậm chí nghĩ tới cái chết, nhưng ngươi không có dũng khí đó, đúng là khi đó ngươi đã không còn là ngươi ban đầu nữa. Về sau, cảnh ngộ ngươi gặp phải cũng rơi xuống người phạm nhân mới, họ dưới sự đụng chạm của ngươi nảy sinh bất lực đau đớn rên rỉ, khiến ngươi hưng phấn vô cùng, ngươi không phân rõ đó là nhu cầu sinh lý của ngươi, hay là nhu cầu tâm lý. Nói chung, khi ngươi gạt những bé trai kia về nhà, dọa dẫm chúng bằng roi, chúng dưới dâm uy của ngươi biểu hiện ra sự hoảng sợ và khiếp đảm, tiến tới ngoan ngoãn nghe theo sự bố trí của ngươi, khiến ngươi hưng phấn cực độ. Mà một khi tâm lý chúng bắt đầu sụp đổ, bắt đầu không ngừng cầu xin ngươi, thậm chí quỳ xuống với ngươi, xin ngươi thả chúng về. Một khắc kia ngươi hoảng hốt thấy được bóng dáng mình, loại khuất nhục vạn phần và đau đớn bất lực này khiến lòng ngươi bắt đầu tê liệt,

ngươi không nhịn được muốn giết chết chúng, cũng là giết chết sự suy nhược của chính mình."

Dưới sự giải thích của Hàn Ấn, đầu Quản Ba càng ngày càng thấp. Hàn Ấn nói chậm lại, giả vờ thành khẩn: "Có lẽ rất nhiều người sẽ cảm thấy cậu là kẻ điên, là biến thái, họ không cách nào hiểu được cậu, nhưng tôi có thể. Từ góc độ nào đó mà nói, cậu cũng là người bị hại, là vận mạng bất công phá hủy tiền đồ của cậu, là phụ nữ bất trung phá hủy cậu. Một ngày làm trộm, cả đời làm trộm. Sau khi cậu ra tù, cậu bị tất cả mọi người miệt thị, không ai cho cậu chút tôn trọng nào." Hàn Ấn dừng một chút, giọng điệu thành khẩn nói, "Cậu muốn lấy được sự tôn trọng sao? Tôi sẵn lòng cho cậu. Tôi có thể cho cậu một cơ hội sửa chữa sai lầm, cậu có thể giành được sự tôn trọng của tôi, nói cho tôi biết đi, bé trai đang ở đâu?"

Thoại âm của Hàn Ấn rơi xuống, trong xe sa vào yên lặng. Quản Ba cúi đầu, không ngừng vặn xoắn hai tay, mà Hàn Ấn và Diệp Hi cố nén nôn nóng và khẩn trương, cùng đợi hắn phản ứng.

Sau một lát, Quản Ba rốt cuộc chậm rãi ngẩng đầu lên, thở dài thật sâu, khẽ nói: "Đứa bé kia ở, ở trong quán nướng bên cạnh tiệm net Thiên Thiên. Tối hôm qua, ở tiệm net nghe nói phố tây có cô bé bị bắt cóc, trong lòng tôi cảm thấy có sự kích thích khó giải thích được, nhưng đợi ở tiệm net cả đêm cũng không tìm được đối tượng thích hợp. Sáng sớm nay từ tiệm net đi ra trở về nhà, gặp được bé trai kia, tôi liền gạt nó đến quán nướng bên cạnh tiệm net. Quán nướng ế ẩm, bên trong không có ai, tôi 'làm' đứa bé kia xong, thấy trong quán còn có một tủ đông, liền trói nó lại giấu vào trong, định tối lại vác nó về xử lý. . ."

"Đứa bé còn sống không?" Diệp Hi vội vàng hỏi.

"Ừm. Tủ đông kia bị hỏng, không cắm điện." Quản Ba gật đầu nói.

Diệp Hi khẽ thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy bộ đàm: "Các tổ chú ý, đứa bé trong tủ lạnh quán nướng cạnh tiệm net Thiên Thiên. . ."

Khoảng năm phút sau, trong bộ đàm truyền đến giọng của một cảnh viên: Đứa bé đã được giải cứu thành công, nhưng có dấu hiệu bị xâm phạm và ngược đãi, đang đưa đến bệnh viện kiểm tra. . .

Diệp Hi ừ một tiếng với máy bộ đàm, nhìn Hàn Ấn cười, lập tức hung hăng trừng mắt với Quản Ba. Mà Hàn Ấn thì im lặng quay mặt về phía cửa sổ xe, vẻ mặt dị thường nặng nề -- Bé gái Vương Hồng và bé trai Quách Tân, tuy rằng cuối cùng đều được giải cứu thành công, nhưng quãng thời gian đau đớn đã trải qua nhất định sẽ lưu lại bóng ma sâu đậm trong lòng chúng, chỉ mong cha mẹ yêu thương và các bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp khai thông, có thể giúp chúng sớm thoát khỏi ám ảnh kia. . . Bé con, cố lên!

Cùng lúc đó, rất nhiều cảnh viên kỹ thuật phụ trách khám nghiệm hiện trường lần lượt chạy tới hiện trường phát hiện án. Hiện nay từ chỗ hung thủ đã tìm thấy được hơn hai mươi đôi giày trẻ em, e rằng trong căn nhà đó, trong tiểu viện đó, trong địa ngục trần gian đó, còn có oan hồn bọn nhỏ bị chôn vùi . . .

Chương 10: Trong Án Truy Án

Bóng tối. Lại thấy bóng tối. Luôn là bóng tối.

Vì sao chú vừa đến mẹ lại không tốt với con nữa?

Mẹ, con sẽ ngoan ngoãn, thả con ra đi!

Mẹ con sợ! Con rất sợ mà!

Ba, ba, ba mau trở lại, mau cứu con. . .

Phòng ngủ tối tăm, người đàn ông chợt giật bắn lên khỏi giường, tựa như phát điên chạy về phía công tắc đèn trên tường. Một mạch từ phòng ngủ đến nhà vệ sinh, đến phòng khách, đến nhà bếp, cuối cùng đến một căn phòng ngủ khác, mở tất cả đèn có thể trong nhà.

Hắn xụi lơ ở cửa một căn phòng ngủ khác, há hốc miệng thở hổn hển, tựa như vừa thoát chết sau tai nạn. Người phụ nữ trên giường giật giật người, ngoảnh đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông, rồi lại vùi đầu ngủ tiếp.

"Xin lỗi. . . .Gặp ác mộng. . ." Người đàn ông yếu ớt nói.

Có thể nói, biển hiện của Hàn Ấn trong vụ án ngược đãi trẻ em giống như Shinichi vậy, vốn tưởng rằng từ đấy tổ chuyên án sẽ rất thuận lợi thông qua báo cáo phân tích án bầm thây "1. 4" của anh, không ngờ đám người Hồ Trí Quốc và Phó Trường Lâm vẫn tiếp tục khăng khăng phản đối. Cũng may có Vũ cục trưởng ở giữa hòa giải, qua mấy vòng tranh luận quyết đấu kịch liệt, ý kiến cuối cùng mới đạt được thống nhất. Vũ cục trưởng đặc biệt nhấn mạnh, lần này vẫn mở hồ sơ bầm thây "1. 18", mục đích là từ trong ghi chép điều tra tiềm ra hung thủ án bầm thây "1. 4", chứ không phải muốn gộp hai án lại điều tra, hung thủ hai vụ án cũng chưa chắc cùng một người. Hy vọng

nhân viên các tổ trong lúc điều tra giữa vững lý trí, tránh lẫn lộn, tập trung tinh thần trên án bằm thây "1. 4". Đồng thời, để cân đối tâm tình của bộ phận cảnh viên trong tổ cùng Hồ Trí Quốc và Phó Trường Lâm, cục trưởng cũng làm thỏa hiệp tương ứng, đồng ý nếu trong lúc điều tra phát hiện đầu mối có giá trị đối với vụ án bằm thây "1. 18", có thể điều động cảnh lực thích hợp trợ giúp truy xét. Mà sau cùng cục trưởng cũng sáng suốt chỉ ra, báo cáo đặc tả phạm tội tồn tại tính hạn chế không thể tránh khỏi, nếu trong lúc điều tra phát hiện kẻ tình nghi, cho dù không trong phạm vi báo cáo cũng như cũ phải nghiêm túc điều tra. Do tổ án tồn động hiểu rõ tư liệu hồ sơ vụ án bằm thây "1. 18", theo đề nghị của Phó Trường Lâm, trong buổi họp còn tuyên bố thêm vào cảnh viên tổ án tồn đọng là Đỗ Quân và Diêu Cương vào tổ chuyên án.

Báo cáo phân tích của Hàn Ấn rõ ràng chỉ ra: Hung thủ án bằm thây "1. 4" năm đó từng tự mình điều tra án bằm thây "1. 18". Mặc dù trong báo cáo "Đặc tả tội phạm" sau đó, anh lại tiến thêm một bước cho ra bối cảnh đặc thù của hung thủ, nhưng nhìn chung phạm vi tổng thể vẫn rất lớn, anh đề nghị tổ chuyên án ấn theo mức độ tình nghi, chia ra ba trình tự điều tra: Đầu tiên, tình nghi lớn nhất, là những người từng tiếp xúc thân mật với người bị hại Duẫn Ái Quân năm ấy, chủ yếu là giáo viên chủ nhiệm và các thầy cô chủ nhiệm khoa của Duẫn Ái Quân, cùng với bạn học, bạn bè các loại; Thứ hai, là những người từng tiếp xúc nhưng không quen thân, chủ yếu có bạn học đại học Cố Đô và những giáo viên chưa từng dạy Duẫn Ái Quân; Cuối cùng, là những người từng là trọng điểm tình nghi, bị cảnh sát xếp vào nhóm điều tra nhiều lần.

Diệp Hi căn cứ vào đề nghị của Hàn Ấn, quyết định tiến hành đồng thời ba phương diện, phân công: Nhóm tình nghi thứ nhất do Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc phụ trách điều tra; Nhóm tình nghi thứ hai do Đỗ Quân và Diêu Cương phụ trách; Nhóm tình nghi thứ ba mức độ điều tra khó nhất, phạm vi rộng nhất. Cảnh sát năm đó từng lượn quanh đại học Cố Đô và hiện trường vứt xác đầu tiên, tiến hành kiểm tra quy mô lớn lặp đi lặp lại với nam giới trọ ở phụ cận, sống độc thân, nhất là nhằm vào những nhân viên vừa mãn hạn tù được thả. 16 năm trước, nhóm người này đã phân bố khá phức tạp, phụ trách

điều tra phải là một người kinh nghiệm dày dặn, cực kỳ hiểu rõ hoàn cảnh địa lý và chi tiết vụ án, tốt nhất là những hình cảnh cũ thành viên của tổ chuyên án năm đó, do anh viết báo cáo đặc tả có tính châm chích lãnh đạo điều tra, người này đương nhiên còn ai ngoài Phó Trường Lâm; Diệp Hi thì phụ trách tiếp nối thông tin các tổ, phối hợp cảnh lực.

Sau khi tan họp, các tổ đội ngũ lập tức bắt tay vào nhiệm vụ của riêng mình.

Khang Tiểu Bắc vốn tưởng rằng Hàn Ấn sẽ chạy thẳng đến đại học Cố Đô, không ngờ, anh yêu cầu đến gặp người báo án Thẩm Tú Lan trước.

Tình hình của Thẩm Tú Lan, lúc trước tổ chuyên án đã từng điều tra kỹ. Chị ta có một gia đình ba người, chồng trước kia là công nhân xưởng hóa đá, về sau tự mình làm chút buôn bán, có một con gái hiện còn đang đi học. Thẩm Tú Lan làm công nhân vệ sinh hơn hai mươi năm, hai mươi năm qua, chị luôn phụ trách công việc quét dọn đoạn đường Hoa Bắc. Do đó trở thành người đầu tiên báo án của cả hai vụ bằm thây chỉ do trùng hợp, cho nên Khang Tiểu Bắc cảm thấy không cần thiết lãng phí thời gian với chị ta nữa, nhưng Hàn Ấn khăng khăng muốn đi thăm, cậu ta cũng không tiện nói thêm gì. Xe chạy đến nửa đường, Hàn Ấn xuống xe mua một giỏ trái cây, Khang Tiểu Bắc liền cảm thấy chuyến đi này không giống thăm kẻ tình nghi, ngược lại giống như thăm người bệnh hơn.

Một nhà triết học từng nói, con người không thể nào bước vào cùng một dòng sông hai lần. Cũng giống vậy, với tư cách một người bình thường, cùng một thời điểm, lần lượt từng nhìn thấy án bằm thây hai lần, xác xuất trở thành người đầu tiên báo án, chỉ sợ cũng nhỏ đến đáng thương. Nhưng hết lần này đến lần khác lại để Thẩm Tú Lan bắt gặp, gặp phải loại xui xẻo này, khuấy đảo cuộc sống của chị. Thẩm Tú Lan từ đầu năm sau khi phát hiện vụ bằm thây, trạng thái tinh thần và trạng thái cơ thể đều cực kỳ hỏng bét, đã không cách nào làm việc bình thường, may mà đơn vị thông cảm, phê chuẩn cho chị tịnh dưỡng ở nhà một khoảng thời gian trước rồi mới thu xếp tiếp.

16 năm sau, Thẩm Tú Lan vẫn ở chỗ cũ, đáp lại tiếng gõ cửa của Hàn Ấn

và Khang Tiểu Bắc, mở cửa cho hai người là chồng chị ta Đinh Đại Dân.

Vừa nhìn thấy người lạ, vẻ mặt Thẩm Tú Lan rất căng thẳng, đợi sau khi Đinh Đại Dân giải thích hai người là cảnh sát, tâm tình mới dịu lại đôi chút. Đinh Đại Dân mời hai người vào phòng khách ngồi, dặn dò Thẩm Tú Lan đi pha trà. Khang Tiểu Bắc muốn từ chối, bị Hàn Ấn dùng ánh mắt ngăn lại, anh đang muốn tìm cơ hội nói chuyện một mình với Đinh Đại Dân.

Đinh Đại Dân thoạt nhìn chính là loại người thành thật chất phác, châm thuốc cho Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc, hai người tỏ ý không hút thuốc, ông ta liền lặng lẽ rút ra một điếu châm cho mình.

Hàn Ấn nhìn về phía phòng bếp, khẽ nói: "Mấy ngày nay không tốt lắm sao?"

Đinh Đại Dân nặn ra chút nụ cười, bất đắc dĩ nói: "Bị vậy rồi không còn cách nào."

"Chị nhà bây giờ thân thể thế nào?"

"Cô ấy trước kia huyết áp đã cao, tim cũng không tốt lắm, lúc này bị dằn vặt vậy, bệnh tình có chút nặng thêm. Đi bệnh viện khám, bác sĩ cho vài toa thuốc, qua một thời gian ngắn chờ cơ thể cô ấy không còn yếu nữa, tôi muốn phẫu thuật đặt stent cho cô ấy."

(Tiêu: Stent là những khung lưới kim loại nhỏ được đưa vào trong lòng mạch vành, nhằm mục đích mở rộng lòng mạch bị hẹp và giữ nó không hẹp lại. Bệnh nhồi máu cơ tim là do cục máu đông hiện diện trong lòng mạch máu nuôi tim (còn gọi là động mạch vành) làm tắc mạch máu và việc sử dụng stent trong điều trị bệnh hẹp hoặc nghẽn động mạch vành đang là phương pháp tối ưu hiện nay)

Hàn Ấn gật đầu, hỏi tiếp: "Gặp phải loại chuyện này, tôi nghĩ chị nhà chắc chắn bị dọa không nhẹ, không biết có thể tạo thành thương tổn về mặt tâm lý cho chị ấy không, chị ấy gần đây có gì dị thường hoặc hành động quá

khích nào không?"

"Chú, thầy Hàn là chuyên gia phương diện tâm lý, bà nhà có vấn đề gì, chú có thể kể hết cho thầy, để thầy chẩn đoán bệnh xem sao." Khang Tiểu Bắc ở bên cạnh chen vào một câu.

Chỉ thấy trong mắt Đinh Đại Dân lóe qua chút ánh sáng, chợt cúi đầu rơi vào trầm tư, như đang dùng sức nhớ lại những biểu hiện gần đây của vợ mình, qua hồi lâu, ông ta ngẩng đầu chậm rãi nói: "Cô ấy đêm nào cũng không ngủ ngon giấc, khó khăn lắm mới ngủ thiếp đi lại bị ác mộng làm giật mình tỉnh dậy, thường xuyên tâm sự nặng nề, vội vội vàng vàng, lá gan đặc biệt nhỏ, ăn cũng ăn rất ít, hơn nữa tính tình nóng nảy hơn, có khi nổi cơn thì như biến thành người khác vậy."

Không biết là được Hàn Ấn nhắc nhở, hay là lúc trước không tiện nói, Đinh Đại Dân bỗng nhiên nói ra toàn bộ bệnh của vợ mình. Đây cũng chính là điều Hàn Ấn lo lắng, bệnh trạng của Thẩm Tú Lan rất có thể là phản ứng kích thích sau khi tâm lý bị tổn thương, loại chướng ngại tâm lý này nếu chữa trị trễ, sẽ dày vò thể xác tinh thần người bệnh vô cùng lớn, tình hình nghiêm trọng, người bệnh sẽ trong lo âu cực độ mà tự sát để tìm kiếm giải thoát.

Lo mình sẽ làm Đinh Đại Dân sợ, Hàn Ấn châm chước từ ngữ, cẩn thận nói: "Tôi cho rằng chị nhà có thể trong lúc kinh hãi cực độ, tâm lý bị tổn thương gì đó, tôi đề nghị anh dành thời gian đưa chị ấy đến chuyên khoa tâm lý xem sao."

Nghe xong lời Hàn Ấn, Đinh Đại Dân bỗng chốc nhíu mày, há hốc miệng như muốn nói gì đó, cuối cùng, chẳng biết tại sao lại không nói ra khỏi miệng.

"Là trở ngại về kinh tế sao?" Hàn Ấn thấy Đinh Đại Dân do dự hỏi.

"Không, không!" Đinh Đại Dân liền lắc đầu, "Việc làm ăn của tôi bây giờ không tồi, còn mướn hai người làm giúp tôi, thu nhập rất khả quan." Đinh

Đại Dân dừng một chút, "Nếu như cậu nói, vậy làm sao chữa trị?"

"Cái này cần anh đưa chị ấy đi khám, xác định bệnh tình mới có thể tùy bệnh bốc thuốc, song thông thường đều là dựa vào bác sĩ chuyên ngành tâm lý chỉ đạo phối hợp dùng thuốc chống trầm cảm, thuốc chống co giật để trị liệu." Hàn Ấn lộ ra chút tiếc nuối, "Rất xin lỗi, tôi ở lại thành phố này không lâu, không thể giúp nhiều được cho anh, nếu anh có chỗ nào không hiểu hay cần tư vấn, có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào."

Hàn Ấn từ trong túi áo lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Đinh Đại Dân, ông ta đưa hai tay nhận lấy, như đang cầm bảo bối vậy, nặng nề gật đầu, trong mắt tràn ngập cảm kích.

"Chúng tôi không quấy rầy nữa." Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc đứng dậy cáo từ.

"Không quấy rầy đâu, tôi phải cảm ơn các cậu mới đúng, bận rộn như vậy còn quan tâm đến thân thể vợ tôi. Ngồi thêm lát nữa đi! Vợ tôi cũng thiệt là, lâu vậy rồi mà trà còn chưa pha xong. . ." Ông chồng vừa trách vợ, vừa cố gắng giữ hai người lại.

"Đúng vậy, uống ngụm trà rồi đi." Thẩm Tú Lan từ phòng bếp đi ra yếu ớt nói, "Nhà mới còn chưa có ga, lò vi sóng nấu nước quá chậm, các cậu chờ thêm chút nữa thôi, sẽ có ngay."

"Không được, chúng tôi còn có nhiệm vụ, ngày khác trở lại thăm, có việc gì anh có thể gọi điện thoại cho tôi." Hàn Ấn từ chối nói.

Hai vợ chồng tiễn Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc ra cửa, nhìn bóng họ biến mất ở cửa thang, Đinh Đại Dân nghiêng đầu nhìn thoáng qua vợ bên cạnh, nụ cười nháy mắt bị vẻ buồn rầu thay thế.

Ra ngoài, lên xe, khởi động máy.

Vừa rồi ở nhà Thẩm Tú Lan, Hàn Ấn từ đầu đến cuối không hề đề cập vấn đề về vụ án, bởi vì anh chỉ đặc biệt đến thăm Thẩm Tú Lan, anh dự liệu

được Thẩm Tú Lan có thể sẽ vì kinh hãi quá độ mà sinh ra một ít khó chịu về phương diện tâm lý, cho nên muốn cung cấp một vài trợ giúp trong khả năng. Lúc này hiểu được dụng ý của Hàn Ấn rồi, tâm trạng Khang Tiểu Bắc không nhịn được kính nể anh không thôi, vốn định tán dương vài câu từ đáy lòng, nhưng thấy Hàn Ấn nhìn ngoài cửa sổ bộ dáng tâm sự nặng nề, liền đem lời đã đến bên mép nuốt trở vào, hết sức chuyên chú lái xe.

Sau mười lăm phút, ô tô lái vào trong đại học Cố Đô. Ở đại học Cố Đô, người tình nghi đầu tiên họ muốn đến thăm là chủ nhiệm lớp của Duẫn Ái Quân năm đó Hoàng Truyền Quân. Hoàng Truyền Quân này, học sinh mình đã mất tích tới chín tầng mây hắn lại hồn nhiên chưa hề phát giác, thật sự thiếu trách nhiệm chủ nhiệm lớp.

Ấn theo lệ cũ, phải nói một tiếng với ban bảo vệ của trường trước, Hàn Ấn cũng có thể từ mặt này hiểu rõ thêm về biểu hiện gần đây của Hoàng Truyền Quân.

Hai người tới ban bảo vệ, tự giới thiệu, yêu cầu hiệp trợ.

Còn chưa chờ Hàn Ấn đặt câu hỏi, trưởng ban bảo vệ bày ra bộ dạng thần bí trước, nói: "Nghe nói hung thủ kia lại giết người?"

"Hung thủ nào?" Hàn Ấn biết rõ còn cố hỏi.

"Là cái tên giết Duẫn Ái Quốc năm đó đấy! Gần đây đều truyền nhau như thế, nói hung thủ là loại sát thủ liên hoàn giống trong phim?"

"Hay ghê, đội hình cảnh chúng tôi còn chưa biết thế nào, anh lại xác định tính chất vụ án này trước rồi." Khang Tiểu Bắc chế nhạo nói.

"Đều là tin đồn cả, nói bậy rồi, nói bậy rồi, nói sai rồi, hai vị đừng để ý." Trưởng ban bảo vệ cười trừ, "Đúng rồi, cần tôi hiệp trợ các cậu làm những gì?"

"Chủ nhiệm lớp của Duẫn Ái Quân năm đó còn ở trường không?" Hàn Ấn hỏi.

"Còn chứ! Nhưng mà ông ta không dạy học nữa, đã điều tới thư viện trường làm nhân viên quản lý rồi." Trưởng ban bảo vệ thở dài nói, "Sau vụ án năm đó, do Hoàng Truyền Quân thất trách bị trường học từ vị trí chủ nhiệm lớp triệt hạ xuống, trả ông ta về cho nội bộ xử phạt, từ đó thì không còn được trọng dụng nữa. Về sau cuộc sống ông ta cũng không như ý, kết hôn chưa tới vài năm đã ly hôn, cô vợ tái giá. Dù sao tinh thần của ông ta lúc nào cũng khá sa sút, trạng thái công tác luôn điều chỉnh không tốt, trường học đành phải sắp xếp ông ta đến thư viện."

"Ông ta gần đây có biểu hiện gì khác thường không?" Hàn Ấn hỏi.

"Không rõ lắm, mấy năm nay tôi ít tiếp xúc với ông ta, đúng rồi, các cậu không cho rằng ông ta giết người chứ?" Trưởng ban bảo vệ hỏi xong, có lẽ cảm thấy câu hỏi của mình có chút dư thừa, lại ra vẻ lão luyện mà tự đáp, "Ối chà, trước khi phá án bất cứ ai cũng có thể là hung thủ, đây là chương trình làm việc bình thường của các cậu. Thật hy vọng các cậu có thể mau chóng bắt được hung thủ, trường học cũng có thể yên bình chút."

"Ông cho rằng chúng tôi muốn đến đây lắm à?" Khang Tiểu Bắc hiểu lầm lời của trưởng ban bảo vệ, tức giận nói.

"Không, tôi không nói là các cậu. . ." Trưởng ban bảo vệ hít hít mũi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy? Có chuyện xin cứ nói thẳng." Hàn Ấn cười cười nói.

"Kỳ thật nhiều năm như vậy, đồn đại xoay quanh Duẫn Ái Quân vẫn khiến cho nhà trường rất đau đầu." Trưởng ban bảo vệ lướt mắt qua Hàn Ấn nhìn về phía xa xa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hẳn lên, "Năm đó sau khi chứng minh được bị bằm thây chính là Duẫn Ái Quân, nữ sinh cùng ký túc xác với cô ta cũng không dám quay về ký túc xá nữa, nhà trường đành phải sắp xếp họ đến khách sạn trước, ở đó mãi đến khi thi thử xong đến nghỉ đông. Nghỉ đông trở về, lại chính thức đổi ký túc xá cho họ, căn phòng đó bỏ trống tới giờ."

Nhưng mà phiền toái đến đây vẫn chưa ngưng hẳn, không biết từ khi nào, đồn đại về oan hồn Duẫn Ái Quân bắt đầu lan truyền trong trường học. Có học sinh nói nửa đêm nghe được trong căn phòng đó có người đi lại, còn có người nói nghe được tiếng khóc của cô gái, thậm chí còn có người nghe được tiếng con gái hát. Thế nên về sau không ai dám bước đến ký túc xá kia nửa bước, cuối cùng nhà trường bất đắc dĩ, đành phải bỏ trống nó.

"Nếu như nói năm đó lan truyền tin đồn này, có thể là đến từ suy tưởng của một vài học sinh, hoặc vì gió táp mưa sa, thời tiết thay đổi, công trình kiến trúc nóng nở lạnh co phát ra một vài tiếng vang gây nên ảo giác cho học sinh, nhưng vài năm trước lại thật sự có người ở trong căn ký túc xá đó nhìn thấy Duẫn Ái Quân, hơn nữa không chỉ một người nhìn thấy!"

"Cái gì? Duẫn Ái Quân còn sống?!"

Khang Tiểu Bắc quát một tiếng từ trên ghế nhảy dựng lên, tâm tình có chút kích động. Hàn Ấn nhẹ nhàng huých tay cậu ta, để cho cậu ta đừng sốt ruột, ngồi xuống nghe trưởng ban bảo vệ tiếp tục kể xong.

Trưởng ban bảo vệ tiếp tục nói: "Về sau, trường học xây xong khu phân hiệu ở ngoại ô phía đông đại học, một vài học sinh chuyên ngành từ bên giáo khu chính chuyển đến bên kia. Bởi vì Duẫn Ái Quân ở ký túc xá số bốn cũ nát nhất, phí tổn tu sửa năm cao nhất, trường học liền quyết định cứ để trống, chọn cơ hội làm một lần tu sửa tổng thể. Từ đó về sau, nơi đó thành chỗ cho học sinh hẹn hò và vui chơi, nhưng phần lớn là ban ngày, buổi tối thì trở thành cấm địa, ngay cả bảo vệ chúng tôi trực ca đêm cũng không dám đi vào tuần tra."

"Khoảng mùa đông năm 2008, ban bảo vệ có một bảo vệ mới tới, buổi tối đầu tiên một mình tuần tra khi đi bộ đến tòa ký túc xá số bốn, nhìn thấy trên cửa sổ một căn phòng lầu 3 mơ hồ lộ ra chút ánh sáng, đứt quãng, khi có khi không. Căn phòng đó chính là phòng 304 năm đó Duẫn Ái Quân từng ở. Bảo vệ mới tới chưa từng nghe lời đồn về cô ta, liền cầm đèn pin đi vào trong tòa nhà dò xét. Sau khi đến lầu 3, cậu ta mơ hồ nghe được một tràn tiếng than nhẹ của nữ giới, hình như là hai người đang đối thoại, lại dường như là đang

lẩm bẩm một mình. Cậu ta lớn gan, lần theo tiếng nói, đi tới cửa phòng 304, giơ đèn pin lên xuyên thấu qua thủy tinh lập phương trên cửa chiếu vào trong phòng. Khi ánh đèn pin rơi xuống trên cái giường sắt cũ bên cửa sổ, cậu ta rõ ràng nhìn thấy một cô gái nằm trên đó. Theo lời cậu ta kể sau này, khi đó cô gái đột nhiên quay mặt về phía cửa, trắng bềnh bệch không chút huyết sắc nào, giống như ma quỷ vậy. Cậu ta khi ấy sợ choáng váng, ngay cả mình làm thế nào chạy ra khỏi tòa nhà kia cũng không nói rõ được, cứ thế ở nhà nghỉ ngơi cả tuần mới trở lại làm việc, nhưng cũng làm chưa được vài ngày thì xin nghỉ."

"Chưa hết đâu, sự kiện bảo vệ qua đi hơn một tháng sau, một đôi học sinh trong lúc yêu đương cuồng nhiệt, đại khái bị tình cảm làm mờ lý trí, nửa đêm chạy vào trong tòa nhà hẹn hò, kết quả nghe được trong tòa nhà có cô gái đang khóc. Có thể là có người bầu bạn, hơn nữa lòng hiếu kỳ thôi thúc, hai người nắm tay đi tới phòng 304 nơi truyền ra tiếng khóc. Đẩy cửa phòng ra, giữa ánh trăng mông lung, chỉ thấy trên chiếc giường sắt năm đó Duẫn Ái Quân từng ngủ, một cô gái đang nằm bên trên, hai tay bụm mặt nhẹ giọng khóc nức nở. Giống hệt như bảo vệ nhìn thấy, cô bé kia tóc ngắn, vóc dáng gầy yếu, mặc quần jean và áo bông đỏ, kia rõ ràng chính là bộ dáng của Duẫn Ái Quân trong truyền thuyết. Phản ứng của hai học sinh kia có thể đoán được rồi chứ, nhưng cũng may hai đứa trẻ này thuộc dạng vô tâm vô phế, sau khi trường học trấn an một phen, vẫn có thể học lại bình thường. Nhưng từ đó về sau không còn ai dám tiến vào tòa ký túc xá kia nữa."

Trưởng ban bảo vệ tự thuật đầy đủ chân tướng rõ ràng của chuyện này, ba người đều rơi vào suy nghĩ của riêng mình, hồi lâu, Hàn Ấn mới nói: "Ông có thể đưa chúng tôi đến ký túc xá đó xem không?"

Trưởng ban bảo vệ sợ run, chậm rãi gật đầu: "Được thôi."

Băng qua trường học, đi qua những bãi cỏ xanh mướt, trưởng ban bảo vệ đưa Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc ra cổng bắc của trường, đi vào khu ký túc xá đối diện.

Khu ký túc xá tổng cộng có bốn tòa nhà, vách tường màu xám, mái nhà

màu nâu đỏ, thoạt nhìn đã có lịch sử lâu đời. Theo trưởng ban bảo vệ đi vào chỗ sâu nhất, liền nhìn thấy chung quanh tòa nhà ký túc xá số 4 kia cỏ dại đã mọc um tùm, xập xệ không chịu nổi. Bởi vì không có tài chính tu kiến, ký túc xá vẫn cứ hoang phế.

Cổng ký túc xá, là từ hai cánh cửa gỗ màu đỏ tay nắm sắt tạo thành, sơn loang lỗ, thủy tinh sớm đã không thấy bóng dáng.

Nắm chặt tay cầm cửa, giựt cửa ra, cửa gỗ kẽo kẹt kêu vang, tro bụi lả tả. Trưởng ban bảo vệ xua tay vội vàng thổi bụi bặm trước mắt, nhắc nhở hai người chú ý tạp vật dưới chân, dẫn dắt bước lên bậc thang. Giữa tòa nhà u tĩnh, tiếng bước chân trên cầu thang có vẻ vô cùng thanh thúy, dường như đang nhắc nhở hồn phách Duẫn Ái Quân -- Có người tới thăm cô kìa!

Một đường xua bụi bặm, vòng qua mạng nhện, rốt cuộc đi tới phòng 304. Khẽ đẩy cửa phòng, lại một đợt bụi bặm rơi xuống. Trên nền xi măng bụi bặm chồng chất hỗn độn, đại khái năm đó khi học sinh đi, quẳng hết sách vở đã dùng xuống đất. Hai bên là bốn cái giường sắt đặt trên dưới, gỉ sét loang lỗ, vô cùng cũ kỹ.

Có cái đã sụp hư, trên giường phần lớn phủ lớp bụi thật dày, bốn phía khung giường che kín mạng nhện, chỉ có cái giường đệm bên dưới gần cửa sổ thì sạch sẽ hơn nhiều. Qua giới thiệu của trưởng ban bảo vệ, biết được đó chính là giường đệm của Duẫn Ái Quân.

"Có thể khẳng định, nhất định có người thường xuyên nằm trên giường đó. Là Duẫn Ái Quân sao? Nếu không thì là ai?" Hàn Ấn đứng trước cửa sổ ký túc xá, ánh mắt vô mục đích nhìn ngoài cửa sổ, âm thầm xuất thần.

Thình lình, loại cảm giác bị nhìn chằm chằm, áp lực này lại đến. Là ánh mắt kia sao? Là đôi mắt u buồn từng xuất hiện tại hiện trường vứt xác trên đường Hoa Bắc sao? Nó đang ở đâu?

Hàn Ấn vội vàng quét nhìn ngoài cửa sổ, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy xa xa có vài học sinh lui tới, không phát hiện bóng dáng khả nghi, thế nên giữa

ký túc xá nhỏ hẹp này anh cảm thấy có chút khó thở. Quay đầu nhìn, hai người trong phòng cũng không có gì khác thường, Hàn Ấn không tiện nhiều lời, chỉ buồn bực trong lòng, tại sao chỉ có anh có thể cảm giác được sự tồn tại của đôi mắt kia? Đó rốt cuộc là đôi mắt của ai?

Ký túc xá lớn như vậy, ngoại trừ cái giường Duẫn Ái Quân từng ngủ, còn lại không nhìn ra chỗ nào kỳ lạ, đợi trong chốc lát, Hàn Ấn đề xuất có thể đi rồi.

Ra khỏi tòa ký túc xá, trưởng ban bảo vệ khép lại cửa gỗ, quay đầu, Hàn Ấn đưa cho ông ta danh thiếp: "Nếu tòa nhà này lại xảy ra chuyện gì khác thường, phiền ông gọi điện thoại cho tôi."

Trưởng ban bảo vệ đang định nhận lấy danh thiếp, cửa gỗ phía sau đột nhiên mở ra một khe hở, từ khe cửa thổi ra một luồng gió âm, quét danh thiếp trong tay Hàn Ấn rơi xuống đất, ngay sau đó, danh thiếp nháy mắt lại bị cuốn tung giữa không trung, bay ra xa, không thấy bóng dáng nữa.

"Chắc là cửa không đóng kỹ thôi." Tâm trạng Hàn Ấn mặc dù cũng cảm thấy có chút tà môn, nhưng ngoài miệng vẫn dửng dưng, tiếp theo lại lấy ra danh thiếp đưa qua.

Vẻ mặt trưởng ban bảo vệ cực kỳ mất tự nhiên, quay về hướng gió thổi sửng sờ chốc lát, hai tay run rẩy nhận danh thiếp.

Theo trưởng ban bảo vệ trở lại giáo khu, đi tới thư viện.

Hoàng Truyền Quân không có ở đó, một nhân viên quản lý khác nói ông ta ăn cơm trưa xong xin phép ra ngoài, phải một giờ nữa mới về. Hàn Ấn liền cho trưởng ban bảo vệ đi trước, anh cùng Khang Tiểu Bắc ngồi chờ một lúc.

Xem ra Hoàng Truyền Quân rất đúng giờ, khoảng chừng một giờ sau quả nhiên trở lại.

Giới thiệu lẫn nhau, tìm một góc yên tĩnh ngồi đối diện, Hàn Ấn bắt đầu

nói: "Chúng tôi là vì một vụ án bằm thây gần đây, tới tìm ông tìm hiểu chút tình hình."

Nhắc tới án bằm thây, Hoàng Truyền Quân cơ hồ không thể ức chế mà nghĩ tới Duẫn Ái Quân, lập tức cúi đầu, chốc lát, lại ngẩng đầu, khóe mắt đã rưng rưng.

Giọng ông ta run rẩy nói: "Năm đó tôi quá trẻ tuổi, lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp, không có tinh thần trách nhiệm. Nếu không phải may mắn sớm báo cáo với nhà trường tin tức Ái Quân mất tích, có lẽ. . ."

Hoàng Truyền Quân hai tay bụm mặt, nước mắt theo khe hở tràn ra. Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc yên lặng nhìn, mãi đến khi ông ta trút hết xong, Hàn Ấn đưa tờ giấy ăn.

Hoàng Truyền Quân không nhận lấy giấy ăn trên tay Hàn Ấn, mà dùng lòng bàn tay mình hung hăng lau mắt vài cái, nghẹn ngào nói: "Nhiều năm như vậy, tôi cứ mãi hỏi lòng mình: Nếu tôi báo cáo với trường sớm hơn, có lẽ Ái Quân khi ấy còn chưa chết, vậy có phải cảnh sát các cậu sẽ tìm được cô bé về? Mỗi ngày tôi đều hỏi, mỗi ngày đều đả kích sâu trong nội tâm mình, tôi thật sự biết sai rồi, tôi muốn nói với cô bé một tiếng xin lỗi lắm."

Hàn Ấn cho rằng Hoàng Truyền Quân bây giờ có lẽ cũng đã bốn mươi tuổi đầu, nhưng bề ngoài của ông ta đã lộ vẻ già trước tuổi, tóc gần như bạc trắng cả, mặt xanh xao, nhưng một người mắc bệnh nặng. Hàn Ấn tin phần sám hối này của ông ta là chân thành, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc ông ta trở thành hung thủ giết người.

"Tại sao ly hôn?" Hàn Ấn giọng bình tĩnh hỏi.

Cơ thể Hoàng Truyền Quân run lên, giọng nói mơ hồ: "Việc này có liên quan gì đến vụ án của các cậu chứ?"

"Có lẽ có, có lẽ không." Hàn Ấn nói.

Vẻ mặt Hoàng Truyền Quân có chút không hài lòng, lạnh mặt nhàn nhạt

nói: "Vợ chê tôi không có tiền đồ, mang con tái giá, chỉ đơn giản vậy thôi."

"Ông hận vợ mình không?"

"Đương nhiên, vì yêu, cho nên mới hận."

"Rạng sáng ngày 1 tháng 1 đến rạng sáng ngày 4 tháng 1 năm nay, ông ở đâu? Đang làm gì?"

"Thế nào, các người cho rằng tôi là hung thủ của vụ án bằm thây kia?" Hoàng Truyền Quân nhíu chặt mày.

"Hỏi ông, ông phải trả lời, nói nhảm nhiều vậy!" Khang Tiểu Bắc nhịn không được lớn tiếng nói.

Trên trán Hoàng Truyền Quân ứa ra một lớp mồ hôi hột, vẻ mặt không hài lòng càng đậm, cuối cùng, giống như dùng sức nén nhịn, chớp mắt nói: "Không làm gì cả, một người đàn ông độc thân như tôi, cũng không có sở thích bất lương gì, lúc nghỉ ngơi ngoại trừ đến chợ mua thức ăn, thì ở nhà đọc sách."

"Còn nhớ rõ đã đọc sách gì không?" Hàn Ấn hỏi.

"Cái này, cái này nhớ không rõ." Hoàng Truyền Quân lau mồ hôi trán.

Hàn Ấn theo dõi ông ta trong chốc lát, nói: "Không nói về ông nữa, nói về học sinh lớp ông năm đó, nhất là tình hình của nam sinh đi."

Hoàng Truyền Quân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí cũng bình thản lại: "Năm đó trong lớp tổng cộng chỉ có chưa tới 10 nam sinh, tôi chỉ dạy họ mấy tháng, tình huống cụ thể không rõ lắm, hiện đang làm gì càng không biết. Nhưng mà lớp trưởng lúc đó sau khi tốt nghiệp thì ở lại trường dạy học, bây giờ đang làm việc ở phòng công tác sinh viên, các cậu có thể tìm cậu ta hỏi thêm."

Hàn Ấn lại nhìn chòng chọc Hoàng Truyền Quân chốc lát, lấy ra danh

thiếp đưa cho ông ta: "Nếu nhớ ra gì nữa, phiền ông liên lạc với tôi."

. . .

Trước khi rời khỏi thư viện, Hàn Ấn hỏi tình hình của lớp trưởng lưu lại trường dạy, theo Hoàng Truyền Quân nói: Lớp trưởng tên là Lưu Tương Minh, người địa phương, vốn cũng là thầy nhận lớp, về sau ngại buồn chán chủ động yêu cầu điều đến phòng công tác sinh viên. Ở phòng công tác sinh viên mới đầu biểu hiện không tồi, về sau mê chơi cổ phiếu, không quan tâm đến công việc nữa, lãnh đạo có rất nhiều thành kiến với hắn, đến nỗi bây giờ hắn cũng chỉ là một thành viên khoa nhỏ. Tình trạng hôn nhân không lý tưởng lắm, trước đó từng kết hôn, nhưng chưa tới nửa năm đã ly dị, đến giờ vẫn còn độc thân. Có thể là cao ngạo, trường học có mấy cô giáo từng tỏ tình với hắn, đều bị hắn từ chối.

Tìm được phòng công tác sinh viên, không cần hỏi thăm, Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc nhanh chóng nhận ra Lưu Tương Minh.

Lưu Tương Minh, vóc người khôi ngô, tướng mạo coi như đẹp trai, tóc xịt keo, cẩn thận chia hai bên, làm người ta có cảm giác hơi lưu manh. Các giáo viên khác đều đang chuyên tâm làm việc, chỉ có hắn quay về hướng máy tính hăng say, hai mắt lóe sáng, gắt gao nhìn chằm chằm đường K màu trắng trên màn hình. Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc đứng bên cạnh hắn hồi lâu, hắn vậy mà không hề nhận ra, chào hỏi hắn, hắn cũng lười phản ứng, tưởng đến tìm hắn làm việc, cực kỳ khó chịu đuổi hai người tìm giáo viên khác.

Bà chị bên cạnh trái lại rất tinh ý, không ngạc nhiên nói: "Thầy Lưu chúng tôi 9:30 sáng đến 2 giờ chiều không làm việc, đến đây đi, có chuyện gì tôi giúp hai vị lo liệu nhé."

"Không đúng, không đúng, trước 3 giờ chiều đều không tiếp khách." Lưu Tương Minh dõng dạc phụ họa.

Khang Tiểu Bắc bực tức, giọng mỉa mai nói với cô giáo: "Chuyện của tôi, cô không lo được đâu." Vừa nói xong Khang Tiểu Bắc trực tiếp treo thẻ cảnh

quan trước màn hình máy tính của Lưu Tương Minh.

Nhìn thấy thẻ cảnh quan Lưu Tương Minh mới hồi phục lại tinh thần, con mắt từ trên máy tính lưu luyến rút ra, sau khi liên thanh xin lỗi thì nhường chỗ ngồi cho hai người.

"Hai vị tìm tôi hỏi tình huống Duẫn Ái Quân năm đó sao? Nghe nói hung thủ kia lại giết người, quá kiêu con mẹ nó ngạo. 16 năm trước để hắn thoát, lúc này các anh ngàn vạn lần đừng thả hắn nữa nhé." Không đợi Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc lên tiếng, Lưu Tương Minh đã bô bô.

Xem ra, mặc dù án bầm thây năm nay phía chính phủ chưa chính thức đưa tin, nhưng dân chúng đã sớm truyền ra rồi, hơn nữa phổ biến suy nghĩ đương nhiên như vậy, là hung thủ án trước lại tiếp tục giết người. Có lẽ vì Duẫn Ái Quân, thầy trò đại học Cố Đô vô cùng chú ý vụ án này, từ trưởng ban bảo vệ đến chủ nhiệm lớp rồi cả vị lớp trường ở lại trường dạy này, làm cho Hàn Ấn có cảm giác như sớm đã chuẩn bị tốt tinh thần cảnh sát tới thăm rồi.

Hàn Ấn cười, ngữ khí ôn hòa nói: "Anh làm việc ở phòng công tác sinh viên có vui không?"

Vấn đề của Hàn Ấn rõ ràng ngoài dự liệu của Lưu Tương Minh, hắn run lên một chút, quay đầu nhìn đồng nghiệp xung quanh, hạ giọng nói: "Tôi muốn ra ngoài hút điếu thuốc, chúng ta ra ngoài nói đi."

Lưu Tương Minh dắt hai người đến một đình nghỉ mát bên cạnh thao trường, châm thuốc lá cho hai người, hai người tỏ vẻ không hút, hắn liền tự châm cho mình một điếu.

"Anh ở phòng công tác sinh viên làm việc thế nào?" Hàn Ấn tiếp tục vấn đề vừa rồi.

Lưu Tương Minh dùng sức hút hai hơi, bĩu môi nói: "Không như ý lắm, lãnh đạo không thích tôi, muốn trọng dụng e rằng rất khó, nhưng không vội cũng tốt, trái lại có thời gian chơi cổ phiếu."

"Cổ phiếu làm thế nào rồi?" Hàn Ấn thuận thế hỏi.

"Còn có thể thế nào? Lỗ rồi! Làm việc tích góp mấy năm nay đều bù lỗ gần hết. Tôi nói với hai anh nhé, nếu muốn kiếm tiền ngàn vạn lần đừng chơi cổ phiếu, hãy nghĩ con đường khác đi. Cũng ngàn vạn lần đừng mua công trái, cái đó lại càng không đáng tin cậy, mình lỗ thì thôi, chí ít cũng hiểu vì sao lỗ, đem tiền cho chúng mua mẹ nó nào xe nào khu nhà cao cấp. Tôi không còn cách nào, lỡ vào tròng rồi không làm biết sao đây? Con bà nó, tưởng rằng như chơi mạt chược, thua thì xuống bàn? Đây chính là ông khổ cực kiếm tiền. . ." Nhắc tới cổ phiếu, Lưu Tương Minh một bụng phẫn uất, liên tuy bất tận.

Hàn Ấn chỉ cần biết hắn lỗ là được, không muốn đi sâu vào vấn đề này nữa, liền kịp thời dừng lại, nói về chính đề: "Ba ngày nghỉ tết anh làm gì?"

Lưu Tương Minh cảm giác được lời nói có chút không đúng, trừng mắt, cảnh giác nói: "Các anh đến điều tra tôi? Các anh nghĩ tôi là tội phạm giết người? Tôi giống sao? Quá buồn cười đó!"

"Không buồn cười chút nào, trước khi hung thủ bị bắt, bất cứ ai cũng đáng nghi, mời anh trả lời vấn đề của chúng tôi?" Khang Tiểu Bắc nhìn chằm chằm Lưu Tương Minh lạnh lùng nói.

Lưu Tương Minh cúi đầu, yên lặng hút thuốc, giống như là muốn tránh né ánh mắt của Khang Tiểu Bắc, hoặc như là đang hết sức nhớ lại.

"Mau mau lên, không phải chuyện lúc tết sao, suy nghĩ lâu như vậy?" Khang Tiểu Bắc thúc giục nói.

"À, việc đó. . . Ngày 1 tôi quay về nhà cha mẹ, ở đó một đêm, ngày 2, ngày 3, tôi ở nhà mình, không đi đâu cả." Lưu Tương Minh lè lưỡi liếm môi, cho thấy bản thân thiếu tự tin, sau đó lại bổ sung một câu, "Tôi có nhà riêng."

"Có ai chứng minh không?" Khang Tiểu Bắc nói.

"Cha mẹ tôi có thể chứng minh cho tôi, ngày 2, ngày 3. . ." Lưu Tương Minh sờ gáy, xem chừng có chút dè dặt, "Tôi không biết chứng minh thế nào nữa, chỉ có mình tôi ở nhà."

"Lớp các anh khi ấy có mấy nam sinh?" Hàn Ấn chuyển trọng tâm câu chuyện.

Giống như biểu hiện vừa rồi của Hoàng Truyền Quân, khi Hàn Ấn chuyển đề tài sang người khác, rất rõ ràng nhận thấy Lưu Tương Minh thở phào, thần kinh căng thẳng bình tĩnh lại.

"Nam sinh ngành Trung văn ít lắm, tổng cộng chỉ có bảy người." Lưu Tương Minh đáp.

"Anh có biết tình hình của họ gần đây không?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Biết, biết, chúng tôi thỉnh thoảng liên lạc qua QQ." Lưu Tương Minh lần này đáp rất sảng khoái, "Nhưng mà có một bạn học năm trước mắc bệnh ung thư qua đời, còn hai người ở nước ngoài, một người ở vùng khác, cộng thêm tôi thường liên lạc gặp mặt vùng này cũng chỉ có ba người."

"Vậy hai người kia cụ thể làm gì?" Khang Tiểu Bắc hỏi.

"Vương Vĩ cũng là giáo sư đại học, công tác tại học viện tài chính kinh tế; Phùng Văn Hạo bây giờ là bác sĩ."

"Bác sĩ!" Khang Tiểu Bắc không giấu được nét hưng phấn trên mặc liếc nhìn Hàn Ấn, nhưng Hàn Ấn không có bất kỳ phản ứng nào.

"Học tiếng Trung sao có thể làm bác sĩ?" Giọng Hàn Ấn ôn hòa hỏi.

"Mẹ cậu ta trước kia là người có vai vế nhất khoa chỉnh hình bệnh viện trung tâm, sau khi về hưu tự mở bệnh viện chỉnh hình tư nhân, nhờ quan hệ đưa Phùng Văn Hạo ra học viện y nước ngoài bồi dưỡng một khoảng thời gian, sau khi trở về thì làm bác sĩ dưới tay bà ấy." Lưu Tương Minh đáp.

Hàn Ấn gật đầu nói: "Tình hình các bạn nữ anh biết được bao nhiêu?"

Lưu Tương Minh dụi tắt điếu thuốc, bắn ra xa, làm ra dáng vẻ kết thúc cuộc nói chuyện: "Nữ sinh tôi thật sự không hề liên lạc, đúng rồi, các anh có thể tìm vợ Vương Vĩ là Tiết Mẫn, cô ấy cũng là bạn học của chúng tôi, năm đó còn ở cùng ký túc xá với Duẫn Ái Quân đấy! Cô ấy và Vương Vĩ dạy ở một trường đại học."

"Ồ, là thế à." Hàn Ấn suy nghĩ một lát, lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Lưu Tương Minh, "Hôm nay như vậy trước, biết đâu sau này sẽ còn làm phiền anh, nếu anh có ý kiến gì đều có thể gọi điện thoại cho tôi."

Lưu Tương Minh nhận danh thiếp nhìn cũng không thèm nhìn, nhanh nhảu nhét vào trong túi: "Vậy tôi cáo từ trước."

Hàn Ấn gật đầu, Lưu Tương Minh vừa muốn xoay người, đột nhiên Hàn Ấn gọi hắn lại, giống như thuận miệng hỏi, nói: "À, đúng rồi, nghe nói anh kết hôn không lâu thì ly hôn, vì sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là tính cách không hợp, chúng tôi thuộc loại cưới chớp nhoáng, kết quả chia tay chớp nhoáng cũng không phải chuyện gì lạ." Lưu Tương Minh theo bản năng giơ tay lên quét trên mi cốt hai cái, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên nói, "Tôi, tôi có thể đi chưa?"

Hàn Ấn thấy buồn cười, gật đầu, tỏ ý hắn có thể đi.

Sau đó, hai người lại tìm đến vài giáo viên của Duẫn Ái Quân nữa trò chuyện, từ trong đó chưa phát hiện người khả nghi.

Rời khỏi đại học Cố Đô, trời đã sập tối, Hàn Ấn bảo Khang Tiểu Bắc chở anh đến tổ án tồn động, anh muốn lấy chút hồ sơ về nghiên cứu.

Đại khái là có lời cố nén thời gian dài, xe vừa chạy không lâu, Khang Tiểu Bắc liền đỏ mặt tía tai nói: "Em có ba nghi vấn."

Hàn Ấn cúi đầu tập trung suy nghĩ, phun ra một chữ ngắn gọn: "Nói."

"Thứ nhất, người chết năm đó có phải Duẫn Ái Quân không?"

"Không phải cậu đã xem hồ sơ nhiều lần rồi sao? Trên đó chẳng phải đã viết rất rõ ràng sao?"

"Được rồi, cứ nói về hồ sơ năm đó." Khang Tiểu bắc nặng nề cầm tay lái, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Theo hồ sơ ghi chép, năm đó cảnh sát xác định nguồn gốc thi thể chỉ là thông qua nhận dạng của thầy trò đại học Cố Đô, chưa bao giờ có mẫu máu thân thuộc, thậm chí cha Duẫn Ái Quân đến cục cũng không để ông ta nhìn thi thể. Anh nói phương diện này có phải kỳ lạ không?"

Hàn Ấn trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: "Từ khách quan mà nói, thật có chút thiếu chặt chẽ, nhưng cũng có thể lý giải. Khả năng khi ấy trong cục cảm thấy có thầy trò đại học Cố Đô nhận diện xác đã đủ xác nhận, hơn nữa đối với một người cha, thảm trạng con gái bị bầm thây, tai nghe và mắt thấy, cảm nhận tuyệt đối không giống nhau. Trong cục có lẽ lo ông ta thấy thi thể sẽ có hành động quá khích, phức tạp thêm, dẫn đến tăng áp lực phá án của tổ chuyên án.

"Vậy xuất hiện trong phòng ký túc xá của Duẫn Ái Quân là ai?" Khang Tiểu Bắc hỏi tới.

"Việc đó tôi hiện giờ chưa giải thích được. . ."

Hàn Ấn thiếu chút nữa buột miệng nói ra "cặp mắt" quấy nhiễu anh. Loại trực giác vô hình này, vì sao chỉ xuất hiện ở đường Hoa Bắc và sân trường ký túc xá? Chẳng lẽ có liên quan đến Duẫn Ái Quân thật? Hàn Ấn hơi suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định không nói, để tránh cho vụ án càng thêm phức tạp.

"Nói nghi vấn thứ hai xem?" Hàn Ấn cố tình chuyển trọng tâm câu chuyện.

"Vì sao em cảm thấy anh không hoài nghi Phùng Văn Hạo chút nào?

Nghề nghiệp của hắn hẳn phải phù hợp với phương pháp phanh thây chuyên nghiệp đặc thù của hung thủ. Còn nữa, trong báo cáo đặc tả tội phạm của anh, vì sao không nói về phương diện này?" Khang Tiểu Bắc nói.

"Hung thủ bắt Vương Lỵ tại khu vực sầm uất, vứt xác ở khu náo nhiệt, cũng không xuất hiện sai sót, điều này nói rõ: Tuy rằng trên thực tế hắn có thể không có thành tựu cao lắm, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn là một người hành sự thận trọng, tư duy kín đáo, hắn chắc chắn sẽ không để lại thông tin rõ ràng có thể liên hệ với thân phận hắn tại hiện trường. Cho nên tôi cho rằng, phương pháp phân thây và dụng cụ chuyên nghiệp, không hề liên hệ tất yếu đến nghề nghiệp của hung thủ. Đương nhiên, báo cáo đặc tả tội phạm hiện nay mới là ý kiến giai đoạn đầu thôi, còn cần tiến thêm một bước hoàn thiện. Về phần Phùng Văn Hạo, tôi cho rằng vẫn cần đi sâu điều tra thêm."

Như vậy Hoàng Truyền Quân và Lưu Tương Minh thì sao?" Khang Tiểu Bắc nói ra nghi vấn thứ ba của mình, "Em cảm thấy hai người kia có chút vấn đề, nói chuyện mà mắt luôn tránh né, hơn nữa câu chữ mập mờ, hai người họ cũng đều có xe riêng, cũng không có chứng cứ vắng mặt xác thật, có phải cũng nên điều tra thêm không?"

"Cậu nói đúng, hai người này quả thật có chuyện giấu giếm. Tình trạng không tốt, hôn nhân bất hạnh, phương diện sinh hoạt có nhiều điều không thuận lợi, phải nói có tiềm chất phạm tội, phái hai huynh đệ theo dõi họ vài ngày xem." Hàn Ấn khẳng định ý kiến của Khang Tiểu Bắc, cuối cùng lại ý tứ sâu xa nói, "Mỗi người đều có bí mật, nhưng có bí mật chưa chắc sẽ giết người."

Quyển 3 - Trấn Nhỏ Cuồng Ma

Kẻ phẫn nộ sẽ vĩnh viễn không được cứu chuộc, họ chỉ có thể nguyền rủa, gào thét, rít gào trong vực sâu vô tận! ---- Dante Alighieri

Chương 12: Cưỡng Chế Điều Động

Quê quán của Dư Mỹ Phân nằm ở vùng núi xa xôi tỉnh H thành phố L, cách thành phố J khoảng hơn 800km.

Để tiết kiệm thời gian, trong cục đặc biệt phê chuẩn cho Diệp Hi một chiếc xe jeep việt dã. Hai người chạy xe từ đường cao tốc hơn sáu tiếng tới tỉnh H thành phố L trước, rồi mới từ huyện D sở thuộc thành phố L xuất phát, tới huyện D còn phải lái thêm hơn 50km mới có thể đến được đích là trấn Liễu Thụ. Nhưng hơn 50km này là đường núi gập ghềnh, cơ hồ là cả đường xóc nảy, mãi đến tối mịt mới nhìn thấy bóng dáng trấn nhỏ.

Hai người tới tra xét hộ tịch ở sở cảnh sát trấn trước, quả thật có người tên Dư Mỹ Phân này, sau khi rút khỏi hộ tịch vào 1995 thì không quay về nữa. Hai người cùng tính toán, phỏng chừng hộ khẩu và hồ sơ của Dư Mỹ Phân còn gửi ở trung tâm trao đổi nhân tài của thành phố J.

Hộ tịch gốc cho thấy, Dư Mỹ Phân ở sơn thôn Kim Cương trực thuộc trấn Liễu Thụ. Sơn thôn Kim Cương được đặt tên theo núi Kim Cương, ở phía bắc trấn nhỏ, cách trung tâm trấn khoảng 10km, toàn bộ đều là đường hẹp quanh co, chỉ có thể đi bộ, vừa đi vừa về phải mất tám tiếng. Đường núi gian nguy, vả lại ban đêm có dã thú thường lui tới, phía sở cảnh sát kiến nghị ở lại trấn một đêm, sáng mai hẳn xuất phát.

Sở cảnh sát địa phương sắp xếp một vị cảnh quan họ Lưu hơn 40 tuổi phụ trách hiệp trợ hai người phá án. Cảnh sát Lưu thu xếp chỗ nghỉ chân ở khách sạn cho hai người, lại chuẩn bị một ít thức ăn, dặn dò họ ăn xong rồi ngủ một giấc lấy sức và tinh thần, ngày mai còn phải đi đường núi.

Diệp Hi buổi sáng đi trước, xem công tác bố trí thỏa đáng, lệnh cho Khang Tiểu Bắc phái nhân thủ tiến hành theo dõi giám thị Phùng Văn Hạo 24h. Khang Tiểu Bắc sợ xảy ra sơ xuất, dứt khoát tự mình ra trận.

Cả buổi sáng, Phùng Văn Hạo đều trốn trong bệnh viện không hề bước ra nửa bước, sau giờ làm việc đi xe chở mẹ mình về thẳng chỗ ở, xem chừng anh bạn này ngoại trừ công việc thì chỉ ru rú ở nhà.

Mẹ con Phùng Văn Hạo ở trong một xã khu khép kín đắt tiền không xa bệnh viện, cửa ra vào có bảo vệ canh gác, còn có hệ thống camera theo dõi. Khang Tiểu Bắc tìm được nhân viên trực bảo vệ, nói rõ thân phận, muốn xem xét video giám sát từ ngày 1 tháng 1 đến ngày 4 tháng 1, đáng tiếc là tư liệu video của tiểu khu chỉ lưu lại một tháng, tháng 1 đã bị xóa mất.

Khang Tiểu Bắc chào bảo vệ, đậu xe ở vị trí đậu trước tòa nhà đơn Phùng Văn Hạo ở. Khoảng hơn 7 giờ, Đỗ Quân làm xong công tác trong tay đến trợ giúp. Hắn mang theo chút thức ăn, hai người ăn xong, thay phiên ngủ một giấc.

Khang Tiểu Bắc để Đỗ Quân ngủ trước, cậu ta nhìn chừng nửa đêm đầu, Đỗ Quân mệt mỏi cả ngày nhanh chóng ngủ say, Khang Tiểu Bắc liền lấy di động ra gửi tin trò chuyện với bạn gái.

Tình cảm của Khang Tiểu Bắc và Hạ Tinh Tinh rất thuận lợi, những lời tình tứ của những người vừa xác nhận quan hệ yêu đương như họ luôn nói mãi không dứt, nhắn tin trò chuyện, không hề phát giác ra đã gần đến nửa đêm, Khang Tiểu Bắc và Hạ Tinh Tinh mới lưu luyến tạm biệt không gửi tin nữa.

Đèn các căn hộ trong tòa nhà đã sớm tắt, trong tiểu khu yên lặng. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, cây xanh thấp thoáng, nước chảy róc rách, khiến Khang Tiểu Bắc vui vẻ thoải mái, chẳng buồn ngủ chút nào, nhưng thoáng cái lại cảm giác mất mát -- Làm cảnh sát e rằng cả đời cũng không mua được loại nhà tiểu khu thế này.

Khang Tiểu Bắc đang chán nản thì đèn cảm ứng trong hành lang đột ngột bừng sáng. Bóng Phùng Văn Hạo từ bên trong cửa lóe ra.

Hắn mặc áo khoác đen, hai tay đút túi, co người lại, thậm thà thậm thụt đi

về hướng cửa tiểu khu.

Khang Tiểu Bắc đang buồn bực Phùng Văn Hạo này muốn đi đâu, sao không lái xe đi. Phùng Văn Hạo đã ở cửa tiểu khu, ngăn lại một chiếc taxi nghênh ngang rời đi. Khang Tiểu Bắc vội vàng đánh thức Đỗ Quân, khởi động xe đuổi theo.

Nửa đêm bám đuôi, tầm nhìn trống trải, sẽ không bị mất dấu, nhưng dễ lộ, Khang Tiểu Bắc trước sau vẫn duy trì khoảng cách hơn 50m, không nhanh không chậm đi theo sau xe taxi.

15 phút sau, xe taxi dừng lại bên cửa quảng trường Tân Giới. Phùng Văn Hạo xuống xe, do dự một chút, đi vào quảng trường, ngồi xuống ở một băng ghế gỗ. Hắn nhìn như nhàn nhã ngắm bốn phía, dường như đang đợi ai đó, lại như đang ngắm cảnh.

"Hơn nửa đêm hắn chạy tới đây ngồi làm gì? Là muốn chọn mục tiêu ra tay, hay đang đùa giỡn chúng ta?" Đỗ Quân dụi đôi mắt nhập nhèm của mình hỏi.

Khang Tiểu Bắc lắc đầu, cũng vẻ mặt buồn bực.

Phùng Văn Hạo ngồi một lát, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cuối cùng đứng dậy, dạo bước ra khỏi quảng trường, chạy đến "Rạp chiếu phim Vạn Đại" đối diện.

Đi tới cửa rạp chiếu phim Vạn Đại, hắn dừng lại, nhìn đồng hồ một chút, lúc này cánh cửa kính lớn của rạp chiếu phim đột ngột mở ra, một biển người từ bên trong túa ra.

"Hỏng bét, thằng oắt này đích thực đã phát hiện chúng ta, muốn trà trộn vào trong đám người coi phim muộn ra về cắt đuôi chúng ta." Khang Tiểu Bắc la một câu, vội vàng đẩy cửa xuống xe, chạy về hướng đám người. Chạy không xa, lại quay đầu dặn dò Đỗ Quân đang chạy theo sau, "Nửa đêm đa số là xem phim theo cặp, phải chú ý người đi xem một mình, còn nữa, phát hiện

mục tiêu thì quan sát thôi, đừng bứt dây động rừng."

Hai người chia nhau tìm một vòng lớn trong đám người, Phùng Văn Hạo đã hoàn toàn mất bóng. Bên quảng trường gặp nhau, Khang Tiểu Bắc vô thức liếc mắt về hướng nam, chỉ thấy bóng Phùng Văn Hạo thoáng qua trước cửa một quán rượu, rồi lại biến mất.

Khang Tiểu Bắc hé miệng cười, mỉa mai nói: "Con mẹ nó, đến quán bar tán gái tìm mồi, phải dùng tới chiến lược lớn vậy sao?"

"Cậu thấy hắn vào quán bar hả?" Đỗ Quân nhìn theo tầm mắt Khang Tiểu Bắc hỏi.

"Ừ, được rồi, biết hắn ở đâu là được, ta cứ há miệng chờ sung thôi."

Ngồi trong xe hơn một giờ, hai đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa quán rượu tên "Manly" trước đó Phùng Văn Hạo bước vào, Phùng Văn Hạo vẫn không hề xuất hiện. Đỗ Quân có chút bồn chồn, nói: "Hắn biết cậu, cậu ngồi trong xe, tôi vào trong xem sao."

Khang Tiểu Bắc suy nghĩ một chút, gật đầu biểu thị đồng ý.

Đỗ Quân xuống xe, dùng sức vuốt tóc về phía sau, lắc cổ tiến vào quán bar.

Vừa qua khỏi nửa đêm, trong quán rượu đang là thời khắc điên cuồng nhất, vũ khúc nóng bỏng đinh tai nhức óc, trai gái xúm xít, dùng sức lắc đầu, bộ dáng rất HIGH (hưng phấn).

Đỗ Quân cũng lắc lư đầu đi một vòng, nhưng không phát hiện bóng dáng Phùng Văn Hạo, cậu ta có chút nóng nảy, đẩy đám người bên cạnh vọt vào nhà vệ sinh, nhanh nhảu đẩy tất cả cửa phòng vệ sinh, vẫn không phát hiện bóng dáng Phùng Văn Hạo. Ý thức được xảy ra vấn đề, Đỗ Quân từ phòng vệ sinh đi ra, túm lấy một người phục vụ đi ngang, lớn tiếng hỏi quán bar có cửa ra nào nữa không.

Người phục vụ chỉ bên cạnh nhà vệ sinh, Đỗ Quân thấy một cánh cửa nhỏ bình thường, phía trên treo hộp đèn màu xanh biếc, viết bốn chữ lớn "Cửa ra an toàn".

Đỗ Quân xông tới, đẩy cửa ra. Ngoài cửa là một hẻm nhỏ đen nghịt, trống rỗng không một bóng người.

Cậu ta lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Khang Tiểu Bắc, cắn răng nghiến lợi, nói: "Con mẹ nó, thằng oắt này chạy cửa sau rồi!"

"Chờ đó!" Khang Tiểu Bắc rống một câu ngắt điện thoại.

Không lâu sau, Khang Tiểu Bắc chạy tới hẻm sau quán bar gặp mặt Đỗ Quân, tuy hy vọng không lớn, nhưng hai người vẫn quyết định lục soát xung quanh một phen.

Thành phố J là một tòa cổ thành, những năm gần đây phát triển nhanh chóng, kiến trúc hiện đại thời thượng và khu buôn bán sầm uất nổi lên như măng mọc sau mưa, nhưng di tích trước đây vẫn chưa vì vậy mà phai mờ, con hẻm vắng vẻ, sân nhỏ cũ kỹ, nhà trệt dân cư vẫn rải rác phía sau những tòa nhà cao tầng. Quán bar này nằm sau đường, có lượng lớn nhà dân, nhà cũ và tiểu viện cho thuê, nếu Phùng Văn Hạo lúc này bí mật núp trong đó, e rằng trong chốc lát hắn sẽ không hiện thân.

Khang Tiểu Bắc và Đỗ Quân lục soát không có kết quả, bàn bạc có nên trở lại tiểu khu của Phùng Văn Hạo trông chừng không. Khoảng 4 giờ sáng, bóng Phùng Văn Hạo rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt hai người, hắn từ trên xe taxi xuống, vẻ mặt sáng láng, sống lưng bước đi cũng thẳng tắp hơn trước kia.

Cân nhắc một chút, hai người vẫn chưa tùy tiện tiến lên chất vấn, mà đợi sau khi Phùng Văn Hạo đi vào tiểu khu, khởi động xe đuổi theo áp chế xe taxi hắn vừa đi kia.

Theo tài xế nói, địa điểm Phùng Văn Hạo đón xe là đầu một con phố sau

quán bar. Xem ra, Phùng Văn Hạo có lẽ có một ổ trong những phòng trọ đó. Trong lòng Khang Tiểu Bắc dâng lên chút dự cảm không lành: Trong hơn hai giờ biến mất Phùng Văn đến tột cùng đã làm gì? Lẽ nào sau rạng sáng sẽ lại xuất hiện một cái xác sao?

Sáng sớm, vừa qua khỏi 6 giờ, Lưu cảnh quan lái xe ra khỏi sở chở Hàn Ấn và Diệp Hi tới chân núi, ba người xuống xe, bắt đầu xuất phát lên núi.

Lúc này, mặt trời còn chưa mọc, trong núi mờ mịt, khí lạnh rất nặng. Mặc dù nghe lời Lưu cảnh quan khuyên, hai người đã mặc đồng phục bông của cảnh sát, nhưng vẫn cảm thấy âm lãnh dị thường. Hai người co rút cơ thể, nhìn chằm chằm đường núi gập ghềnh dưới chân, đi theo Lưu cảnh quan tập tễnh về phía trước.

Sau hơn một giờ đi đường, ít vận động đã lâu nên hai người thở hồng hộc, bước tiến cũng trở nên càng nặng nề. Cuối cùng là con gái, Diệp Hi chịu không được đề nghị nghỉ ngơi chốc lát rồi đi tiếp, Hàn Ấn cũng đồng ý hai tay. Lưu cảnh quan có kinh nghiệm đi đường núi phong phú, khuyên hai người cố gắng chút nữa, sáng sớm trong núi nhiệt độ thấp, ngồi xuống cơ thể sẽ lạnh dễ cảm, hơn nữa rất khó cất bước nữa, còn nói họ hiện giờ trong trạng thái vận động cực hạn, bước qua ngưỡng này, cơ thể sẽ dễ dàng đứng lên.

Dưới sự cổ vũ của Lưu cảnh quan, hai người cắn răng kiên trì, để làm phân tán sự chú ý của họ, Lưu cảnh quan kể về điển tích của núi Kim Cương.

"Tục truyền, thời viễn cổ, núi Kim Cương vốn là một vùng ven biển, sóng lớn mãnh liệt, lớp lớp ngập trời. Chung quanh mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Về sau, Long Vương phái một con bạch long tới đây trấn thủ, bạch long ở đây, mấy năm đầu chăm chỉ công tác, đúng lúc tạo mưa, nơi này liền mưa thuận gió hòa, bách tính an vui. Nhưng thời gian lâu dài, hắn liền kể công tự ngạo, cả ngày ngủ vùi, không làm mưa nữa, thành một con rồng lười biếng. Vài năm tiếp theo, chung quanh đại hạn, đất đai nứt nẻ, ngũ cốc không mọc nổi, bách tính chịu tai vạ nặng nề do con rồng lười kia. Ngọc Đế

biết được hành vi của bạch long, rất tức giận, liền từ đàng xa dời đài Kim Cương đến ngăn chặn bạch long, còn đặt xuống bốn phía bốn cây cọc Long Vương, dùng để định trụ đài Kim Cương. Núi Kim Cương cao thế hiểm, dễ thủ khó công, từ xưa đến nay là vùng binh gia giao tranh. Thời Chiến Quốc. . ."

Lưu cảnh quan kể lại sinh động như thật, thành công khiến hai người quên mất cơ thể mệt mỏi, chân bước nhẹ nhàng hơn nhiều. Ước chừng hai giờ sau, họ rốt cuộc tới được đỉnh núi.

Đứng ở đỉnh núi, bầu trời phảng phất như đưa tay là có thể chạm vào, dưới trời xanh mây trắng, núi non trập trùng cây rừng mơn mởn, non xanh nước biếc, hoa đỗ quyên nở rộ, đỏ rực trải rộng cả vùng sơn dã. Trông xuống, giữa lưng chừng núi, một khoảnh ruộng bậc thang giống như hàng rồng rắn, bốn bề lượn sóng, chằng chịt thú vị. Nhìn xuống chút nữa, mơ hồ có thể thấy được, hơn mười căn nhà dân ngói đen tường đất, hình dáng lớn nhỏ giống nhau.

Lưu cảnh quan giới thiệu nói: "Các thế hệ sơn thôn Kim Cương dùng trà kiếm sống, loại ruộng bậc thang xanh biếc này là ruộng trà. Bây giờ là trung tuần tháng ba, đang là vụ thu hoạch trà xuân, phỏng chừng thôn dân đều đang làm việc trên đồng." Còn nói, "Trong thôn không có trường học, chỉ có một lớp học, chủ yếu là cho trẻ con lớp 1 lớp 2 đi học, lớn một chút thì đều ra tiểu học ngoài núi ở trọ. Nhưng thật ra lớp học từng có một cô giáo trẻ, song không biết có phải người các cậu muốn tìm không."

Thân mang nhiệm vụ, cảnh đẹp như thế nhưng hai người cũng chỉ nghỉ chân chốc lát rồi tiếp tục lên đường.

Xuống núi dùng khá ít sức, chưa tới một giờ ba người đã gần đến thân ruộng trà, quả nhiên có lượng lớn thôn dân đang hái trà. Thoạt nhìn thôn dân đều rất quen thuộc với Lưu cảnh quan, đều ngừng công việc trong tay chào hỏi Lưu cảnh quan.

Lưu cảnh quan đáp lời, đi tới trước một người phụ nữ trung niên quấn đầu

bằng khăn trắng vóc dáng nhỏ gầy, hỏi: "Trưởng thôn đâu?"

Người phụ nữ kia đánh giá Hàn Ấn và Diệp Hi phía sau Lưu cảnh quan vài lần, nói: "Ở trong thôn dạy đám trẻ học."

Trưởng thôn dạy học làm gì, không phải có một cô giáo sao?" Lưu cảnh quan hỏi.

"Cậu nói cháu gái Mỹ Phân của tôi đó à, con bé rời thôn rồi." Người phụ nữ nói.

"Dư Mỹ Phân rời thôn? Khi nào?" Hàn Ấn và Diệp Hi nhịn không được cùng hỏi.

Người phụ nữ lại xem xét Hàn Ấn và Diệp Hi vài lần, quay đầu hỏi Lưu cảnh quan: "Hai người này là?"

Lưu cảnh quan vừa muốn đáp lời, Diệp Hi đưa mắt ra hiệu, cướp lời: "Chúng tôi là bạn đại học của Dư Mỹ Phân, đến phụ cận công tác, thuận tiện qua thăm cô ấy. Cô ấy rời thôn khi nào?"

"Sau lễ quốc khánh năm ngoái thì đi, đã rất lâu rồi không có tin tức nữa. Thôn này của tôi không có phương tiện liên lạc, không biết hiện giờ Mỹ Phân đang ở đâu, sống thế nào rồi." Trên mặt người phụ nữ nhuốm vẻ u buồn.

"Cô ấy không nói mình đi đâu sao?" Diệp Hi lại hỏi.

"Không." Người phụ nữ lắc đầu, chợt trong miệng "tấm tắc" hai tiếng cảm thán nói, "Vẫn là thành phố tốt hơn, cô xem con gái ở đó bình thường cũng tươi xinh hơn, không giống Mỹ Phân nhà tôi. . ." Người phụ nữ có chút nghẹn ngào, "Nhiều năm như vậy Mỹ Phân sống không hề dễ dàng, cha mẹ nó bệnh tật liên miên không làm đồng được, nó làm việc đồng áng, còn phải trông coi mười mấy đứa trẻ trong thôn, đến bây giờ cũng chưa lấy chồng. Năm ngoái, năm ngoái cha mẹ nó lần lượt qua đời, chữa bệnh và chôn cất mất không ít tiền, thiếu nợ rất nhiều, con bé không còn cách nào mới quyết

định rời thôn kiếm tiền, nói mấy năm này viết một ít bản thảo, ra ngoài bán rồi về."

"Trước khi cô ấy rời thôn, tình trạng tinh thần thế nào?" Hàn Ấn hỏi.

"Không tốt lắm, thường xuyên hốt hoảng." Người phụ nữ nói.

Hàn Ấn và Diệp Hi liếc nhìn nhau, quay đầu an ủi người phụ nữ vài câu, lại đưa mắt ra hiệu cho Lưu cảnh quan: "Nếu Mỹ Phân không có mặt trong thôn, vậy chúng tôi không vào thôn nữa, trở về thôi."

Mặc dù đã chuẩn bị tư tưởng rằng Dư Mỹ Phân có thể không ở trong thôn, nhưng ngàn dặm xa xôi, trèo đèo lội suối không thấy được nhân vật chính đâu, Diệp Hi và Hàn Ấn vẫn có chút mất mát. Song chuyến này vẫn có chút thu hoạch, chứng minh tình trạng tinh thần của Dư Mỹ Phân u uất và biết được thời gian cụ thể cô ta rời khỏi thôn. Sau khi Dư Mỹ Phân rời thôn không lâu, án bằm thây liền xuất hiện ở thành phố J, không biết là trùng hợp, hay có tồn tại mối liên hệ trong đó.

Khoảng 2 giờ chiều, Lưu cảnh quan chở hai người trở lại trấn. Hàn Ấn và Diệp Hi đến sở cảnh sát lấy xe, sau khi chào tạm biệt sở trưởng và Lưu cảnh quan liền tức tốc chạy về.

Một mạch chạy như bay, hơi dừng lại một chút ở nội thành L đổ đầy xăng cho ô tô, ăn chút đồ, hai người lại tiếp tục chạy đi.

Khi ô tô lái trên đường cao tốc, Diệp Hi nhận được điện thoại của lãnh đạo thị cục thành phố J, chỉ thị cô lập tức đưa Hàn Ấn về thành phố T, hiệp trợ cảnh sát địa phương cùng điều tra phá chuỗi án mạng quan trọng. Diệp Hi rất khó hiểu với chỉ thị của lãnh đạo, trước mắt 'Án bằm thây 1. 4' đang trong giai đoạn giằng co, lúc này vì sao phải chắp tay tặng Hàn Ấn cho đơn vị khác? Huống chi Hàn Ấn chỉ làm thân phận cố vấn hiệp trợ phá án thành phố J, thị cục có quyền hạn gì sai phái người ta? Cho dù thật sự phải điều động, vậy cũng phải trưng cầu ý kiến của người ta xem sao chứ? Lửa giận của Diệp Hi vọt lên, nhưng không đợi cô nổi cáu, lãnh đạo cục đầu dây bên

kia nhấn mạnh, đây là quyết định của "Bộ nội vụ", cô cũng đành phải nén giận bất đắc dĩ tỏ vẻ phục tùng.

Thành phố T trực thuộc tỉnh H nối liền với thành phố L. Thành phố này phía nam giáp với một trấn nhỏ tên là trấn Thái Bình, nhiều năm trước tới nay vẫn luôn ẩn giấu một gã sát thủ liên hoàn, trước giờ gã đã gây ra 11 vụ huyết án, tạo hậu quả tồi tệ trọng thương 3 người, chết 8 người. Xét thấy vụ án đặc biệt nghiêm trọng, nên án gần đây được liệt vào vụ án được "bộ nội vụ" giám sát số 1, bộ nội vụ cố ý cắt cử thêm một chuyên gia trinh sát hình sự tạo thành tổ cố vấn, chạy tới trấn Thái Bình chỉ đạo địa phương chuẩn bị lập tổ chuyên án. Bởi vì hung thủ gây án vô cùng giảo hoạt, trong thời gian gây án kéo dài chín năm, không hề để lại bất kỳ dấu vết vật chứng gì, người bị hại may mắn sống sót trong vụ án cũng không thể nào cung cấp tướng mạo đặc thù của hung thủ, có nghĩa rằng việc trinh phá vụ án chỉ có thể từ hành vi đặc thù của hung thủ mà bắt tay vào, cho nên bộ nội vụ hy vọng có thể có một vị chuyên gia tâm lý học phạm tội gia nhập tổ cố vấn, nhưng những chuyên gia liên quan hiện nay đều đang chấp hành nhiệm vụ quan trọng bộ nội vụ cắt cử không thể dành thời gian cho việc khác, bộ nội vụ đành phải đưa mắt đến chỗ khác, vì vậy mấy ngày trước trong vụ án ngược sát trẻ em thành phố J nhà tâm lý học phạm tội Hàn Ấn đã biểu hiện xuất sắc, liền lọt vào mắt lãnh đạo có liên quan của bộ nội vụ.

Lãnh đạo bộ nội vụ nghe ngóng tình hình của Hàn Ấn phía thành phố J, phía thành phố J tỏ vẻ Hàn Ấn đến từ một trường học cảnh quan phía bắc, trước mắt đang nhận lời mời với thân phận cố vấn hiệp trợ điều tra một vụ án giết người bằm thây. Sau đó, lãnh đạo bộ nội vụ biết được báo cáo phân tích của Hàn Ấn về vụ án bằm thây, hơn nữa trợ giúp cảnh sát thành phố J đặt ra một loạt sách lược phá án, liền đề nghị tạm thời mượn Hàn Ấn một thời gian ngắn. Việc này hiển nhiên có chút ý cưỡng chế điều động, phía thành phố J tuy có chút không bằng lòng lắm, nhưng lo không thể đắc tội được với lãnh đạo bộ nội vụ, chỉ có thể tỏ vẻ đồng ý thả người. Kỳ thật nguyên nhân quan trọng hơn là, họ cho rằng đối với một loạt sách lược Hàn Ấn đặt ra bố trí tiếp, dựa vào năng lực của bản thân cũng hoàn toàn có thể phá được vụ án.

Chương 13: Con Đường Tử Vong

Gần tối, ô tô lái vào trấn Thái Bình, Hàn Ấn và Diệp Hi liền cảm giác được bầu không khí khác thường.

Trời vừa sập tối, trên đường cái đã hiếm thấy bóng dáng thôn dân, ngược lại thỉnh thoảng có thể thấy số lượng lớn cảnh sát và cảnh vệ trực trên đường, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy đặc công vũ trang đầy đủ, dường như nơi này vừa trải qua một đợt kiếp nạn, một bầu không khí dị thường khẩn trương đang tràn ngập trấn nhỏ.

Hàn Ấn thông qua sở cảnh sát địa phương tìm được trụ sở tổ chuyên án cùng hội hợp với tổ cố vấn, Diệp Hi thì cả đêm trở về thành phố J.

Tổ chuyên án sắp xếp phòng cho Hàn Ấn, cung cấp tất cả tư liệu cho anh, hy vọng anh có thể đưa ra phán đoán hữu hiệu về hung thủ trong thời gian ngắn nhất.

Vụ án xảy ra đầu tiên vào năm 2004. Lúc 0 giờ ngày 2 tháng 3 năm đó, một thiếu nữ 16 tuổi trên đường về nhà, bị người dùng dao nhọn đâm sau lưng, chết tại chỗ. Chỉ 5 ngày sau vụ án, một nữ thanh niên 24 tuổi trên đường làm đêm về nhà, cũng bị người dùng dao đâm sau lưng, tổng cộng 4 nhát, may mà cứu kịp thời, cô thành một trong ba người sống sót của chuỗi án mạng. Ngay sau đó, ngày 22 tháng 4 và ngày 11 tháng 7 cùng năm, lại có hai nữ thanh niên đêm khuya bị người dùng dao sát hại. Người trước 29 tuổi, bụng bị đâm 2 dao, người sau 23 tuổi, lưng có 8 vết dao chém.

Vụ án thứ 5 xảy ra vào đêm khuya ngày 27 tháng 12 năm 2005, một nữ công nhân 30 tuổi bị hung thủ bám đuôi, từ sau lưng đâm liên tục 7 nhát mất mạng. Từ đó về sau hung thủ đột nhiên biến mất, cho đến tận ngày 6 tháng 5 năm 2010 hung thủ gây ra vụ án thứ 6, người chết là nữ công nhân 31 tuổi. Thi thể cô ta bị hung thủ vứt ở một phòng đun nước nóng bỏ hoang, thân

dưới trần trụi, bụng đều là vết dao chém, mặt có nhiều vết rạch, vú trái và đầu vú phải bị cắt vứt trên đất. . .Cách khoảng 1 năm sau, cũng chính là đêm khuya ngày 31 tháng 5 năm 2011, hung thủ gây vụ án thứ 7, nạn nhân là nữ thanh niên 19 tuổi, phần ngực bụng và lưng cùng trúng 7 nhát dao mà chết. Tối ngày 15 tháng 11 cùng năm, một nữ công nhân 37 tuổi khi về nhà vừa vào cửa, bị hung phạm bám đuôi đến đâm liên tục vào ngực bụng nhiều nhát, tử vong tại chỗ.

Vụ án thứ 9, thứ 10, thứ 11, tập trung xảy ra vào ngày 8 tháng 2, ngày 12 tháng 2, ngày 24 tháng 2 năm 2012, một trong đó nạn nhân là nữ thanh niên 25 tuổi thất nghiệp, phần ngực bụng đều là vết dao đâm, chết tại chỗ; Hai người khác là nữ thanh niên công nhân 21 tuổi và 19 tuổi, họ vì được cứu kịp thời đều may mắn sống sót.

11 vụ án, mục tiêu của hung thủ đa số là nữ giới dung mạo trẻ tuổi, ăn mặc diễm lệ, thủ pháp sạch sẽ, sau khi gây án nhanh chóng tẩu thoát, bởi vậy hiện trường gây án không phát hiện bất kỳ chứng cứ nào có liên quan đến hung thủ. Duy nhất có thể phán đoán chính là, hung thủ hẳn sống ngay trong phạm vi khu vực gây án, bởi vì khu vực xảy ra 10 vụ án đều không vượt quá 1km.

Trấn Thái Bình là trọng địa sản xuất than đá tỉnh H, một xưởng quặng than quốc doanh có lịch sử khá lâu đời lớn nhất toàn tỉnh được xây tại nơi xảy ra vụ án không xa. Một phần ở tại khu vực xảy ra vụ án là thôn dân địa phương, một phần là công nhân và gia đình công nhân viên của xưởng. Nhân số ở đó tổng cộng khoảng 3000 người, nam giới là khoảng 1800, bởi vì nhân số đông đảo, không có khả năng xâm nhập điều tra từng người, tổ chuyên án chỉ có thể tiến hành sắp xếp điều tra trọng điểm.

Từ cuối năm 2004, cảnh sát thành phố T lập một tổ chuyên án cho vụ án này. Từ phân tích đặc thù vụ án hung thủ chỉ lấy nữ giới làm mục tiêu, hơn nữa chỉ gây thương tích, chỉ giết, không cướp, không cưỡng hiếp, tổ chuyên án cho rằng:

Ngoài động cơ gây án rất có thể là thù hận nữ giới, hoặc là do tính công

năng không đủ mà sinh ra hành vi phóng thích tình dục biến thái. Bởi vậy tiến thêm một bước phân tích, hung thủ thuở nhỏ có khả năng từng bị mẹ mình ngược đãi hoặc phản bội, hoặc có nhiều kinh nghiệm yêu đương thất bại, hoặc hôn nhân từng chịu sụp đổ, gia đình không bình thường, . . Mặt khác còn suy đoán, hung thủ trước mắt có thể là độc thân, phải ở một mình, không có công việc cố định, rất ít kết bạn với người khác. . .Nhưng tổ chuyên án trong những kẻ tình nghi có đặc thù này vẫn chưa phát hiện hung thủ.

Khiến Hàn Ẩn chú ý chính là trong tư liệu vụ án còn nhắc tới, hung thủ từng gửi qua bưu điện cho cảnh sát ba bức thư.

Bức thư thứ nhất là đầu năm 2006, cũng chính là sau vụ án thứ 5 không lâu, bởi vì khi ấy xã hội đồn đại rằng hung thủ cực kỳ thù hận nữ giới, hắn ghi rõ trong thư rằng: Trên thực tế, tôi không hận thù gì nữ giới, thậm chí với nữ giới là gái điếm tôi đều luôn duy trì sự tôn trọng. Có lẽ những cô gái này gặp được tôi, hoặc tôi tìm tới họ, đều là ông trời an bài, kỳ thật tôi cũng rất muốn biết vì sao tôi phải thương tổn họ.

Bức thư thứ hai là tới không lâu sau lần gây án của hắn năm 2010, hắn viết trong thư: Một dao vài năm trước, từ đó về sau gia cầm biến thành dã thú. Tôi cảm nhận sâu sắc được, gia cầm biến thành dã thú dễ, dã thú biến thành gia cầm khó!

Bức thư thứ ba là sau lần gây án cuối cùng năm nay, trong thư hắn kiêu ngạo viết: Tôi là học sinh, cảnh sát là giáo viên, tôi chính là muốn ra đề kiểm tra cho đám giáo viên các người!

. . .

Theo sơ lược chi tiết vụ án, trong đầu Hàn Ẩn không ngừng hiện ra một ít hình ảnh, nhưng anh còn chưa nóng lòng phán đoán, anh muốn khảo sát hiện trường phát hiện án một chút.

Đêm đã về khuya, chính là thời gian hung thủ thường gây án, lúc này đến

thăm hiện trường, có lẽ có thể có được cảm nhận giống hung thủ, không muốn quấy rầy tổ chuyên án, Hàn Ấn quyết định đến sở cảnh sát trấn tìm cảnh sát trực ban dẫn đường.

Lúc này sở cảnh sát đang là cảnh tượng khẩn trương bận rộn, nghe nói là vì giữa trưa trấn trên có một cô gái trung niên mất tích, cho nên toàn bộ sở khẩn cấp tăng ca, nhưng trước mắt còn chưa tìm được người phụ nữ. Hàn Ấn nói thỉnh cầu với sở trưởng, sở trưởng sảng khoái phái một anh cảnh sát nhân dân đặc biệt quen thuộc với hiện trường xảy ra vụ án hiệp trợ Hàn Ấn.

Khu vực phát sinh án là trung tâm trấn Thái Bình phía nam một địa phương tên là sườn núi Ngô Gia, tương đối mà nói, khu vực này là khu vực những người thu nhập thấp của cả trấn ở dày đặc nhất, tổng diện tích khoảng 1.5km2, mấy trăm căn nhà trệt chi chít hình thành những con hẻm hẹp. Trên những ngõ hẻm có trên trăm ngóc ngách, độ rộng chỉ có khoảng 2 mét, ngoắt ngoéo đan chéo, vả lại phần lớn không có đèn đường, ban đêm sẽ tối om, cực kỳ dễ dàng cho hung thủ mai phục và ẩn núp, có thể nói địa hình phức tạp cũng là một trong các nguyên nhân hung thủ gây án luôn thuận lợi có thể thành công chạy thoát. Đương nhiên, hắn nhất định phải cực kỳ quen thuộc địa hình của nơi này.

Hàn Ấn đi trên con đường nhỏ gập ghềnh lát đá tảng, hai bên đường nhỏ rác rưởi chất như núi tùy tiện có thể thấy được, trong khu dân cư tản mát từng đợt mùi hôi thối. Dưới sự hướng dẫn của anh cảnh sát, Hàn Ấn lần lượt đi qua tất cả hiện trường phát hiện án, chỗ ba vụ án xảy ra gần nhất năm nay, Hàn Ấn quan sát vô cùng cẩn thận. Anh hiển nhiên đến có chuẩn bị, mang găng tay trắng, mang theo túi vật chứng, dùng đèn pin tìm tòi trong các góc chung quanh hiện trường, thậm chí ngay cả đống rác cũng không bỏ qua. Điều này làm cho anh dân cảnh đi cùng rất khó hiểu, không nhịn được hỏi Hàn Ấn đang tìm gì? Nhưng Hàn Ấn chỉ cười cười không trả lời.

Cuối cùng ở hiện trường vụ án thứ 9, anh có thu hoạch. Hiện trường phát hiện án là một cửa ngõ, đối diện là một gốc cây dương lớn, Hàn Ấn ở trong đống rác phía sau cây dương phát hiện một cục giấy vệ sinh, giấy vệ sinh

hình như bị thứ gì đó dạng keo dính vào nhau.

Thấy Hàn Ấn nhặt giấy vệ sinh lên, đặt vào túi vật chứng, anh cảnh sát nhân dân trêu ghẹo: "Đêm nay anh chỉ đi tìm đống giấy vụn này thôi hả? Anh muốn nó làm gì?"

Hàn Ấn đóng miệng túi lại, cười nói: "Bây giờ chưa dùng, nhưng tương lai có khả năng so sánh mẫu DNA, có lẽ sẽ dùng được."

"Anh nói trên giấy này rất có thể dính nước bọt hoặc tinh dịch của hung thủ?" Anh cảnh sát nhân dân phản ứng rất nhanh.

Hàn Ấn gật đầu: "Có loại khả năng này, song vẫn chỉ là suy đoán."

Anh cảnh sát dùng sức nhìn chằm chằm túi vật chứng vài lần, nói: "Góc nhìn của anh thật đầy đặc biệt, lúc trước có lẽ chưa ai từng tìm những thứ này."

Hàn Ấn lại cười cười: "Được rồi, tôi về đây."

Trở về trụ sở, Hàn Ấn giao giấy vệ sinh thu được ở hiện trường cho tổ chuyên án. Bởi vì trấn không có năng lực kiểm tra DNA, phía tổ chuyên án lập tức sắp xếp nhân thủ, cả đêm đưa vật chứng đến khoa pháp y thị cục tiến hành kiểm nghiệm. Mặc dù trước mắt không có mẫu để so sánh, nhưng nếu có thể chứng thật dính trên giấy vệ sinh là tinh dịch, vậy chứng tỏ hung thủ rất có khả năng từng trở lại hiện trường gây án thủ dâm, vậy có nghĩa xác thực được động cơ gây án của hắn có liên quan đến tính kiềm nén.

Ngày kế, dưới sự sắp xếp của tổ chuyên án, Hàn Ấn gặp được nạn nhân của vụ án cuối cùng. Cơ thể cô ta đã không có gì đáng ngại, ở nhà điều dưỡng ít lâu sẽ có thể hoàn toàn khôi phục.

Đối với câu hỏi của Hàn Ấn, mặc dù cô vô cùng phối hợp, nhưng thông tin có khả năng cung cấp tổ chuyên án lúc trước đều đã nắm giữ. Việc này không ngoài dự liệu của Hàn Ấn, anh đưa ra quyết định gặp mặt nạn nhân may mắn sống sót này, tất nhiên có dụng ý của anh.

Anh hy vọng "Gặp mặt nói chuyện" với cô ta một lần. Trong hoàn cảnh hoàn toàn thả lỏng, lợi dụng tâm lý ám chỉ dẫn dắt nạn nhân trở lại cảnh tượng xảy ra vụ án lúc đó, thông qua dẫn dắt và miêu tả để nạn nhân nhớ lại từng đoạn ký ức do đại não xuất phát từ mục đích bảo vệ mình, tự động cắt giảm và giấu đi. Loại phương pháp này Hàn Ấn từng vận dụng thành công, cũng nhận được kết quả tốt đẹp.

Quả nhiên, nhờ phương pháp này, nạn nhân nhớ khi ấy cô ngửi được trên người hung thủ có "Mùi rượu rất nặng".

Từ nhà nạn nhân trở về nhà khách, Hàn Ấn nhận được thông báo, khoa pháp y thị cục L đã chuyển lại tin tức xác nhận dính trên giấy chính là tinh dịch, tiếc rằng dấu vân tay trên giấy bị tinh dịch phá hỏng, không cách nào lấy được đầy đủ. Phía tổ chuyên án đối với việc tin tức "tinh dịch" có thể liên hệ rằng hung thủ kềm giữ thái độ cẩn thận hay không, dù sao còn có chứa nhiều khả năng, nhưng Hàn Ấn không hề thấy vậy -- Khi gây án trên người có mùi rượu nặng; Rất có khả năng trở lại hiện trường gây án thủ dâm . . . Bóng dáng hung thủ dần dần rõ ràng trong đầu của anh.

Chương 14: Động Cơ Hủy Diệt

Trong các lần gây án, hung thủ chọn phương thức theo đuôi mục tiêu, chặn lại trước mặt và đâm từ sau lưng, dụng cụ giết người sắc bén dị thường, phương thức giết người đơn giản hiệu suất cao. Việc này đồng thời thể hiện hung thủ có thể từng tham gia công tác cơ giới hoặc công tác thể lực nặng; Mặt khác cũng có thể thấy được mục tiêu hung thủ lựa chọn khá tùy ý, chỉ cần là nữ giới ra ngoài vào đêm khuya, trẻ tuổi xinh đẹp hoặc phục sức diễm lệ, dưới thời cơ thích hợp sẽ có thể trở thành đối tượng hung thủ xâm hại.

Nhưng có một vụ án ngoại lệ, đó chính là vụ án thứ sáu cách 5 năm sau hung thủ lại hành hung. Trong vụ án này, hung thủ hoàn toàn phá vỡ phương thức gây án lúc trước, nếu không phải so sánh vết thương do dao gây ra, rất khó liên hệ vụ án này cùng những vụ án trước. Hung thủ trong lúc gây án, không chỉ từng tiếp xúc với nạn nhân, mà lại còn lừa tới hoặc bắt cóc vứt trong phòng đun nước nóng (người chết đêm khuya sẽ không đến chỗ đó một mình, chung quanh không có dấu vết tha kéo), đồng thời sau khi giết chết tiến thêm động tác ngược thi. Nếu như nói thời gian hung thủ tích tụ 5 năm, hắn có lối suy nghĩ càng thành thục, dục vọng càng mãnh liệt, hành động điên cuồng này cũng có thể giải thích được, nhưng những lần gây án sau đó lại khôi phục hiệu suất cao đơn giản ban đầu, chỉ có vụ án thứ 6 là trường hợp khác thường.

Có nhân tất có quả, có quả tất có nhân, hung thủ tại sao phải hủy mặt cô ta? Tại sao phải làm nhục bộ phận sinh dục của cô ta? Tại sao phải cắt phần vú thể hiện đặc thù nữ giới của cô ta? Nhất định là do thân phận hoặc những việc từng trải của nạn nhân. Hiển nhiên hung thủ có biết rõ cô ta, vậy giữa họ rất có thể là quan hệ quen biết.

Nạn nhân của vụ án này tên Lưu Hân, bị hại năm 31 tuổi, đã kết hôn, chồng tên Phó Tiểu Ninh, khi xảy ra vụ án có chứng cứ vắng mặt vô cùng xác thực, hai vợ chồng sống giữa sườn núi Ngô Gia, Lưu Hân trước khi chết

làm việc tại xưởng than đá, không có ghi chép tường tận hơn về cô ta, Hàn Ấn đành phải tự mình đến xưởng than tiến hành xâm nhập tìm hiểu.

Một vài nhân viên của xưởng than đánh giá Lưu Hân thế này: Xinh đẹp, diêm dúa, rất lẳng lơ, rất phóng đãng, tác phong không đứng đắn, có quan hệ mập mờ với vài lãnh đạo trong xưởng và một ít kẻ dở dở ương ương trong xã hội. Nhưng hỏi người cụ thể, họ đều không thể nói được, đề nghị Hàn Ấn tốt nhất tìm bạn của Lưu Hân là Trương Nam hỏi thăm.

Sau đó Hàn Ấn tìm được Trương Nam.

Trương Nam, dáng vẻ khoảng 30, tướng mạo bình thường, phụ trách công tác đo đạc dụng cụ phòng thiết bị của xưởng. Cô ta nói cho Hàn Ấn: "Lưu Hân không quậy như người ta đồn trong xưởng đâu, chỉ là tính cách cô ấy hoạt bát, thích diện đồ, thích kết bạn, thích ca hát khiêu vũ vân vân."

"Cô ấy không có tình nhân sao?" Hàn Ấn hỏi.

"Rốt cuộc có hay không tôi cũng không rõ lắm." Trương Nam lắc đầu nói, "Tôi ra ngoài chơi với cô ấy vài lần, mọi người chỉ uống rượu, ca hát, nhảy múa cùng nhau, không có hành động gì đặc biệt quá phận."

"Chồng của cô ta Phó Tiểu Ninh đối với việc cô ta như vậy không có ý kiến gì sao?" Hàn Ấn hỏi.

"Đương nhiên là có." Trương Nam chém đinh chặt sắt nói, "Nhưng mà Lưu Hân cũng không quan tâm, cô ấy chê Phó Tiểu Ninh hèn nhát, không có tiền, Phó Tiểu Ninh chê cô ấy không quan tâm gia đình cả ngày ra ngoài chơi bời. Hơn nữa Lưu Hân từng nói với tôi, chuẩn bị ly hôn Phó Tiểu Ninh, khi xảy ra sự cố hai người họ đã sống riêng lâu rồi."

Hàn Ấn hỏi tiếp: "Phó Tiểu Ninh làm công việc gì?"

"Anh ta mở một quầy tạp hóa nhỏ." Trương Nam nói.

Từ biệt Trương Nam, Hàn Ấn đi tới khu dân cư sườn núi Ngô Gia, qua

nghe ngóng, rất thuận lợi tìm được quầy tạp hóa Phó Tiểu Ninh mở. Quầy tạp hóa cách các hiện trường phát hiện án rất gần, điều này làm cho Hàn Ấn cảm thấy càng cần nói chuyện với gã.

Nếu xem xét từ động cơ, Phó Tiểu Ninh có đủ cơ sở tình nghi giết người, song tổ chuyên án trước đó đã từng đặc biệt điều tra gã, cũng đã loại bỏ hắn khỏi những người tình nghi. Hàn Ấn đương nhiên tin tưởng phán đoán của tổ chuyên án, anh chỉ muốn tìm hiểu chút ít từ Phó Tiểu Ninh, xem Lưu Hân có thật sự có tình nhân không? Nhất là đàn ông gần nơi cô ta sống, có quan hệ mập mờ dây dưa hay không?

Vấn đề này của Hàn Ấn đối với một người chồng mà nói đương nhiên là một loại khó xử. Quả nhiên, Phó Tiểu Ninh như là bị vũ nhục vậy, tâm tình kích động tỏ vẻ: Mặc dù hôn nhân của gã và Lưu Hân có rất nhiều vấn đề, nhưng Lưu Hân tuyệt đối không có tình nhân bên ngoài.

Từ tình tự của Phó Tiểu Ninh xem ra gã không nói sai. Có lẽ Lưu Hân thật không có tình nhân, có lẽ Phó Tiểu Ninh vẫn bị che mắt, tóm lại người đàn ông này không cung cấp được đầu mối có giá trị, Hàn Ấn đành phải cáo từ.

Đi tới cửa quầy tạp hóa, Hàn Ấn nhìn thấy bên cửa có một quầy hàng thủy tinh nhỏ cao cỡ nửa người, bên trong bày một ít "Đồ dùng tình dục", liền quay đầu thuận miệng hỏi một câu: "Anh cũng bán mấy thứ này, làm ăn thế nào?"

"Cũng được, vốn làm ăn nhỏ." Tâm tình Phó Tiểu Ninh dịu xuống chút, "Cứ bị mất cắp hoài."

"Sao không báo cảnh sát?" Hàn Ấn hỏi.

"Đồ không đắt giá, không đáng để các anh đi một chuyến, vả lại cho dù báo cảnh sát, sở cảnh sát cũng lười quan tâm." Phó Tiểu Ninh nói.

Hàn Ấn đưa tay kéo cửa đi ra ngoài, lại thuận miệng hỏi: "Đã mất những

gì?"

"Ôi, là chút thứ kéo dài thời gian, trì hoãn tiết sớm, mỗi lần mất cũng không nhiều." Phó Tiểu Ninh chẳng hề quan tâm nói, "Chỉ có vài đồng tiền, cũng không biết thằng thối tha nào không có tiền còn nghĩ đến loại chuyện này mãi."

Có lẽ. . .Không phải hắn không có tiền, hắn không muốn dục vọng dưới đáy lòng mình bị người khác dò xét được, hoặc hắn lo lắng người khác cho rằng năng lực về mặt tình dục của hắn không đủ, bị nhạo báng. . .Loại hành vi đặc thù gắng sức che giấu và tự tôn cao độ này, có phải rất gần với tâm tính của hung thủ không? Chẳng biết tại sao, trong lòng Hàn Ấn có loại cảm giác mơ hồ, cảm thấy mất đồ dùng tình dục, có lẽ có liên quan đến sát thủ vẫn luôn lẩn trốn ở trấn Thái Bình.

Anh ngừng bước, xoay người trở lại quầy tạp hóa, nói: "Việc hôm nay tôi thật sự phải nhúng tay vào rồi." Vừa nói chuyện, anh lấy điện thoại di động ra gọi đến tổ chuyên án, bảo tổ chuyên án phái một nhân viên kỹ thuật sang đây lấy chút dấu vân tay.

Rất nhanh, nhân viên kỹ thuật đã tới, trên quầy hàng thủy tinh lấy được hơn chục dấu tay. Trở lại trụ sở, trải qua đối chiếu, loại bỏ dấu tay của Phó Tiểu Ninh, chỉ còn lại bốn dấu tay của kẻ tình nghi chưa biết. So sánh với dấu tay của trong hồ sơ kẻ tình nghi tổ chuyên án từng lưu lại lúc trước, không phát hiện đối xứng, Hàn Ấn để nhân viên kỹ thuật tạm thời lưu vân tay vào hồ sơ, đợi ngày sau dùng.

Điều tra cả nửa buổi chiều, tình trạng tình cảm của Lưu Hân vẫn rất mơ hồ, nhưng có thể xác định rõ rằng cô ta trong mắt đại đa số mọi người là một phụ nữ không nghiêm túc. Hàn Ấn suy nghĩ hành vi tiến thêm bước ngược xác của hung thủ, hắn có hai nguyên nhân: Một là, hai người trong cuộc sống quả thật tồn tại quan hệ nào đó, ngược xác là xuất phát từ một loại oán hận; Một loại nữa, có lẽ trong mắt hung thủ, Lưu Hân xinh đẹp phong lưu khiến hắn coi thường, rồi tạo thành một loại hấp dẫn với hắn, mà hắn biết rõ bản thân không cách nào lấy được người phụ nữ này, cho nên nhục nhã cô ta,

hủy diệt cô ta.

Có lẽ, tất cả những việc hung thủ làm, đều để "Hủy diệt"!

Chương 15: Mộ Huyệt Tàn Thi

4 giờ chiều, mưa lớn đột ngột kéo tới.

Ánh chớp chói lòa, sấm giật rung trời, một tia sét từ trên bầu trời đen thẳm giáng xuống, đánh trúng một gốc cây đại thụ trên sườn núi cách khu dân cư sườn núi Ngô Gia không xa. Tia lửa bắn khắp nơi, đại thụ trong phút chốc biến thành một cây đuốc cháy rực, cũng may mưa càng rơi càng lớn, thế lửa không lan tràn sang xung quanh, dần dần bị dội tắt.

Mưa to tới đột ngột, đi cũng nhanh. Sau cơn mưa, cư dân phụ cận tranh nhau lên núi nhìn xem cảnh quan kỳ dị này. Kỳ thật họ càng quan tâm hơn là huyệt mộ bỏ hoang mấy chục năm dưới đại thụ kia.

Nghe đồn, những năm trước cả ngọn núi bị một tài chủ nổi tiếng vùng này mua đứt, sau đó ông ta chuẩn bị xây dựng một huyệt mộ gia tộc trên sườn núi, nhưng vừa xây được phân nửa, chiến tranh nổ ra, tài chủ mang theo gia quyến chạy đến Nam Dương, huyệt mộ liền bỏ hoang đó. Trên thực tế ở đó chưa từng mai táng ai, nhưng đủ loại phiên bản truyền thuyết xôn xao. Đại khái đều có liên quan đến kho báu, nhưng đã bao nhiêu năm rồi, rất nhiều người thậm chí là bọn trộm mộ đều từng dò xét xung quanh, căn bản không có bóng dáng của bảo vật. Về sau, mộ hoang liền trở thành nơi chơi đùa của lũ trẻ quanh đó, một vài đứa nghịch ngợm tiêu tiểu bên trong, khiến cho xa xa đã có thể ngửi thấy mùi khai nồng, bên trong còn hôi thối kinh khủng.

Vừa rồi tia chớp đánh trúng đại thụ bên cạnh mộ hoang, bị vài cư dân sườn núi Ngô Gia hiểu thành "dị tượng", liền cho rằng trong mộ tất có cổ quái, nói không chừng có dị vật hiện ra.

Trong mộ hoang thật có "Dị vật" xuất hiện, nhưng không phải như họ nghĩ, hình ảnh đó cả đời họ cũng không muốn nhìn lần nữa.

-- Họ nhìn thấy một cái xác nữ giới không có tứ chi, nằm ở cửa huyệt mộ.

Khi Hàn Ấn theo tổ chuyên án chạy tới hiện trường, trời đã sập tối. Vô số chùm sáng của đèn pin tập trung trên thi thể ở cửa huyệt mộ, da trắng lóa mắt, máu đỏ chói lọi. Cho dù là hình cảnh tinh anh kinh nghiệm điêu luyện, cũng bị cảnh tượng khủng bố trước mắt làm kinh hãi sâu sắc.

Nữ nạn nhân cơ thể trần trụi, trên cổ quấn một cái vớ da, tứ chi bị cắt đứt từ gốc, chẳng biết đã đi đâu. Da mặt bị cắt như tháo mặt nạ, hàm răng tuyết trắng, cơ thể đỏ thẫm, đôi mắt đen trắng đan xen, không có bất kỳ trang sức gì cứ thế trần trụi. Lồng ngực cho đến tận hạ bộ bị mổ xẻ, nội tạng, lòng có thể thấy rõ ràng. Phần âm đạo thịt bong da nứt, máu thịt nhoe nhoét, đã bị vật nhọn đâm nát. . .Mưa to đã giội rửa tất cả chứng cứ về hung thủ, chỉ có thể từ tụ máu đoán được thi thể từng bị di chuyển, lại tổng hợp với vết máu để lại trên núi đá cùng địa thế khá thấp phụ cận thi thể, pháp y cho rằng: Nơi này không phải hiện trường giết người đầu tiên, nhưng là hiện trường phanh thây. Bên cạnh đầu người chết, có một túi đeo màu tím, bên trong nhét quần áo và giấy chứng minh của cô ta. Giấy chứng minh cho thấy, người chết tên là Mễ Lam, chính là cô gái mất tích giữa trưa hôm qua.

Mễ Lam, năm nay 40 tuổi, cùng chồng, con gái, mẹ chồng một nhà bốn người sống tại đoạn đông sườn núi Ngô Gia. Cô giặt quần áo thuê cho một cửa hiệu giặt là gần đó, giữa trưa mỗi ngày sau tan ca đều phải vội vàng về nhà làm cơm trưa cho mẹ chồng lớn tuổi. Người nhà cô ta và hàng xóm xung quanh đánh giá cô ta vô cùng tốt: Dịu dàng hiền lành, tính tình hòa nhã, biết hiếu kính người già, nhất là mặt mũi đặc biệt xuất sắc. Diện mạo cô vui tươi, vóc dáng khá đẹp, bất cứ lúc nào trang phục cũng đều trang nhã đứng đắn, khí chất cao quý xuất chúng.

Rất nhanh, pháp y thông qua so sánh vết thương do dao, xác nhận Mễ Lam và cô gái bị hại lúc trước ở sườn núi Ngô Gia bị cùng một loại dao lưỡi đơn giết chết. Hàn Ấn đã dự liệu được việc này khi lần đầu tiên nhìn thấy thảm trạng bị hại của Mễ Lam ở hiện trường, hành vi điên cuồng của hung thủ, khiến anh càng tin chắc -- Tất cả những việc hung thủ làm, đều là đang

hủy diệt những sự vật hắn không cách nào có được.

Giống một nữ giới thành thục xinh đẹp như Mễ Lam, gần như hằng ngày đều ẩn hiện trước mắt hung thủ, với hắn mà nói là một loại hành hạ. Có thể tưởng tượng, bóng dáng xinh đẹp, người phụ nữ ý vị mê người, trong đầu hắn mãi không lái đi được. Vì vậy, giữa trưa hôm qua, có lẽ là vì đã bị đả kích nào đó, hoặc lại là dưới sự kích thích của rượu, khi Mễ Lam lần nữa xuất hiện trong tầm mắt hắn, hắn nhất thời xúc động, phá tan quy luật chỉ gây án buổi tối lúc trước, bí quá hóa liều vào ban ngày ban mặt bắt cóc cô ta về nhà.

Hắn trói cô, đánh đập cô, vũ nhục cô, dùng vớ chân cô mang trên đùi siết chết cô. Xé nát dung nhan xinh đẹp của cô, mổ xẻ cơ thể trắng trẻo nõn nà của cô, hủy diệt hạ thể thần bí lại khiến người ta mơ tưởng vô hạn của cô, nếu cô ta không thể thuộc về mình, vậy ai cũng đừng hòng có được cô ta.

Quá trình phân tích suy nghĩ của hung thủ cho thấy: Hắn có cơ hội thường xuyên gặp mặt nạn nhân Mễ Lam, hắn tất nhiên còn ở trên con đường giữa nhà Mễ Lam đến chỗ làm. Hàn Ấn cũng tin rằng hiện trường hung án tối đó, trong đám người vây xem nhất định có xuất hiện bóng dáng của hung thủ, tiếp theo anh nhất định sẽ tóm được hắn.

Hai giờ sau, Hàn Ấn giao một phần đặc tả phạm tội tường tận cho tổ chuyên án.

-- Nữ giới trẻ tuổi xinh đẹp, thích diện đồ, quần áo gọn gàng, họ đại biểu cho một mặt cuộc sống tốt đẹp, đại biểu cho một loại xu hướng hy vọng mạnh mẽ, mà hai điểm này vừa vặn là thứ hung thủ không cách nào tìm được trong cuộc sống, hắn vô dụng. Hắn có lối suy nghĩ và năng lực mất cân bằng nghiêm trọng, cuộc sống hắn hướng tới cùng tình cảnh hắn hiện tại cách nhau khá xa, thế nên đáy lòng hắn vẫn luôn mang cảm giác thất bại sâu sắc, theo nhiều lần thất bại, bản thân hắn không cách nào chấp nhận là lúc hắn sẽ theo bản năng gieo rắc oán hận vào người khác và trong xã hội. Đương nhiên từ đặc thù vụ án đến xem, trong khi gây án hung thủ cũng theo đó mà phát tiết tình dục.

Hung thủ từng có hành vi trở lại hiện trường gây án thủ dâm, chứng tỏ bạo lực thương tổn nữ giới sẽ khiến hắn sinh ra khoái cảm tình dục, nghĩa là phương thức cuộc sống tình dục bình thường không thể khiến hắn thỏa mãn. Vậy cách nhìn tình dục lệch lạc này sinh ra như thế nào? Rất trực quan, chúng ta sẽ cân nhắc theo hướng phương diện công năng tình dục gặp chướng ngại, nhưng trong vụ án này, Hàn Ấn phát hiện hung thủ có khả năng có hành vi ăn trộm vật dụng tình dục. nhất là đồ dùng kéo dài tình dục, có lẽ sẽ có người cho rằng đây là chứng cứ tốt nhất chứng minh công năng tình dục của hung thủ có vấn đề, kỳ thật hoàn toàn trái ngược, việc này chứng minh hung thủ có năng lực tình dục, hơn nữa hắn xuất hiện ăn trộm vật dụng tình dục công hiệu đặc thù nhiều lần, chứng tỏ loại đồ vật này đối với hắn có một hiệu quả nhất định. Hắn có lẽ chỉ là năng lực tình dục thấp, nhưng không hề ảnh hưởng đến cuộc sống tình dục bình thường của hắn. Vậy vấn đề lại trở về ban đầu, cái nhìn tình dục lệch lạc biến thái của hung thủ sinh ra như thế nào?

Giải đáp vấn đề này, phải nhắc tới lịch sử phạm tội biến thái, hai sát thủ liên hoàn tiếng tăm lừng lẫy: Bọn chúng một người là sát thủ BTK (Biến Thái Khùng) Dennis Rader vào thập niên 30 đã hành hạ giết chết 10 nạn nhân; Người còn lại là Ted Bundy sát thủ loại ưu chịu trách nhiệm cho ít nhất hơn 30 vụ cưỡng hiếp giết người ở nữ giới. Hai kẻ này đều sống trong gia đình có hoàn cảnh khá tốt, không bị ngược đãi hay tuổi thơ khó khăn, có thể tạo thành quan hệ hôn nhân bình thường, có bạn tình hoặc người yêu bình thường, có hình tượng xã hội vô cùng tốt đẹp. Hành vi phạm tội biến thái tàn nhẫn của chúng nhằm vào nữ giới, là vì chỉ có hành vi tình dục trộn lẫn bạo lực, hành hạ, lăng nhục, thương tổn bộ phận, mới có thể khiến chúng cảm thấy cao trào và thỏa mãn. Mà ngược dòng truy về căn nguyên phạm tội của chúng, là đến từ thời kỳ ấu thơ và dậy thì bắt đầu tiếp xúc với tạp chí và hình ảnh tình dục tục tĩu pha trộn hành vi bạo lực.

Hàn Ấn cho rằng, nguyên nhân hung thủ vụ án này hình thành tình dục lệch lạc cũng là như thế. Dưới hoàn cảnh thời gian dài nhàn rỗi không có việc làm, đọc tạp chí và phim ảnh tình dục bạo lực tục tĩu, trở thành phương thức giết thời gian của hắn, cũng dần dần lún sâu vào hơn. Dưới hoàn cảnh

điều kiện và thời cơ thích hợp, Hàn Ấn tin hung thủ nhất định sẽ càng nguyện ý giống như hai vị tiền bối kia của hắn, dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết hết nạn nhân, đồng thời khi họ đau đớn và tử vong, thông qua thủ dâm đạt được cao trào.

Tổng hợp các thông tin trên có thể thấy được: Tình trạng cuộc sống hiện thực không tốt hoặc chuyển biến hoàn cảnh dẫn đến lo âu cao độ, tình dục biến thái luôn bị kiềm nén trong lòng không cách nào phát tiết, là căn nguyên chủ yếu thúc đẩy hung thủ phạm tội. Mà "rượu" đã khuếch đại dục vọng của hắn, tăng cường sự can đảm của hắn, càng làm suy yếu hơn năng lực tự kiềm chế của hắn, cuối cùng dẫn đến hắn ra tay gây án. Trong cuộc đời sau đó, hủy diệt hết thảy những sự vật tốt đẹp không cách nào đạt được, trở thành phương pháp hắn giải phóng áp lực, cũng trở thành thói quen.

Đồng dạng, có thể giống với hai vị tiền bối của hắn, trong cuộc sống hung thủ có một mặt tình dục đầy dối trá, đó cũng là lý do nhiều năm trước tới nay tổ chuyên án vẫn chưa đưa hắn vào trọng điểm đối chiếu. Cho nên Hàn Ấn tiến một bước chỉ ra: Hung thủ từ khi sinh ra đến nay hắn đều sống tại khu vực sườn núi Ngô Gia, trước mắt đang ở độ tuổi 20 đến 40 tuổi, quan hệ cùng cha mẹ ổn định, có hôn nhân thoạt nhìn bên ngoài vô cùng bình thường. Hắn từng tham gia công việc lao động cơ bản hoặc máy móc đơn giản, nhưng hắn là thời gian dài không có công việc cố định, nếu không hắn sẽ không có nhiều thời gian và sức lực ra ngoài buổi tối như vậy, càng không có cơ hội gây án ban ngày, trong nhà hắn còn có lượng lớn tạp chí và phim ảnh khiêu dâm, có không gian và thời gian độc lập . . .Hàn Ấn muốn tổ chuyên án khi sắp xếp điều tra phỏng vấn, chú ý điều tra những điểm thời gian:

Hung thủ bắt đầu gây án năm 2004, năm đó lần lượt gây án khắp nơi, là một năm gây án khá thường xuyên trong chuỗi án mạng này, sau đó năm 2005 hoạt động giảm dần, chỉ có một vụ, từ đó về sau thì chấm dứt. Đặc thù này kết hợp với đặc tả phạm tội của hung thủ, Hàn Ấn cho rằng: Từ năm 2004 đến 2005, hung thủ đang trải qua biến chuyển chưa từng có trong đời hắn, biến chuyển này tràn ngập rất nhiều khó khăn, thỏa hiệp và không xác

định tính dục, khiến lo âu của hắn đạt tới đỉnh điểm, tiến tới bắt đầu gây án. Cũng may khi biến chuyển này chân chính xảy ra, chính là năng lượng mang đến cho cuộc đời hắn, cho nên hắn dừng giết người lại. Từ trong bức thư hắn gửi cho cảnh sát khi ấy cũng có thể nhìn ra, thời kỳ kia hắn đang tự xét lại hành vi của mình. Hơn nữa chúng ta phân tích ý nghĩa trong lá thư này, hung thủ có thể muốn nói rằng: Tôi không như các người nghĩ, tôi có cuộc sống bình thường, có gia đình bình thường, bên cạnh tôi có phụ nữ, tôi rất tôn trọng họ, cũng rất yêu họ! Vì vậy Hàn Ấn suy đoán: Giữa hai năm 2004 và 2005 này, hung thủ có thể đã bắt đầu yêu đương, hoặc chuẩn bị kết hôn, hoặc vợ mang thai đang gần tới ngày sinh.

Xem tiếp đến năm 2010, hung thủ trong năm này gây ra 6 vụ án. Vậy, cái gì khiến hung thủ cách năm năm lại biến thành ác ma? Là cái gì khiến hắn đột nhiên phát huy sự tàn nhẫn của ác ma đến sâu sắc như vậy? Hàn Ấn cho rằng: Trừ bỏ lo âu và tình dục, còn có oán hận sâu sắc, việc này chứng minh hắn cùng nạn nhân có mối liên quan trong cuộc sống. Thời kỳ này, hắn lần thứ hai viết thư cho cảnh sát, giản lược trong lời nói có thể thấy được, đối với lần giết người này hắn vẫn có chút rối rắm. Hắn có thể đã trải qua đấu tranh thân thể và linh hồn, nhưng sau cùng lựa chọn tuân theo mệnh lệnh của ác ma sâu trong linh hồn kia, hắn cũng ý thức được từ nay về sau rất khó ngừng lại nữa.

Năm 2012, hiển nhiên cuộc sống của hung thủ trong một năm này đã bị khiêu chiến chưa từng có, lúc hắn giết người không hề do dự, hơn nữa dục vọng cũng tăng vọt chưa từng có. Trong bức thư thứ ba hắn gửi cho cảnh sát cho thấy: Hắn đã không còn gì, duy nhất còn lại, chính là cảm giác thành tựu nhiều năm qua vẫn luôn thao túng được cảnh sát, hắn bắt đầu chân chính sa vào trò chơi "Mèo vờn chuột".

. . .Từ tiệm giặt quần áo Mễ Lam công tác đến nơi cô ta ở khoảng 600m, hai bên đường gần trăm hộ dân rậm rạp. Cảnh sát phỏng vấn cả đêm, khi hỏi hướng đi của nam chủ nhân trong nhà khi xảy ra án, cũng biết được một số thông tin về nam chủ nhân, hy vọng tìm được kẻ tình nghi phù hợp với phạm trù trong báo cáo đặc tả của Hàn Ấn. Nếu hộ gia đình đồng ý, cảnh sát còn

có thể quan sát đơn giản tình hình trong nhà một chút.

Điều tra duy trì liên tục đến rạng sáng, vẫn chưa thu được hiệu quả gì, cuối cùng xuất phát từ lo lắng nhiễu dân tạm thời ngưng hẳn.

Chương 16: Sát Thủ Mặt Cười

Mặt trời cứ mọc lên theo lẽ thường, lại một ngày mới đã tới, cảnh viên tổ chuyên án lại xâm nhập vào khu dân cư sườn núi Ngô Gia, tiếp tục nhiệm vụ điều tra.

Lúc này ở sườn núi Ngô Gia, bóng dáng mặc cảnh trang thường xuyên xuất hiện, một vài tên trộm vặt, có hành vi vô lại, thậm chí ngay cả bọn bán sách đĩa lậu đều tự động biến mất trên phố. Chúng quy củ trốn ở nhà, không dám ra đường đi lung tung, sợ cảnh sát bắt không được hung thủ thật sự, trút giận lên người chúng. Nhưng dù không khí khẩn trương chưa từng có như vậy, vẫn không cách nào kinh sợ đến hung thủ cả gan làm loạn.

Trong khu vực cảnh sát điều tra, có một chợ nhỏ, bình thường 5 giờ sáng mở hàng, 9 giờ sáng tan chợ, dân bản xứ gọi là chợ sớm. Một người bán hàng kinh doanh rau cải, sau khi tan chợ chất số rau đem bán còn lại vào thùng đuôi xe nông cỡ nhỏ. Khi ông ta nhấc tấm bạt đậy thùng đuôi xe lên, phát hiện phía dưới có vài thứ gì đó, ông ta thoáng khó hiểu đó là gì, nhưng khi ông ta kịp hiểu ra, trong chợ nhỏ liền nổ tung.

Hàn Ấn và các cảnh viên tổ chuyên án đang điều tra gần đó, vài phút sau chạy tới hiện trường.

Họ nhìn thấy một cặp chân người bị cắt từ phần đầu gối, cùng một đôi tay trắng bệch, đặt song song chỉnh tề trong thùng đuôi xe nông dụng. Không cần hỏi, đây chắc chắn là của nạn nhân Mễ Lam.

Trong khi chờ pháp y tới hiện trường, Hàn Ấn lặng lẽ chuyển lực chú ý vào đám người vây xem.

Trong đám người có vài người bán hàn kinh doanh rau cải hoa quả trong chợ, mà đại đa số đều là cư dân mang theo giỏ thức ăn đến chợ mua thức ăn.

Họ thì thầm nhỏ giọng nghị luận với nhau: "Thật quá thảm mà. . ." "Hung thủ kia thật độc ác. . ." "Cảnh sát cũng quá vô dụng, tra xét đã nhiều năm mà không có lấy một kết quả. . ." "Ông nhỏ giọng chút, đừng để họ nghe thấy, quay đầu lại bắt ông vào tù ăn bánh ngô vài ngày đó. . ." "Họ chỉ biết bắt nạt mấy tiểu bách tính chúng ta có bản lãnh. . ."

Trong tiếng nghị luận của quần chúng, Hàn Ấn và các cảnh viên tổ chuyên án vẫn thản nhiên dùng điện thoại di động chụp hình họ từ các góc độ. Đây là do Hàn Ấn lúc trước đặc biệt dặn dò, anh biết hung thủ bây giờ nhất định đặc biệt sẵn lòng tham dự vào điều tra của cảnh sát, những quần chúng vây xem trước mắt này, một người trong đó rất có thể là hung thủ.

Sau đó pháp y và nhân viên kỹ thuật chạy tới, bắt đầu khảo sát hiện trường.

Hơn nửa giờ sau khảo sát chấm dứt, mọi người bắt đầu giải tán, Hàn Ấn và cảnh viên tổ chuyên án cũng theo dòng người trở về cương vị tiếp tục điều tra. Nhưng vừa đi chưa xa, liền nghe được trên đường có người điên cuồng hô: "Mau nhìn kìa, phía trước xuất hiện một mảnh da mặt người!"

Đám đông vừa mới bình tĩnh một chút, lại bắt đầu chen về phía tiếng kêu, Hàn Ấn và cảnh viên tổ trọng án cũng chen lẫn vào trong đó. Chạy hơn 100 mét, họ nhìn thấy trên cành cây đại dương quả nhiên treo một mảnh "da mặt" người. Trên da mặt còn có thể nhìn ra đường nét của khuôn mặt, chẳng qua miệng mắt trống không, gió nhẹ thổi tới, da mặt theo cành cây nhẹ nhàng đung đưa, khiến người ta dựng tóc gáy.

Hàn Ấn ra hiệu cho cảnh viên bên cạnh, bảo cậu ta dùng điện thoại di động chụp đám đông vây xem. . .Hung thủ bây giờ chắc chắn đang rất thỏa mãn, hắn đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người, thành công đặt cảnh sát vào tình huống khó khăn. Nhưng hắn không biết, hành động của hắn càng nhiều, đối với Hàn Ấn mà nói càng dễ dàng tìm ra được hắn.

Hành vi tự cho là thông minh đùa bỡn cảnh sát của hắn, khiến phạm vi điều tra có thể thu nhỏ lại, Hàn Ấn phán đoán hung thủ sẽ ở trong phạm vi

hai điểm thành một đường thẳng vứt những tàn chi và da mặt này. 100m, chỉ có 20 hộ gia đình, điều tra sẽ vì vậy mà đơn giản hơn.

Thực tế phỏng vấn, loại trừ nam chủ nhà có công tác bình thường từ giữa trưa không về nhà, vậy cũng chỉ còn lại chín hộ gia đình. Tổ chuyên án một mặt hỏi trực tiếp nam chủ nhà của 9 hộ gia đình này, một mặt tổ chức cảnh lực tiến hành xâm nhập nghe ngóng quan hệ và những việc họ từng trải.

Cùng lúc đó, Hàn Ấn tải ảnh chụp quần chúng vây xem ở hiện trường vứt tàn chi và da mặt vào máy tính. Cẩn thận quan sát các bức hình, người đàn ông tay xách giỏ thức ăn khiến Hàn Ấn chú ý.

Gã đều xuất hiện ở cả hai hiện trường vứt xác, hơn nữa thông qua kỹ thuật phóng to ảnh phát hiện khi ở chợ trong giỏ đi chợ của người đàn ông này mang theo có chứa đồ, nhưng ở hiện trường vứt da mặt giỏ trên tay gã trống không. Trong đầu Hàn Ấn có một suy nghĩ to gan, người đàn ông này chính là hung thủ của chuỗi án mạng trấn Thái Bình, chính gã đã không coi cảnh sát vào đâu mà vứt xác. Hàn Ấn báo cáo tin tức này cho tổ chuyên án, sau đó tổ chuyên án phát hiện kẻ Hàn Ấn tập trung tình nghi vừa vặn ngay trong phạm vi chín hộ gia đình tổ chuyên án sắp xếp điều tra trọng điểm, vì vậy càng tập trung cảnh lực tiến hành điều tra toàn diện người đàn ông này.

Ngày kế, tổng hợp thông tin, hung thủ rốt cuộc đã trồi lên mặt nước.

Kỳ thật người này bởi vì chỗ ở cách rất gần những hiện trường phát hiện án, tổ chuyên án mấy năm trước đã từng tiến hành phỏng vấn, nhưng vì gã không lộ bất kỳ sơ hở nào, hơn nữa hàng xóm chung quanh đánh giá gã rất cao. Nói gã là người nhã nhặn, sống hòa thuận với láng giềng, cũng không gây sự, là một người đàn ông tốt lo cho gia đình, yêu vợ, thương con.

Chính quan niệm này khiến tổ chuyên án không xâm nhập đào sâu về gã, nào ngờ đúng như Hàn Ấn phân tích, gã là một "Người hai mặt" điển hình.

Gã tên là Triệu Siêu Minh, người địa phương sườn núi Ngô Gia, nơi cả cách tất cả hiện trường phát hiện án chưa đầy 0.8km, vả lại cách nơi ở của

nạn nhân cuối cùng Mễ Lam chỉ khoảng 200m. Gã năm nay 35 tuổi, thời trẻ là công nhân xưởng than, thay đổi mấy chức vụ và biểu hiện kém, vào năm 2002 bị thôi việc. Từ đó về sau không hề có nghề nghiệp cố định, mỗi ngày nằm ở nhà ngoại trừ uống rượu thì xem phim ảnh. Những năm gần đây gã tự xây trong sân nhà mình một căn phòng giản dị, nhận làm ăn đơn giản, nhưng bởi vì nhiều lần xảy ra sai hạn, làm mất khách hàng nghiêm trọng, vào năm 2011 thì ngừng làm ăn.

Cha mẹ gã cũng đều là công nhân xưởng than, điều kiện gia đình bình thường, điều kiện sống rất kém. Năm 2004 khi chuẩn bị kết hôn bởi vì vấn đề nhà cửa thiếu chút nữa trở mặt với gia trưởng nhà gái, cuối cùng bởi vì cha mẹ gã nhượng bộ, chuyển đến nơi khác vì gã dành ra một phòng, gã và vợ thành hôn như ý vào năm 2005, đầu năm sau con gái được sinh ra.

Vợ của Triệu Siêu Minh là Trương Nam, chính là bạn tốt của nạn nhân Lưu Hân trong vụ án thứ 6 mà Hàn Ấn từng tiếp xúc. Công việc của Trương Nam là hai ca luân phiên, bốn ngày xoay vòng một lần, vừa vặn phù hợp với chu kỳ hung thủ gây án của vụ án thứ 9, thứ 10, thứ 11, nói cách khác thời gian gây án đều là thời gian Trương Nam trực đêm. Tổ chuyên án từng hỏi Trương Nam, cô ta tỏ vẻ Triệu Siêu Minh vẫn luôn phản đối cô ấy chơi thân với Lưu Hân, lo cô ấy bị hư theo, hơn nữa bởi vì cô ta thường xuyên ra ngoài giao tiếp cùng Lưu Hân, Triệu Siêu Minh có lần cãi nhau với cô ta rất to. Mặt khác, sau khi được tổ chuyên án kiên nhẫn làm việc, Trương Nam thừa nhận đầu năm cô ấy có tư tình cùng một sinh viên đại học vừa được phân tới xưởng, còn bị chồng phát hiện.

Có thể nói, thông tin nắm giữ trước mắt cơ bản trùng với báo cáo đặc tả của Hàn Ấn. Hung thủ lần đầu gây án là vì khi chuẩn bị kết hôn gặp phải nhiều khó khăn, khiến gã sinh ra lo lắng, vì vậy bắt đầu gây án dày đặc; Mà việc con gái ra đời, sinh mệnh nhỏ nhắn đã cảm hóa hung thủ, khiến gã tạm thời buông bỏ đồ đao; Cách năm năm sau lại gây án là vì vợ và Lưu Hân quá thân thiết, cũng thường xuyên ra ngoài giao tiếp, gã lo lắng Lưu Hân phóng đãng làm hư vợ gã, cho nên mang theo oán hận ngập tràn giết chết cô ta; Năm nay lại gây án dày đặc, là bị sự nghiệp và gia đình đều sụp đổ kích

thích.

Tổ chuyên án và cố vấn tổ đã có nhận định cơ bản: Triệu Siêu Minh là hung thủ trong 9 năm, tạo ra 12 vụ án, giết chết 9 người, gây trọng thương 3 người. Qua thảo luận, tổ chuyên án quyết định dùng danh nghĩa hợp tác điều tra đưa Triệu Siêu Minh đến sở cảnh sát thẩm vấn, đồng thời tích cực làm công tác tư tưởng với Trương Nam, để cô ta đồng ý cho tiến hành lục soát toàn bộ chỗ ở.

Khoảng một giờ sau, phía cảnh viên phụ trách lục soát truyền lại tin tức: Chỗ ở Triệu Siêu Minh quả nhiên tìm thấy được lượng lớn tạp chí khiêu dâm và đĩa phim ảnh bạo lực, cùng với một ít đồ dùng tình dục tác dụng kéo dài và thuốc bôi trơn dùng khi thủ dâm, đồng thời tìm thấy được một vài con dao, nhưng tiếc rằng không phát hiện hung khí hung thủ sử dụng khi gây án, cùng với chứng cứ liên quan đến nạn nhân.

Việc này có nghĩa rằng cảnh sát trước mắt chỉ nắm giữ chứng cứ gián tiếp, khuyết thiếu chứng cứ để trực tiếp định tội, mà Triệu Siêu Minh hiển nhiên đã sớm có phòng bị cảnh sát, kịp thời giấu đi hung khí. Dưới loại tình huống này, tổ chuyên án ý thức được e rằng rất khó khiến Triệu Siêu Minh chủ động nhận tội, vì vậy khẩn cấp cùng tổ cố vấn và Hàn Ấn thương thảo đối sách, cuối cùng dưới kiến nghị của Hàn Ấn, quyết định dùng trước một loại sách lược.

Trong phòng thẩm vấn, Triệu Siêu Minh ngồi đối diện gây ấn tượng trực tiếp nhất cho Hàn Ấn chính là "nụ cười". Khuôn mặt gã sạch sẽ, diện mạo đoan chính, lông mày, mắt, môi đều là kiểu cong cong như trăng lưỡi liềm, khi mở miệng nói chuyện nụ cười lại càng sâu.

Vừa bắt đầu, Hàn Ấn dùng giọng điệu trưng cầu hỏi có thể lấy dấu tay và mẫu DNA của gã được không, có lẽ vì tự tin mình khi hành hung không lưu lại bất kỳ chứng cứ gì, Triệu Siêu Minh không hề lo lắng liền vui vẻ đồng ý.

Sau đó, rất nhanh, một bản báo cáo đưa đến tay Hàn Ấn, anh nhìn báo cáo, vẻ mặt nghiêm túc nói với Triệu Siêu Minh: "Dưới đây chúng ta nói về

tình hình đối chiếu dấu tay và DNA của anh."

"Có gì có thể so sánh chứ, tôi chưa từng làm chuyện gì trái pháp luật, các người dựa vào cái gì để so sánh đây?" Dáng vẻ Triệu Siêu Minh tràn đầy tự tin.

"Anh dường như hiểu rõ cách thức xử lý án của chúng tôi lắm." Hàn Ấn gật đầu, làm ra vẻ mặt kính nể.

"Ừm, tôi thích xem chương trình pháp chế." Triệu Siêu Minh cười càng đắc ý hơn.

Hàn Ấn cũng cười cười, đẩy báo cáo đến trước mặt Triệu Siêu Minh: "Phần báo cáo so sánh dấu tay này cho thấy, anh có liên quan đến việc ăn trộm đồ dùng tình dục trong cửa hàng của Phó Tiểu Ninh, anh có thể giải thích không?"

Nụ cười Triệu Siêu Minh đột nhiên cứng đờ, vội vàng đảo tròng mắt, đẩy báo cáo lại trước mặt Hàn Ấn, thành khẩn nói: "Việc này đúng là tôi không phải, đại khái chỉ là chuyện mười đồng tiền thôi, khi về tôi sẽ trả lại Tiểu Ninh. Kỳ thật chủ yếu tôi sợ người khác chê cười, cho nên mới 'lấy', không phải vì tiền bạc. Anh xem, chuyện này tôi và Tiểu Ninh giải quyết ngầm được không?"

"Được chứ, nhìn thái độ của anh thành khẩn như vậy, chúng tôi sẽ không truy cứu nữa." Hàn Ấn giả vờ nói, "Sao, phương diện kia của anh không được?"

"Không không không, tôi chỉ là muốn làm cho mình mạnh thêm thôi." Triệu Siêu Minh vội vàng khoát tay, vội vã giải thích.

"Vậy tôi không nhắc lại nữa, nói tiếp về DNA nhé." Hàn Ấn rất tin tưởng tinh dịch trong giấy vệ sinh anh phát hiện ở hiện trường nhất định sẽ trùng hợp với mẫu của Triệu Siêu Minh, anh cố ý nói ra sớm hơn thời gian kết quả có được, "Qua vài giờ nữa, kết quả so sánh DNA cũng sẽ có, nếu kết quả

trùng hợp sẽ bất lợi với anh."

"Trùng hợp? Trùng với ai?" Triệu Siêu Minh kinh ngạc hỏi.

"Chắc hẳn anh từng nghe nói về những vụ án mạng liên tiếp xảy ra ở khu dân cư sườn núi Ngô Gia." Hàn Ấn kiên nhẫn giải thích nói, "Chúng tôi từng phát hiện một cục giấy vệ sinh có chứa tinh dịch ở hiện trường một vụ án mạng trong đó, bây giờ đang tranh thủ thời gian kiểm tra. Nếu trùng với mẫu của anh, chúng tôi sẽ có lý do hoài nghi anh từng đến hiện trường phát hiện án, anh có thể sẽ có đủ tình nghi giết người."

Triệu Siêu Minh vô thức đưa tay xoa mắt, bộ dáng quỷ kế bị vạch trần, cắn môi, tranh cãi: "Có lẽ tờ giấy kia là có người trộm trong đống rác nhà tôi, sau đó ném ở hiện trường muốn giá họa cho tôi đó." Dừng một chút, gã lộ ra nụ cười nhạt giảo hoạt, "Cho dù tôi từng đến hiện trường thủ dâm, các người cũng không thể vì vậy mà nói tôi đã giết người, đúng không?"

"Ừ, nói đúng, xem ra chương trình pháp chế anh coi không uổng phí, biết làm thế nào bảo vệ mình." Hàn Ấn gật đầu, lập tức ra vẻ hết cách nói, "Vậy cứ thế đi, anh có thể đi."

Triệu Siêu Minh hiển nhiên không ngờ được cảnh sát sẽ dễ dàng buông tha gã như vậy, cho nên trong khoảng thời gian ngắn có chút không phản ứng kịp, gã đang hết sức sững sờ, Hàn Ấn như chợt nhớ ra gì đó nói: "Ối, đúng rồi, có chuyện này quên nói với anh. Chúng tôi nhận được chỉ thị cấp trên, sẽ đem tất cả chi tiết điều tra vụ án thông báo cho giới truyền thông vào sáng mai. Cứ thế, hành vi anh trộm đồ dùng tình dục và thủ dâm ở hiện trường phát hiện án cũng sẽ xuất hiện trên bản tin của các truyền thông, cho nên có lẽ chỉ trong thời gian ngắn nữa thôi anh sẽ bị người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, anh tốt nhất nên chuẩn bị trước tinh thần. Nhưng mà chuyện này cũng không có gì, mỗi người đều có khuyết điểm, qua một thời gian, mọi người sẽ quên thôi. Được rồi, anh về đi!"

Hàn Ấn đột nhiên chấm dứt câu chuyện, không cho Triệu Siêu Minh cơ hội nói gì thêm, mang báo cáo ra khỏi phòng thẩm vấn không hề quay đầu

lại.

Anh quá hiểu rõ người như Triệu Siêu Minh, gã không ngại người khác nói gã tàn nhẫn, bởi vì tàn nhẫn sẽ khiến người ta sợ hãi và uy hiếp, gã cho rằng đó là một mặt biểu thị năng lực và sức mạnh của gã, gã sẽ bị người khác phỉ nhổ, nhưng không ai dám khinh thị gã. Nhưng nếu xu hướng tình dục dơ bẩn, xấu xa, biến thái gã giấu trong lòng bị người khác biết, một mặt xấu xí ghê tởm của gã bị vạch trần trước mặt người đời, gã sẽ bị mọi người miệt thị và nhạo báng, kết cục như vậy đối với cuộc đời vốn đã vô dụng của Triệu Siêu Minh mà nói, không cách nào tiếp nhận được. Cho nên có thể tưởng tượng được, sau khi Triệu Siêu Minh nghe được những lời Hàn Ấn vừa nói, tâm tình gã sẽ lo âu cỡ nào. Đêm kế tiếp, có lẽ sẽ là thời khắc giày vò nhất, sốt ruột nhất trong đời gã.

Đây là sách lược của Hàn Ấn và tổ chuyên án, chính là muốn kích thích gã, muốn khiến gã sinh ra lo âu trước nay chưa từng có, muốn bức bách gã tìm kiếm sự giải phóng, do đó khi gã hành hung sẽ bắt tại trận.

Khi Triệu Siêu Minh rời khỏi sở cảnh sát, tổ chuyên án liền phái ra một tổ nhân thủ tiến hành giám thị gã, đồng thời để vợ gã Trương Nam dùng lý do tăng ca ở lại đơn vị, tới gần tối, số lượng lớn cảnh viên lục tục tiến vào khu sườn núi Ngô Gia, mai phục bốn phía nơi ở Triệu Siêu Minh.

Triệu Siêu Minh sống ở một căn nhà trệt trên con đường chính trong khu dân cư, phía nam đường là một con kênh khô cạn, đi tiếp về phía nam sẽ là một dãy nhà dân. Bởi vì thiếu quy hoạch nhất định, đoạn đường phía tây của con đường này khá trống trải, mà hướng đông thì càng chạy càng hẹp, vả lại hẻm hóc đan xen nhiều. Kết hợp với đặc điểm con đường này, lại tổng kết 12 vụ án Triệu Siêu Minh từng làm, trong đó có 9 vụ đều xảy ra ở phía đông chỗ gã ở, kể cả phía đông bắc và phía đông nam, cuối cùng tổ chuyên án quyết định: Bố trí khu vực gài bẫy cách 0.5km về phía đông nơi ở của Triệu Siêu Minh. Nữ cảnh sát đảm nhận nhiệm vụ dụ dỗ, là từ đội đặc công do tổ chuyên án khẩn cấp điều động tới, cô là á quân thi đấu đối kháng võ cầm nã của trong hệ thống cảnh sát toàn tỉnh, thân thủ rất cao. Nhưng để ngừa vạn

nhất, Hàn Ấn đặc biệt dặn dò tổ chuyên án chuẩn bị cho cô áo chống đạn.

Vì để cho hành động gài bẫy lần này làm đến không chút sơ hở, tổ chuyên án đặt ra hai sách lược. Nếu Triệu Siêu Minh từ nhà đi ra, hướng đi tiến về khu vực gài bẫy, thì tổ chuyên án sẽ áp dụng sách lược ôm cây đợi thỏ; Nếu Triệu Siêu Minh đi về hướng tây, hoặc quẹo vào khu phố, tổ chuyên án sẽ chọn chủ động xuất kích, sẽ cho nữ đặc công tạo ra tiếng vang hấp dẫn sự chú ý của Triệu Siêu Minh, sẽ làm cho cô ấy chủ động đi vào phạm vi hoạt động của Triệu Siêu Minh.

Đương nhiên, thành bại của hành động gài bẫy lần này, đầu tiên phải thành lập dưới sự kích thích của Hàn Ấn với Triệu Siêu Minh, lựa chọn trên cơ sở gây án lần nữa. Nếu Triệu Siêu Minh nhìn thấu kế hoạch của Hàn Ấn, vẫn không có hành động gì, vậy kế tiếp gã sẽ càng thêm cảnh giác, cũng rất có thể tạm thời dừng tay hoặc vĩnh viễn thu tay, mà cảnh sát dưới tình huống thiếu chứng cứ trực tiếp, cũng chỉ có thể bị động vô thời hạn mà kéo dài tiếp, thậm chí trơ mắt nhìn ác ma giết người cuối cùng ung dung ngoài vòng pháp luật. Cho nên buổi tối hôm nay, đối với Hàn Ấn và tổ chuyên án mà nói là gian nan như nhau.

Đêm ở sườn núi Ngô Gia, vô cùng yên tĩnh.

Cho đến hôm nay, cư dân khu vực này đã có rất ít người dám bước chân ra khỏi nhà nửa bước sau khi trời sụp tối, việc này cũng khiến cảnh sát bớt đi quấy nhiễu không cần thiết, đương nhiên, xuất phát từ cẩn thận lo lắng, cảnh sát bố trí ở bên ngoài vài cảnh viên, tiến hành chặn lại dân địa phương có khả năng tiến vào khu vực gài bẫy, trước mắt có thể nói mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu mình Triệu Siêu Minh.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Triệu Siêu Minh mãi mà không hề có động tĩnh gì, phía Hàn Ấn và tổ chuyên án vô cùng sốt ruột.

Mai phục mãi đến nửa đêm, tổ chuyên án đã có người bắt đầu nản chí, Triệu Siêu Minh rốt cuộc cũng ra ngoài.

Theo báo cáo điểm giám thị phụ cận, gã bước đi có chút lảo đảo, có lẽ đã uống không ít rượu, may mà hướng đi của gã chính là hướng về khu vực gài bẫy.

Các điểm giám thị không ngừng báo cáo hướng đi của Triệu Siêu Minh, gã một mực đi dọc theo hướng đông đường cái mà đi, không quẹo vào khu phố. Mà dần dần, gã cách khu vực gài bẫy càng ngày càng gần. . .300m. . . 200m. . .100m. . .Bóng dáng gã rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt tổ chỉ huy.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, nữ đặc công vừa gọi điện, vừa chậm rãi đi về hướng Triệu Siêu Minh. Nhìn khoảng cách giữa nữ đặc công và Triệu Siêu Minh dần dần rút ngắn, Hàn Ấn căng thẳng đến nỗi tim treo lơ lửng giữa không trung, anh có chút lo nữ đặc công ứng phó không được với Triệu Siêu Minh "kinh nghiệm thực chiến" phong phú. Cũng may có áo chống đạn có thể ngăn cản lưỡi dao, nhưng khi một làn gió nhẹ thổi áo khoác nữ đặc công lên, anh phát hiện nữ đặc công căn bản không mặc áo chống đạn bên trong.

Trong nháy mắt hốc mắt Hàn Ấn ẩm ướt, anh biết đó là vì nữ đặc công sợ Triệu Siêu Minh nhận ra khác thường, phát hiện thân phận cô, dẫn đến hành động thất bại, mới không tiếc đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm.

20m. . .10m. . .5m. . .1m. . .Gặp nhau. . .Không ai có thể thấy rõ ràng tới cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cơ thể Triệu Siêu Minh đột nhiên vẽ ra một đường cong giữa không trung, bịch một cái ngã trên mặt đất, ngay sau đó là một tiếng gào thét, chờ các cảnh viên từ điểm mai phục lai tới, nữ đặc công đã đè chặt Triệu Siêu Minh dưới người, một con dao dài chừng 20cm lưỡi dao đơn, lập lòe hàn quang giữa đêm đen nghịt nằm trên mặt đất.

Các cảnh viên khóa trụ Triệu Siêu Minh túm dậy, nữ đặc công cũng được đỡ lên, lúc này mọi người mới phát hiện, vạt dưới áo khoác của cô đã bị cắt. có thể thấy rõ ràng bụng bị cắt một đường, may mà vết cắt không sâu. . .Hành động gài bẫy kết thúc thành công, tổ chuyên án rèn sắt khi còn nóng cả đêm tiến hành thẩm vấn Triệu Siêu Minh.

Hành hung bị bắt tại trận, hung khí sử dụng trong các vụ án bị thu giữ,

trước chứng cứ xác thực và dưới sự tiến công mạnh mẽ của nhân viên thẩm vấn, Triệu Siêu Minh thẳng thắng thú nhận tội đã gây ra nhiều vụ giết người. Nhưng khiến cảnh viên có mặt tức giận là, lúc khai báo tình tiết gây án, trên mặt Triệu Siêu Minh vẫn luôn giữ nụ cười, đặc biệt khi gã miêu tả mình hại nạn nhân thế nào, nụ cười càng thêm xán lạn, thậm chí đắc ý khoa chân múa tay. . . Đến lúc này, bộ phận trinh phá vụ án giết người hàng loạt trấn Thái Bình căn bản đã kết thúc, với kết quả mà nói là trọn vẹn, nhưng xem xét toàn bộ quá trình phá án lại cực kỳ gian khổ. Vụ án từng trải qua bốn trưởng cục công an đảm nhiệm, tổ chuyên án thành lập dài đến hơn chín năm, lần lượt có hơn 300 cảnh viên tham dự phá án, tìm kiếm suốt gần vạn người toàn trấn, kẻ tình nghi trọng điểm điều tra vượt quá nghìn người, hồ sơ liên quan đến vụ án dài hơn bảy vạn trang. Dưới bối cảnh của một tổ số liệu thế này, bấy giờ khi vụ án tuyên bố phá thành công, cảnh tượng các cảnh viên tổ chuyên án ôm nhau cao giọng rơi lệ, Hàn Ấn có thể hiểu được. Anh cũng phấn chấn sâu sắc, có loại tinh thần phá án kiên trì bền bỉ thế này, không vụ án nào không phá được.

Sáng ngày kế, bởi vì lo cho án 'Bằm thây 1. 4', Hàn Ấn liền vội vã trở về, phía thành phố T đặc biệt phái xe riêng tiễn anh về thành phố J. Dọc đường anh luôn dùng điện thoại di động lên mạng, nghe ngóng tin tức phản hồi từ truyền thông. Truyền thông quả nhiên không gì không làm được, có vài truyền thông thế mà chẳng biết thăm dò được từ nguồn nào biết được tình hình thẩm vấn của Triệu Siêu Minh đêm qua. Đối với việc gã trong suốt quá trình thẩm vấn vẫn duy trì nụ cười, chẳng mảy may biểu hiện hối ý, truyền thông xôn xao khiển trách. Không dùng từ ác nghiệt tàn nhẫn thì dùng máu lạnh vô tình, nhân cách vặn vẹo các loại, có truyền thông vì vậy mà phong cho gã một cái tên "Sát thủ mặt cười".

Kỳ thực trong lòng Hàn Ấn rõ ràng nhất: Triệu Siêu Minh và tất cả những sát thủ liên hoàn đều giống nhau, cười là vì chúng tự ti!

Chương 17: Nhà Văn Hiềm Nghi

Chạng vạng, Hàn Ấn phong trần mệt mỏi trở lại thành phố J.

Anh gọi điện thoại cho Diệp Hi, báo đã bình an. Diệp Hi cho biết trước mắt vụ án vẫn chưa có tiến triển gì, bảo anh nghỉ ngơi trước một đêm, ngày mai gặp mặt sẽ trao đổi tường tận tiếp.

Tuy nói trì hoãn mấy ngày ở trấn Thái Bình không phải chủ ý của Hàn Ấn, nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng áy náy, cho nên bất chấp đi đường mệt mỏi, lại đến tổ án tồn đọng ôm về một ít hồ sơ mang đến nhà khách nghiên cứu.

Duẫn Ái Quân nhập học ở trường đại học Cố Đô chỉ hơn ba tháng thì bị hại, ấn tượng của bạn cùng lớp và giáo viên về cô ấy là lặng lẽ, hướng nội, ít nói kiệm lời. Ngày thường cô ấy chỉ lui tới giữa khu dạy học và ký túc xá, hoạt động bên ngoài duy nhất là dạo hiệu sách. Theo bạn học của cô ấy nói, từng nhiều lần nhìn thấy một người đàn ông bắt chuyện với Duẫn Ái Quân ở hiệu sách. Mà bạn cùng phòng của cô ấy cũng cung cấp thông tin, Duẫn Ái Quân từng nói cô ấy quen một nhà văn ở hiệu sách, còn tặng cô một tập thơ. Nhưng sau khi cô bị hại, cảnh sát vẫn chưa phát hiện ra tập thơ đó ở ký túc xá. Thông qua miêu tả của các bạn học, cảnh sát phác họa chân dung, nhanh chóng tìm được người được gọi là "Nhà văn" kia. Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, hắn đến từ ngay trong trường đại học Cố Đô.

Đại học Cố Đô từ thập niên 80 bắt đầu mở một lớp tác giả, đến nay đứt quãng đã trôi qua hơn mười khóa.

Lớp tác giả này thuộc quản lý của phòng công tác sinh viên, học sinh của lớp chủ yếu là một vài người yêu thích văn học, cũng có vài tác giả có chút thành tựu muốn giành được văn bằng khoa chính quy. Họ phần lớn đến từ bản địa và khu vực quanh đây, tuổi khá lớn, có cơ sở kinh tế ổn định, hơn

nữa để bảo trì hoàn cảnh sáng tác thanh tĩnh, họ phần lớn lựa chọn ở lại phòng cho thuê đơn chung quanh trường học.

Lúc ấy trong trường chỉ có một "Lớp tác giả khóa 94", một học sinh của lớp tên Hứa Tam Bì, là người đàn ông từng tiếp xúc với Duẫn Ái Quân ở hiệu sách.

Hứa Tam Bì, người địa phương, năm đó 30 tuổi, từng đăng thơ ca và văn chương trên một vài tờ báo và tạp chí, hắn thuê một căn nhà trệt có sân phụ cận đường Thanh Điểu.

Cảnh sát nhanh chóng khống chế hắn, đồng thời tiến hành thẩm vấn, lục soát cẩn thận chỗ ở của hắn.

Hứa Tam Bì đương nhiên không chịu thừa nhận mình giết người, cũng thề thốt phủ nhận từng tặng thơ cho Duẫn Ái Quân, nhưng cảnh sát lại lục soát được một tập thơ ở nhà hắn, qua nhận dạng của bạn cùng phòng Duẫn Ái Quân, bìa giống với tập thơ từng được mang về ký túc xá. Đối mặt với chứng cứ, Hứa Tam Bì vẫn ngụy biện đủ điều, nói tập thơ không phải hắn mua, cũng không biết tại sao lại xuất hiện trong nhà hắn. Cảnh sát lại bảo hắn giải thích vì sao trong nhà hắn không phát hiện bất kỳ dụng cụ dao kéo nào? Hứa Tam Bì nói hắn ngày thường ăn cơm ở nhà ăn của trường, trong nhà không có bếp, cho nên chưa từng mua dao kéo. Hỏi chủ nhà, căn nhà này đã thuê lần lượt mấy người, ông ta cũng không nhớ có dao kéo ở nhà không.

Trừ cái đó ra, cảnh sát không phát hiện dấu vết gây án và máu người chết trong nhà và sân. Nhưng lời khai của Hứa Tam Bì trước sau mâu thuẫn, có chứa nhiều chỗ giải thích không rõ, nơi thuê ở cũng trùng hợp với địa điểm cuối cùng Duẫn Ái Quân xuất hiện, vả lại không có chứng cứ vắng mặt, có thể nói là đối tượng tình nghi quan trọng. Nhưng khiến tổ chuyên án không ngờ tới chính là, đang khi họ chuẩn bị gia tăng cường độ thẩm vấn với Hứa Tam Bì, lại nhận được mệnh lệnh thả người của thị cục.

Từ đó về sau, tổ chuyên án chỉ có thể âm thầm theo dõi hành tung của

Hứa Tam Bì, nhưng không phát hiện điểm khả nghi, mãi đến mấy tháng sau, Hứa Tam Bì đi Mỹ.

Trong hồ sơ vụ án, ghi chép điều tra về Hứa Tam Bì đến đó thì ngừng hẳn.

Buông hồ sơ trong tay, Hàn Ấn cau chặt mày, ánh mắt đờ đẫn hồi lâu. Tại sao Hứa Tam Bì lại đột nhiên được thả? Có phải đã bị lực cản nào đó không? Tại sao hắn cuống cuồng vội vàng chạy ra nước ngoài? Hứa Tam Bì này bây giờ đang ở đâu? Có thể lại xuất hiện ở thành phố này không? Có thể là hung phạm của "Án bằm thây 1. 08" không? Có liên quan gì đến "Án bằm thây 1. 4" không?

Đó là một mục tiêu đáng truy xét!

Hàn Ấn thu hồi tầm mắt về trên đống hồ sơ. Phần hồ sơ này rõ ràng cũ hơn nhiều so với hồ sơ xem lúc trước, mà lại nhăn nhúm rõ ràng, nói vậy Phó Trường Lâm vẫn không cách nào dứt bỏ 'Án bằm thây 1. 18', nhất định từng nhiều lần lật xem phần hồ sơ này.

"Đúng, sáng sớm ngày mai tìm Phó Trường Lâm tìm hiểu rõ ràng Hứa Tam Bì này, có lẽ trên hồ sơ không ghi lại vài thứ, chỉ có ông ta nắm giữ."

Trước khi ngủ Hàn Ấn đưa ra quyết định này.

Sáng sớm, ở sảnh nhà khách, Hàn Ấn gặp được Khang Tiểu Bắc trực giám thị Phùng Văn Hạo cả đêm về. Hai người cùng đến nhà ăn dùng bữa sáng, Khang Tiểu Bắc thuận tiện hồi báo cho anh về tình huống điều tra kẻ tình nghi mấy ngày nay.

Ai cũng có bí mật! Đúng như Hàn Ấn từng nói lúc trước, sau khi tiến hành theo dõi điều tra những nhóm người tình nghi, quả nhiên phát hiện họ có một mặt không muốn ai biết.

Hoàng Truyền Quân sau khi ly hôn, vợ trước tái giá, năm 2011, dưới cơ duyên xảo hợp, hai người không ngờ tình cũ quay về.

Theo vợ trước hắn nói, hai người thường xuyên thừa dịp ông chồng hiện giờ đi công tác mà lén lút hẹn hò, để tránh bị hàng xóm xung quanh bắt gặp nói xấu, bình thường đều chọn thuê phòng khách sạn. Đêm trước nguyên đán đến buổi sáng ngày kế, cô ta vẫn luôn cùng một chỗ với Hoàng Truyền Quân. Sau đó tìm được máy quay của khách sạn, chứng thật lời cô ta nói là sự thật.

So với quan hệ hồ đồ dây dưa không rõ của hai vợ chồng Hoàng Truyền Quân, vấn đề của Lưu Tương Minh càng khiến người ta trợn mắt líu lưỡi.

Nguyên nhân Lưu Tương Minh cưới vội lại ly hôn vội và hắn vẫn chưa tìm được bạn gái, là vì hắn là một người đồng tính. Hắn gần như mỗi ngày sau giờ làm việc, đều quấn lấy vài "người trong giới" ở các khu giải trí như quán bar, một anh đẹp trai phóng khoáng thừa nhận, trong ngày nghỉ tết, hắn cùng Lưu Tương Minh luôn ngọt ngào ở nhà.

Mà cuộc sống hai vợ chồng Vương Vĩ, Tiết Mẫn khá bình thường. Đánh giá tổng thể của đồng nghiệp ở đơn vị và hàng xóm xung quanh nhà họ đều không tệ lắm. Chỉ vì Tiết Mẫn xuất thân gia đình cán bộ cao cấp, được nuông chiều từ bé, trên người khó tránh khỏi có chút tật xấu bướng bỉnh ngang tàng. Thỉnh thoảng sẽ khiến Vương Vĩ không chịu nổi. Cũng may tính Vương Vĩ tốt, có thể bao dung cô ta, cũng sống yên ổn vô sự. Họ có một đứa con trai 8 tuổi, bởi vì đi học nên sống nhiều năm tại nhà ông bà nội. Trong ngày nghỉ tết, hàng xóm không hề chú ý đến hướng đi cụ thể của hai người, nhưng có hàng xóm nói, ngày đầu tiên đi làm sau ngày nghỉ tết, cũng chính là sáng sớm ngày 4 tháng 1, nhìn thấy Vương Vĩ lái xe Tiết Mẫn đi làm, còn thân thiết chào hỏi nhau, không phát hiện có gì khác thường.

Dựa vào những kết quả điều tra này đến xem, ba nhóm người tình nghi này cơ bản có thể loại bỏ khỏi vụ án, đối tượng tình nghi lớn nhất hiện nay là Phùng Văn Hạo.

Phân tích từ tình hình hoạt động của Phùng Văn Hạo, hắn có khả năng có một cái "tổ" ở khu nhà thuê trong hẻm sau quán bar, việc này có nghĩa hắn có không gian độc lập để nhốt nạn nhân và phân thây. Trong vài giờ hắn mất

tích, có thể là đến phòng thuê ôn lại khoái cảm. Nhưng có một điểm khiến Hàn Ấn rất hoang mang, nếu hắn cảm thấy được sự theo dõi của cảnh sát, vì sao còn phải cố ý đến đó? Hắn đến tột cùng tính toán gì?

Hàn Ấn dặn dò Khang Tiểu Bắc theo dõi chặt chẽ Phùng Văn Hạo này, dặn dò cậu ta phái vài nhân thủ mang hình Phùng Văn Hạo đến cho cư dân xung quanh khu nhà thuê nhận dạng một chút, xem có thể mò được tổ của hắn không.

Ăn sáng xong, hai người chia nhau làm việc, dựa theo kế hoạch đêm qua, Hàn Ấn muốn tìm Phó Trường Lâm nghe ngóng tình hình của Hứa Tam Bì. Không ngờ tới vừa đi tới cửa phân cục Cổ Lâu, liền trùng hợp gặp Phó Trường Lâm từ trong tòa nhà sải bước đi ra.

Phó Trường Lâm nhanh nhẹn mở cửa xe, đang muốn ngồi vào lái đi, Hàn Ấn vội vàng tiến lên gọi ông ta lại: "Phó đội, chờ một chút, có một tình huống muốn thỉnh giáo ngài một chút."

Phó Trường Lâm dừng người lại, vịn cửa xe, không kiên nhẫn nói: "Chuyện gì?"

"Là về Hứa Tam Bì." Hàn Ấn nói.

Phó Trường Lâm thoáng run rẩy, ý tứ thâm sâu nhìn Hàn Ấn, lạnh lùng nói: "Chuyện của hắn, trên hồ sơ viết rất rõ ràng, cậu tự xem đi."

"Tôi nghĩ không rõ ràng lắm đâu, tôi muốn tìm hiểu rõ tình hình thực sự bên ngoài hồ sơ." Hàn Ấn mỉm cười nói.

"Ngoài hồ sơ? Thật xin lỗi, tôi bất lực." Phó Trường Lâm hừ mũi, nói xong liền chui vào trong xe.

Hàn Ấn biết ấn tượng của Phó Trường Lâm với mình không tốt, mà sự kiện Hứa Tam Bì nếu thật sự dính dáng đến bí mật nội bộ, ông ta sẽ không dễ dàng tiết lộ với người ngoài như anh. Đương nhiên, anh cũng hiểu rõ Phó Trường Lâm để ý nhất cái gì, nếu muốn ông ta vui vẻ hợp tác, e rằng chỉ có

thể hướng chủ đề sang "Án bằm thây 1 .18".

Nghĩ vậy, Hàn Ấn vội vàng đưa tay đỡ lấy cửa xe, dồn dập nói: "Phó đội, tôi biết trong lòng ngài vẫn không cách nào buông được việc Hứa Tam Bì chạy thoát được khỏi truy xét trong 'Án bằm thây 1. 18', tôi cũng giống ngài cũng cho rằng hắn là kẻ tình nghi quan trọng trong 'Án bằm thây 1 .18', hơn nữa hắn năm đó từng có tiếp xúc gần gũi với Duẫn Ái Quân, cho dù hắn không phải hung thủ của 'Án bằm thây 1. 18', cũng rất có khả năng có liên quan đến 'Án bằm thây 1. 4'. Chúng ta hoàn toàn có thể nương theo vụ án lúc này, tiếp tục tiến hành điều tra chặt chẽ hắn lần nữa, từ đó bắt được đuôi hồ ly của hắn. Nhưng tiền đề là, ngài phải nói cho tôi biết nhiều sự thực hơn về hắn."

Phó Trường Lâm nhìn chằm chằm Hàn Ấn do dự một hồi, quay đầu hất hàm sang ghế phụ ý bảo Hàn Ấn lên xe, Hàn Ấn vội vàng vòng qua đầu xe ngồi vào trong.

Phó Trường Lâm châm một điếu thuốc, hút mạnh vài hơi, nghiêng mặt nhìn chằm chằm Hàn Ấn suy tư chốc lát, mở miệng nói:

"Cậu muốn hỏi năm đó chúng tôi tại sao lại đột nhiên ngừng điều tra Hứa Tam Bì, đúng không?"

"Đúng." Hàn Ấn gật đầu, "Nếu hắn là kẻ tình nghi quan trọng, tại sao lại dễ dàng buông tha hắn?"

Phó Trường Lâm ho khan dữ dội, nét mặt phức tạp, tựa hồ có chút chua xót, lại mang theo vài phần bất đắc dĩ, nói: "Chân tướng sự việc tôi cũng không rõ lắm, chỉ nhớ năm đó tổ trưởng tổ chuyên án bị lãnh đạo gọi đến họp, trở về lợi dụng chứng cứ không đủ làm lý do tuyên bố thả người. Tất cả mọi người chẳng hiểu ra sao, về sau thông qua âm thầm điều tra, phát hiện Hứa Tam Bì có bối cảnh rất sâu. Hắn có một ông chú, lúc ấy là người phụ trách một xí nghiệp tư nhân khổng lồ của thành phố, qua lại thân thiết với lãnh đạo thành phố, giao tình không tồi. Dưới gối chú hắn không có con cái, rất sủng ái Hứa Tam Bì là con một mấy đời trong tộc, chúng tôi ngầm phân

tích, có thể ông ta thông qua một vị lãnh đạo thành phố tạo áp lực với cục, bức bách thả người."

"Đây chẳng phải là hành vi phá luật sao? Trong cục thật sự không có nguyên tắc?" Hàn Ấn hỏi.

"Đương nhiên đây chỉ là đoán, bất quá có thể khẳng định trong cục đã bị áp lực từ giao cấp quyền lực nào đó." Phó Trường Lâm cắn môi nói, "Nhưng khách quan mà nói, tổ chuyên án lúc ấy quả thực cũng không có chứng cứ xác thực cho thấy Hứa Tam Bì là hung thủ. Trong phòng ngoài phòng đều không có vết máu, không phát hiện dụng cụ gây án, trên tập thơ tìm được chỗ hắn lại không phát hiện bất cứ dấu tay nào, phỏng chừng từng được cẩn thận lau sạch rồi."

"Theo như việc này thì thả người mặc dù có vẻ gấp gáp, nhưng có đầy đủ lý do." Hàn Ấn nói.

"Có thể nói như vậy." Phó Trường Lâm nhàn nhạt nói.

"Vậy ngài vì sao đến nay còn canh cánh trong lòng chứ?" Hàn Ấn thấy mặt Phó Trường Lâm lộ vẻ kinh ngạc, cười nói, "Tôi thấy phần hồ sơ kia đã bị lật mòn rồi, nói vậy ngài nhất định thường xuyên lấy ra đọc."

Phó Trường Lâm cũng hiếm khi nở chút nụ cười, đây là lần đầu tiên ông ta cười với Hàn Ấn, trong nụ cười mang theo chút tán thưởng, mang theo giọng điệu khẳng định nói: "Cậu rất nhạy cảm, phân tích rất đúng, nhiều năm như vậy trong lòng tôi quả thật chưa bao giờ ngừng hoài nghi Hứa Tam Bì. Nếu lòng hắn thẳng thắn vô tư, sao phải dùng quan hệ để thoát thân? Khả nghi hơn chính là, mấy tháng sau khi nhận bằng tốt nghiệp, Hứa Tam Bì dưới sự chăm sóc của ông chú lo lắng không yên xuất ngoại, thật sự có hiềm nghi đang tránh đầu sóng ngọn gió." Phó Trường Lâm thở dài một tiếng nói tiếp, "Chỉ tiếc năm đó kỹ thuật kiểm tra pháp chứng của chúng ta còn rất lạc hậu, nếu là bây giờ nhất định sẽ phát hiện được vết máu trong tiểu viện kia."

"Gian tiểu viện kia còn không?" Hàn Ấn hỏi.

"Sớm đã hủy xây thành khách sạn rồi." Phó Trường Lâm nói xong lại sâu xa bổ sung một câu, "Cậu đoán xem? Người đầu tư khách sạn, chính là chú của Hứa Tam Bì."

"Việc này thật là có chút vấn đề." Hàn Ấn gật đầu, dừng một chút, hỏi, "Tình hình Hứa Tam Bì sau khi xuất ngoại thế nào? Tôi nghĩ ngài nhất định không thể không biết đúng chứ?"

Phó Trường Lâm lại cười cười, nói: "Xem ra tôi thật sự đã đánh giá thấp cậu, cậu biết dẫn dắt từng bước, là nhân tài làm thẩm vấn đây."

Hàn Ấn phụ họa cười nói: "Tôi cũng không có ý thẩm vấn ngài đâu!"

Phó Trường Lâm khoát khoát tay, tỏ vẻ không ngại, lập tức nghiêm mặt nói: "Tôi từng thông qua một vài điều tra biết được, Hứa Tam Bì những năm ở nước ngoài sống cũng không như ý lắm. Không tiếp tục đến trường, cũng không làm việc, cả ngày du thủ du thực, nguồn kinh tế chủ yếu dựa vào chú gửi tiền, đã kết hôn một lần, không lâu sau thì ly hôn, về sau rốt cuộc chịu không nổi nữa, vào năm 2007 buồn bã trở về thành phố này."

"Nói vậy hắn hiện giờ đang ở đây?" Hàn Ấn chen vào hỏi.

"Đúng." Phó Trường Lâm nói, "Từ khi hắn trở về tôi vẫn luôn chú ý thu thập từng hướng đi của hắn. Thằng oắt này cũng thành thật, có thể là người từng có kinh nghiệm sống nước ngoài trở nên thành thục hơn, dốc lòng viết mấy quyển tiểu thuyết, còn chui vào hội nhà văn thành phố. song mấy cuốn sách kia chưa mang đến danh tiếng gì cho hắn, trái lại dựa vào tài lực và mặt mũi của ông chú thường lui tới cái gọi là xã hội thượng lưu. Cậu chờ một chút. . ." Phó Trường Lâm vừa nói chuyện, đột nhiên mở cửa xuống xe, lục lọi trong cốp một hồi, cầm trong tay một quyển sách trở lại trong xe. Ông ta đưa sách cho Hàn Ấn nói, "Đây là một quyển hắn xuất bản sau khi trở về, không biết xuất phát từ ý đồ gì, trong nội dung có rất nhiều ám chỉ tình tiết án bằm thây của Duẫn Ái Quân, tôi từng xem đi xem lại nhiều lần, không có phát hiện sơ hở nào, cậu là chuyên gia, mang về nghiên cứu đi!"

Hàn Ấn nhận sách, một quyển sách mỏng tang, bìa rất đơn giản, sắc thái u ám, không có hình ảnh, chỉ có tên sách và tên tác giả, tên sách là 《Lễ Vật》.

Đang đánh giá sách, nghe thấy Phó Trường Lâm ho nhẹ một tiếng, Hàn Ấn ngẩng đầu, Phó Trường Lâm vẻ mặt khẩn thiết, nói: "Tôi biết dụng ý chính của cậu và Tiểu Diệp là muốn giải quyết 'Án bằm thây 1. 4', nhưng nếu cậu thật sự phát hiện cửa đột phá của 'Án bằm thây 1. 18', có thể cho tôi biết chút ít không."

Hàn Ấn đón nhận ánh mắt nóng bỏng của Phó Trường Lâm, gật đầu nói: "Ngài yên tâm, tôi biết phân lượng của vụ án này trong lòng ngài, có tin tức tôi nguyện ý chia sẻ cùng ngài."

Hàn Ấn châm chước một chút, liền kể tình hình Dư Mỹ Phân và phân tích tường tận của mình về cô ta.

Phó Trường Lâm vô cùng phấn chấn, bày ra tứ thế hăm he. Cuối cùng chìm vào im lặng, rồi nói với Hàn Ấn.

"Đúng rồi, tôi được tin, Hứa Tam Bì gần đây lại ra một quyển sách, 2 giờ chiều hôm nay sẽ làm một cuộc họp báo nhỏ tại sảnh lớn nhà sách Tân Hoa, tôi vốn muốn đến xem sao, bây giờ xem ra nhiệm vụ này cậu tự đi thì hơn, quan sát của cậu nhất định nhạy bén hơn tôi. . ." Nói xong lời cuối cùng, trong lời Phó Trường Lâm đã hoàn toàn lộ vẻ tín nhiệm Hàn Ấn.

Có lẽ bị thành ý của Phó Trường Lâm cảm động, trước khi chia tay Hàn Ấn lại giúp ông ta giải trừ một nghi vấn gây hoang mang trong lòng mấy chục năm nay -- Duẫn Ái Quân rốt cuộc bị hại khi nào? Hàn Ấn cũng là được vụ án ngược đãi trẻ em gợi ý, Vương Lỵ và Vương Hồng sau khi mất tích đều từng bị trói, họ một người đã sống quá 24 giờ, một người có cơ hội được giải cứu, mà cổ tay và cổ chân Duẫn Ái Quân vẫn chưa phát hiện dấu trói, có nghĩa cô ấy sau khi bị cưỡng hiếp thì bị giết chết ngay.

Sau khi chia tay Phó Trường Lâm, Hàn Ấn nhìn chằm chằm quyển sách

trong tay, trong lòng tính toán còn cách buổi chiều hơn bốn năm giờ nữa, vừa vặn có thể dùng khoảng thời gian này đọc quyển 《Lễ Vật》, chuẩn bị đầy đủ cùng Hứa Tam Bì so chiêu sẽ ổn thỏa hơn.

Trở lại nhà khách, dốc lòng nghiên cứu, bỏ cả cơm trưa, mãi đến khi Diệp Hi gọi điện thoại tới, Hàn Ấn mới từ câu chuyện trong sách hồi thần lại.

Không lâu sau, Diệp Hi đi tới nhà khách, Hàn Ấn kể tình hình buổi sáng gặp mặt Phó Trường Lâm cho cô nghe, Diệp Hi cầm lấy sách đánh giá chốc lát, hỏi: "Sách này phân tích thế nào, có phát hiện gì không?"

"Hành văn không tồi, văn phong có vẻ giống một tác giả đang thịnh hành nào đó, nội dung không có gì đặc biệt, không miêu tả bóng gió Duẫn Ái Quân và không dính dáng đến tình huống thực sự của bản thân cô ấy. Tác giả đặt ra nhân vật phù hợp với giới giao thiệp của bản thân hắn, so sánh với học sinh vùng khác mới vào trường đại học thì thành thục hơn nhiều. Mấu chốt là trong sách không xuất hiện 'chứng cứ ẩn hình', tình tiết vụ án tác giả đề cập đến giống với những gì công chúng biết, hơn nữa có chỗ vì vậy mà còn cho thấy một ít gượng gạo. . ."

Hàn Ấn còn chưa nói xong, Diệp Hi dí dỏm cướp lời: "Nhưng mà, nhất định còn có 'nhưng mà' đúng không?"

Hàn Ấn "haha" cười hai tiếng, lấy lại sách trong tay Diệp Hi, lật đến sau trang bìa, chỉ vào giới thiệu vắn tắt tác giả nói: "Nhưng chỗ này có chút vấn đề. Hứa Tam Bì là tốt nghiệp khoa chính quy khóa 94 lớp nhà văn đại học Cố Đô, theo lý phần này trong giới thiệu vắn tắt tác giả hẳn phải nhắc tới phần này, mà thực tế lại bị lược mất, tôi không biết đây là biên tập sai sót, hay Hứa Tam Bì có ý định muốn giấu biến, từ đó phủi sạch quan vệ với án bằm thây của Duẫn Ái Quân?"

"Bây giờ tôi thật sự rối mất rồi, dựa theo phân tích của anh, người này nếu là kẻ tình nghi gây án trong 'Án bằm thây 1. 18', vậy hắn không phải là hung thủ của 'Án bằm thây 1. 4'. Nhưng chúng ta lại không thể dễ dàng đưa ra kết luận như vậy, cũng không thể tùy tiện loại trừ hắn khỏi đối tượng tình nghi

'Án bằm thây 1. 4', tóm lại đều phải điều tra." Diệp Hi thở dài, bộ dáng lo lắng nói, "Xem ra hai vụ án nhất định phải trộn vào nhau tra xét, thật không biết như vậy là có lợi, hay đang lãng phí thời gian."

Hàn Ấn vừa cười vừa nói: "Cô thế này là không tin tưởng tôi sao?"

"Không." Diệp Hi cũng cười giải thích, "Không đơn giản là anh, ngay cả chính tôi có đôi khi cũng không phân biệt được rõ ràng lắm, chúng ta rốt cuộc đang điều tra vụ án nào."

"Vậy cứ dứt khoát làm chung đi, nếu điều tra ra chân tướng, đây chính là một chuyện kỳ công đấy!" Hàn Ấn tiếp tục nói đùa.

"Tôi thật không dám nghĩ sẽ có một ngày như vậy, tôi bây giờ chỉ ngóng trông mau chóng bắt được hung thủ 'Án bằm thây 1. 4', ngàn vạn lần đừng xuất hiện thêm nạn nhân nữa." Diệp Hi vẻ mặt buồn vô cớ nói.

"Đúng vậy!" Hàn Ấn vẻ mặt nghiêm túc đứng lên, "Hung thủ tiếp tục gây án là chuyện sớm muộn, chúng ta nhất định phải tranh thủ trước khi hắn gây án lần nữa bắt được hắn."

"Ừ, có anh hiệp trợ, tôi có lòng tin này." Ánh mắt Diệp Hi kiên định nhìn Hàn Ấn, sau đó nâng cổ tay xem đồng hồ nói: "Bây giờ gần hai giờ rồi, tôi đi cùng anh đến họp báo của Hứa Tam Bì nhé."

Nhà sách Tân Hoa.

Khi Hàn Ấn và Diệp Hi chạy tới, họp báo đã bắt đầu. Cảnh tượng coi như long trọng, các nhà truyền thông lớn của thành phố J đều có phóng viên tham dự. Nhưng việc này e rằng không liên quan đến thực lực của bản thân Hứa Tam Bì, đại đa số truyền thông đều nhìn mặt mũi của khách hàng lớn là chú hắn mà đến.

Hiện trường họp báo, trên bục cao dựng tạm, một người đàn ông đang đứng cạo đầu bóng lưỡng lấp lánh phản chiếu ánh đèn, thân hình cao lớn, gương mặt siêu lớn, mang một gọng kính lớn màu đen, gã cầm trong tay

microphone giới thiệu quá trình sáng tác cuốn sách mới, nói vậy người này chính là Hứa Tam Bì rồi.

Hàn Ấn và Diệp Hi dạo quanh một vòng, chờ họp báo chấm dứt.

Để phối hợp tuyên truyền, hiệu sách thống nhất đặt sách mới và những quyển tiểu thuyết từng xuất bản lúc trước của Hứa Tam Bì ở khu sách vị trí dễ thấy. Hàn Ấn lấy một quyển lật xem, phát hiện trong tất cả lý lịch tác giả đều không nhắc tới gã từng học đại học Cố Đô, có lẽ quãng thời gian ở đại học Cố Đô đã để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp cho Hứa Tam Bì, cho nên gã không muốn đề cập đến.

Khó khăn chờ đến khi họp báo tuyên bố chấm dứt, Diệp Hi và Hàn Ấn trước tiên ở phía sau bục chặn Hứa Tam Bì đang muốn rời đi. Diệp Hi đưa ra chứng nhận cảnh quan, Hứa Tam Bì lộ ra nụ cười ngả ngớn, đánh giá cô từ trên xuống dưới, miệng lưỡi dẻo quẹo nói: "Người đẹp cảnh sát cô tìm nhầm người rồi à? Tôi chính là một lương dân bậc nhất, cả ngày múa bút thành văn, vì xây dựng tinh thần tổ quốc văn minh góp một viên gạch, không có thời gian phạm pháp đâu!"

"Khổ cực rồi, tôi đại biểu cho đồng bào tổ quốc cảm tạ anh." Diệp Hi cười lạnh một tiếng, theo khẩu khí của Hứa Tam Bì nói, "Có thể báo ngày nghỉ tết này anh đã ở những đâu coi như góp một viên gạch cho đồng bào tổ quốc không?"

"Tại sao hỏi việc này?" Hứa Tam Bì nhìn như rất kinh ngạc.

"Đầu năm nay xảy ra án bằm thây có nghe nói không?" Hàn Ấn nhìn chằm chằm Hứa Tam Bì hỏi.

"Có nghe nói!" Hứa Tam Bì vẫn vẻ mặt mờ mịt, "Vậy vụ án có liên quan gì đến tôi?"

"Có ai nói liên quan đến anh đâu, chúng tôi chỉ là theo lệ điều tra mà thôi." Diệp Hi đáp.

"Tôi vẫn không hiểu, theo lệ điều tra cũng không liên quan đến tôi mới đúng chứ?" Hứa Tam Bì lộ vẻ không hài lòng, không nhượng bộ nói.

"Chúng tôi phá án có kỷ luật, chi tiết vụ án thật sự không tiện tiết lộ, cho nên phiền anh nên phối hợp với chúng tôi." Tình hình có chút căng thẳng, Diệp Hi kiều mỵ cười, giọng nói hòa hoãn.

Nụ cười của Diệp Hi đủ để hòa tan tuyết đọng, ngay cả loại người tâm tính đạm mạc như Hàn Ấn cũng không nhịn được tim đập thình thịch, huống chi Hứa Tam Bì một bụng tâm đại gian giảo. Diệp Hi đột nhiên chuyển thái độ, khiến gã rất hưởng thụ, sắc mặt lập tức hừng nắng, thoáng nhớ lại một chút nói: "Đêm trước tết tôi cùng mấy người bạn uống rượu ở khách sạn, một mạch ầm ĩ đến nửa đêm, về sau tôi uống nhiều quá, bạn tôi đưa tôi về nhà. Giữa trưa ngày thứ hai thức dậy, cả người khó chịu, đầu đau vô cùng, còn nôn mửa một trận, đến bệnh viện kiểm tra, nói là ngộ độc rượu, nằm bệnh viện một tuần."

"Bệnh viện là Nhị Viện thuộc đại học Y gần nhà tôi, đêm đó bạn bè uống rượu đều có. . ." Không chờ Diệp Hi đặt câu hỏi, Hứa Tam Bì như lấy lòng chủ động đề cập tên bệnh viện và bạn bè đêm đó cùng gã uống rượu.

Diệp Hi lấy sổ ra ghi lại thông tin của bạn Hứa Tam Bì, cười cười với gã ý cảm kích, Hứa Tam Bì có chút mặt dày, mang theo giọng điệu thân mật, trêu chọc nói: "Không phải nghi ngờ tôi liên quan đến vụ án bằm thây đó chứ? Nhưng mà nếu vì vậy có thể gặp cảnh hoa xinh đẹp như cô vài lần, tôi trái lại vô cùng vui đó."

"Anh đã chủ động đề cập án bằm thây, vậy chúng ta nói về Duẫn Ái Quân nhé?" Hàn Ấn đúng lúc tiếp lời.

Hứa Tam Bì bĩu môi, ra vẻ cảm thấy hối hận việc mình lỡ lời, bức rức vặn vẹo chân, úp úp mở mở nói: "Vụ án đó còn gì để nói nữa? Những gì nên nói năm đó tôi đã nói rất rõ ràng rồi, thật sự không liên quan đến tôi."

"Nếu anh đã trong sạch, vậy không ngại trả lời chúng tôi mấy vấn đề

chứ?" Hàn Ấn nói.

"Được rồi, anh hỏi đi." Hứa Tam Bì miễn cưỡng gật đầu.

"Tại sao anh quen biết Duẫn Ái Quân?" Hàn Ấn hỏi.

"Kỳ thật tôi cũng không thân với cô ấy lắm, chỉ gặp nhau vài lần ở hiệu sách, đều là học sinh đại học Cố Đô, gặp sẽ tán gẫu với nhau vài câu."

"Tập thơ kia nếu không phải anh tặng, làm sao xuất hiện ở nhà anh?"

"Việc này tôi không rõ lắm." Hứa Tam Bì vẻ mặt vô tội, nhưng ánh mắt mơ hồ lóe ra một tia giảo hoạt, dừng một chút, tiếp theo còn nói, "Tôi là người quen nhiều bạn bè, năm đó cả ngày đều có một đám người tụ tập ở chỗ tôi, ra ra vào vào, không biết chính xác là ai làm rơi ở chỗ tôi."

Hàn Ấn gật đầu, rơi vào trầm tư -- Lời Hứa Tam Bì nói ý bên ngoài rõ ràng là đang ám chỉ "Sự xuất hiện của tập thơ" là có người dàn xếp hãm hại gã, nhưng gã lại không nói thẳng. Loại cẩn thận với sự việc bất chợt này, có nghĩa gã quả thật từng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, nói vậy trong lòng gã đã nhận định được người kia.

Được rồi, để xem gã sẽ giao ra sự lựa chọn là ai, Hàn Ấn dứt khoát vạch trần ý đồ của gã, hỏi:

"Anh nghĩ là ai muốn hãm hại anh?"

"Việc này, việc này, nói ra không hay lắm, tôi cũng là đoán mò thôi, nói không chính xác." Hứa Tam Bì giả vờ chối từ vài câu, ngay sau đó lại không thể chờ được nói, "Tôi nghĩ có lẽ là Mã Văn Đào. Cậu ta năm đó mở một quầy sách gần đường Thanh Điểu, rảnh rỗi sẽ sáng tác chút văn học, hai chúng tôi khi ấy chơi với nhau không tồi, thường xuyên ở chung trao đổi, cũng thường xuyên qua nhà nhau, tôi từng gặp Duẫn Ái Quân rất nhiều lần trong hiệu sách của cậu ta."

"Nói vậy cậu ta cũng rất thân với Duẫn Ái Quân?" Hàn Ấn hỏi.

"Đúng, mỗi lần Duẫn Ái Quân đến, Mã Văn Đào đều đặc biệt niềm nở, chắc là có ý với con gái nhà người ta rồi."

Hứa Tam Bì cắn răng oán hận nói, "Tôi cho rằng chính là thằng oắt này tặng tập thơ cho Duẫn Ái Quân, tổn hại người ta, lại chạy đến ký túc xá người ta lén lấy ra ném ở chỗ tôi muốn giá họa cho tôi."

"Những lời này vì sao năm đó anh không nói với tổ chuyên án?" Hàn Ấn hỏi.

Hứa Tam Bì gãi đầu, bộ dáng oan ức: "Năm đó cảnh sát các người nhận định người là tôi giết, ngày đêm thẩm vấn tôi, đầu óc tôi trống rỗng, căng thẳng đến quên sạch. Lại nói, khi đó tôi không hề nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, cũng chính là mấy năm nay khi rảnh rỗi, thỉnh thoảng nghĩ đến vụ án năm đó, tự mình phân tích có khả năng là bị thằng oắt kia hãm hại."

"Bây giờ anh còn liên lạc với Mã Văn Đào không?"

"Sớm đã mất liên lạc, sau khi xuất ngoại thì không gặp mặt nữa."

"Trừ hắn ra, năm đó chung quanh anh còn có ai mà anh cảm thấy đáng nghi không?"

"Tôi không thể nói lung tung nữa đâu." Hứa Tam Bì nhún vai, chuyển hướng Diệp Hi, ân cần nói, "Hay là vậy đi, tối nay ở nhà hàng Đông Hào chú tôi giúp tôi làm một bữa tiệc chúc mừng sách mới, một vài bạn kết giao ở đại học Cố Đô năm đó cũng sẽ tham dự, hai vị nếu đồng ý rất hân hạnh được đón tiếp, có thể tự mình thử họ chút, đỡ cho hai người phải hối hả ngược xuôi. Thế nào, có thể vui lòng đến dự không?"

Lời Hứa Tam Bì nói lần này, Hàn Ấn thiếu chút nữa cười ra tiếng, nghĩ thầm thằng nhãi tán gái thật là có một kiểu, muốn lấy lòng Diệp Hi, loại lý do này cũng có thể nghĩ ra.

Diệp Hi thấy Hàn Ấn dùng ánh mắt chế nhạo nhìn cô, cũng cố ý đùa giỡn Hứa Tam Bì, quyến rũ cười, dịu dàng nói: "Anh không sợ chúng tôi quấy

nhiễu bữa tiệc của anh sao?"

"Không sợ, không sợ." Thấy Diệp Hi làm nũng với mình, Hứa Tam Bì nở gan nở ruột, vội vàng đáp, "Chỉ cần có thể nhìn thấy cô, đều quan trọng hơn bất kỳ thứ gì!"

"Động cơ của anh không trong sáng nha, tôi phải suy nghĩ lại đã." Diệp Hi nháy mắt nói.

"Yên tâm, yên tâm, tôi không có ý gì khác, chỉ muốn giúp các vị." Hứa Tam Bì đỏ mặt tía tai giải thích.

"Hì hì, vậy vì sao lại giúp chúng tôi?"

Hứa Tam Bì bị Diệp Hi trêu ghẹo một trận, có chút không biết xoay sở ra sao, mở miệng càng thêm ngả ngớn: "Được rồi, tôi thừa nhận, cô rất đẹp, tôi muốn tán cô."

Diệp Hi cười lạnh, đưa mắt ra hiệu với Hàn Ấn, hai người lập tức xoay người, không ừ hử gì thêm, vứt Hứa Tam Bì mê gái đứng đó, thản nhiên rời đi.

Hứa Tam Bì chẳng hiểu ra sao, ở tại chỗ ngơ ngác chốc lát, đờ đẫn hô với theo bóng lưng hai người: "Nhà hàng Đông Hào, sảnh yến tiệc lầu hai, 7 giờ khai tiệc, tốt nhất mặc đoan chính một tí nha. . ."

Hàn Ấn và Diệp Hi đều không đáp lại, nhịn cười đi thẳng ra khỏi nhà sách.

Ngồi vào xe.

Hàn Ấn trêu chọc Diệp Hi nói: "Thế nào, người ta trắng trợn muốn theo đuổi cô đó!"

"Thôi đi! Loại con em phô trương vô sỉ này tôi còn lạ gì! Còn nhà văn cơ đấy, tôi thấy chỉ là đồ lưu manh, nhìn thấy phụ nữ thì như đồ mê gái." Diệp

Hi vẻ mặt khinh thường, "Không nói việc này nữa, anh nghĩ Hứa Tam Bì có điểm đáng ngờ không?"

Hàn Ấn nghiêm mặt nói: "Nếu gã dám nói ngày nghỉ tết ở bệnh viện, còn nói ra mấy người bạn có thể chứng minh cho gã, phỏng chừng không có liên quan đến 'Án bằm thây 1. 4', đương nhiên vẫn cần đến bệnh viện xác minh. Nhưng mà, khi tôi nhắc tới Duẫn Ái Quân, Hứa Tam Bì rõ ràng đã khẩn trương, mặc dù cơ thể vẫn đối diện chúng ta, nhưng 'Chân phải lơ đãng chuyển hướng ra mé ngoài', đây là một biểu hiện vô thức lảng tránh đề tài đối thoại, muốn trốn đi.

"Nói vậy gã quả thật có liên quan đến án bằm thây của Duẫn Ái Quân?"

"Cũng rất khó nói, song thằng nhãi này quả thực có chút cổ quái, đã cách nhiều năm như vậy đột nhiên lại tung ra một kẻ tình nghi, chẳng biết là dụng ý gì?"

"Có lẽ gã bị anh hỏi sốt ruột, tùy tiện chọn ra một người, hoặc chột dạ muốn mượn việc này phân tán lực chú ý của chúng ta với gã, hoặc Mã Văn Đào kia thật sự khả nghi." Diệp Hi thuận miệng nói ra vài loại khả năng, dừng một chút, hưng phấn nói, "Nếu gã nói thật, Mã Văn Đào kia có khả năng là hung thủ 'Án bằm thây 1. 18' không?"

Hàn Ấn từ chối cho ý kiến, cũng không hưng phấn như Diệp Hi. Hứa Tam Bì này là người đã bốn lăm bốn sáu tuổi, nói chuyện vẫn dáng vẻ mặt cười hì hì không đáng tin. Lời gã nói tới cùng có mấy phần là thật, mấy phần là giả, không thể không làm cho người ta nghi ngờ. Còn nữa, tại sao năm đó khi mắc cảnh lao tù, gã không giao ra kẻ tình nghi Mã Văn Đào cho tổ chuyên án, mà mình và Diệp Hi chỉ hỏi vài câu ngắn ngủi, đã khiến gã nói ra cái tên kia? Hàn Ấn mới không tin lý do này của gã, động tác "vò đầu" kia rõ ràng là đang nói dối.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Ấn nói: "Hiệu sách Mã Văn Đào kinh doanh ở gần đường Thanh Điều, nói vậy năm đó nhất định từng bị cảnh sát điều tra, phỏng chừng trong hồ sơ sẽ có ghi chép về hắn, thế này đi cô đưa tôi đến tổ

án tồn động, tôi tìm hồ sơ nghiên cứu. Mặt khác, cô tìm người điều tra tin tức hiện tại của Mã Văn Đào."

"Được. Chuyện của Mã Văn Đào, tôi tự mình lo liệu, nếu có thể giải quyết trước 'Án bằm thây 1. 18', vậy cũng coi như có một việc để bàn giao." Diệp Hi nói.

Trở lại phân cục, trước khi Hàn Ấn xuống xe, Diệp Hi chợt nhớ tới lời mời của Hứa Tam Bì, hỏi Hàn Ấn có đi hay không.

"Loại tiệc tùng ầm ĩ này làm sao tra án?" Hàn Ấn biết Hứa Tam Bì có dụng ý khác, nhất định là tìm một cơ hội thân cận Diệp Hi, thuận miệng bịa ra lý do, liền cười nói, "Lời mời của người ta là hướng về phía cô, tôi có đi hay không cũng không sao."

Diệp Hi dùng sức hít mũi, cười nói: "Sao tôi ngửi được mùi dấm chua, có người đang ghen sao?"

Diệp Hi nói thế, Hàn Ấn trái lại xấu hổ, qua một chút nói: "Vậy đi thôi, có lẽ người ta là thành tâm muốn giúp chúng ta, nếu không, cũng có thể mượn cơ hội xâm nhập tìm hiểu về gã."

Quyết định đến dự tiệc xong, Diệp Hi và Hàn Ấn hẹn thời gian tối gặp mặt, rồi tự lo chuyện của mình.

Hàn Ấn đi tới tổ án tồn đọng, quả nhiên tìm được ghi chép điều tra về Mã Văn Đào.

Mã Văn Đào, năm đó 28 tuổi, người thành phố Z tỉnh này, khi xảy ra vụ án thì kinh doanh "Phòng sách Văn Đào" số 144 đường Thanh Điểu khu Cổ Lâu. Bởi vì hiệu sách này gần địa điểm lần cuối cùng Duẫn Ái Quân xuất hiện, nên bị tổ chuyên án điều tra tường tận. Mã Văn Đào thừa nhận Duẫn Ái Quân từng đến hiệu sách thuê sách, nhưng phủ nhận việc ngày cô mất tích từng ghé qua. "Phòng sách Văn Đào" là một căn nhà cửa hướng ra đường, tổng cộng hai tầng, một tầng dùng cho kinh doanh, tầng hai là khu vực ở, là

Mã Văn Đào thuê hai năm trước. Cảnh sát sau đó tiến hành thăm dò cả hiệu sách cẩn thận, không phát hiện dấu vết án mạng, vì thế loại trừ Mã Văn Đào khỏi đối tượng tình nghi.

Mặc dù Hàn Ấn không chính thức đề cập qua "Báo cáo đặc tả hung thủ án bằm thây 1. 18', nhưng kỳ thật trong lòng anh đã sớm hình thành một bản. Phần hồ sơ trong tay này ghi chép về Mã Văn Đào vô cùng ngắn gọn, nhưng đã có nhiều chỗ phù hợp với báo cáo trong lòng anh. Thứ nhất, tuổi phù hợp; Thứ hai, quê nằm ở thành thị phía bắc Cổ Giang; Thứ ba, là người quen biết Duẫn Ái Quân; thứ tư, có không gian độc lập; Thứ năm, lần đầu tiếp xúc là địa điểm công tác của hung thủ; Thứ sáu, thời gian làm việc tự kiểm soát. . .Tin tức đan xen đối nghịch, Mã Văn Đào thật sự đáng tình nghi, vả lại tình nghi quan trọng, Hàn Ấn nhịn không được bắt đầu tán thành tính xác thực của lời Hứa Tam Bì làm chứng, tâm trạng cũng rất phấn chấn -- Được rồi, điều đủ mã lực, đồng thời phá được "Án bằm thây 1. 18", không lơi lỏng điều tra "Án bằm thây 1. 4", tranh thủ cùng giải quyết cả hai!

Chương 18: Túc Xá Huyết Tự

6:30 tối, dựa theo thời gian hẹn với Diệp Hi, Hàn Ấn đúng giờ ở nhà khách.

Từ tên tuổi nhà văn mà nói, Hứa Tam Bì e rằng chỉ có thể dùng từ không chút tiếng tăm để hình dung. Đương nhiên, sức hút của một nhà văn, và một quyển sách bán chạy hay không, không hoàn toàn quyết định ở năng lực sáng tác, bạn mở một cuộc họp báo, khoác lác một phen, không gì đáng trách. Nhưng sách còn chưa bán ra sao, lại còn làm tiệc chúc mừng như thật, hơn nữa phân nửa do tâm hư vinh quấy phá. Còn yêu cầu âu phục lễ phục tham dự, lộ rõ đặc tính nhà giàu mới nổi, khiến Hàn Ấn rất phản cảm. Lời tuy là thế, vẫn không thể mất lễ nghi, Hàn Ấn từ trong hành lý lấy ra âu phục, bảo phục vụ viên nhà khách ủi phẳng giúp. Lúc này, anh một thân âu phục vừa vặn màu sẫm, bên trong lót áo sơ mi kiểu màu lam nhạt, trong khí chất lịch sự nho nhã còn thêm phần khoan khoái điển trai.

Đợi khoảng hai phút, ô tô của Diệp Hi dừng trước người Hàn Ấn.

Ngồi vào xe, Hàn Ấn chỉ cảm thấy trước mắt sáng rực. Diệp Hi trang điểm tươi tắn hơn ngày thường, một thân lễ phục tới gối màu bạc, đường cong ngực như ẩn như hiện, vớ da phối với giày cao gót cùng màu với lễ phục. Ung dung xinh đẹp, vóc dáng hoàn mỹ nhìn không sót thứ gì.

Hàn Ấn chưa phát giác ra mình có nhút ngẩn ngơ.

Diệp Hi đưa tay quơ quơ trước mắt Hàn Ấn, quyến rũ ngượng ngùng, cười nói: "Sao, không nhận ra nữa?"

Hàn Ấn lúc này mới cảm thấy mình thất thố, ngượng ngùng thu hồi tầm mắt trên người Diệp Hi, mặt nóng bừng.

Anh thử nghĩ ra vài câu hài hước che giấu quẫn cảnh, nhưng nhất thời

không tìm được lời thích hợp, đành phải khó xử cười hai tiếng.

Cười xong, trong lòng lại hối hận, sợ biểu hiện mê gái của mình khiến Diệp Hi hiểu lầm anh cũng là một gã đàn ông hèn mọn thô tục.

Thấy một câu hỏi của mình khiến Hàn Ấn khó xử như thế, Diệp Hi nhanh trí nói sang chuyện khác, nói:

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Nghiên cứu hồ sơ Mã Văn Đào thế nào rồi?"

"Quả thực có chút đáng nghi, đáng để xâm nhập điều tra thêm. . .Tình hình bên cô thế nào?" Nhắc tới vụ án Hàn Ấn có vẻ tự nhiên hơn, kể lại ghi chép về Mã Văn Đào trong hồ sơ cùng phân tích của mình cho Diệp Hi, sau đó lại hỏi tiến triển phía Diệp Hi.

"Không có thu hoạch gì, vị trí hiệu sách hắn mở năm đó đã tìm được, nhưng khu vực này đã sớm phá dỡ xây nhà mới, những chỗ làm ăn gần hiệu sách cũng đều chuyển sang nơi khác, hướng đi của Mã Văn Đào càng không thể biết được. Tôi đã phái vài người, để họ tranh thủ tìm một ít người lão luyện, xem có thể lấy được tin tức gì không."

"Ừ, thật sự tìm không được, thì chỉ có thể đến quê hắn một chuyến." Hàn Ấn nói.

Trao đổi xong tin tức về Mã Văn Đào, thời gian cũng không còn nhiều lắm, Diệp Hi khởi động ô tô, lái về hướng nhà hàng Đông Hào.

Nhà hàng Đông Hào, là khách sạn năm sao xa hoa nhất thành phố J, trang hoàng phóng khoáng, lộng lẫy. Hàn Ấn và Diệp Hi xuyên qua đại sảnh rộng lớn khí phái, vào thang máy lên sảnh yến tiệc lầu hai.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Tam Bì đang đứng ở cửa sảnh yến tiệc đón khách, mắt thấy Diệp Hi thật sự xuất hiện, hai mắt tỏa sáng, gương mặt to tròn lập tức cười nở hoa, như một cái bánh bao hấp vừa ra lò. Gã bước nhanh

tới đón Diệp Hi, cầm chặt bàn tay mềm mại của Diệp Hi xoa nắn, hai mắt chứa tà khí, tham lam thưởng thức Diệp Hi đủ từ trên xuống dưới. Chờ phát hiện Hàn Ấn phía sau Diệp Hi, trên mặt hiện ra chút ghen tị -- Dù là dung mạo hay trang phục, Hàn Ấn và Diệp Hi nhìn qua quả thực trời sinh một đôi.

Dưới sự hướng dẫn ân cần của Hứa Tam Bì, Hàn Ấn cùng Diệp Hi đi vào sảnh yến tiệc.

Tiệc rượu là hình thức tự phục vụ, lúc này ngồi đầy khách khứa, Diệp Hi hơi đánh giá một chút, đa số vốn là nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh và một vài con em phô trương nổi danh, nhiều người như vậy đến chúc mừng tác giả hạng ba như Hứa Tam Bì, xem ra hắn rất được chú cưng chiều.

Hứa Tam Bì là chủ tiệc, đương nhiên phải trông nom toàn tiệc, dẫn Diệp Hi và Hàn Ấn tới bên bàn ăn xong thì vội vàng rời đi.

Diệp Hi thu hút sự chú ý không cần bàn nữa, luôn luôn có ánh mắt nóng bỏng của đàn ông tiến sang, khiến cho Hàn Ấn bên cạnh cả người không được tự nhiên. Diệp Hi trái lại vẫn duy trì bình tĩnh, thoải mái.

Hứa Tam Bì chạy vội khắp nơi, xuân phong đắc ý, thần thái xán lán, hứa hẹn lúc trước xem ra đã sớm vứt sau đầu.

Hàn Ấn và Diệp Hi vốn chán ghét những nơi thế này, đợi một lúc thì thấy buồn tẻ vô vị, muốn âm thầm rời khỏi đó.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Chưa đi được mấy bước, phía sau truyền tới một giọng nữ gọi tên Diệp Hi.

Diệp Hi xoay người, thấy một người phụ nữ mặc lễ phục tươi tắn, cả người trang sức đẹp đẽ đang gọi cô. Đối diện nhau, người phụ nữ oa to một tiếng, kinh hỉ nói: "Cậu là Diệp Hi đúng không? Bạn cũ, đã mấy năm rồi không gặp."

Diệp Hi đến gần, cũng nhận ra bạn cũ, mừng rỡ nói: "Là San San sao, trùng hợp gặp cậu ở chỗ này, cậu vẫn xinh đẹp như vậy!"

"Nào xinh đẹp được như cậu? Năm đó cậu nổi tiếng hoa hậu giảng đường!" Người phụ nữ mang theo chút hâm mộ than thở, lại thử thăm dò, "Thế nào, chồng thăng chức đến đâu rồi?"

"Tớ còn chưa kết hôn đâu!"

"Cũng là cậu nghĩ thoáng, không giống tớ, sớm lập gia đình sinh con rồi, bây giờ đã là một thiếu phụ lớn tuổi, cũng may coi như gả cho ông chồng tốt. . ." Người phụ nữ nói tên chồng mình, như có như không phất tay, trên ngón áp út một chiếc nhẫn kim cương thật lớn, sáng lấp lánh.

"Cậu thật lợi hại, gả cho kim cương Vương Lão Ngũ. . ."

"Tớ không còn cách nào, tư sắc không đủ, không thừa dịp còn trẻ tuổi mau chóng tìm một nhà khá giả gả vào, sợ rằng khả không được đó! Cậu không giống, cậu xinh đẹp có thừa, càng chín chắn càng quyến rũ, chờ thêm vài năm nữa, người theo đuổi vẫn không thiếu!"

Chồng của cô bạn cũ ở địa phương xem như có chút danh tiếng, Diệp Hi thuận miệng khích lệ đôi câu, cô ta càng đắc ý, lời nói tuy là khích lệ Diệp Hi, kỳ thực mùi chế nhạo càng sâu, nói vậy thời đi học nhất định thường xuyên ghen ghét sự xinh đẹp của Diệp Hi, giờ phút này cuối cùng đã nở mày nở mặt.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Diệp Hi không so đo với cô ta, vẫn bộ dáng tươi cười, nhưng cô bạn cũ dường như còn chưa chế nhạo đủ, ra vẻ hối tiếc tấm tắc hai tiếng nói: "Ôi, tớ nhớ cậu còn hơn tớ một tuổi, năm nay hẳn đã 34 rồi nhỉ? Nhìn so ra còn trẻ hơn tớ, nhưng không lấy được người tốt!"

Sắc mặt Diệp Hi khẽ biến, nụ cười có chút gượng gạo, Hàn Ấn thật sự nhìn không được, đúng lúc đi tới, khoác vai Diệp Hi, nhìn vào mắt Diệp Hi,

thân mật nói: "Em yêu, gặp bạn cũ sao không giới thiệu với anh?"

Diệp Hi hé miệng cười, nhìn lại Hàn Ấn, lộ ra vẻ mặt ngọt ngào: "Đây là bạn trung học của em Lý San San, đây là bạn trai tớ Hàn Ấn."

"Bạn trai cậu thật trẻ tuổi, đẹp trái lắm, các cậu là tình chị em à, Diệp Hi cậu thật được đấy, còn biết chạy theo mốt." Khí thế của cô bạn cũ thoáng cái yếu đi không ít.

Diệp Hi cười cười, tiếp tục thâm tình nhìn Hàn Ấn, bộ dáng yêu thương nồng đậm. Cô bạn cũ mắt thấy mình biến thành bóng đèn, bỗng cảm thấy không thú vị nữa, bĩu môi, tùy tiện tìm một lý do rồi rời đi.

Hàn Ấn vội vàng buông Diệp Hi ra, không ngờ Diệp Hi ngược lại nắm lấy cánh tay anh không buông: "Hì hì, muốn đổi ý à?" Hàn Ấn còn chưa kịp phản ứng, Diệp Hi lại chủ động rút cánh tay ra, trêu chọc cười nói, "Ôi chao, tiểu nam sinh, đỏ mặt rồi, haha!"

Hàn Ấn cũng là người 30 tuổi, làm thế nào trong mắt Diệp Hi lại thành tiểu nam sinh, anh ấm ức muốn giải thích đôi câu, Hứa Tam Bì không biết từ đâu đột ngột nhảy ra.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Người tới đông lắm, tôi đều phải chào hỏi vài câu, chậm trễ Diệp cảnh quan rồi, thật sự xin lỗi nha! Thế nào, bữa tiệc cũng không tệ lắm đúng không?" Hứa Tam Bì một thân mùi rượu, khi nói chuyện cứ nhìn chòng chọc Diệp Hi, dường như Hàn Ấn không tồn tại.

"Tiệc rượu có hay không không liên quan đến tôi, tôi là vì 'người' mà tới." Diệp Hi hé miệng, nụ cười có chút mập mờ.

Hứa Tam Bì tưởng rằng "người" Diệp Hi nói là gã, ức chế không được vẻ mặt hưng phấn, nói: "Diệp cảnh quan đã nói những lời này, những người khác không quan trọng nữa, vì bắt đầu từ bây giờ, trong mắt tôi sảnh tiệc này cũng chỉ có một vị khách quý là cô thôi."

Diệp Hi cong khóe miệng, cười khẩy nói: "Anh quá nâng đỡ rồi, song dường như anh có chút hiểu lầm, tôi nói người là người lúc trước anh từng hứa giới thiệu gặp mặt."

Lời này của Diệp Hi, giống như một chậu nước đá tưới lên đầu Hứa Tam Bì, vẻ mặt kích động nháy mắt đình trệ, miễn cưỡng nói: "Ối, việc này, việc này, tôi không quên, hai vị đến đây, tôi giúp hai người giới thiệu." Dứt lời đảo tròng mắt, giảo hoạt cười nói, "Nhưng mà sau khi giới thiệu, cô phải nhảy với tôi một điệu."

"Gặp người rồi hãy nói."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Diệp Hi chẳng ừ hử gì, Hứa Tam Bì liền biết điều dẫn đường phía trước, hai người theo sát phía sau.

Từ sườn đông sảnh tiệc đi tới sườn tây, mắt thấy hai nam hai nữ nâng ly rượu tụ tập cùng nhau thân thiết nói chuyện, Hứa Tam Bì đưa hai người qua đó, giới thiệu với nhau.

Đây là hai đôi vợ chồng. Người đàn ông vóc dáng không cao hơi hói đầu, cằm để một dúm râu dê tên Tôn Kiếm, là một CEO của công ty xuất bản sách, bên cạnh là vợ hắn, làm việc ngành thuế vụ; Người đàn ông còn lại tên Mưu Phàm, là tác giả nổi tiếng, vợ bên cạnh từng là nhà dự án sách báo vô cùng nổi tiếng, trước mắt đang trong trạng thái bán ẩn dật, trong một năm phần lớn thời gian đều sống tại Singapore, chăm sóc con gái học bên đó, lần này đặc biệt chạy về chúc mừng sách mới của Hứa Tam Bì ra mắt.

Tôn Kiếm và Mưu Phàm đều quen Hứa Tam Bì thời học ở đại học Cố Đô, hai người khi ấy cũng thuê khu nhà trệt đường Thanh Điểu, dựa vào bày bán sách trên phố mưu sinh, hai người cũng đều là người yêu thích văn học. . .Người tên Mưu Phàm này, Hàn Ấn sớm có nghe nói, chỉ hai năm hắn đã sáng tác một loạt bộ sách bán rất chạy, cũng coi như một nhà văn bán sách chạy, không ngờ tới hôm nay lại được nhìn thấy người thật, Hàn Ấn không

nhịn được cẩn thận đánh giá.

Mưu Phàm thân cao hơn 1m80, vóc dáng thon gầy, nhưng rất cường tráng, khuôn mặt gầy guộc, góc cạnh rõ ràng, để tóc dài, sau tới vai, trước tới chân mày, phối hợp với râu lởm chởm ở cằm, trong thô quánh mang theo ưu nhã, cả người tản ra khí tức đàn ông thành thục mãnh liệt.

Loại nơi chốn và bầu không khí này thật sự không tiện quấy rầy người ta, Hàn Ấn và Diệp Hi chào hỏi làm quen một chút, lại hàn huyên vài câu đơn giản, sau đó ghi nhớ số điện thoại và địa chỉ Tôn Kiếm và Mưu Phàm rồi lễ phép rời đi.

Sau khi gặp mặt Tôn Kiếm và Mưu Phàm không lâu, ngọn đèn sảnh tiệc tối xuống, điệu Valse lãng mạn tao nhã theo đó vang lên, Hứa Tam Bì đang muốn mời Diệp Hi, lại phát hiện Diệp Hi và Hàn Ấn đã ở trong sàn nhảy bắt đầu khiêu vũ, hơn nữa vẻ mặt hai người thật thân mật, tức giận đến dậm chân.

Một khúc nhạc kết thúc, Hàn Ấn và Diệp Hi buông nhau ra, đột nhiên cảm giác điện thoại di động run lên. Anh lấy điện thoại di động ra, nhấn xuống nút nghe, trong ống nghe lại truyền ra thanh âm phảng phất như tới từ địa ngục kia:

"Giúp tôi! Hãy giúp tôi! Xin anh giúp tôi. . ."

"Muốn tôi giúp cô thế nào? Cô rốt cuộc là ai? Không biết cô là ai, làm sao tôi giúp cô?"

"Tôi là ai? Tôi là ai? Tôi cũng muốn biết tôi là ai."

"Vậy được rồi, nếu như vậy, nói cho tôi biết cô ở đâu, tôi tới tìm cô."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Tôi ở đâu? Tôi hình như ở trên giường của ký túc xá. . ."

Thấy Hàn Ấn kinh ngạc đưa điện thoại lên, Diệp Hi cảm thấy khác thường, khẩn trương hỏi: "Lại là cú điện thoại quấy rối kia?"

Hàn Ấn gật đầu, cau hai hàng lông mày: "Cô ta nói cô ta đang ở trên giường của ký túc xá."

"Trên giường của ký túc xá?" Diệp Hi suy nghĩ một chút, chợt nghĩ ra, "Ký túc xá cô ta nói có thể là ký túc xá của Duẫn Ái Quân không?"

"Đại học Cố Đô, tòa nhà ký túc xá số 4, phòng 304." Hàn Ấn giật mình, "Đi, đi xem sẽ biết!"

Diệp Hi và Hàn Ấn nhanh chóng rời khỏi khách sạn, khởi động ô tô, phóng vút đi.

Hơn nửa giờ sau, hai người chạy tới khu ký túc xá đại học Cố Đô, thương lượng đơn giản với bảo vệ trực ban vài câu, dưới sự hướng dẫn của bảo vệ đi đến trước tòa nhà ký túc xá số 4.

Tòa nhà đen nghịt, không có tiếng động nào, lộ ra sự âm trầm khiếp người.

Hàn Ấn đưa tay cầm nắm cửa ký túc xá muốn kéo ra, khuôn mặt hai bảo vệ bỗng nhiên sợ hãi, rụt rè nhấn mạnh khoảng 10 phút trước, họ từng dò xét gần khu ký túc xá, không phát hiện bất cứ chuyện gì khác thường. Hàn Ấn biết bảo vệ không muốn tiến vào, liền mượn đèn pin của hai người, đuổi họ đi.

Trước khi tiến vào tòa nhà, Hàn Ấn quan tâm cởi âu phục khoác lên người Diệp Hi, Diệp Hi nhẹ nhàng cầm mu bàn tay anh, ánh mắt thật ấm áp.

Mở cửa, bước lên cầu thang, hai người tới cửa phòng 304. Cánh cửa đang mở, bên trong không một bóng người.

Dùng đèn pin chiếu bên trong một phen, không nhìn ra khác thường. Hai người phân tích có lẽ vài phút trước bảo vệ dò xét, kinh động đến "Nhân vật

mục tiêu", "nhân vật mục tiêu" đã trốn mất rồi, vì vậy hai người liền cẩn thận tìm kiếm trong cả tòa nhà.

Tìm kiếm cũng không có kết quả, hai người trở về phòng 304.

Diệp Hi lơ đãng đưa đèn pin chiếu về phía cửa sổ, theo đó phát ra một tiếng kinh thán: "Thầy Hàn, anh xem, trên cửa sổ là cái gì?"

Theo chùm sáng đèn pin trong tay Diệp Hi, Hàn Ấn nhìn thấy trên cửa sổ thủy tin in ba chữ to đỏ tươi -- "Duẫn Ái Quân" !

Hít ngược một hơi lạnh, Hàn Ấn đi tới trước cửa sổ, kề sát vào chữ đỏ. Chữ viết còn chưa khô, xác nhận vừa mới viết xuống, ngửi ngửi, tanh tanh, hình như là máu.

"Hình như là máu!" Hàn Ấn nói với Diệp Hi bên cạnh.

Diệp Hi lấy di động ra bấm số, nói: "Để pháp y sang lấy chứng cứ xét nghiệm một chút là rõ."

20 phút sau, xuất hiện ở cửa ký túc xá chính là pháp y đặc biệt Cố Phi Phi.

Diệp Hi có chút bất ngờ, nói: "Sao cô tự mình đến? Hơn nửa đêm rồi để pháp y trực ban đến một chuyến là được!"

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Tôi từng dặn dò với họ, phàm là chứng cứ pháp y có liên quan đến 'Án bằm thây 1. 4', tôi đều phải tự mình xử lý." Cố Phi Phi cũng không cảm kích, lạnh mặt đi vào trong, đánh giá người Hàn Ấn và Diệp Hi vài lần, nhếch nhếch khóe miệng, hiện lên một nụ cười lạnh không dễ phát hiện.

Nhưng vẫn bị Diệp Hi nhận ra, nhìn trang phục cô lẫn Hàn Ấn, không nhịn được vạn phần khó xử, muốn mở miệng giải thích, nhưng Cố Phi Phi giống như không hề hứng thú, đi thẳng đến bên cửa sổ.

Cố Phi Phi từ hộp dụng cụ lấy ra một cây bông gòn, chấm lên chữ đỏ, sau đó lại từ hộp dụng cụ lấy ra một bình nhựa dán nhãn "Thuốc thử Phenolphthalein", vặn mở nắp nhỏ một giọt lên cây bông gòn, bông gòn trắng nháy mắt biến thành màu hồng nhạt.

"Đúng là máu." Cố Phi Phi khẳng định suy đoán trước đó của Hàn Ấn.

"Là của người sao?" Diệp Hi hỏi.

Cố Phi Phi không để ý tới Diệp Hi, vẫn tiếp tục động tác trong tay. Cô ta một lần nữa lấy ra một cây bông gòn, lại chấm chấm chữ đỏ, từ hộp dụng cụ lấy ra một chai thuốc thử huyết thanh, mở nắp, vói cây bông gòn chấm máu vào trong bình khuấy lên, đóng nắp, dùng sức lắc vài cái. Trong hộp dụng cụ tìm kiếm một phen, trong tay Cố Phi Phi lại xuất hiện một dụng cụ kiểm tra bề ngoài giống que thử thai, cô hòa thuốc thử vào mẫu máu, nhỏ vào trong một lỗ nhỏ ở đầu công cụ kiểm tra, trên giấy thử trung gian liền hiện ra hai đường vạch màu đỏ.

"Kiểm nghiệm huyết thanh dương tính, là máu người."

Cố Phi Phi vừa nói chuyện, vừa lấy ra một phần mẫu máu, cất vào trong ống trữ chuyên dụng, để chuẩn bị sử dụng kiểm tra DNA.

Là máu người? Hẳn là của cô gái đã gọi điện cho Hàn Ấn, nhưng cô gái kia rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ thực sự sẽ là. . .Hàn Ấn và Diệp Hi im lặng đối mặt, hai hàng mày cau chặt, trên mặt đều mang vài phần do dự bất định, dường như họ không hẹn mà cùng ý thức được gì đó.

"Máu này có thể là của Duẫn Ái Quân không? Chẳng lẽ bị hại năm đó là người khác?" Diệp Hi không nhịn được bật thốt thành lời.

"Loại khả năng này quả thật tồn tại! Tôi vẫn không hiểu được, vì sao năm đó không lấy mẫu của cha Duẫn Ái Quân so sánh? Cho dù không có điều kiện tiến hành kiểm tra DNA, ít nhất cũng phải phối nhóm máu chứ!" Tiếp

lời chính là Cố Phi Phi.

Diệp Hi nhìn Hàn Ấn, muốn anh đưa ý kiến.

Hàn Ấn suy tư một chút, cẩn thận nói: "Xem ra đúng là vẫn phải đến quê Duẫn Ái Quân một chuyến, lấy mẫu DNA của cha mẹ cô ấy chứng thật xem."

"Bây giờ tôi lập tức quay về phòng pháp y dặn dò, để họ xử lý mẫu này, ngày mai tôi và anh cùng đi một chuyến đến quê Duẫn Ái Quân." Cố Phi Phi chủ động yêu cầu đi cùng Hàn Ấn trước.

Nếu Cố Phi Phi chủ động yêu cầu, Diệp Hi nhân tiện nói: "Tốt lắm, vừa vặn tôi còn có một đống chuyện phải giải quyết, hai người đi phải hết sức cẩn thận."

"Dư Mỹ Phân và Mã Văn Đào đều phải kiểm tra chặt chẽ, có đầu mối báo cho tôi biết ngay." Hàn Ấn dặn dò Diệp Hi.

Diệp Hi gật đầu nói: "Đã biết, anh yên tâm."

Quyển Thứ 4 - Sát Nhân Ma Chú

Đây là biện pháp duy nhất khiến họ thuộc về tôi, thân xác của họ đã chết, nhưng tinh thần đã mãi lưu lại trên thân tôi! ---- Edmund Kemper

Chương 19: Xác Nữ Không Đầu

Làm việc cả đêm, Cố Phi Phi không thấy mệt mỏi, khi gặp lại Hàn Ấn ở bãi đổ xe phân cục, cô mặc quần thường màu vàng nhạt, phối với áo sơ mi denim màu lam, áo gió màu trắng, một thân trang phục thoải mái, ngược lại có vẻ ấm áp hơn bình thường rất nhiều.

Sau khi lên xe, Hàn Ấn vốn định nói đùa vài câu về việc cô mặc trang phục tươi mát thế này, nhưng nghĩ lại, vẫn đừng tự rước phiền toái, Cố Phi Phi này hỉ nộ vô thường, nói không chừng chọc cô ta xù lông, lại khiến mình khó xử. Chẳng ngờ, ô tô lái chưa lâu, Cố Phi Phi lại mở lời chọc anh trước.

"Thầy Hàn, anh và Diệp đội đêm qua mặc trang phục đó là muốn chuẩn bị bỏ trốn cùng nhau sao?"

"Haha, bỏ trốn? Tôi đúng là nghĩ vậy đó! Đáng tiếc là vì phá án. . ." Hàn Ấn ha ha hai tiếng, kể lại đại khái chuyện điều tra Hứa Tam Bì đêm qua.

"Vậy không xảy ra chuyện gì khác nữa?" Môi hồng của Cố Phi Phi khẽ nhếch, lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Cố Phi Phi luôn lạnh lùng với người, thình lình cười như vậy, tuy có chút mùi vị mỉa mai, nhưng đủ khiến cho Hàn Ấn có cảm giác ánh mặt trời xán lạn.

"Không có xảy ra cái gì chứ! Cô nghĩ sẽ xảy ra gì khác?" Hàn Ấn cười xấu xa, cố ý muốn đùa Cố Phi Phi.

Cố Phi Phi liếc xéo Hàn Ấn một cái, lại trở về khuôn mặt nghiêm túc, nhưng giọng điệu vẫn đùa giỡn, trách nói:

"Không nói thì thôi."

"Thật không có gì mà." Hàn Ấn giải thích một câu, lo cô ấy vẫn không buông tha, vội vàng chuyển chủ đề tới vụ án, "Lấy xong mẫu DNA, nhanh nhất phải mất bao lâu có thể thấy kết quả?"

"Với thiết bị trước mắt, ít nhất phải hai ngày." Cố Phi Phi thuận thế hỏi, "Anh nghĩ bị hại năm đó thực sự là người khác sao?"

"Việc này không chắc lắm." Hàn Ấn lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Về trực giác của tôi, cú điện thoại quấy rối, còn có chữ máu để lại ở ký túc xá kia, thật sự khiến tôi rất khó giải thích. Nếu chứng minh bị hại năm đó là Duẫn Ái Quân, vậy trước mắt là ai đang giả thần giả quỷ? Là Dư Mỹ Phân sao? Nếu không phải cô ta thì còn ai vào đây?"

Cố Phi Phi chần chừ một lát, nói, "Anh có nghĩ tới một loại khả năng này không?"

"Là gì? Nói nghe xem." Hàn Ấn quay đầu nhìn chăm chú Cố Phi Phi.

"Có lẽ là vì. . ." Cố Phi Phi dừng một chút, đưa tay vuốt tóc, tránh ánh mắt Hàn Ấn, chuyển mặt hướng ngoài cửa sổ, "Quên đi, chờ tôi cân nhắc kỹ sẽ nói với anh."

Cố Phi Phi nói đến phân nửa lại rút về, khiến Hàn Ấn rất buồn bực, song nếu bây giờ cô ấy không muốn nói, anh cũng không tiện miễn cưỡng.

Thành phố Q, nằm ở phía trung tỉnh S, cách thành phố J hơn ba giờ đường xe. Tiến vào khu vực thành phố còn phải lái hơn bốn mươi phút, mới có thể đến được chỗ nhà Duẫn Ái Quân ở thôn Cao Trầm trấn Tiền Diêm giáp bắc thành phố.

Dọc đường đi xem như thuận lợi, khi Hàn Ấn lái xe vào thôn là vừa đến giữa trưa.

Thôn không lớn, rất yên tĩnh, vì là giờ cơm trưa, trên mặt đường người đi bộ lác đác. Chính giữa thôn là một nhánh sông, nước sông phiếm xanh, có ngan vịt đang nhàn nhã bơi. Nhà cửa thôn dân phần lớn xây hai bên sông,

ngói xanh gạch xám, phân bố dày đặc lộn xộn.

Nối liền hai bờ sông chính là một cây cầu gỗ, chỉ chứa được một chiếc xe thông qua. Qua cầu không xa, gặp một thôn dân, qua sự chỉ dẫn của anh ta, rất nhanh đã tìm được nhà Duẫn Ái Quân.

Nhà Duẫn Ái Quân cách bờ sông không xa, cửa sân mở rộng, trong sân rất sạch sẽ, thu dọn gọn gàng ngăn nắp, chính giữa có một cây táo thô to, cành lá xum xuê, sinh trưởng đã có chút lâu năm.

Thấy có người nhìn quanh ngoài sân, một ông già từ trong nhà đi ra.

Ông cụ vóc dáng không cao, đầu đầy tóc bạc, ánh mắt ôn hòa, thoạt nhìn là một cụ già hiền lành. Hàn Ấn đoán đây là cha của Duẫn Ái Quân -- Duẫn Đức Hưng.

Quả nhiên chính là Duẫn Đức Hưng. Giới thiệu thân phận lẫn nhau, khách sáo vài câu, ông cụ dẫn Hàn Ấn và Cố Phi Phi vào trong nhà.

Nhà là dạng nhà quang gánh, chính giữa phòng là bếp thêm nhà ăn, chia đồ đạc ra hai chái nhà. Thoạt nhìn gia đình vừa ăn cơm xong, một cụ bà một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đang dọn dẹp chén đũa trên bàn ăn.

Ông cụ nói, người cao tuổi là vợ ông, người trẻ tuổi là con gái thứ hai của ông, nhỏ hơn Duẫn Ái Quân một tuổi, đã gả lên thành phố, hôm nay rảnh rỗi về thăm hai ông bà.

Sau khi ngồi xuống, nói vài câu nhàn thoại, Hàn Ấn ậm ờ đưa ra đề nghị lấy mẫu DNA của hai ông bà, nhưng chưa nói rõ ràng nguyên nhân. Anh thật sự không biết nên giải thích thế nào với hai ông bà. Mấy chục năm đã qua đi, đau đớn mất con mặc dù không thể nào hoàn toàn khép lại, nhưng cũng đã từng chút mà nhạt phai. Hàn Ấn không muốn vì chuyến đi này mà mang đến hy vọng vô cớ cho gia đình này, sợ đảo lộn cuộc sống vốn đã có chút yên bình của người ta. Cũng may hai ông bà cũng không hỏi nhiều, phối hợp hoàn thành thu gom mẫu. Tiếp theo, bà cụ đi nấu nước pha trà, ông cụ và cô

con gái ngồi nói chuyện cùng Hàn Ấn và Cố Phi Phi.

Chủ đề tự nhiên chính là xoay quanh Duẫn Ái Quân.

Ông cụ nói rất ít, về cơ bản là hỏi một câu nói một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm góc bàn, trên mặt luôn hàm chứa nụ cười ôn hòa. Cô con gái bên cạnh nhắc về chị mình, nước mắt không ngừng lã chã rơi. Cô ta khẩn cầu Hàn Ấn và Cố Phi Phi nhất định phải trả lại sự trong sạch cho chị mình, nhiều năm như vậy, một vài đồn đại trên truyền thông và internet, hình dung chị cô thành một cô gái lẳng lơ, phóng đãng quen nhiều bạn trai cùng lúc, làm cho đứa em gái là cô đây rất phẫn nộ. Chị cô kỳ thật là một người đặc biệt điềm đạm ít nói, đặc biệt thiện lương, đặc biệt hiểu chuyện, cô em nói có chết cô cũng không tin chị mình lại giao du cùng côn đồ lưu manh. Khi đến trường, cô thấp hơn chị mình một năm, hai chị em luôn cùng đi đi về về, chị mình chưa bao giờ bắt chuyện với người lạ, lại còn thường xuyên dặn dò cô phải chú ý an toàn. . .Hàn Ấn khá quan tâm chính là sau khi Duẫn Ái Quân bị hại, có chuyện gì đặc biệt dị thường xoay quanh gia đình này không, nhất là gần đây.

Ông cụ suy nghĩ một chút, nói: "Gần đây thì không có, ba bốn năm trước từng có một người đàn ông tự xưng là phóng viên ghé qua nhà. Mang theo rất nhiều lễ vật, đều rất đắt tiền, còn muốn để lại chút tiền, tôi không nhận. Cậu ta cũng không hỏi gì, chỉ tùy ý tâm sự, nhìn ngó khắp phòng, muốn xem ảnh của Ái Quân rồi đi."

"Dáng vẻ đại khái của anh ta thế nào?" Hàn Ấn hy vọng ông cụ có thể miêu tả dáng vẻ của người tự xưng là phóng viên kia.

Ông cụ lắc đầu: "Đã lâu quá rồi, nhớ không rõ nữa, chỉ nhớ hình như có dáng vẻ hơn bốn mươi tuổi."

"Còn gì khác không?" Hàn Ấn hỏi.

Ông cụ chần chừ chốc lát, có vẻ hơi do dự, vừa vặn bà cụ pha trà xong bưng lên. Hai ông bà liếc nhìn nhau, bà cụ khẽ gật đầu, ông cụ lại do dự một

chút, mới thở dài nói: "Còn có một việc, rất mơ hồ, nói ra có thể các cậu không tin. Năm đó cảnh sát các cậu để lại chút bản mẫu rồi hỏa táng Ái Quân, tôi mang hủ tro cốt về, ở nghĩa trang sau núi lập một cái mộ cho con bé. Có một buổi tối ăn cơm xong, tôi và bà ấy không có việc gì, liền đi bộ đến mộ muốn trò chuyện với con. Lúc ấy trời vừa sẩm tối, còn có chút ánh sát, cách rất xa hai chúng tôi liền nhìn thấy trước mộ con bé dường như có người đang đứng. Cô ta đưa lưng về phía hai chúng tôi, vóc dáng, đầu, kiểu tóc, ăn mặc, đều đặc biệt giống Ái Quân. Tôi khi ấy vừa chạy vừa gọi tên Ái Quân, bà ấy ở phía sau không cẩn thận trượt chân ngã một cái, tôi xoay người lại đỡ bà ấy, đến khi quay đầu thì người đã biến mất. Tôi cho rằng mình hoa mắt, nhưng vợ tôi nói bà ấy cũng thấy rất chân thật. Hai chúng tôi trở về cả đêm không ngủ được, làm thế nào cũng nghĩ không ra. . ."

"Đó là chuyện khi nào?" Hàn Ấn hỏi.

Ông cụ nói: "Tôi nhớ rất rõ, tháng 8 năm ngoái."

"Vậy sau này thì sao?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Không có nữa, chỉ nhìn thấy một lần duy nhất đó." Ông cụ trả lời.

"Hai vị cảnh quan, hai người nói xem có khả năng chị còn sống không?" Cô em gái chen vào hỏi.

Hàn Ấn sao có thể nói cho cô ta chuyến đi này của họ là để chứng minh việc đó, liền trả lời lấy lệ: "Loại chuyện này không thể suy đoán lung tung, các vị phải tin tưởng cảnh sát chúng tôi, có tin tức nhất định sẽ thông báo cho các vị đầu tiên."

Nói xong, Hàn Ấn và Cố Phi Phi đứng dậy cáo từ.

Nghĩ hai vị cảnh quan ngàn dặm xa xôi vì chuyện con gái nhà mình, ngay cả ly nước cũng chưa uống xong đã đi, gia đình Duẫn cảm thấy áy náy, liền cực lực giữ hai người lại ăn xong cơm tối rồi đi. Hàn Ấn và Cố Phi Phi vừa cảm tạ ý tốt của gia đình, vừa cố ý từ chối, đang khách sáo với nhau, trong

thôn đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh sát chói tai, ngay sau đó trước sân nhà Duẫn chạy qua một đội cảnh sát, sắc mặt Duẫn Đức Hưng căng thẳng, nói với vợ mình: "Không phải con nhà cô giáo Triệu cũng xảy ra chuyện rồi chứ?"

"Không biết nữa, nhìn tình thế như vậy phỏng chừng đã phát hiện đứa bé kia ở gần đây rồi." Mẹ Duẫn Ái Quân vẻ mặt hoảng sợ nói, nói xong có lẽ ý thức được mình nói quá nhiều, vội che giấu quay đầu nói với con, "Con út này, không có việc gì thì con thu dọn quay về thành phố đi, gần đây cũng đừng trở về nữa, mẹ và ba con rất tốt không cần con lo lắng."

"Dạ, con biết rồi." Em gái Duẫn Ái Quân vẻ mặt hoảng sợ nói.

Thấy bộ dáng khẩn trương của cả nhà, nói chuyện lại úp mở giấu giếm, Hàn Ấn và Cố Phi Phi không khỏi hiếu kỳ, Hàn Ấn hỏi: "Mọi người làm sao vậy? Thôn mọi người xảy ra chuyện gì sao?"

"Đúng là đã xảy ra chuyện, hơn nữa là chuyện lớn!" Duẫn Đức Hưng dùng sức gật đầu nói.

Duẫn Đức Hưng còn chưa dứt lời, bà vợ bên cạnh đã đưa tay chọt ông ấy, trách nói: "Đừng nói lung tung."

"Tôi nói lung tung chỗ nào, người ta cũng là cảnh sát, nói ra sợ gì?" Duẫn Đức Hưng trừng mắt với vợ tức giận nói, sau đó dịu giọng giải thích với Hàn Ấn và Cố Phi Phi, "Các cậu đừng trách bà ấy, là trong trấn và trong thôn không cho truyền ra ngoài."

Nghe giọng điệu của Duẫn Đức Hưng, Hàn Ấn ý thức được thôn này thực sự đã xảy ra tai vạ lớn rồi, không tự chủ được lại ngồi về ghế, Cố Phi Phi bên cạnh cũng ngồi xuống theo.

Duẫn Đức Hưng nói tiếp: "Bắt đầu từ tháng trước, đầu tiên là cô hai nhà Lão Lý sau khi từ trấn làm việc về chẳng biết sao lại mất tích, cách sáng sớm hôm sau có người ở bên cây cầu gỗ phát hiện một bao bố, vừa mở ra nhìn là

một cái xác không đầu. Cụ thể tôi cũng không nói rõ được, nghe nói thi thể bị cắt lộn xộn cả, về sau thông qua quần áo nhận ra được là cô hai nhà Lão Lý. Một tuần sau việc này, cô lớn nhà Lão Trương lại không thấy đâu, cũng là sau khi từ trấn làm việc về thì mất tích. Giữa trưa hôm sau cũng chứa trong một bao tải to, bị ném ở cửa hội đồng ủy ban thôn. Nghe nói cũng bị cắt thành rất nhiều khối, đầu không thấy đâu. Còn có hôm qua, con gái của cô giáo Triệu dạy tiểu học trong thôn sau giờ làm việc thì không thấy bóng dáng, phỏng chừng lúc này thi thể mới tìm được."

"Việc này ầm ĩ rất lớn, trong thành phố cũng có người đến, thôn đặc biệt dặn dò thôn dân không cho truyền bậy ra ngoài, nói trong trấn hạ lệnh, sợ ảnh hưởng tới hình tượng của thôn này." Vợ Duẫn Đức Hưng không nhịn được nói chen vào.

"Đám cán bộ này, chỉ sợ xảy ra chuyện ảnh hưởng tới mũ ô sa của họ." Duẫn Đức Hưng tức giận nói, "Càng bưng bít, lời đồn trong thôn càng nhiều. Tôi nói với các cậu, bây giờ lời đồn gì cũng có, có nói tác phong hai cô gái này không tốt, làm bé của cấp lãnh đạo, lãnh đạo chơi đùa họ xong thì tìm người diệt khẩu, còn nói hai người này đều công tác ở trấn, có chút quyền lực, chắc chắn phương diện kinh tế không sạch sẽ, phỏng chừng là bị người ta trả thù; Càng quá đáng hơn là đồn xong lại kéo đến Ái Quân nhà tôi. Hai cô gái kia sinh cùng năm với Ái Quân, năm họ sinh trong thôn xảy ra một trận lũ lụt, miếu Long Vương bên bờ bị sụp, vì vậy bây giờ có người mượn chuyện này phát huy, nói năm ấy không tốt, đầu tiên là Ái Quân bị giết, bây giờ lại là hai cô gái này, nói không chừng người sinh năm ấy đều không có kết cục tốt. . ."

"Đây chẳng phải là nói bậy sao?" Cố Phi Phi nhịn không được nói chen vào.

"Đúng thế, nói nhảm nhí, thật sự là quá đáng!" Duẫn Đức Hưng phụ họa nói.

Xem ra tình hình Duẫn Đức Hưng biết rất có hạn, tình huống cụ thể cũng chưa hẳn có liên quan đến Duẫn Ái Quân, ba cô gái sinh cùng năm lần lượt

bị bằm thây, mặc dù thời gian cách rất lâu, nhưng nói không chừng thật sự có tồn tại liên hệ nào đó. Hàn Ấn cảm thấy cần phải gặp cảnh sát địa phương, hiểu rõ tường tận tình tiết vụ án, xem có thể tìm được cửa đột phá hay không.

Chương 20: Biến Ảo Khôn Lường

Ra khỏi tiểu viện nhà Duẫn, cách đó không xa bên bờ sông đã kéo dây cảnh giới, hai cảnh viên mặc đồ bơi đang kéo một bao tải to từ giữa sông lên bờ. Bên bờ một đám cảnh viên lập tức nghênh đón tiếp nhận bao bố đặt trên mặt đất, một cảnh sát dáng trung niên, nhìn cảnh hàm chắc hẳn là sở trưởng sở cảnh sát địa phương, ông ta mở dây buộc miệng túi, đẩy ra một khe hở. Hai người dáng vẻ lãnh đạo tiến lên xem xét, gật đầu với nhau, ra hiệu cho sở trưởng một lần nữa buộc chặt lại miệng bao, chuyển lên xe cảnh sát.

Một phần cảnh viên lưu lại bảo vệ hiện trường chờ đội kỹ thuật khảo sát, các cảnh viên còn lại chuyển bao bố rời đi, quần chúng vây xem chỉ chỉ trỏ trỏ ầm ĩ một hồi. Thình lình, một bác gái thoạt nhìn cũng gần sáu mươi tuổi trong đám người phát ra một tiếng "á" hét thảm, té xỉu trên đất. Người thanh niên tầm vóc tráng kiện bên cạnh vội vàng hạ thấp người nâng bác lên, trong miệng anh ta nghẹn ngào gọi mẹ, đôi mắt bàng hoàng nhìn chằm chằm bao bố trong tay cảnh viên, có vẻ không biết làm sao. Sở trưởng sở cảnh sát không đành lòng, đến bên hai mẹ con, an ủi nói: "Tiểu Lượng cậu đưa mẹ cậu về nhà trước, còn chưa chắc là chị cậu, có thông tin tôi sẽ thông báo hai người."

"Ông nhất định phải báo cho chúng tôi biết đầu tiên đấy!" Bác gái cố bình tĩnh lại, nghẹn ngào nói.

Sở trưởng sở cảnh sát vẻ mặt đau lòng vỗ cánh tay bác gái: "Yên tâm đi cô giáo Triệu, trong lòng tôi đều hiểu cả.

Sở trưởng sở cảnh sát khuyên hai mẹ con cô giáo Triệu về, lúc xoay người bị Hàn Ấn và Cố Phi chặn đứng, nghe nói hai người đến từ cảnh sát thị cục thành phố J, sở trưởng cực kỳ mừng rỡ, nói vừa vặn họ bên này còn đang muốn phái người đến thành phố J trao đổi về vụ án đây!

Sở trưởng tự giới thiệu họ Ngô, rồi kéo Hàn Ấn và Cố Phi Phi vượt qua người phía trước, giới thiệu họ cho hai người bộ dáng lãnh đạo ban nãy. Họ một người là Vu Ba phó cục công an thành phố Q, một người là đội trưởng đội hình cảnh thành phố Phòng Đại Vĩ, là tổ phó tổ trưởng "Tổ chuyên án chuỗi án mạng thôn Cao Trầm".

Nạn nhân của vụ án đầu tiên tên Lý Lam, công tác ở cục lâm nghiệp chính phủ của trấn, nạn nhân thứ hai tên Trương Đan, công tác ở sở quản lý điện của trấn, hai người đều kết hôn với thanh niên thôn này, sống cùng cha mẹ chồng. Một người khác, là con gái mất tích của cô giáo Triệu, làm hiệu trưởng vườn trẻ của trấn, cùng chồng ở tại trung tâm trấn. Công việc ba người biểu hiện tốt đẹp, không có quan hệ nam nữ bất bình thường, gần đây cũng không kết oán với người khác. Hiểu rõ tình hình ba người này, tổ chuyên án phát hiện họ là những người sinh cùng năm với Duẫn Ái Quân, hơn nữa là bạn học cùng lớp tiểu học, quan hệ với nhau cũng cực kỳ tốt, liên tưởng đến Duẫn Ái Quân nhiều năm trước cũng là bị bằm thây thê thảm, hơn nữa hung thủ sát hại Duẫn Ái Quân đầu năm nay lại hư hư thực thực gây án lần nữa ở thành phố J, cho nên tổ chuyên án bên này liền lo lắng, giữa hai bên có thể có liên hệ gì hay không?

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Điều này cũng chính là việc Hàn Ấn giờ phút này muốn làm rõ. Anh lập tức phản hồi lại tình hình cho Diệp Hi, Diệp Hi xin chỉ thị của lãnh đạo trong cục, tỏ vẻ đồng ý Hàn Ấn tạm thời ở lại thôn Cao Trầm, nếu xác định hai vụ án có liên quan, phía thành phố J sẽ lập tức phái thêm người cùng phía thành phố Q liên hợp phá án. Diệp Hi còn nói để Hàn Ấn yên tâm, phía thành phố J sẽ dựa theo bố trí lúc trước tiến hành điều tra, có tin tức sẽ trao đổi với anh đầu tiên. Như vậy, Hàn Ấn liền ở lại thôn Cao Trầm, mà Cố Phi Phi thì một mình lái xe về, nắm chắc thời gian kiểm tra DNA.

Tới tối, kết quả khám nghiệm tử thi được công bố. Trừ chứng cứ trên DNA cần thêm thời gian, chứng cứ còn lại đều cho thấy xác nữ trong bao bố vớt ra từ dưới sông, chính là Lưu Tiểu Nga con gái của cô giáo Triệu. Từ vết

bóp ở cổ thi thể và tình hình tổn thương nội tạng, giống với hai vụ án trước, cô ta cũng bị bóp cổ chết. Đầu ba nạn nhân đều bị cắt từ cổ họng trở lên, cơ thể trần trụi bị cắt ở ngang eo thành hai nửa, có dấu hiệu xâm phạm tình dục mạnh mẽ. Tổng hợp tình hình âm đạo xé rách, xuất huyết, cùng tình hình tổn thương những bộ vị còn lại của thân thể phán đoán, là chết rồi cưỡng xác. Da thịt phần đùi Lưu Tiểu Nga có thiếu mất, tài vật ba người mang theo không bị động tới, đầu đến nay chưa tìm được. Bởi vì hung thủ bảo hộ thích hợp, ngoại trừ có thể xác định dụng cụ phân thây là một con dao bầu lớn ra, trên người nạn nhân không phát hiện bất kỳ chứng cứ nào có thể liên hệ được với hung thủ. Đáng lưu ý là hung thủ lần lượt đánh dấu lên ngực ba nạn nhân, ký hiệu rất đơn giản: Ngực Lý Lam khắc là một "Đường ngang (-)", Trương Đan khắc một "Đường dọc (|)", Lưu Tiểu Nga khắc cũng là một "Đường ngang (-)", nhưng chiều dài của Lý Lam ngắn hơn khoảng một nửa.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Tư liệu hiển thị, thôn Cao Trầm cách trung tâm trấn khoảng 2km, nạn nhân Lý Lam và Trương Đan ngày thường đều chạy xe điện đi làm, hôm mất tích xe hai người không biết vì sao đều đậu lại bãi đổ xe đơn vị, mà nhà Lưu Tiểu Nga ở trấn trên, đi bộ năm sáu phút là có thể đến đơn vị. Ba người lần lượt mất tích sau giờ làm việc, khi đó trên đường cái đang là lúc tan tầm dòng xe cộ dày đặc, không ai chứng kiến sự kiện bắt người, trên người ba nạn nhân không có dấu hiệu bị trói, cũng không có vết thương đến từ phản kháng kịch liệt, tổng hợp những đặc thù này, Hàn Ấn phán đoán là người quen gây án.

Hung thủ dụ bắt nạn nhân ở trấn, nhưng lại vứt thi thể không đầu ở thôn, hành vi vứt xác ẩn hàm tâm trạng hả giận rất mạnh, hơn nữa dựa vào lựa chọn địa điểm vứt xác thứ hai, loại tâm tình này lại càng rõ ràng hơn. "Hội đồng ủy ban thôn" là biểu tượng quyền lực của thôn, hung thủ vứt xác nạn nhân Trương Đan trước cửa hội đồng ủy ban thôn, hiển nhiên biểu đạt bất mãn mãnh liệt với cả thôn. Vì vậy Hàn Ấn suy đoán, hung thủ đến từ thôn Cao Trầm hoặc từng sống tại thôn, hắn vì hoàn cảnh cá nhân không tốt, thế nên giận cá chém thớt sang nạn nhân thậm chí cả thôn. Trong thế giới của

hắn, cho rằng mình gặp cảnh ngộ lận đận là vì đã bị nạn nhân hoặc là thôn dân đối xử bất công, đương nhiên điều này cũng chưa chắc là sự thật, chỉ là hắn tự nhận mà thôi.

Mặt khác, hành vi cưỡng xác này rất rõ ràng thể hiện một loại dục vọng "chiếm hữu" mãnh liệt, mà cắt đầu là một loại động tác chém đầu, có ý nghĩa thẩm phán. Kết hợp hành vi cưỡng xác và thông tin nạn nhân đến xem, thẩm phán cũng không phải nhầm vào khuyết điểm đạo đức của nạn nhân, nhằm vào hành vi họ đối xử với hung thủ nhiều hơn. Đồng dạng, sưu tập đầu, cũng có thể là một loại hành vi chiếm hữu. Điều này biểu lộ hung thủ và nạn nhân chắc chắn từng cùng xuất hiện ở khoảng thời gian nào đó trong cuộc sống.

Hung thủ để lại ký hiệu trên ngực nạn nhân, có thể là đang truyền đạt thông tin nào đó, có lẽ là phương thức hắn kể ra, thể hiện một loại hành vi dấu hiệu nghi thức hóa, ý nghĩa hung thủ nhất định sẽ tiếp tục gây án. Về phần "Án bằm thây 1. 18" hoặc "Án bằm thây 1. 4" cùng một loạt án mạng ở thôn này có liên quan hay không, từ lúc nắm giữ những thông tin này vẫn không cách nào phán đoán. Kế tiếp phải làm là xâm nhập khai thác thêm những chỗ giao nhau trong cuộc sống của ba nạn nhân cùng Duẫn Ái Quân, Hàn Ấn tin tưởng nhất định có một điểm giao nhau sẽ dẫn đến chỗ hung thủ.

Đêm đó, Hàn Ấn ngủ lại trong ký túc xá cảnh viên sở cảnh sát trấn Tiền Diêm. Sáng ngày kế tiếp, cùng tổ chuyên án mở một cuộc họp hội ý, sau khi tan họp anh cùng sở trưởng Ngô chuẩn bị vào thôn hỏi thăm. Nhưng giữa lúc đó xuất hiện một chuyện xen vào, chậm trễ một ít thời gian của họ.

Xe của sở trưởng Ngô từ sở cảnh sát lái đi chưa bao xa, điện thoại di động trong túi vang lên. Nhận điện thoại, ông ta sốt ruột vội vàng quay ngược đầu xe, phóng vụt đến một con phố buôn bán ở trung tâm trấn.

Đoạn giữa con phố buôn bán này có một tiệm chụp ảnh áo cưới, so sánh với các cửa hàng xung quanh thì quy mô khá lớn. Giữa cửa sổ thủy tinh chạm đất lớn sát đường của tiệm chụp ảnh vốn đặt hai ma nơ canh, trên người lần lượt mặc áo cưới cô dâu và lễ phục chú rể. Hiện giờ thủy tinh bị đập nát, chỉ còn lại "chú rể", mà áo cưới "cô dâu" thì đã bị lột quẳng trên đất,

ma nơ canh lại bị trộm đi.

Sở trưởng Ngô sở dĩ đích thân tới xử lý vụ án nhỏ như hạt mè này, là vì chủ tiệm chụp hình là cô em vợ của một lãnh đạo cấp trên nào đó. Châm biếm nói "Cô em vợ là nửa cái mông của anh rể", lời tuy thô, nhưng hình dung quan hệ thân cận của anh rể và em vợ lại cực kỳ chuẩn xác, sở trưởng Ngô không dám chậm trễ. Ông ta giả vờ tự mình ghi chép, khảo sát hiện trường, thề thốt tỏ vẻ nhất định sẽ gấp rút phá án. Dưới góc nhìn của ông ta, vụ án này có thể là do tên vô lại nào đó rảnh rỗi, muốn đùa giỡn chút thôi, chờ tranh thủ tìm mấy "Khách quen trong sở" hỏi han chút, là có thể phá án rồi.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Vào thôn đã gần giữa trưa, hai người đi thẳng đến nhà cô giáo Triệu.

Nhà cô giáo Triệu kết cấu giống nhà Duẫn Ái Quân, trung gian là phòng bếp và nhà ăn, gạt đồ đạc thành hai chái nhà. Lúc này cô giáo Triệu đôi mắt sưng đỏ, sắc mặt tái nhợt, suy yếu nằm trên giường lớn chái nhà đông. Ánh mắt bà vẫn không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn phía trần nhà, sở trưởng Ngô và Hàn Ấn vào nhà bà cũng không hề phản ứng.

Con trai Lưu Lượng đang gói há cảo bên cạnh giường, cậu ta vẻ mặt áy náy mời hai người ngồi, nhỏ giọng nói: "Từ khi chị tôi mất tích đến giờ, mẹ tôi ăn uống không vô, tối hôm qua nghe được tin tức càng khóc cả đêm, tôi muốn gói chút há cảo bà thích ăn nhất, để bà chịu ăn chút, bằng không tôi sợ thân thể bà không chịu được."

"Đúng, đúng, đúng." Sở trưởng liên tục gật đầu, an ủi cô giáo Triệu nói, "Cô giáo Triệu cô ngàn vạn lần đừng như vậy, nên ăn cơm thì phải ăn cơm, đừng tự hủy hoại cơ thể."

Nghe sở trưởng nói, cô giáo Triệu mới có chút phản ứng, hơi gật đầu, lập tức lại bắt đầu rơi nước mắt nghẹn ngào. Thấy tình cảnh này, Hàn Ấn và sở trưởng chỉ có thể cùng chờ tâm tình bà chậm rãi bình phục.

Qua một lát cô giáo Triệu mới ngừng khóc, Hàn Ấn liền nhẹ giọng nói: "Lúc này đến quấy rầy cô giáo thật sự có chút xin lỗi, nhưng chúng tôi hy vọng có thể mau chóng bắt được hung thủ giết hại con gái cô, cho nên mong cô phối hợp với chúng tôi trả lời một vài vấn đề, được chứ?"

"Ừ." Cô giáo Triệu được sở trưởng đỡ, miễn cưỡng chống người dậy dựa ở đầu giường, nghèn nghẹt nói, "Cậu hỏi đi."

"Con gái cô có từng kết thù oán với ai trong thôn không?" Hàn Ấn hỏi.

"Không có, chưa từng có." Cô giáo Triệu không hề suy nghĩ, lắc đầu nói, "Tiểu Nga rất được lòng người trong thôn, lúc còn nhỏ con bé đã học giỏi rồi, còn rất hiểu chuyện, mọi người trong thôn rất thích con bé. Sau này đỗ đại học danh tiếng, tốt nghiệp rồi cũng cam nguyện về trấn nhỏ này với tôi bắt đầu làm việc. Trong trấn coi trọng con bé, cho con bé làm hiệu trưởng vườn trẻ, trẻ con trong thôn đều xem con bé như tấm gương."

"Tình cảm vợ chồng của cô ấy và con rể cô giáo như thế nào?" Hàn Ấn hỏi.

"Rất tốt, hai đứa chưa bao giờ cãi nhau, vợ chồng chung sống cũng đặc biệt hòa thuận." Cô giáo Triệu nói.

"Hôm Lưu Tiểu Nga mất tích, chúng tôi từng điều tra chồng của cô ấy, anh ta không có thời gian gây án." Ngô sở trưởng chen vào một câu.

Hàn Ấn gật đầu với Ngô sở trưởng, tiếp tục hỏi cô giáo Triệu: "Con gái cô cùng Lý Lam và Trương Đan quan hệ thế nào?"

"Quan hệ rất tốt, chúng cùng nhau lớn lên, tiểu học đều học lớp tôi dạy, khi đó chúng cơ hồ mỗi ngày đều ở nhà tôi chơi. Còn có Ái Quân, đứa bé này tôi thích nhất, thành thật ổn trọng còn tiến bộ. Ôi, đáng tiếc, con bé cũng là một đứa trẻ số khổ!"

Ba người bị hại và Duẫn Ái Quân, họ tuổi tác giống nhau, tiểu học cùng một lớp, là bạn bè tốt với nhau, bây giờ lại thêm điểm giao, thời tiểu học có

chung chủ nhiệm lớp là cô giáo Triệu. Nhưng thứ này là nguyên nhân hung thủ lựa chọn họ sao?

Hàn Ẩn trầm tư một chút, hỏi cô giáo Triệu: "Trong ấn tượng của cô, những người này có từng làm chuyện quá giới hạn với ai khác không?"

"Sao lại thế được? Bọn nhỏ đều rất ngoan, Tiểu Nga nhà tôi càng chưa bao giờ làm hại ai!" Nhắc tới con gái, cô giáo Triệu lại rơi lệ.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Thấy cô giáo Triệu lại không ngừng nức nở, Hàn Ẩn không muốn hỏi tiếp nữa, song những gì nên hỏi cũng đã hỏi không sai biệt lắm, liền cùng sở trưởng Ngô đứng dậy cáo từ.

Từ nhà cô giáo Triệu ra về đã đến giờ cơm, buổi chiều còn phải tiếp tục hỏi thăm trong thôn, hai người liền tìm một quán cơm nhỏ trong thôn tùy tiện ăn chút gì đó. Kết quả thức ăn vừa bưng tới, còn chưa ăn được mấy miếng, điện thoại di động trong túi sở trưởng lại vang lên. Nhận điện thoại, ông ta sợ hãi biến sắc, lấy ra một trăm đồng ném trên bàn, kéo Hàn Ẩn ra khỏi quán, vừa mở cửa xe vừa gào lên: "Nhà cô giáo Triệu lại xảy ra chuyện!"

Hai người vội vàng chạy tới nhà cô giáo Triệu, xông vào nhà, chỉ thấy khóe miệng cô giáo Triệu chảy nước bọt, người đã ngất xỉu, mà Lưu Lượng thì mặt đầy nước mắt, ngồi xổm trên đất không ngừng nôn mửa.

Sở trưởng dùng sức kéo Lưu Lượng, sốt ruột hỏi: "Thế này là sao?"

Cơ thể Lưu Lượng mềm nhũn, co quắp trong tay sở trưởng, run rẩy chỉ đĩa há cảo trên bàn, lắp bắp nói: "Há cảo. . .trong há cảo ăn phải. . .Ăn phải móng tay người. . .Mẹ tôi nghĩ đó là móng tay của chị tôi. . .Thịt trong há cảo có thể là thịt của chị tôi không?"

Chương 21: Há Cảo Thịt Người

Sau khi Hàn Ấn và sở trưởng Ngô vừa đi, Lưu Lượng nấu há cảo xong bưng lên, cô giáo Triệu vốn không muốn ăn, nhưng thấy tấm lòng hiếu thảo của con trai, không đành lòng từ chối, quyết định ăn mấy cái. Kết quả mới ăn hai cái, lại ăn ra một cái móng tay, bản năng người mẹ lập tức cảm thấy đó là móng tay con gái mình, vô cùng hoảng sợ nên ngất xỉu, Lưu Lượng vội vàng gọi điện thoại cho sở trưởng Ngô.

Đại khái mọi chuyện đã xảy ra như vậy, sở trưởng Ngô để Hàn Ấn ở lại an ủi Lưu Lượng bị khiếp sợ không nhẹ, mình thì lái xe đưa cô giáo Triệu đến trạm y tế trong thôn khám.

Sở trưởng đi rồi, Hàn Ấn híp mắt nhìn Lưu Lượng đang hoảng hốt ngồi trên giường, chốc lát, hỏi:

"Thịt làm há cảo đến từ đâu?"

"Buổi sáng tôi đi ra ngoài mua thức ăn, phát hiện trên cửa sân treo một túi thịt, tôi tưởng người nào tốt bụng trong thôn tặng, mang thịt về cắt ra làm há cảo." Lưu Lượng vẻ mặt thảm thiết nói.

"Phần còn lại đâu?" Hàn Ấn hỏi.

Lưu Lượng chỉ phòng ngoài: "Đặt trong tủ lạnh."

Hàn Ấn nhìn chăm chú Lưu Lượng suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Anh làm nghề gì?"

"Tôi có xe hàng riêng, làm chút buôn bán nhỏ." Lưu Lượng nói.

"Buôn bán gì?" Hàn Ấn truy hỏi.

"Bán sỉ một ít thực phẩm nhẹ trong chợ cho các quầy thức ăn lẻ các thôn." Lưu Lượng lại bổ sung, "Mùa hè cũng làm chút kem, bán đồ uống."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Làm ăn thế nào?" Giọng Hàn Ấn hòa ái hơn.

"Cũng không tệ lắm." Lưu Lượng miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

"Anh năm nay bao nhiêu tuổi, có bạn gái chưa?" Hàn Ấn hỏi.

"Tôi nhỏ hơn chị hai tuổi, năm nay 33, còn chưa có bạn gái." Không chờ Hàn Ấn hỏi tiếp, Lưu Lượng chủ động giải thích nói, "Tôi muốn sau khi lập nghiệp mới lập gia đình, chờ làm ăn lớn hơn mới lo đến chuyện bạn gái."

Hàn Ấn nhếch miệng gật đầu, sở trưởng Ngô lúc này đi vào nhà, Lưu Lượng vội hỏi: "Tình hình mẹ tôi thế nào?"

"Yên tâm đi, không sao cả, chỉ bị khiếp sợ, truyền nước biển là ổn thôi." Sở trưởng an ủi Lưu Lượng một câu, nói tiếp, "Được rồi, thịt làm há cảo đến từ đâu?"

Sở trưởng cũng nhắc tới vấn đề thịt, Hàn Ấn thay Lưu Lượng giải thích, sở trưởng bảo Lưu Lượng lấy thịt thừa trong tủ lạnh ra, lấy cả túi lẫn thịt mang đi, sau đó cùng Hàn Ấn chạy tới khoa pháp y thị cục tiến hành kiểm nghiệm thịt.

Pháp y dùng kính phóng đại quan sát chốc lát tỏ vẻ: Từ sợi thịt và tổ chức cơ đến xem, có thể kết luận sơ bộ là thịt người, khớp với phần thịt bị thiếu ở đùi nạn nhân thứ ba, tiến thêm bước xác nhận còn cần kiểm tra DNA.

Phán đoán của pháp y cơ bản đã chứng thật thịt há cảo đến từ Lưu Tiểu Nga con gái cô giáo Triệu. Hàn Ấn và sở trưởng Ngô không nhịn được cảm thán: Hung thủ thật sự tàn nhẫn đến cực điểm! Rốt cuộc là dạng thâm cừu đại hận gì lại khiến hắn táng tận lượng tâm như thế, lãnh khốc đối xử với một bà mẹ như thế? Song vì vậy có thể thấy được, mục tiêu hung thủ nhằm

vào không chỉ có ba cô gái bị hại, có thể còn có cô giáo Triệu, vậy hắn có thể học cùng lớp với ba nạn nhân hay không, đó là học sinh cô giáo Triệu đã dạy sao? Hàn Ấn đề nghị sở trưởng: Cùng lúc phái nhân thủ chú ý bảo vệ cô giáo Triệu, về phương diện tra xét bạn cùng lớp với ba cô gái năm đó, trước mắt là bạn học nam sống tại thôn Cao Trầm. Mặt khác Hàn Ấn cũng có chút nghi ngờ con trai của cô giáo Triệu là Lưu Lượng, chung quy cảm giác lời giải thích của hắn đối với "thịt" vô cùng gượng gạo.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Hàn Ấn nói nghi vấn này cho sở trưởng Ngô nghe, nào ngờ sở trưởng Ngô cuống quít khoát tay, tỏ vẻ hung thủ tuyệt đối không thể là Lưu Lượng, ông giải thích: "Tình hình của thôn Cao Trầm tôi khá hiểu rõ, khi vừa đến sở này, nơi đó là khu vực quản lý của tôi, thời gian quản lý khoảng 5 năm. Cô giáo Triệu là sinh viên đại học đầu tiên thi đậu rời khỏi thôn Cao Trầm, sau khi tốt nghiệp thì bỏ cơ hội làm giáo viên thành phố, dứt khoát về quê dạy học. Khi đó thôn Cao Trầm nghèo lắm, trường tiểu học trong thôn cũng cực kỳ đơn sơ, ngoại trừ cô giáo Triệu và một giáo viên chính thức ra, chỉ có mấy người giáo viên dân ban bản thân tố chất văn hóa không cao làm giáo viên, nhiệm vụ dạy học của cả trường kỳ thực đều rơi trên vai một mình bà. Về sau bà cùng một giáo viên dân ban kết hôn, sinh ra Lưu Tiểu Nga và Lưu Lượng. Khoảng giai đoạn thập niên 80, do tình cảm bất hòa, hai người tiến hành thủ tục ly hôn. Từ đó về sau, cô giáo Triệu một mình nuôi dưỡng hai đứa con, một mực dạy tiểu học ở thôn Cao Trầm, mãi đến khi về hưu." Sở trưởng Ngô dừng một chút, nói "Dân quê chất phác, cảm thấy biết ơn, trong thôn từ trên xuống dưới, nam nữ già trẻ, đều vô cùng tôn kính cô giáo Triệu. Ngày thường trong nhà ai có rau dưa mới hoặc trái cây mới vân vân, còn có giết heo giết trâu dê, đều muốn tặng chút cho cô giáo Triệu. Có vài người không hề vào cửa, treo đồ ở cửa rồi lặng lẽ đi. Cho nên giải thích của Tiểu Lượng về thịt không có gì đáng ngạc nhiên, độ tin cậy không thành vấn đề."

"Xem ra Lưu Tiểu Nga đã đi con đường giống mẹ cô ta, cả gia đình này đều đáng tôn trọng." Hàn Ấn cảm thán.

Lời sở trưởng đã xóa bỏ hoài nghi của Hàn Ấn với Lưu Lượng, vậy kế tiếp phải đặt trọng điểm điều tra vào những nam sinh hiện còn ở lại thôn này từng được cô giáo Triệu dạy và cùng lớp với nạn nhân.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Theo danh sách trường tiểu học thôn Cao Trầm ghi lại, năm đó lớp ấy có tổng cộng 30 học sinh, nữ sinh 14 người, nam sinh 16 người, tổ chuyên án điều tra hiện tại nam sinh còn ở lại thôn có 11 người. Phía tổ chuyên án đồng thời triệu tập cả 11 người này đến sở cảnh sát trấn, lần lượt thẩm vấn hành tung cụ thể từng người khi thời gian ba vụ án xảy ra. Thẩm vấn giằng co cả đêm, cuối cùng sau khi ghi chép chỉnh lý hoàn tất, đã gần 6 giờ sáng. Nhưng họ vẫn chưa thể nghỉ ngơi, đợt lát nữa họ lại phải vào thôn chứng thực khẩu cung của 11 người tình nghi này.

Ngồi dí trong sở cảnh sát cả đêm, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô ra ngoài hít thở không khí, mới phát hiện cả con phố hơi nước trùng trùng, những nơi địa thế thấp đều tích một vũng nước, xem ra đêm qua từng đổ một trận mưa không nhỏ.

Ra ngoài vươn vai, hoạt động gân cốt, hít thở chút không khí mới mẻ, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô đều cảm thấy vô cùng thoải mái, bụng cũng bắt đầu nổi trống. Sở trưởng Ngô đề nghị đi ăn bát hoành thánh thịt, Hàn Ấn còn chưa kịp lên tiếng, điện thoại di động trong túi sở trưởng Ngô lại vang lên, nhìn điện thoại hiển thị, lại là Lưu Lượng gọi tới, trong lòng sở trưởng Ngô lan tràn cảm giác bất an.

Quả nhiên, điện thoại được kết nối, bên trong truyền ra tiếng gào cuồng loạn của Lưu Lượng: "Sở trưởng Ngô ông mau đến một chuyến, trong sân nhà tôi có một cái đầu người!"

Chương 22: Đầu Lâu Ngước Nhìn

Thôn làng buổi sáng sau cơn mưa, không khí vô cùng trong lành, cô giáo Triệu đẩy hai cánh cửa sổ nhà, nhìn về phía tiểu viện nhà mình suy nghĩ thẫn thờ. Mấy ngày nay đắm chìm trong tin dữ con gái bị hại, khiến bà có vẻ tiều tụy không chịu nổi, thân hình vốn gầy yếu cũng càng thêm đơn bạc.

Một trận mưa to gột rửa sân nhỏ sạch sẽ, không khí quang đãng dung hợp với mùi bùn đất tỏa khắp bốn phía, đầu cô giáo Triệu mụ mị bất giác cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Trên mái ngói hiên nhà trong sân nước còn nhỏ giọt, cây cối hoa cỏ cũng đều ẩm ướt, dưới cửa sổ cách đó không xa vài cây hoa mẫu đơn còn chưa nở, không chịu nổi mưa gió tàn phá, ngã rạp trên đất, nụ hoa ngâm mình giữa vũng nước nhợt nhạt. Đây là hoa cô giáo Triệu thích nhất. Bà nhịn không được ra khỏi nhà, thương tiếc nâng hoa dậy, theo ánh nhìn của bà có thứ gì đó nhô ra khỏi mặt đất, phía trên dính đầy nước bùn, bà nhẹ nhàng lau vệt nước bùn, ngay sau đó phát ra một tiếng thét thất thanh sợ hãi, trước mắt tối sầm, té xỉu trên đất.

Tiếng gào thảm thiết xé tan sự yên tĩnh của thôn trang, hàng xóm hai bên sân nghe tiếng, lo nhà cô giáo Triệu xảy ra chuyện, một người phá cửa sân, một người trực tiếp leo tường vào, con trai Lưu Lượng của cô giáo Triệu ở chái nhà tây cũng từ trên giường giật bắn dậy, họ cùng chứng kiến một cảnh tượng thế này -- Cô giáo Triệu té trên mặt đất, bên cạnh có một cái đầu phụ nữ tóc đen bù xù, trừng to hai mắt, nửa vùi trong đất bùn!

Tiếng còi xe cảnh sát lần nữa vang vọng trong thôn trang tựa như bị ác ma nguyền rủa này.

Hàn Ấn và sở trưởng Ngô chạy tới, cửa sân đã tụ tập một ít thôn dân, cả đám người mắt chứa hoảng sợ, nhưng lại không nhịn được hiếu kỳ nhìn

quanh vào sân.

Gạt đám đông ra hai bên, đi vào trong sân. Lưu Lượng và cô giáo Triệu đã không còn ở đó, hai hàng xóm ở lại tại hiện trường nói cô giáo Triệu bị dọa đến bất tỉnh nhân sự, Lưu Lượng đã đưa bà đến trạm y tế trong thôn rồi. Pháp y và cảnh viên khoa kỹ thuật theo sau chạy tới, bắt đầu dọn dẹp hiện trường, nhưng vừa dọn dẹp lập tức ở dưới hoa mẫu đơn phát hiện thêm nhiều đầu lâu nữa.

Tổng cộng có bốn cái đầu lâu của nữ giới, ba cái trong đó lần lượt thuộc về Lý Lam Trương Đan và Lưu Tiểu Nga, một cái khác là "nhựa dẻo". Chúng được đặt sóng đôi hơi ngửa lên chôn trong đất, hai mắt trên đầu lâu bị tăm chống lên, trợn trừng nhìn về phía chái nhà đông, cũng chính là phòng ở của cô giáo Triệu.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Nếu đoán không lầm, đầu nhựa dẻo này hẳn là thuộc về "cô dâu" tiệm chụp hình bị mất, hung thủ dùng nó để bổ sung, biểu thị đầu người thật hắn vĩnh viễn cũng không có được, Hàn Ấn phân tích đầu nhựa dẻo này có lẽ đại biểu cho Duẫn Ái Quân. Như thế xem ra, chuỗi án mạng thôn này thật đúng là có liên quan đến Duẫn Ái Quân. Mà hung thủ năm lần bảy lượt nhằm vào cô giáo Triệu, thậm chí chôn đầu lâu với tư thế ngửa mặt nhìn về phía cửa sổ phòng bà, nói vậy cô giáo Triệu và những nạn nhân nhất định có xảy ra chuyện gì đó. Không biết là cô giáo Triệu nhất thời không nhớ ra, hay bà cố ý muốn giấu giếm? Hàn Ấn cảm thấy thật sự cần phải tiến hành nói chuyện với cô giáo Triệu lần nữa, mặc dù trước mắt tình trạng thân thể và tinh thần bà không tốt, nhưng vì chính bà cùng những nạn nhân tiềm tàng, không thể quan tâm nhiều vậy được.

Trong lúc khảo sát hiện trường, Lưu Lượng lái xe hàng trở về. Sở trưởng Ngô hỏi anh ta tình hình thân thể cô giáo Triệu, anh ta nói bà đã tỉnh, đang truyền nước biển ở trạm y tế. Hàn Ấn lại hỏi anh ta, hai buổi tối gần đây từng có ai đến không, nửa đêm có nghe được tiếng động dị thường nào không? Lưu Lượng thoáng suy nghĩ một chút, tỏ vẻ không có gì dị thường.

Khi khảo sát hiện trường gần kết thúc, cửa sân đột ngột nổi lên một trận hỗn loạn, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng, vừa giằng co với dân cảnh ngoài vòng cảnh giới, vừa nhảy lên cao giọng hô: "Tiểu Lượng, Tiểu Lượng, mẹ cậu xảy ra chuyện rồi, bà ấy bị người ta giết ở trạm y tế rồi!"

Trạm y tế thôn là một căn nhà trệt tường sơn trắng tạo thành, bố trí vô cùng đơn giản, cũng không đủ chính quy. Buổi tối chỉ có một bác sĩ trực, vừa phụ trách khám vừa phụ trách xử lý tiêm và truyền dịch. Nhưng cũng không tính là cực khổ lắm, phần lớn vào chiều tối không có bệnh nhân, thỉnh thoảng cần truyền dịch, bác sĩ cũng chỉ treo bình nước biển xong thì đang làm gì cứ tiếp tục làm cái đó.

Trời vừa sáng, Lưu Lượng đưa mẹ đến trạm y tế. Cô giáo Triệu được truyền dịch nhanh chóng tỉnh lại, Lưu Lượng thở phào nhẹ nhõm, dặn dò bác sĩ còn đang ngái ngủ giúp chăm sóc mẹ, anh ta quay về nhà xem tình hình rồi sẽ quay lại ngay. Bác sĩ sảng khoái đồng ý, nhưng Lưu Lượng chân trước vừa bước đi, hắn lại quay về phòng trực ngủ ngay. Chờ hắn cảm thấy cô giáo Triệu truyền dịch gần xong, nên rút kim ra, khi đó phòng truyền dịch đã nhuộm đầy máu.

Hàn Ấn sở trưởng Ngô, Lưu Lượng cùng một đám cảnh viên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến trạm y tế thôn.

Trong phòng truyền dịch, quần áo lả tả đầy đất, cô giáo Triệu cơ thể trần trụi nằm trên giường bệnh, đầu từ bị chém xuống từ cổ họng, trước ngực khắc một đường "Thẳng đứng (|)" thật sâu, chiều dài so với trên ngực Trương Đan dài hơn gấp đôi, cơ thể và bốn phía giường bệnh đều phủ kín máu.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Pháp y tiến hành kiểm tra thi thể, cô giáo Triệu là bị dao bầu chém đứt động mạch cổ mất quá nhiều máu mà chết, thời gian tử vong cách hiện tại từ 30 phút tới một tiếng, phần âm đạo bị chỉ khâu lại, đầu sợi chỉ còn treo kim

cong, hiển nhiên chỉ và kim đều đến từ trạm y tế, có vẻ như là đột phát suy nghĩ tại chỗ, đầu lâu như cũ bị hung thủ mang khỏi hiện trường. . .Cô giáo Triệu bị hại, có thể nói là vừa nằm trong dự liệu của Hàn Ấn, cũng ngoài dự liệu của anh. Ngày hôm qua anh đã dự cảm được cô giáo Triệu rất có thể là mục tiêu kế tiếp của hung thủ, cũng dặn dò sở trưởng Ngô phái nhân thủ chú ý bảo hộ, chẳng qua sở cảnh sát còn chưa kịp hành động, hung thủ đã xuống tay rồi! Mà khoảng cách thời gian của ba vụ án cơ bản khoảng một tuần, hôm nay cô giáo Triệu bị hại cách vụ án thứ ba chỉ hai ngày, hung thủ gây án nhanh như vậy, quả thật có chút ngoài dự liệu của Hàn Ấn. Anh cho rằng, hung thủ rất hưởng thụ sự hành hạ và tàn phá tâm lý cô giáo Triệu, hắn sẽ không nóng lòng để con mồi của hắn được giải thoát quá sớm, trừ phi hắn đã đạt tới hiệu quả tưởng tượng trước, hoặc là đánh hơi thấy sự nguy hiểm nào đó.

Đến nay, hung thủ đã để lại trên người bốn nạn nhân một đường ngang dài, một đường thẳng ngắn, một đường ngang ngắn, một đường thẳng dài. Hàn Ấn phân tích, hung thủ để lại mấu ký hiệu đó hẳn có thể tạo thành một văn tự hoặc hình vẽ nào đó. Đường thẳng dài và đường ngang dài có thể tạo thành một chữ "thập", nếu ở trên thêm một đường ngang ngắn là chữ Can "干", nếu đường ngang ngắn thêm bên dưới thì thành một chữ Sĩ "士", nhưng thêm một đường thẳng ngắn, vô luận thêm chỗ nào cũng đều rất khó thành chữ. Nếu biến hóa góc độ, đường ngang dài và đường thẳng dài cùng đường ngang ngắn có thể tạo thành một chữ Thượng "上", lại thêm một đường thẳng ngắn rất giống một chữ Chỉ "止", nếu Duẫn Ái Quân đại biểu cho một "đường ngang dài", vậy rất có thể hình thành một chữ Chính "正", nếu là chữ Chính có thể đại biểu cho cái gì đây? Còn có một vấn đề, nét bút của hung thủ truyền đạt đầy đủ chưa? Tóm lại, rốt cuộc có thể tạo thành chữ và hình vẽ dạng gì, thật khiến tổ chuyên án chẳng hiểu ra sao, xem ra muốn tìm cửa đột phá của vụ án, còn phải bỏ công sức trên người nạn nhân.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Lúc này, Hàn Ấn đã rất tin tưởng, cô giáo Triệu và các cô gái kia nhất định có liên quan đến sự kiện nào đó, sự kiện này không phải mặt tích cực,

nếu không làm sao bị hung thủ trả thù điên cuồng như thế? Nhưng tiến hành hỏi gia đình nạn nhân và một vài thôn dân, không hề có thông tin gì có thể ủng hộ phán đoán của Hàn Ấn. Mặt khác, 11 người tình nghi bị thẩm vấn đêm qua, toàn bộ đều có chứng cứ vắng mặt đầy đủ khi án phát sinh. Như vậy, vụ án liền đi vào ngõ cụt, làm sao đây? Nếu đã biết không nhận được thông tin hữu hiệu từ nạn nhân, vậy có thể thử tìm cửa đột phá từ nạn nhân tiềm tàng không? Nhưng tiền đề trước hết phải tìm ra cô ta, nhất định phải tìm ra cô ta trước khi hung thủ gây án.

Nạn nhân tiềm tàng hẳn có đầy đủ những điều kiện sau, hoặc một trong các điều kiện sau: Cùng tuổi với ba nạn nhân trước, cùng lớp tiểu học, quan hệ thân thiết với nhau, quan hệ thân thiết với cô giáo Triệu, thường xuyên ra vào nhà cô giáo Triệu. Hàn Ấn hy vọng con trai của cô giáo Triệu, em trai của Lưu Tiểu Nga là Lưu Lượng, có thể nhớ ra một cái tên như vậy.

Chương 23: Thần Linh Nguyền Rủa

Ngày kế, nhà cô giáo Triệu.

Ngắn ngủi vài ngày, chị gái và mẹ lần lượt bị sát hại, đối với bất kỳ ai mà nói đều không thể chịu được, huống chi không ai có thể đoán trước được kế tiếp có thể đến lượt Lưu Lượng hay không. Chỉ qua một đêm, Lưu Lượng dường như già đi rất nhiều, sắc mặt vàng như nến, bẩn thỉu, râu ria lởm chởm cuộn tròn trên giường mẹ mình. Bên khóe mắt mơ hồ còn có thể thấy vệt nước mắt đã khô, khi nói chuyện cơ thể sẽ có chút lay động, không biết là lâm vào bi thương quá sâu, hay kinh hồn chưa định.

Giống với tình cảnh của Lưu Lượng, chịu chung cảm thụ, còn có anh rể anh ta Hạ Quân, anh ta cũng vẻ mặt mệt mỏi và bi thương, nhưng bình tĩnh hơn Lưu Lượng một chút. Anh ta ngồi bên giường, thỉnh thoảng an ủi Lưu Lượng vài câu, nhưng từ trên ngôn ngữ cơ thể của hai người, Hàn Ấn cảm thấy quan hệ của anh rể và cậu em vợ này cũng không thân thiết lắm.

Đối với vấn đề Hàn Ấn gọi là nạn nhân tiềm tàng, Lưu Lượng tỏ ý: Thời gian đã quá lâu, anh ta không nhớ rõ nữa. Trong ấn tượng của anh ta, cô giáo Triệu đã dạy rất nhiều học sinh đều thường xuyên về nhà chơi, chưa từng chú ý ai thường xuyên chơi cùng chị và Lý Lam Trương Đan, hơn nữa các cô gái kia cũng không đi cùng nhau nhiều.

Hàn Ấn đành phải đi đường tắt hỏi cách khác, hỏi cô giáo Triệu ngày thường có thói quen viết nhật ký không, anh nghĩ có lẽ từ nhật ký có thể dò xét được những việc cô giáo Triệu đã trải qua mà không muốn ai biết, nhưng Lưu Lượng lại lắc đầu tỏ vẻ không có, Hàn Ấn lại hỏi tiếp: "Nhà các cậu có album không?"

"Có." Thay Lưu Lượng trả lời là anh rể anh ta Hạ Quân, nói xong hắn chủ động từ trong ngăn tủ phía dưới bàn viết bên giường, lấy ra mấy quyển

album giao cho Hàn Ấn và sở trưởng Ngô. Sau đó lại chỉ vào trên tường đầu giường treo hai cái khung lớn nói: "Ở đó cũng có không ít hình học sinh cùng mẹ vợ tôi."

"Đúng, ở đây cũng có một ít, không biết có hữu dụng với các anh không?" Lưu Lượt giật giật người, quay đầu nhìn thoáng qua khung ảnh trên tường, quay đầu lại nói phụ họa.

Thình lình, Lưu Lượng quay phắt đầu lại, trừng mắt dùng sức nhìn chằm chằm một cái khung lớn trong đó, chỉ vào bức hình bên trong "ôi" một tiếng nói: "Sở trưởng Ngô, trong bức ảnh này có chị gái tôi còn có Lý Lam và Trương Đan, đúng, còn có Duẫn Ái Quân. . ."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Cái gì?" Hàn Ấn và sở trưởng Ngô vội vàng buông album trong tay, từ trên ghế nhảy dựng lên đi tới bên giường, kề sát vào khung.

Khung treo trên đầu giường cô giáo Triệu đã rất hiếm gặp ở thành thị ngày nay, là loại khung lớn kiểu cũ, bên trong có thể đồng thời chứa nhiều bức ảnh. Giữa hai cái khung lớn, cơ hồ đều là ảnh cô giáo Triệu chụp chung với học sinh, xem ra trong cuộc đời cô giáo Triệu tài nguyên lớn nhất chính là những học sinh này.

Bức ảnh Lưu Lượng nói là ảnh năm nữ sinh chụp chung, bên trong bao gồm ba nạn nhân trong vụ án và Duẫn Ái Quân, nhìn dáng vẻ họ khi đó chỉ hơn 10 tuổi mà thôi, năm đứa trẻ đứng trước một cây đại thụ bày tư thế đáng yêu.

"Bức ảnh này có liên quan đến vụ án của tôi sao? Trong này không hề có cô giáo Triệu mà?" Sở trưởng Ngô thấy Hàn Ấn nhìn chằm chằm bức ảnh không nói lời nào, nhịn không được hỏi dò.

"Ôi chao, đây nói không chừng là mẹ vợ tôi chụp đó." Hạ Quân tiếp lời sở trưởng Ngô, "Nghề tay trái duy nhất mẹ vợ tôi thích là chụp ảnh."

"Đúng, mẹ tôi khi còn trẻ đặc biệt thích chụp ảnh, thường xuyên đưa học trò của bà ra ngoài chơi, chụp ảnh cho họ." Lưu Lượng tỏ vẻ đồng ý với suy đoán của anh rể.

"Ảnh là cô giáo Triệu chụp, trong năm đứa trẻ có bốn người đã bị hại, đây không phải là trùng hợp." Hàn Ấn trầm giọng nói, dừng một chút, anh chỉ vào một cô bé trong ảnh chụp hỏi Lưu Lượng, "Bây giờ chỉ có cô ta còn sống, cô ta tên gì?"

Lưu Lượng dùng sức suy nghĩ, cau mày nói: "Hình như tên Hoàng, Hoàng Linh, đúng, là Hoàng Linh, nhà chị ấy ở cách vách nhà Duẫn Ái Quân."

"Anh có thể nhìn ra ảnh chụp ở đâu không?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Cái này tôi biết." Sở trưởng Ngô cướp lời, "Bức ảnh hẳn là trong chùa Vĩnh Tương ở Bắc Sơn, chụp dưới tàng cây Cối Bách ngàn năm đúng không?"

"Đúng." Lưu Lượng gật đầu nói.

"Chúng tôi có thể mượn bức ảnh không?" Hàn Ấn hỏi.

"Đương nhiên là được." Lưu Lượng gật đầu, ra hiệu với anh rể, Hạ Quân liền đưa tay tháo khung xuống, mở mặt sau, lấy bức ảnh ra đưa cho Hàn Ấn.

Hàn Ấn nhận ảnh, lại cẩn thận nhìn vài lần, sau đó giơ tay tỏ vẻ cảm tạ, rồi cùng sở trưởng Ngô cáo từ.

Ra khỏi tiểu viện nhà cô giáo Triệu, sở trưởng Ngô không thể chờ được hỏi: "Tại sao hung thủ muốn giết năm cô bé trong ảnh? Họ đã xảy ra chuyện gì với hắn chứ?"

"Tôi bây giờ cũng chưa hiểu ra sao, song trước mặc kệ hắn, bây giờ quan trọng chính là phải lập tức bảo vệ Hoàng Linh, cô ta hẳn sẽ là mục tiêu kế tiếp của hung thủ." Hàn Ấn nói.

"Vậy nhanh lên thôi, đến nhà cô ta xem." Sở trưởng Ngô nói.

Bản thân thôn Cao Trầm cũng không lớn, thôn dân lại ở khá tập trung, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô từ nhà cô giáo Triệu đi tới nhà Hoàng Linh, chỉ mất chưa tới 10 phút.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Cha mẹ Hoàng Linh đều ở nhà, họ công nhận Hoàng Linh là con gái lớn của nhà họ, nhưng đối với tình hình gần đây và phương thức liên lạc với cô ấy một mực tỏ vẻ không rõ ràng lắm, chỉ nói cô ta rời nhà ra ngoài làm thuê, đã nhiều năm không liên lạc với nhà, dứt lời liền làm ra tư thế tiễn khách.

Rất rõ ràng cha mẹ Hoàng Linh không bằng lòng nói thêm về đứa con gái này, cũng không chào đón Hàn Ấn và sở trưởng Ngô đến, xem ra giữa cha mẹ và con gái có mẫu thuẫn rất sâu, nhưng bây giờ không có thời gian suy đoán nguyên nhân mâu thuẫn giữa họ, quan trọng là phải lập tức tìm được Hoàng Linh.

Sở trưởng Ngô nhẫn nhịn nói về lợi hại liên quan cho hai ông bà nghe, không ngờ họ lại cùng thốt lên: "Chết đi là tốt nhất! Coi như chưa từng sinh ra đứa con gái này!"

Nào có cha mẹ nào nguyền rủa con gái mình như vậy? Cha mẹ và con cái có thể thâm cừu đại hận cỡ nào, thế nên ngay cả tính mạng con gái cũng không quan tâm! Nhưng mặc cho Hàn Ấn và sở trưởng Ngô làm việc thế nào, hai ông bà kiên trì tỏ vẻ không rõ hành tung của con gái. Bất đắc dĩ, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô đành phải ảo não rời đi.

Rời khỏi nhà Hoàng Linh, hai người đi thẳng tới nhà Duẫn Ái Quân sát vách. Chủ yếu là muốn cho Duẫn Đức Hưng xem hình chụp chung năm cô gái, biết đâu nhìn ảnh chụp ông có thể nhớ ra ít chuyện, thuận tiện cũng hỏi thăm chút tình hình của Hoàng Linh.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Duẫn Đức Hưng nhiệt tình mời hai người ngồi, pha hai chén trà nóng cho họ, ông nhận lấy ảnh chụp Hàn Ấn đưa tới nhìn thoáng qua, tỏ vẻ bức ảnh này gia đình ông cũng có một tấm, hỏi Hàn Ấn cho ông xem ảnh chụp là có ý gì? Hàn Ấn liền chỉ ra trong bức ảnh bao gồm cả con gái ông, đã có bốn người bị giết, Hàn Ấn vừa nhắc nhở, Duẫn Đức Hưng chợt giật mình.

"Sao vậy? Bác nhớ ra gì sao?" Thấy dáng vẻ khiếp sợ của Duẫn Đức Hưng, Hàn Ấn vội vàng hỏi.

Duẫn Đức Hưng không để ý câu hỏi của Hàn Ấn, nhìn ảnh chụp hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm: "Lẽ nào lời nguyền ứng nghiệm thật sao!"

"Lời nguyền gì?" Sở trưởng Ngô thúc giục nói, "Rốt cuộc là lời nguyền gì, anh nói mau đi!"

"Họ đã quấy rầy 'cây thần', bị cây thần trừng trị!" Duẫn Đức Hưng chỉ vào cây đại thụ sau lưng mấy đứa bé, thở dài một tiếng nói.

"Ông là nói mấy đứa bé này bởi vì năm đó bất kính với cây Cối Bách ngàn năm này, cho nên bị giết?" Sở trường Ngô trợn trừng mắt hỏi.

Duẫn Đức Hưng gật đầu. "Đều là báo ứng cả!"

"Tốt nhất bác nên nói rõ cho chúng tôi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hàn Ấn cũng có chút nóng nảy, anh dự cảm vụ án đang gặp được đột phá quan trọng.

"Nhắc tới chuyện này, có thể coi đã quá lâu rồi." Duẫn Đức Hưng nâng tách trà lên uống một ngụm, bình tĩnh lại nói, "Sở trưởng Ngô nên biết, trên núi này của chúng ta có một ngôi chùa Vĩnh Tương. Thế hệ trước nói, đó là xây vào đầu Bắc Tống, cây Cối Bách chính là được trồng khi đó, cách đây cũng hơn một ngàn năm lịch sử. Nghe đâu cây Cối Bách ngàn năm này rất linh thiêng, mọi người trong thôn đời đời tôn nó làm cây thần, lễ tết đều đến đốt nhang, bái lạy, cầu khấn may mắn.

"Việc này khi tôi làm cảnh sát khu vực, cũng nghe người trong thôn nói

về nó." Sở trưởng tiếp lời, "Tương truyền thời kỳ kháng chiến, một đội giặc Nhật Bản bắt phụ nữ trong thôn, cưỡng hiếp họ dưới cây kia, kết quả ngày thứ hai đám giặc toàn bộ chết bất đắc kỳ tử, quái lạ là trên người chúng không hề có bất kỳ vết thương nào; Còn nghe nói thời 'Cách mạng văn hóa', một vài phái tạo phản được gọi là phá trừ tứ cựu, phá trừ phong kiến mê tín, cứng rắn muốn cưa đổ cây kia, nhưng vừa cưa không lâu, cây kia lại chảy ra dịch cây màu đỏ như máu tươi, đám phái tạo phản liền không dám cưa nữa, mà mấy kẻ cầm đầu cưa cây, không lâu sau cũng mắc một trận quái bệnh mà chết. . ."

Thành thật mà nói, đối với loại "Truyền thuyết cổ thụ" này Hàn Ấn không hề quan tâm, giống như rất nhiều địa phương đồn đãi hoặc trong tiểu thuyết đều sẽ có cách nói khủng bố tương tự, vì vậy anh cắt ngang lời sở trưởng Ngô, thúc giục Duẫn Đức Hưng nói: "Bác à, hãy nói về chuyện của đám trẻ trong hình đi?"

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Duẫn Đức Hưng dường như còn có chút chưa thỏa mãn, ông tiếp lời sở trưởng Ngô nói: "Đám phái tạo phản thật ra không dám tiếp tục cưa cây nữa, nhưng lại đập chùa Vĩnh Tương. Chúng đuổi hết hòa thượng trong chùa, còn đập nát hết tượng phật thờ cúng, mấy căn phòng của chùa cũng bị hủy tan hoang không chịu nổi. Sau này đầu thập niên 80, không biết từ đâu chạy tới một hòa thượng điên, xem nơi đó thành chỗ nương náu của mình. Hắn cả ngày điên điên khùng khùng, nhưng lại sửa chữa chùa Vĩnh Tương rất ra dáng, hắn tự xưng là người bảo vệ của cây thần, đánh thẳng tay đám trẻ con thường xuyên leo lên cây khều trứng chim, nhưng thái độ với thôn dân dâng hương lạy cây vô cùng tốt, dần dần người trong thôn cũng theo đó xem hắn như trụ trì của chùa Vĩnh Tương." Thấy Hàn Ấn cau mày, có chút sốt ruột, Duẫn Đức Hưng vội vàng quay trở lại vấn đề chính, "Được được, nói chuyện bọn nhỏ. Mấy đứa bé đều bằng tuổi nhau, năm chúng chụp ảnh đều 12 tuổi. Ngày đó cô giáo Triệu đưa chúng lên núi chơi xuân, tiện đường vào chùa Vĩnh Tương chơi. Mấy đứa bé không hiểu chuyện, nhất thời hưng phấn mà dùng đá nhọn và dao gọt bút chì mang theo bên người, khắc chữ lưu niệm

lên thân cây Cối Bách nghìn năm, còn bảo cô giáo Triệu chụp ảnh cho chúng. Cô giáo Triệu là người có văn hóa, từng ở thành phố lớn, không tin chuyện phong kiến mê tín các loại, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ dặn dò bọn nhỏ sau này không được làm hại cây cối thế nữa, rồi chụp ảnh cho chúng. Kết quả bị hòa thượng điên thấy được, gã đuổi theo mắng nhiếc hành hung bọn nhỏ, cô giáo Triệu đi tới tranh luận, liền gây gổ với hắn. Khi Ái Quân trở về, nói hòa thượng điên đánh không lại cô giáo Triệu, nguyền rủa họ nhất định sẽ gặp báo ứng, nói họ làm thương tổn cây thần, phá hỏng sự an bình của thánh địa phật môn, sau này đều sẽ chết không tử tế! Cũng lạ, không biết bởi vì bị khiếp sợ, hay cây thần thật sự linh thiêng, mấy đứa bé đêm đó đều đau bụng, phát sốt, được người lớn tuổi trong thôn chỉ vẽ, tôi và cha mẹ đám trẻ đến chùa dâng hương cho cây thần, đốt chút tiền giấy, bọn nhỏ quả đúng là không sao. Tôi cho rằng một kiếp kia coi như đã tránh khỏi, ai ngờ bây giờ vẫn bị báo ứng, sớm biết thế, năm đó thật sự làm pháp sự, thay bọn nhỏ cầu cây thần tha thứ, biết đâu Ái Quân nhà tôi và mấy đứa bé kia cũng sẽ không gặp phải đại nạn."

Thấy Duẫn Đức Hưng không ngừng tự trách mình, Hàn Ấn khuyên lơn: "Bác đừng khổ sở, biết đâu chỉ là trùng hợp mà thôi, mấy cô bé bị hại chưa chắc đã liên quan đến lời nguyền của hòa thượng điên. Hơn nữa từ tình hình trước mắt đến xem, cho dù có liên quan, con gái bác Duẫn Ái Quân cũng chỉ là bị kéo vào cho đủ số mà thôi, vụ án của cô ấy hẳn không có liên quan đến các vụ án trong thôn."

"Không, không phải trùng hợp. Duẫn Đức Hưng liên tục lắc đầu, "Một tháng trước, hòa thượng điên kia từng xuất hiện trong thôn, e rằng hắn đột nhiên trở về chính là để trả thù thôn và mấy đứa bé cùng cô giáo Triệu."

"Đột ngột quay về, nói thế là sao?" Hàn Ấn không hiểu hỏi.

"Là như vầy." Sở trưởng Ngô thay Duẫn Đức Hưng giải thích, "Khoảng cuối năm 1999, cây Cối Bách ngàn năm kia bị tổ chức bảo vệ di vật văn hóa quốc gia liệt vào đối tượng bảo vệ trọng điểm di vật văn hóa cấp tỉnh, trong thôn vì vậy mà xây sửa lại chùa Vĩnh Tương, mời tới vài hòa thượng lấp đầy

mặt ngoài, khai phá nơi đó thành cảnh điểm du lịch, hòa thượng điên vô danh vô phận dĩ nhiên sẽ bị đuổi đi."

"Đúng, sở trưởng Ngô nói đúng, hòa thượng điên đúng là khi đó bị người trong thôn đuổi đi." Duẫn Đức Hưng gật đầu nói.

"Nếu là như vậy, hòa thượng điên quả thực có động cơ trả thù, cũng phù hợp với đặc tả hung thủ mình làm trước đó, thời điểm xuất hiện cũng thích hợp, tiếp đó e rằng phải đến lượt Hoàng Linh rồi." Trong lòng Hàn Ấn âm thầm suy tính, đột nhiên nghĩ đến Hoàng Linh, anh vội hỏi Duẫn Đức Hưng: "Bác, cô gái Hoàng Linh này thế nào? Gia đình cô ta dường như không quan tâm đến sống chết của cô ta."

Vừa nhắc tới Hoàng Linh, Duẫn Đức Hưng nhìn như cũng có ý lảng tránh, Hàn Ấn vội vàng giải thích rõ những lợi hại liên quan đến vụ án, Duẫn Đức Hưng mới bối rối gật đầu, hạ giọng nói: "Đứa nhỏ Hoàng Linh này quả thực là bại hoại của nhà họ Hoàng, nếu không có liên quan đến vụ án của các cậu, tôi sẽ không ở sau lưng huyên thuyên chuyện nhà người ta. Hoàng Linh này từ bé đã thích chơi cùng đám lưu manh vô lại trong thôn, ăn mặc như đứa lẳng lơ, không tìm một đối tượng tốt, cả ngày tụm năm tụm ba, trộm 'chồng' người ta, làm chuyện đồi phong bại tục, khiến mẹ ruột nó tức chết. Mẹ bây giờ là vợ kế của ba nó." Duẫn Đức Hưng giải thích thêm, nói, "Ba nó cưới cho nó một bà mẹ kế, đứa nhỏ này càng thêm càn rỡ, cả ngày tranh cãi với mẹ kế nó, về sau dứt khoát chạy vào thành phố lêu lổng, đã nhiều năm không có tin tức. Theo thôn dân người ta nói, đứa bé này ở trong thành phố làm gái trong tiệm karaoke, hát với người ta, ngủ với người ta, xem như mặt mũi tổ tông nhà lão Hoàng đều mất hết, nhà lão Hoàng đương nhiên coi như không có đứa con này, đặc biệt kiêng kỵ nói về nó trước mặt người khác."

Nghe xong lời của Duẫn Đức Hưng, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô mới hiểu được vì sao cha mẹ Hoàng Linh lại có thái độ đó, nhưng mặc kệ Hoàng Linh là hạng người gì, cảnh sát đều có trách nhiệm bảo vệ cô ta, mấu chốt bây giờ là làm thế nào tìm được cô ta trong thành phố? Nếu cảnh sát tìm không được cô ta, hung thủ kia có thể tìm được sao?

Hàn Ấn và sở trưởng Ngô thương lượng một chút: Sở trưởng Ngô lập tức chạy về trấn, báo cáo tình hình cho tổ chuyên án, hạ lệnh cho đồn cảnh sát mỗi phân cục hợp lực điều tra, tìm kiếm kẻ tình nghi hòa thượng điên, đồng thời tìm kiếm tung tích Hoàng Linh ở những chỗ ăn chơi. Mà Hàn Ấn thì đi một chuyến đến chùa Vĩnh Tương, tìm hiểu xem hòa thượng điên có xuất hiện ở đó không.

Phân công xong, sở trưởng Ngô cấp tốc lái xe đi, Duẫn Đức Hưng chạy xe máy nhà mình chở Hàn Ấn đến chùa Vĩnh Tương.

Chùa Vĩnh Tương giống với một tiểu viện tứ hợp, do một cửa phòng, một chính điện và hai thiền điện tạo thành, toàn bộ chùa chiếm diện tích vừa phải, nhưng cây Cối Bách giữa viện kia lại dị thường hùng vĩ. Cao chừng mười tầng lầu, phải năm sáu người trưởng thành mới hơi vây quanh được nó, trên cành xung quanh buộc vô số sợi vải đỏ để cầu phúc. Trong tiểu viện nhang khói lượn lờ, trên tường rào vẽ hoa văn chứng tỏ phật giáo, bầu không khí đậm chất chùa chiền.

Hòa thượng trong chùa cho biết: Một tháng trước quả thật có một hòa thượng từng đến thăm chùa, nhưng chỉ ở lại hai ngày rồi không thấy bóng dáng nữa, tình hình còn lại người ta tỏ ý không rõ lắm.

Sau đó, Duẫn Đức Hưng lại chạy xe máy chở Hàn Ấn về đồn công an trên trấn.

Sở trưởng Ngô theo tổ chuyên án đi thực thi nhiệm vụ lục soát, không ở trong sở, Hàn Ấn gọi điện thoại cho ông ta, nói tình hình chùa Vĩnh Tương bên này, sở trưởng cũng tỏ ý đối với việc tìm kiếm kẻ tình nghi và Hoàng Linh hiện nay còn chưa có bất kỳ manh mối nào.

Hàn Ấn lại cho biết, bây giờ căn bản đã có thể phán đoán, vụ án phía thành phố J và vụ án mạng trong thôn không hề liên quan, Duẫn Ái Quân mặc dù bị kéo vào, là vì hòa thượng điên muốn chứng tỏ lời nguyền của hắn hoàn chỉnh. Nếu đã như vậy, Hàn Ấn cũng không cần phải ở lại nữa, anh dự định thu dọn đồ, lập tức trở về thành phố J. Sở trưởng Ngô không đồng ý,

ông ấy nhờ cậy Hàn Ấn ở lại thêm một buổi tối nữa, giúp họ chỉnh lý vụ án lại từ đầu, hơn nữa còn có vết cắt trên người nạn nhân chưa phá giải được ông ta cũng nhờ Hàn Ấn giúp suy nghĩ. Sở trưởng Ngô nhiều lần giữ lại, Hàn Ấn không thể từ chối thịnh tình, đành phải đồng ý.

Hàn Ấn ngồi ở phòng làm việc của sở trưởng Ngô, nhìn bức ảnh năm đứa bé thẫn thờ. Trong đầu anh ghép những vết cắt trên người ba cô gái cô giáo Triệu lại. Nếu là một chữ "Chính", có thể mang nghĩ "Chính đại quang minh" không? Nhưng bây giờ là năm cô gái và một cô giáo Triệu, rõ ràng thêm ra một nét nữa, xem ra loại giải thích này không ổn.

Tầm mắt Hàn Ấn rơi vào trên tay một người trong bức ảnh, ngón tay đứa bé kia chỉ về phía cây Cối Bách đắc chí.

Hàn Ấn theo hướng ngón tay nhìn thấy trên cây Cối Bách dường như có một hình vẽ, có thể là đứa bé kia khắc.

Hình vẽ từ mắt thường nhìn vào hình rất khó thấy rõ, Hàn Ấn bảo nhân viên trong sở cầm đến máy quét để quét bức ảnh vào máy tính, thông qua phần mềm kỹ thuật phóng to, anh thấy hình vẽ đứa bé khắc trên cây giống với ký hiệu Phật giáo nhìn thấy trên tường chùa, có lẽ khi ấy trên tường chùa đã vẽ ký hiệu kia, đứa bé nhất thời phấn khích mà dựa theo khắc trên cây.

Thình lình, một suy nghĩ chợt lóe qua đầu Hàn Ấn: Nếu Duẫn Ái Quân là nét đầu tiên, Hoàng Linh là nét cuối cùng, nếu Duẫn Ái Quân đại biểu là một đường thẳng ngắn (|), Hoàng Linh đại biểu là một đường ngang dài (-), như vậy cùng đường ngang dài của Lý Lam (-), đường thẳng ngắn của Trương Đan (|), đường ngang ngắn của Lưu Tiểu Nga (-), còn có đường thẳng dài của cô giáo Triệu (|), chẳng phải vừa vặn hợp thành ký hiệu cát tường của phật giáo sao?

Hóa ra hung thủ muốn tạo thành một chữ "Vạn (卐) "!

Quả nhiên, cái chết của cô giáo Triệu và ba cô gái quả thực có liên quan đến bức ảnh, cây thần, tôn giáo, lời nguyền, nhìn theo hướng này, hòa

thượng điên rất có thể là hung thủ, nhưng trong này cũng tồn tại mâu thuẫn ở chỗ: Hòa thượng điên giết chết ba cô gái và cô giáo Triệu, là vì họ làm thương tổn cây thần, phá hủy an bình của chùa, cho nên hắn muốn nghiêm phạt họ. Thế nhưng vì sao hắn phải cưỡng xác chứ? Với tư cách là người cố chấp tin tưởng vào Phật, làm sao lại làm ra chuyện tà dâm như thế? Trong Phật giáo vi phạm tội tà dâm phải xuống địa ngục. Nếu hòa thượng điên giết người là vì giao cho bản thân sứ mệnh thần thánh, thế thì cưỡng xác, cắt thịt con gái đưa cho mẹ, sưu tập đầu lâu chôn dưới cửa sổ nhà người ta, lại thuộc về hành vi tà ác, hai thứ này trái ngược nhau. Nói cách khác, hành vi của hòa thượng điên biểu hiện, cùng động cơ giết người tồn tại mâu thuẫn nhất định. Đương nhiên có lẽ hắn chính là kẻ điên, làm việc vốn không có logic gì để tuân thủ.

Khi chứng cứ dần dần đều chỉ hướng hòa thượng điên, Hàn Ấn lại đột ngột do dự. . .

Chương 24: Vì Yêu

Hàn Ấn trong lúc đợi sở trưởng Ngô trở về rảnh rỗi gọi điện thoại cho Diệp Hi, nói rõ tình hình bên này, cho biết bất luận vụ án bên này kết quả ra sao, sáng mai anh cũng sẽ lên đường về thành phố J. Vừa vặn Diệp Hi cũng muốn tìm anh nói kết quả kiểm tra DNA, cùng tin tức của Mã Văn Đào.

Qua so sánh kết quả kiểm tra DNA, "Án bằm thây 1. 18' nạn nhân và Duẫn Đức Hưng xác nhận là quan hệ cha con, nói cách khác nạn nhân xác thực là Duẫn Ái Quân. Mà thông qua kiểm tra DNA chữ bằng máu trên cửa kính ký túc xá đại học Cố Đô, có thể loại bỏ do Duẫn Ái Quân để lại, nhưng kết quả kiểm tra tương đồng với nước bọt lưu lại trên chai nước khoáng Diệp Hi thu được ở quán KFC trên đường Hoa Bắc, đến từ cùng một nữ giới.

Mặt khác, theo một vị chủ tiệm sách chung với Mã Văn Đào năm đó nói: Sau khi phòng sách của Văn Đào bị phá dỡ, Mã Văn Đào đem sách tích trữ bán rẻ lại, bảo là muốn về quê yên tâm sáng tác, từ đó về sau chưa từng nghe tin tức về gã nữa.

Manh mối Mã Văn Đào này, Hàn Ấn vẫn rất coi trọng. Từ tài liệu bối cảnh của gã cộng thêm đầu mối Hứa Tam Bì cung cấp đến xem, người này đặc biệt có thể là hung thủ của "Án bằm thây 1. 18". Cho nên Hàn Ấn quyết định tạm thời thay đổi kế hoạch, anh nói Diệp Hi ngày mai không trở về thành phố J nữa, từ bên này đi thẳng đến quê Mã Văn Đào điều tra một chút rồi tính tiếp, bảo Diệp Hi gửi hồ sơ ghi chép địa chỉ quê Mã Văn Đào vào điện thoại di động của anh.

Chạng vạng, thi thể Hoàng Linh xuất hiện bên cầu gỗ.

Cô ta ngồi dựa trước mô gỗ đầu cầu, hai mắt đờ đẫn nhìn về phương xa, xung quanh cổ họng có một dấu bóp bằng lòng bàn tay vắt ngang, quần áo trên người bị lột sạch, lộ ra bộ ngực đầy đặn, giữa khe vú có một đường cắt,

chính như Hàn Ấn dự liệu -- Là một đường ngang ngắn. Trừ những thứ đó ra, hung thủ vẫn chưa tiến hành ngược đãi xác Hoàng Linh. Đầu cô ta không bị cắt, quần ngắn trên mông vẫn còn, hiện trường pháp y kiểm tra sơ lược, không phát hiện dấu hiệu cưỡng xác. Hoàng Linh để tóc dài, có vài dúm tóc gần mặt dính gì đó, hình như là một loại si rô, qua pháp y cẩn thận thẩm định, phát hiện là coca.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Ôi! Chúng ta đã huy động nhiều nhân thủ như vậy cũng không thể chạy trước hung thủ, thật mẹ nó tấm tức." Biết rõ đối tượng hung thủ sẽ làm hại kế tiếp là ai, nhưng vẫn không cách nào bảo vệ nạn nhân, đối với bất cứ cảnh sát nào mà nói đều là một thất bại không nhỏ. Sở trưởng Ngô vẻ mặt uể oải, thở dài một tiếng, nhịn không được phun lời thô tục: "Nội thành và trấn trên có nhiều cảnh sát như vậy, tình hình khẩn trương như thế, hung thủ vẫn ngang ngược gây án, mẹ nó thật kiêu ngạo, xem ra dục vọng giết người của hắn đã không cách nào ức chế nữa!"

"Không!" Hàn Ấn nhìn chăm chú vào Hoàng Linh, khẽ lắc đầu nói, "Hoàn toàn ngược lại, hung thủ đang thoái hóa, bất luận là dục vọng của hắn, hay thủ pháp giết người đều đang thoái hóa. Dựa vào những chứng cứ nắm giữ hiện nay, Hoàng Linh là mục tiêu cuối cùng trong kế hoạch giết người của hung thủ, nói cách khác đây là động tác kết thúc của hắn. Những vụ án trước hung thủ gây án đều vô cùng thành công, cảm giác thỏa mãn và cảm giác thành tựu của hắn đang từ từ dâng lên, đồng thời dục vọng giết người cũng sẽ càng thêm mãnh liệt, cho nên ngay khi làm kết thúc, hắn nhất định rất hy vọng sẽ làm nó thật hoàn mỹ, hắn sẽ càng làm thật nhiều trên người Hoàng Linh, chứ không phải như bây giờ chỉ giết cô ta, lưu lại "nét bút" trên ngực cô ta mà thôi. Điều này cho tôi cảm giác chút hứng thú giết người của hung thủ đã rã rời, dường như giết Hoàng Linh chỉ là để gom đủ số người trên "bức hình", để tổ hợp đầy đủ chữ "Vạn" mà thôi. . ."

"Vậy ý của cậu là?" Sở trưởng Ngô nhịn không được cắt ngang Hàn Ấn.

Hàn Ấn không nói tiếp nữa, như có điều suy nghĩ mà nhìn chằm chằm thi

thể Hoàng Linh chốc lát, quay đầu nhẹ giọng nói với sở trưởng Ngô: "Quay về sở rồi nói sau." Dứt lời liền vẫy chào mọi người, rời đi trước.

Chứng cứ trước mắt căn bản đều chỉ hướng hòa thượng điên, tổ chuyên án vì vậy hạ lệnh đến các đơn vị phát lệnh truy nã, mà Hàn Ấn lại chọn tạm thời lẩn tránh, anh cần tìm một chỗ yên tĩnh rà soát lại toàn bộ vụ án một lần.

Lúc này Hàn Ấn một mình đợi trong ký túc xá cảnh viên, trong đầu như máy chiếu chạy qua từng chi tiết vụ án.

Hòa thượng điên đại khái một tháng trước xuất hiện ở thôn Cao Trầm, không lâu sau hung án bắt đầu xảy ra, cách nhau một tuần, Lý Lam, Trương Đan, Lưu Tiểu Nga lần lượt bị hại, cũng bị chém đầu và cưỡng xác. Đêm đó hoặc ngày kế thi thể Lưu Tiểu Nga xuất hiện, thịt trên đùi cô ta bị gửi về nhà cô ta, đầu cô ta và hai nạn nhân khác cùng đầu nhựa dẻo đại diện cho Duẫn Ái Quân, cũng có thể là được lặng lẽ chôn dưới cửa sổ nhà cô giáo Triệu khi đó. Tiếp theo đầu bị mưa to từ trong đất giội rửa lộ ra, cô giáo Triệu bị khiếp sợ đưa đến trạm y tế, sau đó chết thảm.

Lại đến sự xuất hiện của bức hình, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô đã phát hiện có khả năng là điểm giao nhau giữa những nạn nhân, theo điểm này dẫn ra lời nguyền cây Cối Bách thần và hòa thượng điên trong chùa Vĩnh Tương, thăm hỏi thực địa và phóng to bức ảnh lại phá giải được vết cắt hung thủ lưu lại, sau đó suy đoán ra mục tiêu cuối cùng của hung thủ là Hoàng Linh, nhưng rất nhanh Hoàng Linh đã bị giết chết qua quýt cho xong, tùy tiện để ở đầu cầu.

Ngẫm nghĩ lại cả quá trình vụ án này một lượt, Hàn Ấn phát hiện hung thủ kỳ thực bỏ nhiều công sức trên người cô giáo Triệu nhất. Không chỉ dùng thịt con gái để hành hạ bà vốn đã cực kỳ bi thương, hơn nữa còn đặt đầu những học sinh bà thích nhất ở tư thế ngửa lên chôn dưới cửa sổ phòng bà, phương diện này có chút yếu tố chọc tức, hung thủ hình như muốn biểu đạt rằng: Không phải bà thích họ vây quanh bà sao? Vậy để chúng cả đời đều trông coi bà nhé! Còn nữa, cô giáo Triệu là bị chém chết tươi, việc này tàn nhẫn hơn so với những nạn nhân khác của hung thủ giết rất nhiều, hơn

nữa đối với vùng kín của cô giáo Triệu, thủ đoạn của hung thủ cũng càng khiến người ta trố mắt, khâu kín bộ phận sinh dục, có lẽ ý nghĩa dục vọng chiếm hữu càng mãnh liệt.

Chẳng lẽ nguyên nhân chân chính hung thủ giết người là cô giáo Triệu? Cái gọi là lời nguyền giết người chẳng qua là ngụy trang?

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Hàn Ấn từ khi thi thể Lưu Tiểu Nga xuất hiện bắt đầu tham gia vụ án, đến nay chưa đến bốn ngày, mấy ngày nay anh và sở trưởng Ngô luôn đuổi theo bước chân của hung thủ, mệt nhoài, có rất ít cơ hội thở dốc tĩnh tâm lại, cẩn thận xem xét chứng cứ hành vi của hung thủ. Lúc này anh mới phát hiện, họ hình như đã bị hung thủ dắt mũi, đang từng bước từng bước giẫm vào trong một cái bẫy được tỉ mỉ thiết kế.

Trong nháy mắt này, đầu Hàn Ấn đột ngột nghĩ đến một đạo lý vô cùng đơn giản.

Giả thiết có hai người A và B, nếu A năm lần bảy lượt trêu cợt B, vậy chỉ sau khi tận mắt thấy bộ dạng chật vật của B bị bắt nạt, A mới có thể cảm nhận được sự kích thích và thành công mức độ lớn nhất khi nắm thế cục trong tay.

Hung thủ gửi thịt đùi Lưu Tiểu Nga về cho cô giáo Triệu, chôn đầu học trò bà dưới cửa sổ phòng bà, khi cô giáo Triệu tình cờ ăn tươi thịt của con gái, khi bà vì những cô gái bị hại này mà đau buồn thương xót, nào biết họ vẫn luôn ngay dưới cửa sổ của bà nhìn lên bà. Loại ngấm ngầm đùa bỡn trong tay này, nhất định khiến hung thủ cảm thấy cực kỳ kích thích, vậy, ai sẽ có loại cơ hội cảm thụ này?

Hòa thượng điên hiển nhiên không có cơ hội tiếp xúc với cô giáo Triệu như vậy, hắn cũng không có năng lực gạt bốn cô gái không chút dấu vết như vậy, hắn cũng không có phương tiện vứt xác. Có thể trực tiếp tiếp xúc với cô giáo Triệu, có giao điểm chặt chẽ với bốn cô gái, có năng lực khiến họ thả

lỏng đề phòng, sở hữu một phương tiện vứt xác che giấu tai mắt người, chỉ có em ruột của Lưu Tiểu Nga, con trai của cô giáo Triệu -- Lưu Lượng!

Khi tầm mắt Hàn Ấn tập trung đến Lưu Lượng, mới phát hiện kỳ thật trong vụ án cuối cùng, hắn đã để lại sơ hở. Lưu Lượng từng nói hắn bình thường cũng kiêm buôn bán thức uống, vậy coca trên tóc nạn nhân Hoàng Linh, có thể chính là dính trên xe tải của hắn không? Hàn Ấn nghĩ không thể trì hoãn nữa, việc này không nên chậm trễ, anh lập tức gọi điện thoại cho sở trưởng Ngô, bảo ông liên lạc với tổ chuyên án, lập tức rút ra một tổ nhân thủ chạy tới nhà Lưu Lượng, niêm phong thùng xe tải của gã tiến hành điều tra, nếu kịp có lẽ sẽ tìm được chứng cứ liên hệ trực tiếp với nạn nhân Hoàng Linh.

9 giờ tối, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô mang theo một tổ nhân thủ lặng lẽ đi tới nhà Lưu Lượng, Lưu Lượng có thể đã ngủ, trong sân tối đen. Chiếc xe hàng đậu ở cửa sân, cửa thùng xe không khóa, Hàn Ấn ra hiệu nhân viên kỹ thuật đi tới thăm dò.

Không lâu sau, nhân viên kỹ thuật từ trên xe bước xuống, tỏ vẻ đã phát hiện vài sợi tóc, từ chiều dài phán đoán hẳn thuộc về nữ giới. Như vậy xem ra phân tích của Hàn Ấn đã đúng, Lưu Lượng rất có thể chính là hung thủ của chuỗi án mạng.

Sở trưởng Ngô dặn dò nhân viên kỹ thuật nhanh chóng so sánh DNA sợi tóc này và tóc Hoàng Linh, ông và Hàn Ấn quyết định vào nhà thử Lưu Lượng một phen. Cửa sân không khóa, nhẹ đẩy liền mở, đi tới trước phòng, sở trưởng Ngô vốn định gõ cửa, nhưng tay còn chưa đụng cạnh cửa, cửa liền mở, dường như Lưu Lượng cố ý giữ cửa cho họ.

Đi vào nhà, tiếng lẫm bẩm của Lưu Lượng từ chái nhà đông truyền ra, hai người liền mang đèn pin vào chái nhà đông.

"Thức dậy, Lưu Lượng, chúng tôi có việc muốn hỏi cậu.

Sở trưởng Ngô rọi đèn pin về phía giường hô một câu, nhưng trong phút

chốc cơ thể ông run lên, thoáng chao đảo, đèn pin thiếu chút nữa rơi xuống đất, mà Hàn Ấn bên cạnh ông cũng theo bản năng rụt người lại, lui ra sau vài bước. . .Trước khi tiến vào căn phòng này, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô căn bản đã nhận định Lưu Lượng chính là hung thủ, nhưng đối với cảnh tượng trước mắt, họ vẫn thiếu sự chuẩn bị tâm lý nhất định -- Lưu Lượng nằm trên giường mẹ mình ngủ say, ôm trong lòng chính là đầu của mẹ gã.

"Thức dậy! Thức dậy! Con mẹ nó mày thức dậy cho tao! Mày còn là người sao? Mày là súc sinh!" Sở trưởng Ngô lấy lại tinh thần, kích động rống giận, giọng cũng lạc đi.

Thấy Lưu Lượng không hề nhúc nhích, còn ngủ say sưa, sở trưởng vọt tới bên giường túm lấy tóc Lưu Lượng, cứng rắn lôi gã từ trên giường xuống đất, Hàn Ấn đi tới tiện thể xoay hai tay gã ra còng sau lưng.

Lưu Lượng lúc này mới chậm rãi mở mắt, dường như sớm đã ngờ tới, nhìn thấy Hàn Ấn và sở trưởng Ngô gã cũng không khẩn trương, mà ngáp một cái, thì thà thì thầm một câu: "Các người tới rồi!" Sau đó lộ ra nụ cười quỷ dị với đầu mẹ gã đang lăn trên đất. . .Lưu Lượng bị dẫn thẳng đến đội hình cảnh cục cảnh sát thành phố J.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Bởi vì đã chứng thật chuỗi án mạng thôn Cao Trầm không liên quan đến vụ án xảy ra ở thành phố J, Hàn Ấn đương nhiên được loại trừ khỏi thẩm vấn. Đối với việc thẩm vấn Lưu Lượng, do tổ trưởng tổ phó tổ chuyên án Vu Ba và Phòng Đại Vĩ phụ trách, Hàn Ấn và sở trưởng Ngô chỉ có thể ngồi ở phòng quan sát cách vách, qua tấm kính một chiều theo dõi thẩm vấn.

Phải nói thẩm vấn vô cùng thuận lợi, Lưu Lượng khá thẳng thắn kể rõ ràng từng chi tiết gây án của mình, nhưng khi hỏi tiếp động cơ gây án của gã, gã lại đột ngột im lặng không nói. Phụ trách thẩm vấn Vu Ba và Phòng Đài Vĩ khó hiểu, nếu gã đã thẳng thắn thú nhận hành vi gây án của mình, vậy sao không chịu khai động cơ gây án của gã chứ? Nếu động cơ gây án của hung thủ không làm rõ ràng, vậy sẽ là một tiếc nuối không nhỏ với cả vụ án.

Sau đó hai người xuất ra sách lược thẩm vấn của họ, khi thì kiên nhẫn khuyên giải, khi thì lớn tiếng quát mắng: "Nhiều cô gái vô tội như vậy bị cậu giết hại, cậu dù sao cũng cho cha mẹ người ta một cái công đạo đi chứ?" "Nói cho tôi biết, đến tột cùng cừu hận như thế nào mà khiến cậu ra tay tàn độc như vậy với chị và mẹ mình?" "Cậu bị xử bắn là chắc chắn, nếu cậu còn có chút nhân tính, để mẹ cậu và các cô gái này chết rõ ràng chút!" "Cậu đừng tưởng rằn cậu không khai, chúng tôi sẽ không biết, loại người mất hết nhân tính, táng tận thiên lương như cậu trong đầu có thể có cái gì? Ngoại trừ thù hận chính là thù hận, không phải sao. . ."

Có thể nói hai vị lãnh đạo đã lấy hết cả bản lãnh trên người, tận tình khuyên bảo, cơ mưu tính toán, nhưng Lưu Lượng vẫn một mực nín thinh, gã chỉ dùng ánh mắt ôn hòa nhìn chăm chú họ, không hé một lời. Bất đắc dĩ hai người đành phải để lại Lưu Lượng đó, ra khỏi phòng thẩm vấn thương lượng đối sách.

"Tôi thử chút được không?" Hàn Ấn đến bên hai người, chủ động xin đi giết giặc.

Phải nói, vụ án có thể thuận lợi phá án, công Hàn Ấn không thể không có, điểm ấy hai vị lãnh đạo tổ chuyên án đều hiểu. Đối với năng lực của Hàn Ấn không cần phải bàn, trong lòng họ vô cùng tán thành. Dưới tình hình trước mắt, để Hàn Ấn thử một chút cũng không phải không thể. Hai vị lãnh đạo liếc nhìn nhau, Vu Ba khẽ gật đầu với Phòng Đại Vĩ ra hiệu, Phòng Đại Vĩ liền đưa Hàn Ấn vào phòng thẩm vấn.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Sau khi ngồi vào chỗ, Hàn Ấn gật đầu chào hỏi Lưu Lượng trước, Lưu Lượng cũng gật đầu hai cái đáp lại.

Hàn Ấn nhìn chăm chú vào mắt Lưu Lượng, Lưu Lượng không hề tránh né, lựa chọn nhìn thẳng anh. Sau một lát, Hàn Ấn cười, nhàn nhạt nói: "Là vì yêu đúng không?"

Trong mắt Lưu Lượng hiện lên một tia sáng, hé miệng cười, nói: "Là anh bắt được tôi?"

"Ừ." Hàn Ấn gật đầu, tiếp tục nói, "Tôi biết kỳ thật cậu không hận họ, cậu chỉ muốn sở hữu họ, nếu cậu không nói ra, tất cả mọi người sẽ hiểu lầm cậu, cậu đồng ý chia sẻ cùng tôi không?"

Lưu Lượng yên lặng nhìn Hàn Ấn, hồi lâu sau, gã chớp mắt khẽ gật đầu nói: "Anh muốn tôi bắt đầu kể từ đâu?"

"Từ đầu." Hàn Ấn lập tức nói.

"Vậy được rồi." Lưu Lượng thở dài, rũ mắt nhìn chằm chằm góc bàn, rủ rỉ nói, "Kỳ thực người mẹ của tôi mà các anh nhìn thấy, không phải là tất cả của bà ta. Có lẽ đối với những học sinh kia, bà đã dùng hết sự hòa ái và kiên nhẫn, nhưng về đến nhà bà tựa như một con hổ phẫn nộ. Đương nhiên, chị tôi là một ngoại lệ, thành tích học tập của chị ấy xuất sắc, so với loại yếu như tôi hình thành đối lập rõ rệt, cho nên khi tâm tình mẹ tôi không tốt, sẽ trút phẫn nộ và oán khí lên người tôi và cha. Rốt cuộc có một ngày, cha chịu không được sự cường thế của mẹ nữa, lựa chọn ly hôn với bà, đến vùng khác! Nhưng tôi còn nhỏ, tôi vẫn phải ở lại căn nhà kia, song tôi không ngờ bởi vì tôi kế thừa tướng mạo của cha nên dẫn tới sự thù hằn và oán hận càng sâu của mẹ. Bà thậm chí không muốn nhìn thấy sự xuất hiện của tôi, đuổi tôi khi ấy chỉ có 9 tuổi tới nhà bà ở, tôi cảm thấy mình dường như đã bị vứt bỏ, cảm thấy vô cùng cô độc. Cũng không lâu sau, bà bệnh chết, tôi lại trở về nhà mình. nhưng mẹ cũng không đồng ý cho tôi ở phòng chính, nói trong nhà chỉ có hai căn phòng, bà và chị mỗi người một phòng, hơn nữa chị cũng đã lớn, ở cùng tôi không tiện, cho nên để tôi ở trong nhà tạm trong sân. Nơi đó vốn để tạp vật, gần nhà xí, cực kỳ ẩm ướt, chỉ có một cánh cửa sổ nhỏ, không có đèn điện, buổi tối chỉ có chút nến. Vì vậy, trong bóng tối tôi bị cảm giác ruồng rẫy và cô độc càng thêm mãnh liệt, đồng thời tôi sinh ra sự tự ti sâu sắc, tôi không thể giao tiếp với mọi người, nhất là con gái. Mỗi ngày học sinh thường lui tới nhà mẹ tôi rất nhiều, có thể thái độ của mẹ đối với tôi cũng ảnh hưởng tới họ, họ không ai chịu để ý tới tôi, không cùng nói chuyện

với tôi đừng nói tới cùng nhau chơi đùa, tôi ở trong căn nhà kia như không khí, không ai chú ý tới tôi, cũng không ai quan tâm tôi. Kỳ thực họ không biết tôi muốn nói chuyện với họ nhiều hơn, muốn được họ chú ý hơn, muốn có thể được sự quan tâm yêu thương giống như của mẹ với họ! Nhưng tôi nhận được chỉ có tiếng gầm gừ vô tận, tiếng gào rống phẫn nộ của mẹ. . ."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Lưu Lượng dùng sức hít mũi, khóe mắt dường như có chút ướt "Không biết từ khi nào, tôi bắt đầu tưởng tượng giết mẹ mình. Tôi một lần lại một lần lén chuồn tới phòng bà vào buổi tối, tưởng tượng dùng búa đập chết bà, dùng dao cắt nát cổ họng bà, khiến bà không còn cách nào gào thét với tôi nữa, tôi tưởng tượng phong kín hạ thể của bà, nếu không thích thấy tôi như vậy, vì sao phải sinh tôi ra? Nhưng tưởng tượng chung quy cũng chỉ là tưởng tượng, tôi không có can đảm biến nó thành sự thật, vì vậy tôi phát tiết phẫn nộ vào con chó nuôi trong nhà và con mèo hàng xóm nuôi. Tôi bắt chúng tay chân tách rời, tôi đột nhiên cảm giác mình cũng không phải không có gì, ít nhất con mèo con chó này sẽ vĩnh viễn không vứt bỏ tôi. Vì vậy tôi bắt đầu mong đợi sở hữu được nhiều hơn, tôi hy vọng đoạt lại tất cả vốn nên thuộc về tôi, tôi đang đợi đến ngày đó."

"Cực kỳ trùng hợp, hơn một tháng trước, hòa thượng điên quá giang xe tôi trở về thành phố, hắn hỏi tôi là con nhà ai, khi tôi báo ra tên của mẹ mình và thân phận, hắn liền nhớ lại chuyện năm đó nguyền rủa mẹ tôi và lũ trẻ. Hắn coi như chuyện cười mà kể cho tôi nghe, tôi chợt có linh cảm, nghĩ đến việc dùng hòa thượng điên làm kẻ chịu tội thay tôi. Vì vậy tôi giết chết hắn, tiến tới bắt đầu bày ra một kế hoạch giết người hoàn mỹ. . .Mà khoảnh khắc khi tôi thật sự giết chết mẹ mình, tôi cảm thấy nhân sinh của tôi đã hoàn mỹ, tôi thậm chí chẳng muốn giết Hoàng Linh nữa, nhưng lại không nhịn được muốn áp dụng đầy đủ kế hoạch, cho nên lúc giết cô ta cảm giác cũng không tốt. Kỳ thật coca trên tóc cô ta là tôi cố ý dính lên, tôi không rõ tại sao phải làm như vậy, có lẽ những gì tôi nên làm cả đời này đã làm xong, về phần sau này ở trong thôn, hay ở trong tù, thậm chí ở địa ngục, tôi cũng không hề gì. . ."

Nếu lúc này, nhân viên thẩm vấn ngồi đối diện Lưu Lượng là những người khác, hắn có lẽ sẽ nói ra câu nói thường nghe thấy trong phim ảnh kia: "Sớm biết hôm nay, cần gì lúc đầu chứ!" Vấn đề là, đây vừa vặn là cái mà sát thủ biến thái không quan tâm nhất, cơ hồ tất cả sát thủ biến thái sau khi đền tội, căn bản không hề suy nghĩ đến từ "Ăn năn" này, tất cả quá trình thú nhận chẳng qua là một lần biểu diễn nữa của chúng, bởi vì một khi chúng đã đi vào con đường giết chóc này, sẽ vĩnh viễn không thể quay đầu, thẳng đến diệt vong.

Có lẽ, Lưu Lượng là một ngoại lệ, những lời tự thuật của gã vừa làm cho người ta đồng cảm lại làm cho người ta cảm thấy buồn bã, kỳ thật Hàn Ấn ngồi đối diện gã sớm đã nhìn thấy gã -- Gã cho tới giờ chưa từng cảm thấy hối hận vì tất cả những việc gã đã làm.

Chương 25: Bản Thảo Sách Bí Ẩn

Quê Mã Văn Đào là thành phố Z một thành thị phía bắc tỉnh S. Mang theo uể oải vì thẩm vấn Lưu Lượng cả đêm, Hàn Ấn sáng sớm đã ngồi lên xe riêng phía thành phố Q chuẩn bị cho anh chạy tới thành phố Z, dựa theo địa chỉ ghi chép trên hồ sơ năm đó tìm được nhà Mã Văn Đào.

Gõ cửa, sau khi xác nhận bà bác mở cửa là mẹ của Mã Văn Đào, Hàn Ấn làm rõ thân phận mình, tỏ vẻ muốn tìm Mã Văn Đào nói chuyện, hỏi thăm vài chuyện.

Vẻ mặt bác gái kinh ngạc, yên lặng đánh giá Hàn Ấn một lượt, để Hàn Ấn vào nhà, dẫn anh đi tới gian phòng phía nam. Bà hất đầu về phía vách tường bên phải căn phòng ra hiệu, Hàn Ấn nhìn thấy trên tường treo một bức ảnh đen trắng, cùng câu đối phúng điếu màu đen lồng trên khung.

Lúc này đến lượt Hàn Ấn kinh ngạc: "Đây là phòng của con trai bác? Mã Văn Đào. . .Anh ta mất rồi?"

Bà bác che miệng, gật đầu, nước mắt lập tức rơi xuống.

"Xin lỗi bác, con đến lúc này khiến bác thương tâm rồi, xin bác hãy nén bi thương thuận theo thay đổi." Hàn Ấn an ủi bác gái vài câu xong hỏi, "Con trai bác còn trẻ sao lại qua đời?"

"Nhảy lầu tự sát!" Bà gian nan phun ra bốn chữ, có lẽ đã lâu không ai trò chuyện với bà ấy, không đợi Hàn Ấn hỏi, giọng bà đã nghẹn ngào chậm rãi nói ra tình hình cụ thể, "Năm 2003 khi Tiểu Đào bị ép chấm dứt kinh doanh hiệu sách, lại gặp ba nó bị đột quỵ, nó là một đứa con hiếu thuận, liền bỏ ý định tìm địa điểm khác mở cửa tiệm, quay về giúp tôi chăm sóc ba nó. Tháng 9 năm 2007, ba nó qua đời, là đả kích rất lớn đối với nó, quãng thời gian kia, tâm tình nó luôn vô cùng nặng nề, cả ngày giam mình trong phòng. Tôi

tưởng rằng nó thương tâm quá độ, qua một thời gian ngắn hẳn sẽ tốt lên, không ngờ vừa qua năm mới, lại xảy ra một chuyện, khiến con tôi lại tổn thương. . ."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Ấn nhịn không được hỏi xen vào.

Bác gái thở dài một tiếng, nói: "Những năm chăm sóc cho ba nó đã viết một quyển sách, sau khi cho một người bạn làm xuất bản sách xem qua, người bạn kia nói viết rất tốt, còn nói nhất định sẽ giúp nó xuất bản tiểu thuyết."

"Bạn nó cũng là người thành phố J các cậu, quan hệ đặc biệt tốt với Tiểu Đào, khi chồng tôi ngã bệnh, cậu ta còn thường xuyên tới thăm. Tiểu Đào vô cùng tin tưởng cậu ta, hơn nữa cậu ta thề thốt cam đoan, Tiểu Đào liền ôm đầy hy vọng chờ tin tức phía cậu ta, thậm chí vì thế mà bỏ qua lời mời của một nhà xuất bản. Nhưng cuối cùng, cậu bạn đó lại phụ Tiểu Đào, thoái thác nói không xin được mã sách, rồi gác lại kế hoạch xuất bản. Tiểu Đào vì thế mà đặc biệt tức giận, quả quyết tuyệt giao với cậu ta, từ đó về sau nó càng thêm ủ rũ nản lòng, cả đêm mất ngủ, ban ngày thì dáng vẻ mất hồn, không buồn ăn cơm, không thích nói chuyện, dường như không hứng thú nổi với bất kỳ chuyện gì. . .Sáng hôm xảy ra chuyện, không hề có dấu hiệu, không để lại bất kỳ di ngôn gì, nó cứ thế từ trên lầu nhảy xuống. . ."

Bác gái lại nghẹn ngào, Hàn Ấn rơi vào trầm tư.

Từ triệu chứng đến xem, Mã Văn Đào tự sát, hẳn là do mắc chứng uất ức quá độ dồn ép, không có gì lạ, nhưng nguyên nhân hình thành chưa hẳn đã đơn giản như bác gái nói, có lẽ còn có nguyên nhân sâu xa hơn. Tỷ như, nhiều năm trước cưỡng hiếp giết chết Duẫn Ái Quân đã để lại nỗi sợ hãi sâu trong nội tâm, chột dạ, tội lỗi. . . "Bác gái, không biết bác có thể nhớ được chuyện năm 1996 không, tết năm ấy con trai bác có gì dị thường không?" Hàn Ấn hỏi.

"Năm 1996? Tại sao hỏi chuyện năm ấy? Cậu tìm Tiểu Đào rốt cuộc là định làm gì?" Bác gái ngừng khóc, mặt đầy hoài nghi hỏi.

"À, có một vụ án nhỏ có thể liên quan đến con trai bác, cho nên con muốn điều tra chút." Hàn Ấn úp mở che giấu.

Bác gái gật đầu, cẩn thận nhớ lại, nói: "Tết năm ấy Tiểu Đào quả thật có điểm kỳ lạ, tôi đặc biệt khắc sâu ấn tượng. Nó về nhà sớm hơn tết mọi năm, khi vừa về trạng thái đặc biệt kém, hình như đã bị khiếp sợ gì đó, luôn thích thẫn thờ một mình, cơ hồ mỗi ngày đều gặp ác mộng, người cũng thất thường, mãi đến sau tết mới chậm rãi khôi phục bình thường."

Hồi tưởng của bác gái đã chứng mình sau khi "Án bầm thây 1. 18" xảy ra, Mã Văn Đào quả thực có xuất hiện hành vi khác thường, như vậy xem ra đầu mối Hứa Tam Bì cung cấp có một độ tin cậy nhất định, vấn đề thời điểm hắn tung ra đầu mối khiến người ta nghi ngờ. Hắn tới cùng có biết Mã Văn Đào đã qua đời không? Nếu biết rồi mới cung cấp đầu mối cho cảnh sát, vậy động cơ của hắn cần nghiên cứu lại.

"Bác gái, sau khi con trai bác xảy ra chuyện, bạn bè khi trước có những ai tới?" Hàn Ấn suy tư chốc lát hỏi.

Bác gái lau mắt, nói: "Chỉ có cái cậu làm xuất bản tới, cậu ta coi như có lương tâm. . ."

"Tình hình của cậu ta bác biết rõ không?"

"Tôi chỉ biết cậu ta tên Tôn Kiếm.

"Tôn Kiếm?" Hàn Ấn nhíu mày, hỏi dồn, "Có phải người đàn ông vóc dáng không cao, trên đầu hơi hói, còn để râu không?"

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Đúng." Bác gái khẳng định nói.

Tôn Kiếm và Hứa Tam Bì là bạn bè, năm đó đều có qua lại với Mã Văn Đào, hắn không có khả năng không kể tin Mã Văn Đào qua đời cho Hứa Tam Bì, nói cách khác dưới tình hình Hứa Tam Bì biết rõ Mã Văn Đào đã qua đời lại đưa ra đầu mối. Hồ sơ vụ án hiển thị, Duẫn Ái Quân từng ghé qua tiệm sách của Mã Văn Đào, nhưng cái gọi là kết giao giữa hai người, là lời từ một phía Hứa Tam Bì, nó có thể là thật, cũng có thể là Hứa Tam Bì bịa đặt, bởi vì bất luận hắn nói gì, đều là chết không có đối chứng. Xem ra, điều tra cuối cùng vẫn phải quay về chỗ Hứa Tam Bì.

Cuối cùng, anh được sự đồng ý của bác gái, lật xem một ít di vật của Mã Văn Đào, không phát hiện chỗ khả nghi, liền xin một tấm hình Mã Văn Đào rồi tạm biệt bác gái.

Đi tới cửa, Hàn Ấn chợt nghĩ đến bản thảo sách của Mã Văn Đào. Nếu Mã Văn Đào là hung thủ giết hại Duẫn Ái Quân, hoặc là đương sự năm đó bị động cuốn vào điều tra vụ án, hắn có thể tình cờ dung nhập chút chi tiết án bằm thây vào tiểu thuyết mình sáng tác không? Mặc dù hắn không phải hung thủ, vậy hắn có thể là một người biết được nội tình không?

Nghĩ đến đây, Hàn Ấn dừng bước, xoay người hỏi bác gái: "Tiểu thuyết của con trai bác có đề tài gì?"

"Việc này tôi thật sự không rõ lắm." Bác gái vừa nói vừa xoay người vào phòng, chốc lát sau đi ra, cầm trên tay vài tờ giấy giao cho Hàn Ấn, "Sau khi Tiểu Đào qua đời, tôi vẫn không tìm được bản thảo sách của nó, chỉ khi thu dọn di vật tìm được vài tờ giấy này, trên đó hình như có chút nội dung của tiểu thuyết."

Hàn Ấn nhận lấy mấy tờ giấy, nhìn sơ lược vài lần, xác nhận là đại cương sáng tác của tiểu thuyết. Thế thì bảo thảo tiểu thuyết sao lại không thấy đâu? "Bác gái, trong máy tính của con trai bác có bản đánh máy bản thảo của cậu ấy không?"

"Tiểu Đào chưa bao giờ dùng máy tính, trong nhà cũng không có máy tính, nó luôn kiên trì viết tiểu thuyết bằng tay."

Lại nói lời từ biệt với bác gái, vội vàng trở về. Trên đường, Hàn Ấn lại đến nhà Duẫn Ái Quân một chuyến.

Hàn Ấn xin ảnh Mã Văn Đào, mục đích là muốn cho cha của Duẫn Ái Quân là Duẫn Đức Hưng nhận diện, hắn có phải phóng viên từng đến thăm kia không.

Xem xét từ thời gian, thời gian "phóng viên" đến cửa cùng thời gian Mã Văn đào bộc phát chứng uất ức vừa vặn trùng hợp, nếu Mã Văn Đào là hung thủ sát hại Duẫn Ái Quân, vậy có lẽ là vì hắn không ngừng bị tâm lý áy náy hành hạ, ý đồ thông qua quà tặng đắt tiền và tiền bạc để bồi thường, mong giải tỏa được xiềng xích trong lòng. Đáng tiếc, qua nhận dạng của Duẫn Đức Hưng, Mã Văn Đào không phải phóng viên kia. Sau đó, Hàn Ấn lại bảo Diệp Hi gửi ảnh Hứa Tam Bì đến cho Duẫn Đức Hưng nhận diện, kết quả vẫn không phải.

Trở lại thành phố J, Hàn Ấn đi thẳng đến tổ chuyên án.

Đã qua thời gian tan tầm, phòng làm việc chỉ còn Diệp Hi đang cúi đầu nghiên cứu vụ án. Nhìn thấy Hàn Ấn, cô rất vui, cho anh một cái ôm, khiến Hàn Ấn đỏ bừng mặt.

Buông Hàn Ấn ra, Diệp Hi rót cho anh ly nước, Hàn Ấn cũng nhờ uống nước che giấu sự khó xử của mình, sau đó hồi báo tình hình cụ thể chuyến đi đến thành phố Z.

Từ tổ chuyên án đi ra, Hàn Ấn quay đầu xe chạy về tổ án tồn động.

Quả nhiên, Phó Trường Lâm cũng đang tăng ca. Chào hỏi vài câu, Hàn Ấn kể tiến triển điều tra xoay quanh Duẫn Ái Quân thời gian gần đây cho ông ta, đây là hứa hẹn lúc trước của anh.

Phó Trường Lâm rất cảm kích vì Hàn Ấn giữ chữ tín, khách sáo nói vài câu cảm tạ các loại, lại đưa ra vài góc nhìn của bản thân với tin tức Hàn Ấn

cung cấp.

Hai người trao đổi chốc lát, Hàn Ẩn trở lại việc chính nói ra mục đích đến: Anh muốn thử tìm xem có ghi chép điều tra về Tôn Kiếm và Mưu Phàm trong hồ sơ "Án bằm thây 1. 18" hay không.

Sợ rằng cho đến nay, tin tức về "Án bằm thây 1. 18" không ai thể quen thuộc hơn Phó Trường Lâm nữa. Cơ hồ tất cả hồ sơ ghi chép, ông đều đã sớm thuộc nằm lòng, có ông trợ giúp tra tìm, nhất định sẽ giảm bớt sức lực và thời gian cho Hàn Ẩn rất nhiều. Song trong trí nhớ của ông, hình như có ấn tượng với người tên Mưu Phàm, nhưng không có Tôn Kiếm. Kết quả cũng thật sự chỉ tìm được hồ sơ điều tra của Mưu Phàm.

Trong hồ sơ ghi chép về Mưu Phàm rất đơn giản: Hắn không phải là người thành phố này, năm đó thuê nhà gần đường Thanh Điểu, dựa vào kinh doanh quầy sách kiếm sống, thời gian rảnh tham gia vào sáng tác tiểu thuyết. Cảnh sát theo lệ điều tra, hắn tỏ vẻ không nhận ra Duẫn Ái Quân, cũng không nhớ rõ cô có từng ghé qua quầy sách của hắn không. Hôm Duẫn Ái Quân mất tích, hắn như thường ngày, sau khi dọn quầy về căn nhà thuê sáng tác. Kiểm tra chỗ ở này, không phát hiện khác thường, cuối cùng loại trừ đối tượng tình nghi.

"Theo lý, năm đó hoàn cảnh của Tôn Kiếm và Mưu Phàm đại khái giống nhau, nhưng vì sao chưa từng tiếp nhận điều tra chứ?" Xem qua ghi chép về Mưu Phàm, Hàn Ẩn đưa ra nghi vấn với Phó Trường Lâm.

Phó Trường Lâm cười không nói, trầm ngâm chốc lát, cầm lấy điếu thuốc lá trên bàn đốt, hút vài hơi mới nói: "Cậu trả lời tôi trước một vấn đề. Khi cậu xem qua ghi chép tình tiết vụ án 'Án bằm thây 1. 18', với ánh mắt chuyên nghiệp của cậu, phản ứng đầu tiên của cậu là gì?" Phó Trường Lâm lại bổ sung, "Không cần bận tâm đến mặt mũi tôi, cứ việc nói cảm thụ của cậu ngay lúc đó."

Câu hỏi lần này, mới đầu Hàn Ẩn có chút khó hiểu, nhưng có bổ sung phía sau của Phó Trường Lâm, anh liền hiểu được dụng ý. Mà vừa rồi bổ

sung này có lẽ ông ta cũng đã biết đáp án của mình, Hàn Ẩn cong khóe miệng, đưa ra một nụ cười nhạt không có nhiều hứng thú, thay cho câu trả lời của anh.

Phó Trường Lâm là người khôn ngoan, lập tức gật đầu nói: "Cậu cảm thấy rất dễ phá án đúng không? Tuy hung thủ gây án thủ pháp tàn nhẫn che giấu, nhưng nếu phương hướng đúng đắn, tỉ mỉ chu đáo điều tra, tìm ra hung thủ không khó lắm, có phải không?"

Khi nói những lời này, Phó Trường Lâm đã có chút tức giận bất bình, đương nhiên ông không phải chỉa vào Hàn Ẩn, chắc hẳn nhiều năm qua truyền thông và thị dân đối với năng lực phá án của cảnh sát có rất nhiều chỉ trích, khiến sự nhẫn nại của ông đạt tới cực hạn, mà nghi vấn vừa rồi với Hàn Ẩn là muốn giải tỏa đám oán khí này ra.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Năm đó, sau khi Duẫn Ái Quân mất tích chín ngày thi thể mới được phát hiện, hung thủ có đủ thời gian xử lý hiện trường gây án, vả lại kỹ thuật năm đó còn chưa đủ tiên tiến, nếu là hung thủ cẩn thận, xử lý thỏa đáng, sợ rằng qua khảo sát hiện trường rất khó phát hiện dấu vết. Về phương diện khác, sau bốn ngày thi thể xuất hiện mới được xác nhận là học sinh đại học Cố Đô, mà tuần đó vừa vặn là kỳ thi cuối kỳ của đại học Cố Đô, ngay sau đợt thi đó là nghỉ đông. Học sinh và giáo viên đại học Cố Đô đến từ khắp nơi trên cả nước, thế nên phạm vi điều tra trong trường rất lớn, sự việc cũng là sau khi nghỉ đông kết thúc. Thời gian gián đoạn ở giữa này, đối với tố chất tâm lý hung thủ rất tốt mà nói, đã đủ bình phục tâm trạng và bịa ra lý do thoái thác.

"Sắp xếp điều tra trong trường là thế, sắp xếp điều tra ngoài trường thì khó giải quyết hơn. Cậu biết thành phố J chúng tôi là thành phố trực thuộc tỉnh, mà năm đó kéo dài đến tận nay, chung quanh đại học Cố Đô đều là khu vực sản nghiệp văn hóa và không khí văn hóa phồn vinh dày đặc nhất của cả tỉnh S. Bao gồm tòa soạn báo, công ty văn hóa, nhà xuất bản, hiệu sách Tân Hoa, hiệu sách tư nhân, quầy sách, đủ loại người buôn bán sách báo và các nghề nghiệp có liên quan đều tụ tập ở đây. Đó là một quần thể vô cùng

khổng lồ, mà còn có đám người quần thể còn khổng lồ hơn, đó chính là nhóm người tham gia sáng tác, thích sáng tác, mơ xuất bản sách, trở thành nhà văn. Họ thuê chỗ ở trong phạm vi đại học Cố Đô vài kilomet, để trao đổi học tập và tìm kiếm cơ hội xuất bản tác phẩm. Họ đến từ bốn phương tám hướng của tỉnh, phần lớn đều không phải người thành phố này, tính lưu động cực lớn, bởi vì cần không gian sáng tác yên tĩnh, lại phần lớn thuê sống một mình, vả lại điều lệ thuê nhà lúc ấy còn chưa đủ hoàn thiện, không cần đăng ký bất kỳ thông tin gì, có tiền có thể thuê ở. Phiền toái nhất chính là, khi ấy đã gần cuối năm, cơ hồ tất cả mọi người đều về quê đón năm mới, khi quay lại cũng đã nửa tháng thậm chí một tháng sau rồi. Mà trong đó có một số đông người, hoặc không kiên trì theo lý tưởng nữa, ở lại quê tìm đường mưu sinh khác; hoặc rời khỏi thành phố này đến thủ đô tìm kiếm cơ hội rộng lớn hơn; hoặc bởi vì không chịu nổi tiền thuê nhà, chuyển đến khu vực xa hơn. Có rất nhiều lần, đối mặt với chúng tôi chỉ là một căn nhà trống hoặc là người thuê mới, mà người từng ở trước đó không ai có thể nói được rõ ràng.. . "

Quả nhiên, đối mặt với Hàn Ấn, Phó Trường Lâm không kiềm chế được, phun ra sự bất mãn tích tụ trong lòng nhiều nằm.

Phó Trường Lâm kể rất thực tế, câu nào cũng đều lộ ra sự bất đắc dĩ, Hàn Ấn rõ ràng cảm nhận được sự gian khổ trong phá án năm đó. Thiên thời, địa lợi, vận may dường như không đứng về phía cảnh sát, như loại đối tượng tình nghi tiêu chuẩn phù hợp là Tôn Kiếm lại không được xếp vào người điều tra được hẳn cũng có không ít, hung thủ vì vậy mà thoát khỏi truy bắt, khả năng rất lớn.

Hàn Ấn tỏ vẻ đã hiểu vụ án năm đó, an ủi Phó Trường Lâm vài câu, thấy sắc trời đã tối, liền cáo từ đi trước. Ra khỏi cửa, lúc ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Phó Trường Lâm bị một tầng khói màu lam nhạt vây quanh, trên khuôn mặt nếp nhăn ngang dọc kia che kín sầu não, phảng phất như còn đang xoắn xuýt trong câu chuyện cũ không cách nào tiêu tan, trong lòng Hàn Ấn không nhịn được chua xót.

Đêm khuya người không yên, nằm trên giường, Hàn Ấn trằn trọc trăn trở.

Mấy ngày liền bôn ba, thân thể đã dị thường mỏi mệt, nhưng cố gắng mãi vẫn không thể ngủ. Vừa nhắm mắt lại, liền có những khuôn mặt như tua phim lướt qua trong đầu: Phùng Văn Hạo, Dư Mỹ Phân, Hứa Tam Bì, Tôn Kiếm, Mưu Phàm. . .Họ là hung thủ sao? Ai giết Vương Ly? Ai hại Duẫn Ái Quân? Còn có đôi mắt si oán và cú điện thoại tựa như tới từ địa ngục kia là từ một trong số họ sao? Người phụ nữ xuất hiện ở mộ Duẫn Ái Quân là ai? Kẻ giả làm phóng viên thăm nhà họ Duẫn là ai?

Vô số dấu chấm hỏi, giằng co trong đầu, thần kinh không cách nào ức chế mà kích động. Giống như sát thủ liên hoàn vậy, khống chế cơ thể luôn không chiến thắng được tinh thần -- Ngủ không được, vậy không ngủ nữa, dứt khoát xem lại tư liệu vụ án thôi.

Hàn Ấn ngồi dậy, dựa ở đầu giường, đưa tay lấy ra vài tờ giấy trong ba lô đặt trên bàn đầu giường, đó là những tờ giấy mẹ Mã Văn Đào đưa cho anh trước khi tạm biệt.

Tổng cộng năm trang giấy, chữ viết ngoáy, câu văn đứt quãng, thiếu sự nhất quán, có vài chỗ Hàn Ấn chỉ có thể nhìn ra ý tứ đại khái. Tập trung xem qua một lượt, phát hiện đây kỳ thật cũng không phải là đại cương tiểu thuyết, mà là ghi chép linh cảm của Mã Văn Đào. Hàn Ấn từng nghe nói thói quen sáng tác của một vài nhà văn, có nhà văn thích nói ra ý tưởng đột ngột nảy lên trong đầu, dùng máy ghi âm lưu lại; có người thích tiện tay ghi linh cảm lên trang giấy nào đó, xem ra Mã Văn Đào thuộc dạng sau.

Hàn Ấn đọc đi đọc lại từng câu từng chữ, trong chốc lát cảm thấy có vài câu dường như đã từng đọc qua, hình như đã đọc ở đâu đó.

"Từng thấy ở đâu nhỉ? Từng thấy ở đâu nhỉ?" Hàn Ấn thầm lẩm nhẩm, ánh mắt vô thức tới lui rà soát trong phòng. Khi tầm mắt tình cờ rơi vào một quyển sách trên bàn cạnh đầu giường, đột ngột tỉnh ngộ.

-- Đúng rồi, câu này từng xuất hiện trong quyển sách《Lễ Vật》kia!

Hàn Ấn vội vã cầm lấy sách, cẩn thận lật xem, so sánh với vài tờ giấy, quả nhiên có vài câu giống nhau như đúc. Chẳng lẽ《Lễ Vật》không phải Hứa Tam Bì tự viết, mà là Mã Văn Đào viết?

Nhưng bản thảo sao lại rơi vào tay Hứa Tam Bì? Giữa ba người Mã Văn Đào, Tôn Kiếm, Hứa Tam Bì đến tột cùng có liên hệ gì với quyển sách này? Mang theo đầy bụng nghi vấn Hàn Ấn tìm kiếm đầu mối trước lời tựa sách, rốt cuộc ở chỗ sau trang bìa tiểu thuyết phát hiện một đoạn văn: "Thiết kế sách -- Văn phòng sách Tôn Kiếm."

Đoạn văn này đủ để Hàn Ấn tạm thời giải thích được một vài nghi vấn. Sự tình rõ ràng hẳn là như vầy: Đầu tiên là Tôn Kiếm đồng ý giúp Mã Văn Đào xuất bản tiểu thuyết, nhưng vì đủ loại nguyên nhân không thành công, mà hắn cũng không trả lại bản thảo sách cho Mã Văn Đào. Về sau Mã Văn Đào nhảy lầu tự sát, Tôn Kiếm đưa bản thảo cho Hứa Tam Bì, cũng lấy danh nghĩa gã để xuất bản. Sự tình đơn giản như vậy, nhưng vẫn còn nghi vấn này: Tôn Kiếm vì sao không lấy danh nghĩa mình để xuất bản? Vì sao phải tặng nhân tình này cho Hứa Tam Bì chứ?

Ngày kế tiếp.

Hàn Ấn viết trong đặc tả, hung thủ "Án bằm thây 1. 4", là một kẻ thiếu sức sáng tạo, bình bình đạm đạm trong sự nghiệp, vậy đối với tác giả bán sách chạy sự nghiệp như mặt trời ban trưa giống Mưu Phàm mà nói, đương nhiên không nằm trong phạm vi này, mà sự nghiệp xuất bản sách làm ăn phát đạt náo nhiệt như Tôn Kiếm, cũng không phù hợp với đặc tả tội phạm. Trọng điểm cần bắt tay vào xâm nhập điều tra chính là Hứa Tam Bì, song trước khi lật bài với gã, Hàn Ấn quyết định so chiêu cùng Tôn Kiếm trước. Người này sau khi xảy ra "Án bằm thây 1. 18", có khả năng đột ngột rời khỏi chỗ ở thuê, hành vi rất khả nghi, vả lại ngoài việc kết giao mật thiết với Hứa Tam Bì có lợi ích qua lại, Hàn Ấn muốn thử từ miệng hắn moi được càng nhiều nội tình về Hứa Tam Bì càng tốt.

Văn phòng sách báo Tôn Kiếm, hiện đã đổi tên thành công ty xuất bản văn hóa Tôn Kiếm, công ty làm ăn rất lớn, thuê hẳn một tầng lầu ở cao ốc

Thời Đại.

Hàn Ấn dưới sự chỉ dẫn của nhân viên tiếp tân, tìm được phòng làm việc của giám đốc. Thông qua thư ký báo cáo, đợi ở phòng ngoài chốc lát, mới gặp được Tôn Kiếm.

Phòng làm việc rộng rãi khí thế, trang hoàng hết sức xa hoa, khiến người ta rất khó liên kết được với Tôn Kiếm vóc dáng không cao, khí chất trung bình sắp bị bàn làm việc thật lớn và ghế giám đốc che phủ. Song người không thể nhìn tướng mạo, khi ngành xuất bản đang suy yếu, người này còn có thể làm được công ty quy mô như thế, nhất định có chỗ hơn người. Đó là một nhân vật khó chơi, Hàn Ấn âm thầm nhắc nhở mình, phải cư xử vô cùng cẩn thận.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Ấn tán thưởng vài câu khách sáo với bày trí của phòng làm việc, thuận thế tán dương năng lực vận hành công ty của Tôn Kiếm một phen. Khen đến mức mặt Tôn Kiếm cười không ngớt, nhưng lời nói coi như khiêm nhường, luôn miệng bảo chẳng qua mình may mắn mà thôi.

Tán gẫu vài câu, chủ đề chậm rãi chuyển sang vụ án, Hàn Ấn đầu tiên đưa ra vụ "Án bằm thây 1. 18".

"Tôn tiên sinh ngài có từng nghe nói vụ án bằm thây đại học Cố Đô không?" Hàn Ấn hỏi.

"Đương nhiên có nghe." Tôn Kiếm ra vẻ chẳng hề để ý, dứt khoát nói, "Khi xảy ra vụ án kia, sạp báo của tôi ngay con phố cách đại học Cố Đô hai con đường, thường xuyên có học sinh đại học Cố Đô tới thăm, nói không chừng cô gái bị hại còn từng tới chỗ tôi mua sách đấy!"

Tôn Kiếm chủ động đề cập Duẫn Ái Quân có thể từng ghé qua quầy sách của hắn, kỳ thật ý đang làm rõ hắn không quen biết Duẫn Ái Quân, ý ngầm là tỏ vẻ bất mãn với việc cảnh sát đem việc này gắn với vụ án bằm thây. Hàn Ấn sao không nghe ra được mùi vị khác trong lời nói đó, nghĩ thầm người

này quả nhiên bụng dạ thâm sâu, muốn nói còn không chịu nói rõ, song chứng tỏ không thẹn với lương tâm cỡ nào. Hàn Ấn cố ý châm biếm hắn, vừa vặn cho hắn chút áp lực, để xem hắn thật sự trong sạch hay chỉ làm ra vẻ?

Hàn Ấn cười cười, vẻ mặt thành khẩn, giải thích nói: "Tôn tiên sinh, là thế này, từ suy nghĩ phá án của cảnh sát chúng tôi mà nói, năm đó đàn ông sống đơn thân ở phụ cận đại học Cố Đô đều cần tiến hành thẩm vấn điều tra, kể cả ngài và Hứa Tam Bì, còn có Mưu Phàm họ, đều trong phạm vi điều tra của chúng tôi. Nhưng kỳ lạ là, ghi chép thẩm vấn hồ sơ vụ án của hai người họ đều có, duy chỉ có ngài là không, chúng tôi phân tích ngài hẳn sau khi xảy ra vụ án thì rời khỏi chỗ thuê ở ban đầu, hành vi này của ngài có chút khác thường, tất nhiên sẽ càng tăng hoài nghi với ngài, cho nên tôi tới lần này là muốn ngài có thể giải thích rõ, miễn cho ngày sau thường xuyên tới quấy rầy."

Lời nói trong mềm có cứng, Tôn Kiếm nhất định phải tính toán rõ ràng, tốt nhất chính là nói rõ ràng đầu đuôi ngọn nguồn, nếu không bị đưa đến cảnh cục thẩm vấn hoặc ba ngày hai bận cảnh sát đến công ty quấy rầy, khẳng định sẽ mang đến ảnh hưởng xấu với việc kinh doanh của công ty.

Cân nhắc lợi hại, Tôn Kiếm thu lại sự bất mãn, vội vàng nói: "Việc này, việc này tôi có thể giải thích."

"Đúng là sau khi xảy ra vụ án tôi có rời đi, nhưng cũng không phải vì vụ án kia, có rất nhiều nguyên nhân khách quan. Năm đó quầy sách lề đường của chúng tôi nói trắng ra là đều bán chút sách cũ và sách lậu, khách hàng phần nhiều là học sinh đại học Cố Đô và các đại học khác xung quanh đại học Cố Đô. Học sinh đến kỳ nghỉ đông, làm ăn tất nhiên phải vắng vẻ hơn, vả lại cách tết đã không còn xa, cho nên tôi cũng dứt khoát thu quầy về quê đón năm mới. Về phần sang năm tôi không trở về, kỳ thật đã sớm lên kế hoạch trước đó rồi. Tôi từ năm 1992 bắt đầu lăn lộn quanh đại học Cố Đô, khoảng bốn năm, vẫn chưa nhận được cơ hội tốt để đăng tác phẩm, cho nên cuối năm 1995 tôi quyết định sang năm đến Bắc Kinh thử sức. Bắc Kinh là

thủ đô, trung tâm trao đổi văn hóa cả nước, tôi nghĩ nơi đó hẳn có nhiều cơ hội hơn." Tôn Kiếm nói tới đây, bất đắc dĩ cười cười, "Nhưng tôi đã quên một vấn đề, cơ hội nhiều, người tìm kiếm thực hiện giấc mơ càng nhiều, cuối cùng tôi vẫn chưa nhận được cơ hội xuất bản, nhưng trái lại may mắn sao mà kiếm được một ít tiền. Sau đó lại dưới cơ duyên xảo hợp về đây, bắt đầu kinh doanh xuất bản."

"À, ra là thế!" Hàn Ấn gật đầu, lâm vào suy tư.

Lý do của Tôn Kiếm có thể nói là hợp tình hợp lý, không có bất kỳ sơ hở nào, cũng không có dấu hiệu từng diễn luyện, phải nói là thật tình. Đã thế, vậy tình hình vụ án bằm thây đại học Cố Đô, có thể tạm thời bỏ qua trước, kế tiếp sẽ tập trung vấn đề về Hứa Tam Bì. Đương nhiên, vấn đề của Hứa Tam Bì chỉ xoay quanh quyển sách của Mã Văn Đào.

"Ngài và Mã Văn Đào là bạn rất thân đúng không?" Hàn Ấn hỏi.

"Quan hệ của chúng tôi không tồi, sao vậy?" Hàn Ấn đột nhiên nhắc tới Mã Văn Đào, Tôn Kiếm đầu tiên là sửng sốt, trên mặt lập tức hiện lên chút ngờ vực lo lắng, úp úp mở mở gật đầu nói.

"Tôi nghe mẹ cậu ta nói, ngài từng đồng ý giúp cậu ta xuất bản tiểu thuyết, nhưng cuối cùng vì mã sách có vấn đề nên không thành công, đúng không?"

"Đúng, quả thật có chuyện như vậy." Tôn Kiếm chần chừ một chút nói, "Quên đi, tôi nói thật với anh nhé. Kỳ thật vấn đề mã sách chỉ là tôi mượn cớ, nguyên nhân thật sự là đề tài tiểu thuyết không đủ theo trào lưu, hơn nữa khi ấy công ty tôi về phương diện tài chính xảy ra chút vấn đề, vì thời gian kéo dài quá lâu, lại từng cam đoan với Văn Đào, cho nên không còn cách nào nói sự thật cho cậu ta biết."

"Vậy nội dung của bản tiểu thuyết đó ngài còn nhớ không?"

"Đã sớm quên rồi, năm đó tôi cũng chỉ nhìn sơ lược, chỉ nhớ rõ lời văn rất

xuất sắc."

"Đã quên? Để tôi nhắc cho ngài." Hàn Ấn hừ mũi, từ trong túi lấy ra một quyển sách, vứt trên bàn làm việc của Tôn Kiếm, "Quyển《Lễ Vật》này có phải nhìn rất quen mắt không? Nó chính là quyển sách Mã Văn Đào viết năm đó đúng chứ?"

"Cái này. . .cái này. . ." Tôn Kiếm ấp a ấp úng, nháy mắt trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mịn, vẻ mặt bối rối.

Hàn Ấn cười chế giễu nói tiếp: "Ngài không cần nói nữa, biểu hiện của ngài đã trả lời tôi rồi. Nhưng tôi không rõ, vì sao quyển sách này cuối cùng lại đề tên của Hứa Tam Bì để xuất bản?"

"Cái này. . .cái này. . ." Tôn Kiếm gục đầu xuống, chân tay lại luống cuống, khi ngẩng đầu lên lại, phát hiện Hàn Ấn đang nhìn chằm chằm dõi theo hắn, liền né mắt, do dự mãi, cuối cùng rũ đầu nói, "Được rồi, anh đã biết, tôi chỉ nói thế này thôi. Kỳ thật tôi không có ý hack quyển sách này của Văn Đào, năm đó tôi còn chưa kịp trả lại bản thảo sách, cậu ấy đã tự sát, bản thảo sách vẫn luôn ở chỗ tôi. Có một lần Hứa Tam Bì không có việc gì đến tán gẫu với tôi, phát hiện bản thảo sách, tiện tay đọc vài tờ nói viết rất được, tôi liền nói chuyện của Văn Đào. Cậu ta nghe xong nói muốn đem bản thảo sách về xem, một thời gian sau, cậu ta trả lại cho tôi một phiên bản điện tử, nói cậu ta đã sửa chữa tiểu thuyết lại, ám chỉ muốn đề tên cậu ta, hỏi có thể xuất bản không? Đó là một chuyện đôi bên cùng có lợi, tôi đương nhiên không từ chối." Tôn Kiếm dừng một chút, giải thích tiếp, "Kỳ thật nói trắng ra là, tôi và Tam Bì cũng chỉ đang lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Cậu ta ở nước ngoài mấy năm kia căn bản chưa từng động bút, sau khi trở về phương diện sáng tác này căn bản đã vô dụng, chỉ là thỉnh thoảng đăng chút mảng văn chương đậu hũ trên báo, văn dài cậu ta căn bản khống chế không được. Nhưng cậu ta lại cần hào quang của nhà văn vội, để đến chỗ chú cậu ta tranh thủ tình cảm, ý đồ muốn chú cậu ta sau khi về hưu giao xí nghiệp cho cậu ta quản lý. Mà tôi khi ấy bởi vì khuếch trương công ty, cần gấp tài chính đáng kể, tôi biết dưới cờ của chú cậu ta có một công ty đầu tư, đề xuất cậu ta giúp

tôi tiến cử. Về sau, công ty đó xem kế hoạch sách của tôi đồng ý hùn vốn, mà Tam Bì thông qua cải thiện quyển sách của Mã Văn Đào, cũng dần dần tìm được cảm giác, sau đó cũng có tác phẩm dài kỳ của riêng mình."

"Về quan hệ của Hứa Tam Bì và nữ sinh bị hại của đại học Cố Đô anh biết được bao nhiêu?" Hàn Ấn hỏi.

"Không rõ ràng lắm, kỳ thật năm đó quan hệ của tôi và Tam Bì bình thường, trái lại quan hệ giữa Văn Đào và cậu ta không tệ lắm."

"Quan hệ giữa Mã Văn Đào và cô bé kia thế nào?"

"Việc này tôi cũng không rõ lắm, chưa từng nghe Văn Đào nhắc tới." Chần chừ một chút, Tôn Kiếm khẩn thiết thử thăm dò nói, "Tôi biết chuyện này đặc biệt có lỗi với Văn Đào, nhưng tôi quả thật không còn cách nào, chưa tới hoàn cảnh sơn cùng thủy tận, tôi thật sự sẽ không có lần giao dịch lén lút đó với Tam Bì. Cho nên chuyện này hy vọng anh có thể giữ bí mật, nếu lọt ra ngoài, danh tiếng của Tam Bì coi như xong, cuộc sống của tôi cũng sẽ không khá khẩm, công ty đầu tư của chú cậu ta đến nay còn có cổ phần công ty này của tôi."

"Tôi nghĩ những lời này anh nên nói với mẹ Mã Văn Đào." Hàn Ấn hừ một tiếng. Dứt lời, đứng dậy làm ra tư thế cáo từ.

Tôn Kiếm lập tức từ ghế giám đốc bắn lên, vòng qua bàn, chắn trước người Hàn Ấn, hạ giọng dồn dập nói: "Chỗ mẹ cậu ấy, kỳ thật tôi đã lén bồi thường, có một năm tôi nhân cơ hội tế mộ phần của Văn Đào, đã cho bà hai vạn đồng, kỳ thật cũng đủ tiền nhuận bút cho quyển sách kia của Văn Đào rồi."

Một quyển sách không bán chạy, hai vạn đồng tiền nhuận bút cũng không ít, Tôn Kiếm này xem như thấu tình đạt lý. Hàn Ấn vốn cũng không quan tâm những tình tiết lắt léo trong đó, chỉ là cảm thấy việc này thật bất công với Mã Văn đào và độc giả, nếu bây giờ kết cục còn chưa xấu, vậy cũng không cần thiết tính toán tiếp nữa, liền gật đầu xem như chấp nhận.

Nói thật, lần nói chuyện này với Tôn Kiếm, mặc dù khúc giữa hắn có chút do dự, nhưng tổng thể mà nói vẫn khá thành thật, độ tin cậy hắn không thành vấn đề. Vì vậy lại chứng minh: Hứa Tam Bì thật sự dưới tiền đề biết được Mã Văn Đào đã qua đời, mới vứt cho cảnh sát manh mối này, mục đích là muốn cảnh sát chết không có đối chứng. Như vậy, thứ nhất có thể dời tầm mắt của cảnh sát, thứ hai nếu may mắn, cảnh sát có thể từ đấy nhận định Mã Văn Đào là đối tượng tình nghi, do đó vĩnh viễn loại trừ gã khỏi đối tượng tình nghi. Xem ra sự phô trương của Hứa Tam Bì chỉ là bề ngoài, thực chất bên trong cũng là bụng dạ thâm sâu.

Hàn Ấn gọi điện thoại báo cáo tình huống cho Diệp Hi, đưa ra ý định đối chất với Hứa Tam Bì, Diệp Hi cân nhắc một chút, đề nghị dứt khoát còng gã về cục, không cho gã chút áp lực, sợ rằng rất khó nghe được lời thật từ miệng gã.

Phân cục Cổ Lâu, phòng thẩm vấn.

Hứa Tam Bì quơ hai tay bị còng lên, mặt cười hì hì nói với Diệp Hi ngồi đối diện: "Người đẹp, làm gì thế này? Không cho theo đuổi tôi sẽ không theo đuổi mà, còn dọa người như vậy làm chi? Cô làm như vậy tôi đau lòng quá, xem ra cần cho luật sư của tôi trình diện rồi."

Diệp Hi nhếch miệng cười châm chọc: "Được thôi, chúng tôi sẽ cho anh đầy đủ quyền được pháp luật bảo vệ, song tôi đề nghị anh vẫn nên tâm sự cùng chúng tôi trước rồi nói."

"Nói về chuyện gì?"

"Chuyện về đại tác giả, đại tình thánh nhà anh!" Diệp Hi chế nhạo cười nói, "Muốn nghe ấn tượng của tôi với anh không?" Không chờ Hứa Tam Bì nói gì, Diệp Hi nói, "Kỳ thật, anh tướng mạo hơi xấu xí, tôi cũng không quan tâm, mấu chốt là năng lực bịa chuyện của anh quá mạnh, việc này sẽ làm tôi không có cảm giác an toàn đâu."

"Bịa chuyện? Người đẹp, cô thế thì oan uổng chết tôi rồi." Hứa Tam Bì vẻ

mặt vô tội vạ, ngoài miệng vẫn mồm mép trơn tru, "Tôi đối với cô là 'Một mảnh chân tình tại ấm ngọc' mà, từng câu đều là xuất phát từ đáy lòng đó!"

Lúc này đến lượt Hàn Ấn cười nói: "Tôi biết đánh giá của đội trưởng Diệp về anh không đủ khách quan, tôi nghĩ anh chẳng những năng lực bịa chuyện mạnh mẽ, mà tài năng diễn xuất cũng cực tốt."

"Được rồi, đừng diễn nữa!" Diệp Hi nghiêm túc hẳn lên nói, "Ta nói về Mã Văn Đào đi."

"Về Mã Văn Đào chuyện nên nói tôi đều đã nói cả rồi, tôi cũng đã nhiều năm chưa từng liên lạc với cậu ta, quả thật không biết bây giờ cậu ta đang ở đâu." Trên mặt Hứa Tam Bì đầy oan ức, "Lại nói, tôi cho các cô biết chuyện của cậu ta, là muốn giúp cảnh sát các cô một tay, sao lại dẫn tôi đến tình cảnh này?"

"Anh thật sự không biết anh ta ở đâu?" Hàn Ấn nhìn chằm chằm vẻ mặt vô lại của Hứa Tam Bì, nhấn từng chữ nói, "Anh không sợ anh ta từ dưới đất nhảy ra tìm anh tính sổ?"

Vừa nói, Hàn Ấn từ trong túi lấy ra quyển sách《Lễ Vật》kia, "bộp" một tiếng đập lên bàn.

Hứa Tam Bì cầm sách lên, hai tay run nhè nhẹ, nhưng lập tức ổn định tinh thần, khó hiểu nói: "Đây là sách của tôi, sao thế?"

"Không! Đây không phải sách của anh, đây là sách của Mã Văn Đào!" Diệp Hi lạnh mặt nói.

Bị Diệp Hi đánh trúng chỗ hiểm, Hứa Tam Bì có chút hoang mang, tay trượt một cái sách rơi trên mặt đất. Gã cúi người nhặt, trì hoãn hồi lâu mới ngồi thẳng người, là đang lợi dụng khe hở ngắn ngủi tìm đối sách, e rằng không nghĩ ra được biện pháp gì tốt, liền bắt đầu cãi bướng: "Vu tội, hoàn toàn vu tội! Các cô dựa vào cái gì còng tay tôi, tôi muốn tố cáo các cô tạm giam trái phép, tôi muốn gặp luật sư!"

Thấy Hứa Tam Bì bắt đầu ngang ngược chỉ trích, Diệp Hi cũng đập bàn, kích động đáp lại: "Dựa vào cái gì! Tôi cho anh biết dựa vào cái gì!" Chỉ dựa vào việc anh cố ý lãng phí cảnh lực, gây trở ngại việc công này, có thể bắt anh rồi!"

"Chúng tôi có chứng cứ xác thực chứng minh anh đã sớm biết thông tin Mã Văn Đào qua đời, hơn nữa quyển sách này của anh là sửa chữa trên nền tảng bản thảo sách của anh ta." Hàn Ấn tiếp lời Diệp Hi.

Hứa Tam Bì giật nảy mình, sững sờ chốc lát, xụi lơ vô lực ngồi lại trên ghế, há miệng, hung dữ nói: "Tôn Kiếm, tao không để yên cho mày đâu!"

"Anh hẳn nên cảm tạ Tôn Kiếm tích đức giúp anh đi, nếu không phải anh ta lén bồi thường cho mẹ Mã Văn Đào, lại cầu xin tôi đừng để lộ chuyện anh đạo văn ra ngoài, anh nghĩ chúng tôi sẽ cho anh cơ hội ngồi đây biểu diễn sao?" Hàn Ấn nghiêm khắc nói, "Động cơ? Chúng tôi muốn biết động cơ anh đưa Mã Văn Đào ra! Tôi khuyên anh tốt nhất nên thành thật khai báo, nếu không, e rằng tôi không còn cách nào tuân thủ lời hứa với Tôn Kiếm đâu."

"Anh tốt nhất có thể nói ra một lý do khiến chúng tôi tin phục, nếu không anh chính là kẻ tình nghi lớn nhất đã sát hại Duẫn Ái Quân, chúng tôi sẽ theo dõi anh 24 giờ, tôi nghĩ chú anh sẽ không để cho một kẻ tình nghi giết người làm người thừa kế ông ta đâu nhỉ?" Diệp Hi tiếp lời Hàn Ấn.

Hàn Ấn và Diệp Hi nhìn chằm chằm Hứa Tam Bì, Hứa Tam Bì nghển cổ, ánh mắt vòng vo, trong đầu như đang nghiêm túc trải qua đấu tranh tư tưởng dữ dội.

"Được rồi! Coi như các người lợi hại!" Giằng co một chút, Hứa Tam Bì dường như đã suy nghĩ cẩn thận, ra vẻ không cam lòng nói, "Chú tôi sắp phải về hưu rồi, giai đoạn này với tôi mà nói cực kỳ mấu chốt, tôi không muốn dây dưa không rõ với cảnh sát các người, để tránh phá hỏng hình tượng của tôi với ông ấy, vì vậy mới vứt Mã Văn Đào cho các người, muốn mượn việc này dời lực chú ý của các người. Kỳ thật, lúc trước tôi cực lực

tránh cho mình và Mã Văn Đào có bất kỳ dính dáng gì, cho nên trong giới thiệu bộ sách tôi từng xuất bản, cố gắng giấu đi kinh nghiệm thời đại học Cố Đô, là các người bức tôi nóng nảy tôi mới đẩy cậu ta ra, nhưng mà tôi quả thật từng nghi ngờ cậu ta có quan hệ với Duẫn Ái Quân bị giết." Hứa Tam Bì cầm lấy sách trên bàn, giơ lên, "Quyển sách này đúng là tôi sửa chữa lại, tôi sở dĩ muốn sửa lại là lo trong bản thảo có vài tình tiết sẽ khiến tôi rước phiền toái. Trong bản thảo nữ chính tên Duẫn Ái Quận, các người đừng tưởng rằng đây chỉ là thủ xảo lợi dụng hài âm, trên thực tế người quen thuộc cô bé kia đều biết, cô ta bình thường thích người khác gọi cô ta là Duẫn Ái Quận chứ không phải Duẫn Ái Quân, cô ta cảm thấy Quân quá bình thường, có chút tục khí. Mặt khác, trong bản thảo khắc họa nữ chính vô cùng tương tự tính cách diện mạo của Duẫn Ái Quân, hơn nữa trong sách phần lớn miêu tả tâm lý nam chính khao khát nữ chính xinh đẹp, khiến người ta rất dễ dàng liên tưởng đến nhất định tác giả từng vô cùng si mê người phụ nữ này, mới có thể sáng tác chân thật nhường này. Vì vậy tôi bắt đầu cảm thấy Mã Văn Đào khả nghi, nên cẩn thận nhớ lại một vài chi tiết năm ấy. Tôi thật sự đã từng thấy Duẫn Ái Quân đến hiệu sách của cậu ta mua sách. Hơn nữa vụ án kia xảy ra không lâu, có một ngày xe đạp tôi hư, muốn mượn của cậu ta dùng, kết quả cậu ta nói của cậu ta cũng hư, vấn đề là mấy hôm trước tôi còn nhìn thấy cậu ta đạp xe qua. Lúc ấy nghĩ có thể cậu ta hẹp hòi không muốn cho mượn, bây giờ ngẫm lại, có thể cậu ta dùng xe đạp vứt xác cô bé kia, sợ tôi đạp xe nhìn ra gì kỳ lạ không?"

Hứa Tam Bì dừng một chút, đổi sang giọng điệu vô cùng thành khẩn nói: "Nói thật, tôi thành tâm hy vọng các anh có thể theo manh mối Mã Văn Đào này điều tra rõ ràng vụ án, như vậy các anh vĩnh viễn sẽ không quay lại phiền tôi nữa."

"Bản thảo sách đâu?" Hàn Ấn hỏi, "Theo lời Tôn Kiếm, sau khi anh trả lại anh ta chỉ là một phiên bản điện tử."

"Bị tôi đốt rồi!" Hứa Tam Bì nói, "Để lại bản thảo tôi nghĩ sẽ là một tai họa, lo lắng tương lai sẽ trở thành chứng cứ đạo văn, cho nên sau khi sửa trên máy tính xong thì đốt bỏ rồi."

Đã đốt! Giải thích trước đó của Hứa Tam Bì coi như hợp lý, cũng có thể giải thích được kinh nghiệm ở đại học Cố Đô của anh ta biến mất trong tóm tắt lý lịch, cùng với năm đó vì sao không khai báo tình nghi Mã Văn Đào cho tổ chuyên án. Nhưng cơ sở hoài nghi Mã Văn Đào của anh là bản thảo kia, hiện tại còn nói bản thảo đã bị đốt, chẳng phải lại là chết không có đối chứng sao?

Hàn Ấn và Diệp Hi nhìn nhau, Diệp Hi quay đầu trừng Hứa Tam Bì trong chốc lát, ngoắc bảo cảnh vệ đưa gã ra ngoài làm thủ tục phóng thích.

Diệp Hi làm vậy đúng là bất đắc dĩ, dù sao đã chứng thật Hứa Tam Bì không liên quan đến "Án bằm thây 1. 4", mà dựa vào chứng cứ của "Án bằm thây 1. 18", nhiều nhất chỉ có thể bắt giam Hứa Tam Bì 24 giờ mà thôi, đối với phá án mà nói là vô ích.

Hàn Ấn và Diệp Hi đều hiểu rõ, trước mắt đau đầu là: Lời Hứa Tam Bì nói mấy phần thật mấy phần giả? Nếu là thật, Mã Văn Đào kia đáng nghi nhất, nếu là giả, vậy hung thủ nhất định là Hứa Tam Bì. Còn có một vấn đề Hàn Ấn một mực lo lắng, cho dù khóa được hung thủ, thì đã cách 16 năm rồi phải lấy chứng cứ thế nào? Chỉ dựa vào giao chiến mặt đối mặt khẳng định không được, nhất định phải có chứng cứ hoặc nhân chứng hùng hồn -- Xem ra chỉ có thể đặt hy vọng vào Dư Mỹ Phân.

Theo Diệp Hi nói, cô đã sắp xếp nhân thủ tìm kiếm bóng dáng Dư Mỹ Phân trong các nhà khách và khách sạn, trước mắt còn chưa có tin tức. Hàn Ấn đề nghị, xét thấy điều kiện kinh tế của Dư Mỹ Phân, đặt trọng điểm tuần tra vào một vài nhà nghỉ cho thuê giường, Diệp Hi tỏ vẻ đồng ý, cũng lập tức thu xếp.

Chương 26: Hiềm Nghi Bạn Thân

Nửa đêm, Hàn Ấn vẫn không hề buồn ngủ.

Hàn Ấn có thể xác nhận tác dụng mấu chốt của Dư Mỹ Phân trong "Án bằm thây 1. 18", cô ta chắc chắn biết người đàn ông Duẫn Ái Quân tiếp xúc lần cuối cùng trước khi mất tích là ai. Nhưng cô ta trước mắt có liên quan đến "Án bằm thây 1. 4" hay không, điểm này trong lòng Hàn Ấn còn rất mơ hồ.

Người phụ nữ giả thần giả quỷ rốt cuộc là ai? Cô ta vì sao phải quanh quẩn ở nơi đầu tiên phát hiện xác bằm thây trên đường Hoa Bắc?

Tại sao lại thường xuyên xuất hiện trong ký túc xá của Duẫn Ái Quân? Lại tại sao phải gọi điện thoại cầu cứu cho mình? Cô ta thật là Dư Mỹ Phân sao? Không đúng, Hàn Ấn bỗng phát giác, suy nghĩ của bản thân khi trước quá mức hạn hẹp. Loại trừ hung thủ cố tung hỏa mù, loại trừ Dư Mỹ Phân, chẳng lẽ không có lựa chọn thứ ba sao?

Đương nhiên có! Vậy động cơ là gì? Là muốn thông qua thủ đoạn giả thần giả quỷ không lý trí này, khiến cảnh sát lần nữa chú ý đến "Án bằm thây 1. 18"? Hoặc nói cô ta vì có sự si mê sâu sắc với "Án bằm thây 1. 18", dẫn đến mắc chứng bệnh tâm thần nào đó? Mấu chốt nhất chính là, cô ta có phải là một kẻ biết rõ nội tình không? Song có một điểm có thể khẳng định, cô gái này hao hết tâm tư như thế, phỏng chừng có liên quan nhất định nào đó với "Án bằm thây 1. 18".

Sáng sớm ngày kế, Hàn Ấn vội vã đến tổ chuyên án tìm Phó Trường Lâm, nguyên nhân rất đơn giản, không ai hiểu rõ "Án bằm thây 1. 18" hơn ông ta, Hàn Ấn hy vọng ông ta có thể cho ra danh sách vài nữ giới trong điều tra vụ án năm đó có biểu hiện khác thường.

Phó Trường Lâm bây giờ chạy qua chạy lại giữa tổ chuyên án và tổ án tồn động, có thể nói là cực kỳ khổ cực, nhưng chẳng thể nào thay đổi thói quen đến sớm của ông. Ngày thường ông luôn là người đầu tiên đến tổ chuyên án báo danh, nhưng hôm nay có chút ngoại lệ, khi ông đi vào phòng làm việc, Hàn Ấn đã chờ bên trong từ lâu.

"Hôm nay sao đến sớm thế? Có đầu mối mới?" Làm hình cảnh đại khái đều có chút trực giác, hơn nữa rất chuẩn, Phó Trường Lâm đầu tiên là cảm thấy bất ngờ, lập tức cười nói.

"Đúng vậy, là có chuyện muốn gặp ông thỉnh giáo. . ." Hàn Ấn nói mục đích mình đến gặp Phó Trường Lâm, nhấn mạnh đầu mối này trợ giúp cho phá án được bao nhiêu còn rất khó nói.

Phó Trường Lâm hôm nay đã vô cùng tin tưởng Hàn Ấn, cho nên không hề suy nghĩ về thỉnh cầu của Hàn Ấn, ông buông túi ngồi lên ghế, cẩn thận nhớ lại, nói: "Nói về phụ nữ hành động quái dị, thật ra có một người. Kỳ thật quyển sách của Hứa Tam Bì viết mà tôi đưa cậu không phải tôi mua đâu, là có người chuyển phát nhanh tới tổ án tồn đọng. Khi ấy tôi nghĩ hành động của người gửi bưu kiện có chút kỳ quặc, hoài nghi người này có khả năng biết nội tình, liền mau chóng điều tra tin tức người chuyển bưu kiện tới. Kết quả phát hiện thông tin là giả, về sau thông qua máy quay đại sảnh bưu chính, rốt cuộc phát hiện bóng dáng của người gửi bưu kiện, sau đó lại mất chút trắc trở mới tìm được cô ta. Cô ta tên Tô Cẩn, là bạn học trung học của Duẫn Ái Quân, quan hệ của hai người thời trung học đặc biệt tốt, sau khi tốt nghiệp Duẫn Ái Quân thi đậu vào đại học Cố Đô, cô ta cũng thi đậu vào học viện sư phạm của thành phố này. Cô ta nói cô ta luôn chú ý tới vụ án của Duẫn Ái Quân, ngẫu nhiên mua được quyển sách 《Lễ Vật》kia, phát hiện trong đó có tình tiết ám chỉ vụ án, liền gửi đến cho cảnh cục một quyển, hy vọng có thể có chút trợ giúp cho vụ án. Sau đó chúng tôi tiến hành điều tra cô ta, không phát hiện chỗ khả nghi. Nhưng sự việc đến đấy vẫn chưa xong, cuối năm 2008, trên diễn đàn mạng bản địa xuất hiện một trang bài viết phân tích toàn diện "Án bằm thây 1. 18", bài viết tuy chỉ là phán đoán chủ quan của một người, không liên quan đến vụ án, nhưng lúc ấy vẫn tạo thành ảnh

hưởng không nhỏ. Chúng tôi thông qua địa chỉ IP tìm được người đăng bài, không ngờ là Tô Cẩn kia, thẩm vấn động cơ, cô ta nói hy vọng gây được sự chú ý, để vụ án có thể có thêm cơ hội điều tra lần nữa."

Phó Trường Lâm quả nhiên là "từ điển sống", chọn ra người đúng là loại hình tình nghi Hàn Ấn muốn tìm, anh vội vàng hỏi: "Tô Cẩn ở thành phố này sao?"

"Đúng. Cô ta tốt nghiệp đại học không lâu thì đã lập gia đình, chồng là bạn học cùng lớp của cô ta, người địa phương, gia cảnh vô cùng ưu việt, ủng hộ cô ta mở một thẩm mỹ viện." Phó Trường Lâm từ trong túi lấy ra một quyển sổ bìa có chút cũ nát, mở ra, tìm kiếm chốc lát, ông ta đưa quyển sổ cho Hàn Ấn, chỉ vào một tờ trong đó nói, "Đây, đây là địa chỉ thẩm mỹ viện của cô ta, còn có số điện thoại liên lạc của cô ta."

Hàn Ấn tiện tay lấy một tờ giấy trắng và bút trên bàn làm việc bên cạnh, ghi lại thông tin Tô Cẩn được ghi trong sổ của Phó Trường Lâm. Xong việc giơ tờ giấy trong tay lên: "Cám ơn Phó đội, lát nữa tôi sẽ đi gặp Tô Cẩn này."

Phó Trường Lâm khách sáo nói: "Hay là chờ họp sáng kết thúc, tôi đưa cậu qua đó nhé?"

"Không cần, phía ông cũng có một sạp lớn chuyện cần làm, tôi tự lái xe đi là được." Hàn Ấn nói.

Thẩm mỹ viện Tô Cẩn xây dùng tên cô ta để đặt, gọi là "Thẩm mỹ viện Tô Cẩn". Nằm trong khu vực sầm uất của thành phố J, kề bên tuyến đường chính của thành phố, tổng cộng ba tầng, quy mô không nhỏ.

Hàn Ấn đẩy cửa thủy tinh lớn của thẩm mỹ viện, lập tức có một nữ tiếp viên đồng phục hồng nhạt cười dài nghênh đón, "Chào tiên sinh, ngài tới làm đẹp sao?" Thấy Hàn Ấn cười lắc đầu, nhân viên tiếp tân lại cơ trí hỏi, "Ngài tới đón bạn gái sao? Ngài nói tên của cô ấy đi, tôi giúp ngài tìm."

"Cũng không phải." Hàn Ấn cười giải thích, từ trong túi quần lấy ra chứng nhận cảnh quan đưa cho nữ tiếp tân, "Tôi thuộc đội hình cảnh, muốn tìm bà chủ của các cô có chút chuyện."

Nữ tiếp tân hai tay nhận chứng nhận cảnh quan, cẩn thận nhìn thoáng qua, kính trả cho Hàn Ấn, chỉ vào sofa cạnh cửa thủy tinh, khéo léo nói: "Cảnh sát Hàn, anh ngồi trước chờ một chút, tôi đi xem bà chủ có nhà không."

"Được, đã làm phiền cô." Hàn Ấn gật đầu cười nói, đưa mắt nhìn nữ tiếp tân theo cầu thang gỗ xoắn ốc màu trắng đi lên lầu hai.

Mông vừa đặt xuống sofa, còn chưa kịp cẩn thận đánh giá bốn phía, Hàn Ấn liền nghe được đầu cầu thang lầu hai truyền đến một hồi tiếng vang của giày cao gót. Lộ người ra trước chính là nữ tiếp tân, theo sát phía sau là một phụ nữ mặc sơ mi trắng, quần thường màu xám, trang phục lãnh đạo thời thượng. Vóc dáng cô ta thon gầy, vẻ ngoài đẹp đẽ, nhưng giữa hai hàng mày dường như có chút mệt mỏi.

"Đây là cảnh sát Hàn, đây là bà chủ của chúng tôi." Từ cầu thang đi xuống, nữ tiếp tân dẫn bà chủ đi tới chỗ Hàn Ấn đã đứng dậy từ sofa, sau khi giới thiệu lẫn nhau, nữ tiếp tân lễ phép lùi sang một bên.

"Xin chào, tôi là Tô Cẩn, xin hỏi anh tìm tôi là . . ." Tô Cẩn lễ phép vươn tay với Hàn Ấn, mặt cười chuyên nghiệp.

Hàn Ấn nhẹ nhàng bắt tay cô ta, tay rất mềm. "Muốn nói chuyện với cô về Duẫn Ái Quân."

"Thật tốt quá." Nụ cười của Tô Cẩn trở nên chân thành hơn nhiều, "Có đúng là các anh lại bắt đầu điều tra vụ án của bạn ấy không?" Thấy Hàn Ấn cười cười, từ chối cho ý kiến, Tô Cẩn vội vàng chỉ vào cầu thang nói, "Đi, đến phòng làm việc của tôi rồi nói." Nói xong quay đầu nhẹ giọng dặn dò nữ tiếp tân phía sau, "Pha hai tách trà."

Theo sát Tô Cẩn bước lên lầu, Hàn Ấn đi tới một căn phòng trắng tinh

mang theo mùi thơm ngát. Ngồi xuống không lâu, nước trà đã bưng lên, Tô Cẩn nhiệt tình giục Hàn Ấn uống vài hớp trà nhuận cổ rồi nói vào chính đề.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Tô Cẩn thịnh tình như thế, Hàn Ấn không tiện nói ngay đến việc cô ta có liên quan đến kẻ tình nghi, chỉ có thể lấy Duẫn Ái Quân làm đệm trước. Anh nâng tách trà lên, khẽ nhấp vài cái, suy nghĩ một chút nói: "Cô và Duẫn Ái Quân là bạn thân sao?"

"Đúng, quan hệ của chúng tôi thời trung học tốt nhất." Tô Cẩn rũ mắt, ngắm nghía quai tách, hơi hạ giọng nói, "Sau khi Ái Quân xảy ra chuyện, tôi khó chịu rất lâu, quả thực không cách nào tin được, mấy ngày trước chúng tôi còn ngủ chung một giường, đảo mắt bạn ấy đã không còn, hơn nữa là vĩnh viễn chia ly."

"Trước khi cô ấy mất tích, cô từng gặp cô ấy?" Hàn Ấn hỏi.

"Đúng vậy!" Tô Cẩn có chút sầu não nói, "Ngày 7 tháng 1 là sinh nhật tôi, năm đó vừa vặn sắp tới chủ nhật, tôi mời bạn ấy cùng một nhóm bạn ra ngoài tụ tập, buổi tối bạn ấy ngủ lại chỗ tôi, chúng tôi trò chuyện cả đêm, nói rất nhiều chuyện thời trung học. . ."

"Các cô có từng nói tới chủ đề về quan hệ nam nữ không?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Tôi từng hỏi bạn ấy, bạn ấy nói vừa tới trường chưa lâu chưa có bạn trai," Tô Cẩn dừng một chút nói, "Nhưng mà bạn ấy nói đã quen một nhà văn nam, nhưng cũng chỉ là quen biết, ngay cả bạn bè cũng không tính."

"Cho nên khi cô đọc được quyển sách 《Lễ Vật》kia có tình tiết ám chỉ án bằm thây năm đó, cho nên gửi nó tới cảnh cục, hy vọng cảnh sát chúng tôi có thể điều tra nhà văn kia, phải không?" Hàn Ấn tiếp lời cô ta.

"Đúng, nhưng cảnh sát các anh dường như không hề có động tác gì với nhà văn kia, trái lại cứ tra xét tôi suốt." Giọng điệu Tô Cẩn mang chút ấm ức,

"Cho nên tôi lại đăng một bài phân tích vụ án lên mạng, tôi biết quan điểm của tôi rất ấu trĩ, song mục đích của tôi là hy vọng tất cả mọi người đều chú ý vụ án của Ái Quân, cho nên lần nữa thúc đẩy các anh điều tra."

"Không, cô hiểu lầm chúng tôi rồi, kỳ thật tác giả của quyển sách kia chúng tôi vẫn luôn điều tra, chẳng qua không tra được chứng cứ gì mà thôi." Hàn Ấn xem như thay Phó Trường Lâm giải thích, tiếp theo lại hỏi, "Cô chắc chắn tác giả mà Duẫn Ái Quân nói và tác giả của quyển sách 《Lễ Vật》 kia là cùng một người sao?"

"Không, không!" Tô Cẩn lắc đầu liên tục giải thích, "Quyển sách kia chỉ là tôi ngẫu nhiên mua được, Ái Quân chưa từng đề cập đến tên của nhà văn mà cô ấy quen."

"Ối chà, là thế à. . ." Hàn Ấn trầm ngâm một lát, bắt đầu dẫn vào đề chính. Anh lấy di động ra, kiểm tra lịch sử cuộc gọi, nói ra hai thời gian, hỏi Tô Cẩn có nhớ lúc ấy mình ở đâu, đang làm gì không.

"Hai ngày này thì sao? Không phải cần nói về vụ án của Ái Quân à? Sao lại hỏi sang vấn đề của tôi? Tôi có vấn đề gì?" Tô Cẩn vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt khó hiểu tung ra liên tiếp nghi vấn.

Hàn Ấn không thể tiết lộ tình hình vụ án, đành phải áy náy cười nói: "Ngại quá, tình tiết vụ án tôi không thể nói với cô được, tôi biết thình lình hỏi cô vấn đề như vậy có chút đường đột, xin cô bỏ qua cho, phối hợp làm việc với chúng tôi."

"Tôi đương nhiên để ý, nhưng tôi cũng không có gì để giấu giếm." Sắc mặt Tô Cẩn ảm đạm xuống, không hài lòng giải thích, "Hai ngày anh nói này, tôi nghĩ tôi hẳn đều ở nhà mẹ chồng. Tháng trước, mẹ chồng tôi bị phát hiện ung thư dạ dày, tôi và chồng liền chuyển đến nhà mẹ chồng ở, để thuận tiện săn sóc bà. Từ đó trở đi hành động của tôi chỉ có ba điểm: Đơn vị -- nhà mẹ chồng -- Bệnh viện, hơn nữa buổi tối trở đi không ra khỏi cửa, lại càng không ra cửa trễ như vậy. Chồng tôi và ba chồng còn có bảo mẫu đều có thể chứng mình lời tôi.

Tô Cẩn nói như thế thì phía nhân chứng không có vấn đề, hơn nữa giữa trán Tô Cẩn đầy vẻ uể oải, có lẽ vất vả vì mẹ chồng sinh bệnh, chủ đề ấy tạm không nói đến nữa. Hàn Ấn lại thể hiện áy náy cực độ, nhưng như cũ không từ bỏ truy vấn hoạt động đêm trước tết và những ngày nghỉ tết của cô ta.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Lúc này bởi vì đã qua mấy tháng, Tô Cẩn cần thời gian nhớ lại, cũng may hoạt động trong ngày tết làm cho cô nhớ rất kỹ, cho nên cũng không mất bao lâu đã cho ra đáp án. "Đêm trước tết, tôi và chồng còn có nhân viên công ty đầu tiên là ăn liên hoan tại khu mỹ thực Tân Giới Khẩu, sau khi ăn xong đến 'Quán bar Mahattan' cùng đếm ngược đón năm mới, sau đó lại đổi sang một quán bar khác tên là 'Bóng Đêm'. Còn lại ba ngày, ngày 1, ngày 2, ngày 3 chúng tôi làm việc bình thường."

Tô Cẩn nói xong những lời này, ngửa đầu nhìn chằm chằm Hàn Ấn, trong ánh mắt mang theo chút địch ý: "Tôi không hiểu, sao tôi lại liên quan tới vụ án các anh phải điều tra chứ? Cảnh sát các anh phá án dù vẫn cần chứng cứ đúng không? Tôi chính là muốn biết các anh vô duyên vô cớ làm sao tìm đến tôi?"

"Việc này. . ." Đối mặt với Tô Cẩn liên tiếp ép hỏi, Hàn Ấn nhịn không được, đành phải đảm bảo nói, "Trong tết vốn xảy ra một vụ án bằm thây, tình tiết vụ án có chút tương tự vụ án của Duẫn Ái Quân năm đó, cô chưa nghe nói về vụ án này sao?"

"Chưa." Vẻ mặt Tô Cẩn mờ mịt, "Thật sự chưa từng nghe qua, cũng có thể trong khoảng thời gian này tâm tư tôi đều đặt trên người mẹ chồng, ít tiếp xúc với bên ngoài hơn." Thái độ Tô Cẩn có chút dịu đi, "Là hung thủ năm đó lại gây án sao?"

"Việc này không thể tiết lộ với cô được, nói thế nào nhỉ. . ." Hàn Ấn ngừng nói, châm chước một chút nói, "Tôi không thể tiết lộ với cô chúng tôi phân định người tình nghi như thế nào, nhưng tôi có thể nói với cô một điểm, về căn bản người năm đó từng có tiếp xúc với Duẫn Ái Quân, đều

trong phạm vi chúng tôi điều tra, cho nên xin cô ngàn vạn lần hãy bỏ qua cho sự đường đột của tôi."

"Tôi hiểu." Tô Cẩn lúc này mới bớt đi sự cảnh giác với Hàn Ấn, trên mặt hơi tươi cười, thậm chí mang theo chút yêu kiều hỏi, "Tôi đã giải thích hành tung đêm trước tết, vậy có thể loại trừ tôi khỏi đối tượng tình nghi chưa?"

"Đương nhiên, nhưng còn phải thẩm vấn nhân viên của cô để chứng minh nữa." Hàn Ấn cười nói.

"Việc này không thành vấn đề, anh có thể tùy tiện hỏi, họ đêm đó chơi ở quán bar Mahattan đến phát điên."

Tô Cẩn có vẻ vội vàng muốn chứng minh sự trong sạch của mình, "Có muốn tôi gọi mấy người tới cho anh hỏi ngay không?"

"Không cần, không, chờ một chút, cô vừa nói chính là 'Quán bar Mahattan'?" Thấy Tô Cẩn dùng sức gật đầu xác nhận, Hàn Ấn túm tóc mình, trong lòng thầm mắng bản thân, thiếu chút nữa đã để lọt đầu mối quan trọng -- "Quán bar Mahattan", chẳng phải là nơi cuối cùng nạn nhân Vương Lỵ của "Án bằm thây 1. 4" xuất hiện sao!

Vương Lỵ và Tô Cẩn đêm đó ở cùng một quán bar, sao lại trùng hợp như thế? Vẻ mặt Hàn Ấn hoài nghi, nói: "Khoảng mấy giờ thì các cô rời khỏi 'Quán bar Mahattan' chuyển tới quán khác?"

"Sau khi đếm ngược đón năm mới không lâu, chồng tôi nói chỗ đó còn chưa đủ HIGH, cho nên muốn đổi quán bar. . ." Tô Cẩn cau mày nhớ lại, "Hẳn là khoảng 1 giờ sáng."

"1 giờ sáng!" Thời gian vừa vặn cũng là thời gian Vương Lỵ rời khỏi quán bar, Hàn Ấn không nhịn được cao giọng truy hỏi, "Cô chắc chắn là khoảng 1 giờ sao?"

"Làm sao vậy? Thời gian này rất quan trọng sao?" Bị Hàn Ấn quát như vậy, Tô Cẩn có chút không dám chắc, lại cố gắng nhớ lại, mới chậm rãi gật

đầu nói, "Hẳn là thời gian đó, tôi nhớ tôi hình như còn có nhìn đồng hồ, bằng không tôi hỏi nhân viên công ty hoặc chồng tôi xem sao?" Tô Cẩn lấy di động ra, muốn quay số, lập tức dừng lại, thở dài nói, "Ôi, vô dụng, họ khi ấy đều đã uống rất say rồi, phỏng chừng càng không nhớ chính xác đâu. A. . ." Mắt Tô Cẩn sáng lên, "Đúng rồi, tôi nhớ khi chúng tôi rời khỏi 'Mahattan', ở cửa gặp một hội viên thẩm mỹ viện, anh đã coi trọng vấn đề thời gian như vậy, không bằng tôi gọi điện cho cô ấy hỏi một chút nhé?"

Tô Cẩn nói xong, hí hoáy điện thoại trong tay tìm kiếm danh bạ, tìm chốc lát, có thể là không tìm được, trong miệng lẩm bẩm: "Tôi hình như không có số điện thoại của cô ấy." Ngừng lẩm bẩm, cầm lấy điện thoại riêng trên bàn, bấm một dãy số đơn giản, dặn dò trong ống nói: "Doanh Tiêu Bộ, tôi là Tô Cẩn, giúp tôi tìm số điện thoại của một hội viên, cô ấy tên là Vương. . . Đúng, tên Vương Ly. . ."

Cái gì? Vương Ly! Thật sự trùng hợp như thế? "Quán Mahattan" "1 giờ sáng", chẳng lẽ Vương Ly mà Tô Cẩn nói là nạn nhân Vương Ly của "Án bằm thây 1. 4"? Hàn Ấn vội vàng lấy điện thoại di động ra, chọn ra ảnh Vương Ly lưu trong máy, giơ lên trước mắt Tô Cẩn, "Cô nói Vương Ly, có phải là cô ta không?"

Tô Cẩn nhìn chằm chằm điện thoại di động, nghi hoặc nói: "Chính là cô ấy, sao thế?"

Nhận được xác nhận của Tô Cẩn, Hàn Ấn chỉ vào ống nghe trong tay Tô Cẩn, nặng nề nói: "Vậy để điện thoại của cô xuống đi, Vương Ly chính là nạn nhân trong vụ án của chúng tôi."

"Hả!" Miệng Tô Cẩn há hốc, mắt trừng thật to, kinh ngạc nói không nên lời.

"Ngoại trừ hung thủ, cô rất có thể là người cuối cùng nhìn thấy Vương Ly." Hàn Ấn nói, "Xin kể tường tận tỉ mỉ tình hình hai người gặp mặt đêm đó, cố gắng đừng bỏ sót gì."

Tô Cẩn hiển nhiên còn chưa phục hồi lại từ trong khiếp sợ, trong tay vẫn giơ ống nghe, bộ dạng ngơ ngác. Hàn Ấn bất đắc dĩ đành phải lặp lại câu nói vừa nãy, lúc này mới kéo cô ta trở lại cuộc nói chuyện.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Tô Cẩn gác máy, rụt rè cười nói: "Ngại quá, tôi có chút thất thố, song vẫn không ngờ được, cùng một thành phố này có hai vụ án bằm thây đều có thể liên quan đến tôi. Ừm, tình hình đêm đó là thế này. . ." Tô Cẩn ho nhẹ hai tiếng, ổn định tinh thần nói, "Khi chúng tôi ra khỏi 'Mahattan', nhìn thấy Vương Lỵ đứng bên cạnh gọi xe, tôi liền qua đó gọi, hỏi cô ấy sao về sớm vậy, cô ấy nói thân thể không thoải mái, phải về nhà nghỉ ngơi, nhưng vẫn chưa gọi được xe. Tôi nói tiếc rằng chúng tôi còn phải tiếp tục chơi, nếu không đã có thể đưa cô ấy về. Cô ấy cười cười, nói vài câu cám ơn. Sau đó chúng tôi chia tay. Chỉ đơn giản như vậy."

"Còn nữa không, cô nghĩ kỹ lại xem, sau khi các cô tách ra, cô ấy còn ở cửa quán bar không?" Hàn Ấn truy hỏi nói.

Tô cẩn suy nghĩ một chút nói: "Ừm, đúng, đêm đó mọi người ngoại trừ tôi không uống nhiều rượu khá tỉnh táo ra, những người còn lại uống rất say, chồng tôi càng say dữ dội hơn, trước khi vào 'Bóng Đêm' anh ấy ngồi xổm bên cạnh ói một chút. Tôi ở bên chăm sóc anh ấy, giúp anh ấy vỗ lưng, khi tôi dùng khăn giấy giúp anh ấy lau miệng, lơ đãng liếc đằng xa, khi đó Vương Lỵ đã gần tới đầu đường, tôi nhìn thấy một chiếc xe dừng bên cạnh cô ấy, cô ấy hình như liếc nhìn vào xe một chút, rồi kéo mở cửa xe ngồi vào. Sau đó tôi đỡ chồng vào quán bar."

"Xe đó hiệu gì? Màu gì? Biển số xe bao nhiêu?" Hàn Ấn dồn dập hỏi.

Tô Cẩn híp mắt, suy nghĩ chốc lát, nói: "Không thấy rõ, khoảng cách quá xa, ánh sáng cũng không tốt, chỉ mơ hồ nhìn thấy hình như là một chiếc sedan."

Vừa nghe Tô Cẩn nhìn thấy được chiếc xe Vương Lỵ đã lên đêm mất tích,

Hàn Ấn miễn bàn có bao nhiêu kích động, đáng tiếc sau đó Tô Cẩn không cách nào cung cấp được thông tin tường tận hơn về chiếc xe có liên quan, trong lòng anh lại đầy mất mác. Song từ kết quả lần viếng thăm này mà nói, hẳn cũng coi như không tồi, vốn vì tình nghi Tô Cẩn mà tới, không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn -- Có thể xác nhận địa điểm và phương thức cuối cùng Vương Lỵ mất tích. Nếu Tô Cẩn nói thật, vậy Vương Lỵ khi ấy là chủ động ngồi lên xe, có nghĩa cô ta rất có khả năng quen biết hung thủ thậm chí là người quen, đồng thời cũng có nghĩa trong báo cáo đặc tả của Hàn Ấn, miêu tả quan hệ giữa hung thủ và nạn nhân là sai lầm. Trong phán đoán của anh, mặc dù đối tượng hung thủ muốn trả thù hoặc trừng phạt có hình tượng cố định, nhưng từ địa điểm và thời cơ hung thủ bắt được Vương Lỵ đến xem, hiển nhiên là thiếu dự mưu, cho thấy tính tùy cơ và vận may nhất định, nói cách khác hai người không hề quen biết.

Lúc này trong lòng Hàn Ấn vô cùng mâu thuẫn, vừa vui vừa buồn. Buồn chính là: Sự thật có chênh lệch quá lớn với đặc tả của anh, anh không biết nên đối mặt với đồng nghiệp tổ chuyên án thế nào, càng không cách nào đối mặt với Diệp Hi; Vui chính là: Nếu cuộc sống hung thủ và Vương Lỵ tồn tại giao điểm, vậy phạm vi người tình nghi sẽ thu nhỏ hơn hiện giờ nhiều, cuối cùng hy vọng thành công bắt được hung thủ sẽ lớn hơn.

Đương nhiên, đây chỉ là lời từ một phía của Tô Cẩn, còn cần chứng minh. Cho nên sau khi rời khỏi thẩm mỹ viện, Hàn Ấn tìm đến chồng cô ta, lại đến nhà thăm bố chồng cô ta và bảo mẫu, cuối cùng loại trừ cô ta khỏi đối tượng tình nghi.

Ra khỏi tiểu khu mẹ chồng Tô Cẩn sống, Hàn Ấn theo đường cái đi dạo loanh quanh không mục đích -- Tâm loạn như ma. Tuy nói đặc tả phạm tội là một môn học không khoa học, không thể nào làm kín kẽ được, không có khả năng không xuất hiện sai lầm, nhưng loại sai lầm mang tính phương hướng này là chí mạng. Anh không cách nào tha thứ cho việc mình phạm sai lầm lớn như thế trong báo cáo, càng xấu hổ phải đối mặt với Diệp Hi. Không tính đến hảo cảm đối với cô ấy, chỉ tính phần tin tưởng vô cùng kiên định kia, đã đủ để anh khó có thể chấp nhận.

Làm sao đối mặt? Làm sao giải thích? Làm sao đền bù . . . Rối rắm. Chỉ có thể rối rắm mà thôi. Kết quả đã định trước. Vô luận là một giảng viên học viện cảnh sát, hay một học giả chuyên nghiệp, hay một cảnh sát, đều phải cẩn thận tuân theo "Sự thật khách quan". đây là trách nhiệm xã hội, cũng là đạo đức nghề nghiệp tối thiểu. Cho nên rối rắm chẳng qua là một loại tâm lý tự phụ đạo, mắng mình đôi câu, thương cảm cho mình, khiến lòng mình dễ chịu hơn là xong, cuối cùng phải bảo vệ điểm mấu chốt, không thể dùng sai lầm bù đắp sai lầm.

Được rồi! Vẫn nên trở lại vụ án thôi! Nếu hung thủ và nạn nhân tồn tại giao điểm, vậy sẽ xem kỹ lại quan hệ xã hội của Vương Lỵ lần nữa. Phải làm lúc này là thẩm duyệt hồ sơ điều tra "Án bằm thây 1. 4" toàn diện, đồng thời báo cáo chi tiết đầu mối mới đột ngột xuất hiện này cho Diệp Hi.

Hàn Ấn lấy điện thoại di động trong túi quần ra, sắc mặt dị thường bi tráng bấm số của Diệp Hi. . .

Nhận được điện thoại của Hàn Ấn, Diệp Hi điềm tĩnh hơn so với tưởng tượng, không nói lời dư thừa, chỉ bảo Hàn Ấn về tổ chuyên án trước rồi nói.

Sau khi chạm mặt, Hàn Ấn tự khó xử không cần phải nói, nhận được là sự an ủi của Diệp Hi. Nhưng Diệp Hi nói thế không phải chỉ để trong lòng Hàn Ấn dễ chịu hơn, mà quả thật có đạo lý nhất định.

Diệp Hi đưa ra một quan điểm: Có khả năng hung thủ vừa quen biết Vương Lỵ, đồng thời lại có liên hệ với Duẫn Ái Quân hay không?

Đúng vậy! Loại khả năng này hoàn toàn tồn tại! Nếu như vậy, mặc dù phương hướng điều tra lúc trước có chút bất công, nhưng cũng không ảnh hưởng kết quả! Diệp Hi nói câu này, giống như chích thuốc trợ tim, lập tức khiến trước mắt Hàn Ấn sáng ngời, tinh thần theo đó phấn chấn hẳn lên.

Lập tức, hai người lấy ra ghi chép điều tra "Án bằm thây 1. 4", bắt đầu từ quan hệ xã hội của Vương Lỵ, đầu tiên sàng lọc người có khả năng cùng xuất hiện chung với Vương Lỵ và "Án bằm thây 1. 18", kết quả khiến người

ta thất vọng. Tiếp theo, hai người nghiên cứu toàn diện từng ghi chép về kẻ tình nghi được tiếp nhận, nhưng từ trong đó cũng không phát hiện chỗ đáng nghi. Hồ sơ cho thấy: Mỗi một người tình nghi đều có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường rất đầy đủ. Việc này cũng không có nghĩa trong bọn họ sẽ không có hung thủ, có lẽ có vài người lúc trước đưa ra thông tin và chứng cứ giả. Vì vậy, Hàn Ấn và Diệp Hi căn cứ vào thông tin tuổi tác, xe riêng các loại đã chọn ra được vài người, bởi vì trời đã tối, chỉ có thể tạm gác lại đợi ngày may truy xét tường tận lại.

Thu dọn xong hồ sơ, nhìn đồng hồ đã gần 8 giờ, Hàn Ấn đề nghị đến phụ cận quán bar Bóng Đêm làm một phỏng một lần.

Anh muốn xác nhận: Dưới ánh sáng ban đêm, từ trước cửa quán bar có thật sự không cách nào nhận rõ màu sắc và bảng số xe sedan đứng im cuối đường không. Song, việc này cũng không phải vì không tin tưởng Tô Cẩn, Hàn Ấn lo đêm đó Tô Cẩn rất có khả năng mãi lo chăm sóc cho chồng say rượu, do đó quên màu sắc hoặc đặc điểm của xe sedan, nói cách khác, khả năng màu sắc và đặc điểm xe đều trong tầm mắt cô ta, nhưng bị đại não nhận biết lược bỏ. Nếu kết quả mô phỏng hiện trường nói như thế, vậy Hàn Ấn có thể lại vận dụng "Nói chuyện nhận thức", để đào xới phần ký ức nọ.

8 giờ tối, quảng trường Tân Giới Khẩu, một con phố quán bar, trước cửa quán bar "Bóng Đêm".

Lúc này, Hàn Ấn và Diệp Hi đứng bên đường đối diện cửa quán bar Bóng Đêm, từ hướng bắc nhìn lại . . .Phố quán bar, nằm hướng nam quảng trường Tân Giới Khẩu, cả con phố dài bốn năm trăm mét, vị trí của quán bar Bóng Đêm đại khái ở giữa đoạn đường này, cách đầu đường khoảng hai trăm mét. Khoảng cách này nếu là ban ngày, tầm mắt có thể đạt được coi như rõ ràng, song buổi tối ánh sáng tối mờ, nhất định sẽ giảm chút, hơn nữa mặc dù có đèn đường chiếu sáng, nhưng cây ngô đồng trồng xanh hóa bên cạnh, cành lá xum xuê, thế nên hai bên phố có chồng chất bóng râm.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Trước cửa "Bóng Đêm", ngừng chân trông về phía xa. Nếu như là hệ lượng sắc, ví dụ như màu vàng, hoặc màu áo khoác lông cừu Vương Ly mặc -- Màu đỏ, tương đối có thể thấy rõ, màu sắc hơi tối chút sẽ khó nhận rõ, càng miễn bàn đến dấu hiệu của xe sedan. Như vậy, lời Tô Cẩn nói không sai.

Hàn Ấn và Diệp Hi dọc theo con đường đi bộ đến phụ cận vòng xoay quảng trường đầu phố. Thật đáng tiếc, "Máy giám sát giao thông" bố trí trên giao lộ này, nếu hung thủ từ đường ngang quẹo phải, sẽ tránh được máy theo dõi.

Mà máy theo dõi giao thông kế tiếp, giữa phố quán bar còn ngăn cách một con đường chếch, nếu hung thủ quẹo vào con đường này, lại từ trong đường tắt đó xuyên ra, thì rất có khả năng tránh được tất cả camera theo dõi.

Hai người đứng ở trên phố thảo luận vấn đề camera giao thông, đột nhiên một chiếc xe sedan trờ tới dừng lại bên cạnh hai người, cửa sổ xe bên phải lập tức mở ra. Tài xế cố gắng thò người ra cửa sổ xe, gọi hai người một tiếng nói, "Đi đâu?"

Hàn Ấn và Diệp Hi đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không kịp phản ứng, tài xế ngay sau đó lại bồi thêm câu: "Lên đây đi, tôi buôn bán phải chăng, đảm bảo không chặt chém anh chị!"

Hai người hiểu ra rồi -- Hóa ra đây là một "Taxi dù"! Diệp Hi vừa định phất tay đuổi tài xế đi, Hàn Ấn ôm lấy cánh tay cô, vẻ mặt bừng tỉnh, giọng điệu kiềm nén hưng phấn, thấp giọng nói bên tai Diệp Hi: "Tôi hiểu rồi, báo cáo của tôi căn bản không thành vấn đề, tổ chuyên án lúc trước điều tra quan hệ xã hội của Vương Ly cũng không thành vấn đề, đêm đó Vương Ly hẳn là lên một chiếc taxi dù."

"Hoặc hung thủ giả danh taxi dù dụ dỗ Vương Ly lên xe!" Diệp Hi thoáng cái hiểu ngay, tiếp lời Hàn Ấn.

Hai người gật đầu với nhau, lại trao đổi ánh mắt, sau đó cùng kéo mở cửa

xe, Diệp Hi ngồi vào ghế lái phụ, Hàn Ấn ngồi ghế sau. Tài xế tưởng rằng mối làm ăn tới rồi, vừa cầm lái vừa hỏi hướng đi hai người, Diệp Hi xụ mặt chỉ hướng bên cạnh, bảo tài xế đậu xe qua đó trước.

Diệp Hi vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu không cho phép nghi ngờ, tài xế dường như cảm thấy được gì đó, sau khi đậu xe sang bên cạnh, vẻ mặt khóc tang nói: "Nhị vị không phải là 'câu cá' chứ? Xin các vị tha cho tôi đi, cả nhà già trẻ đều dựa vào tôi lái xe dù nuôi sống, làm ơn đừng phạt mà!"

Thấy tài xế bộ dáng tội nghiệp, Diệp Hi cũng không muốn hù dọa hắn nữa, lấy chứng nhận cảnh quan cho thấy thân phận. Tài xế lập tức thở phào một hơi, tim cũng buông lỏng xuống, miệng ngọt xớt nói: "Tôi nói mà, các quan lão gia buổi tối hoạt động phong phú vậy, sao lại hạ mình đi 'câu cá' chứ?"

"Anh có ý gì? Người ta kiểm soát giao thông để cho anh qua mắt được sao?" Diệp Hi cười nói, "Được rồi đừng nói nhảm nữa, hỏi anh chút chuyện?"

"Cô cứ nói, cô cứ việc nói, tôi biết nhất định sẽ khai rõ ràng." Tài xế bộ dạng vội vã lấy lòng.

"Lái xe dù mấy năm rồi?" Diệp Hi hỏi, "Làm ăn thế nào?"

"Hai năm rồi." Tài xế thành thật đáp, "Làm ăn cũng không tệ lắm, cô cũng biết con phố này là khu vực sống về đêm phồn hoa nhất, người bắt xe đặc biệt nhiều, xe taxi căn bản không đủ dùng. Hơn nữa người làm đêm chung quanh, còn có gái vân vân, thích gọi đám xe dù này của chúng tôi, vài người hợp lại một xe, mỗi người vài đồng mà thôi, nếu là xe taxi, vậy mỗi cái đều phải giao lại hết."

"Phố này có khoảng bao nhiêu xe dù?"

"Cái này không chắc, xe dù chúng tôi không có quản lý thống nhất, đều là ai làm việc nấy, thật sự không thể kể được."

"Bình thường chờ khách ở đâu?"

"Trước nửa đêm căn bản là ở ven đường hoặc đầu giao lộ vân vân, thật không dám đến trước cửa quán bar, Karaoke chờ khách, sợ tài xế taxi họ báo cảnh sát. Sau nửa đêm chủ yếu gần đường chỗ nhân viên quán rượu tan ca, có rất nhiều phục vụ viên làm ca đêm gọi xe về nhà."

"Đêm trước tết anh có ở gần đây không?"

"Có. Nhưng căn bản không hề đậu lại, đêm đó làm ăn đặc biệt sôi động, càng muộn càng bắt không được xe, căn bản khách trước vừa xuống xe, phía sau liền đón lên, muốn bao nhiêu tiền cũng đi, thế mà còn sót mấy khách nữa."

"Đêm đó có tài xế nào lạ mặt ở đây chờ khách không?"

"Không để ý lắm, không có thời gian đâu để quan tâm."

Diệp Hi suy nghĩ một chút, hẳn là không còn gì để hỏi nữa, liền quay đầu nhìn Hàn Ấn ngồi phía sau một mực yên lặng không lên tiếng. Hàn Ấn khẽ gật đầu, ý bảo mình cũng không có vấn đề gì nữa. Diệp Hi quay đầu lại lấy danh thiếp đưa cho tài xế, nói: "Nếu ngày nào đó nhìn thấy tài xế lạ mặt ở phố này chờ khách, phiền anh gọi cho cảnh cục."

"Nhất định, nhất định."

Tài xế nhận danh thiếp, mặt cười nịnh, đưa mắt nhìn hai người xuống xe xong, sợ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, vội vàng khởi động, đánh tay lái, loáng cái chuồn mất.

Diệp Hi nhìn hướng xe chạy, quay đầu cười với Hàn Ấn: "Anh nghĩ hung thủ không phải là tài xế xe dù mà là giả thân phận tài xế để Vương Lỵ lơi lỏng cảnh giác đúng không?"

"Đúng." Hàn Ấn gật đầu nói, "Đúng như miêu tả trong báo cáo của tôi lúc trước, hung thủ có công việc bình thường, thời gian làm việc nghỉ ngơi cố

định, hơn nữa hắn lần đầu gây án đã có thể thành thục hoàn mỹ như thế, cho thấy hắn hẳn có trình độ văn hóa khá cao, tham gia loại nghề nghiệp chuyên tính kỹ thuật nào đó, nhưng chưa chắc là loại nghề nghiệp liên quan đến dao kéo. Biểu hiện của hắn ở đơn vị không có tiếng tăm gì, chức vị không cao, nhưng không có nghĩa rằng trình độ công tác hắn tham gia không cao." Sự tự tin của Hàn Ấn đã trở lại, thao thao bất tuyệt nói, "Hung thủ đêm đó là vì chịu đả kích nghiêm trọng nào đó xong tiến tới tìm kiếm phát tiết, mà hắn lựa chọn khu vực phồn hoa nhất thành phố khi ấy, đoạn thời gian náo nhiệt nhất, đoạn đường người đông đúc nhất, cũng là khu vực dễ dàng bại lộ nhất, tới tìm đối tượng hãm hại, hiển nhiên thiếu dự mưu cẩn thận. Nhưng vận may của hắn cực kỳ tốt, cứ một mực đụng phải Vương Ly có ngoại hình vốn dĩ kích thích hắn cực kỳ giống nhau, mặc áo khoác lông cừu màu đỏ, một mái tóc xoăn, cũng thành công áp dụng gây án. Có thể nói hung thủ giết người lần này, giống rất nhiều sát thủ liên hoàn lần đầu gây án, có chứa tính xúc động và tính ngẫu nhiên nhất định. Nếu hắn tiếp tục gây án, không, hắn nhất định sẽ tiếp tục gây án, sẽ biến loại tính ngẫu nhiên này thành quán tính. Nói cách khác, lần thứ hai gây án hắn vẫn sẽ ở khu vực này, hơn nữa vẫn như cũ giả làm tài xế xe dù. Bởi vì con phố này vào ban đêm thậm chí sau rạng sáng, vẫn sẽ có rất nhiều nữ giới xuất hiện, hắn tin nhất định sẽ có loại hình hắn vừa ý.

"Nếu hung thủ giả làm tài xế xe dù, vậy có nghĩa xe của hắn cũng sẽ không phải loại cao cấp lắm đúng không?" Diệp Hi hỏi.

"Đúng, xe sang trọng giả làm xe dù sẽ khiến người ta sinh nghi, cá nhân tôi cho rằng hắn là thiên về loại sản phẩm xe nội địa hoặc xe Nhật, xe Hàn loại tiết kiệm." Hàn Ấn dừng một chút nói, "Có lẽ hung thủ không cẩn thận như tôi tưởng, ngày mai liên lạc với phía cảnh sát giao thông một chút, lấy tất cả video theo dõi chung quanh quảng trường đêm đó, so sánh một chút, xem có thể tìm được chiếc xe khả nghi không."

Nhìn thấy Hàn Ấn có thể tràn đầy tự tin đĩnh đạc mà nói, Diệp Hi vui mừng, đấm mạnh vai Hàn Ấn, hai người nhìn nhau cười -- Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Chương 27: Nhân Cách Phân Liệt

Nửa đêm, điện thoại quấy rối lại tới.

"Hộc hộc. . . Hộc hộc. . ." Trong ống nghe truyền đến một hồi hít thở dài.

"Giúp tôi, giúp tôi. . ." Thanh âm cô gái lạnh lùng mà âm trầm.

"Được, có thể, muốn tôi giúp cô cái gì?" Hàn Ấn cố gắng giữ vững tinh thần, làm cho giọng mình không có bất kỳ địch ý gì ở mức độ lớn nhất.

"Tôi. . ."

Cô gái trong điện thoại do dự, Hàn Ấn ngừng thở, sợ cô gái cảm nhận được áp lực lại gác máy đào tẩu, "Cứ nói, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ hết sức giúp cô."

"Có người muốn giết tôi!" Giọng cô gái lạnh lẽo, nói từng chữ.

"Ai muốn giết cô? Tại sao muốn giết cô?" Ngực Hàn Ấn bỗng nhiên kinh hoàng.

"Bởi vì tôi biết bí mật của ả, tôi thấy ả giết người, ả muốn diệt khẩu. . .A. . ." Một tiếng thét chói tai của cô gái, hình như bị ai đó quấy rầy, điện thoại đột ngột gián đoạn, trong ống nghe truyền ra một hồi tiếng máy bận "tút tút".

Hàn Ấn bất đắc dĩ đặt di động xuống, trong lòng rất nuối tiếc, còn thiếu chút nữa thôi, cô gái sẽ cho ra một cái tên, có lẽ cái tên kia có tác dụng rất then chốt để hiểu được cuộc điện thoại quấy rối thỉnh thoảng gọi tới lúc nửa đêm này.

Song từ cuộc trò chuyện vừa nãy của cô gái, ít nhất có thể nắm giữ hai thông tin: Một, cô gái nhìn thấy một vụ án giết người; Hai, có người muốn

giết cô ta diệt khẩu. Vậy cô gái gọi điện tìm sự giúp đỡ rốt cuộc là ai? Kẻ muốn giết cô ta diệt khẩu là ai? Kẻ muốn giết cô ta diệt khẩu đã giết ai? Ba người này quan hệ như thế nào?

Từ thông tin thu được trước mắt đến xem, cô gái gọi điện này từng xuất hiện ở ký túc xá Duẫn Ái Quân từng ở, cùng với phụ cận hiện trường vứt xác đường Hoa Bắc. Mà trong một lần trò chuyện của cô ta và Hàn Ấn lúc trước, khi đối mặt với vấn đề thân phận và nơi chốn khi ấy của Hàn Ấn đối với cô ta, ý thức lẫn lộn biểu hiện ra mức độ nhất định. Mặt khác, nếu cô ta thấy án giết người, vì sao không quang minh chính đại báo án với cảnh cục, mà cố ra vẻ huyền bí, nửa đêm cầu trợ với Hàn Ấn? Còn nữa nếu có người muốn giết cô ta diệt khẩu, vì sao trải qua thời gian dài như vậy vẫn chưa động thủ chứ?

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Những nghi vấn liên tiếp này, từ lẽ thường hiển nhiên không cách nào giải thích rõ được, vậy có lẽ có một loại khả năng có thể sắp xếp tương đối những điểm đáng ngờ này.

-- Hết thảy toàn bộ, kể cả đôi "mắt trốn trong góc nhìn theo Hàn Ấn" "Điện thoại quấy rối lúc nửa đêm" "Oan hồn trong ký túc xá" "Chữ máu trên cửa sổ thủy tinh", thậm chí kể cả "Án bằm thây 1. 4", có lẽ đều xuất phát từ tay một người, nguyên nhân của những việc này vì cô ta mắc chứng "Nhân cách phân liệt".

Nhân cách phân liệt, cũng chính là đa nhân cách, là một loại chướng ngại nhân cách do nhân tố tâm lý gây nên, nguyên nhân phần lớn do vết thương tình cảm dẫn đến, nhất là tổn thương tinh thần thời niên thiếu. Giải thích đơn giản chút, tức là nói vì "Bản cách" (nhân cách trước khi chưa phát sinh nhân cách phân liệt) không cách nào thừa nhận tổn thương tâm linh nào đó, cho nên phân tách ra một hoặc nhiều nhân cách để chia sẻ thay bản cách, nó là một loại tự mình khai thông trong tiềm thức. Nhân cách phân tách ra độc lập, tự chủ với bản cách, cũng là một bản thể đầy đủ mà tồn tại. Bản cách có lẽ biết có những nhân cách khác tồn tại, nhưng khi những nhân cách khác chi phối cơ thể cũng chính là trở thành "nhân cách chủ thể", hắn làm gì bản cách

thường không hề hay biết, do đó sẽ hình thành một đoạn ký ức gián đoạn.

Hướng điều tra này, cũng không phải do Hàn Ấn nghĩ ra, mà đến từ kiến nghị của Cố Phi Phi.

Cố Phi Phi là tiến sĩ về cả pháp y học và tâm lý học, khi đào tạo chuyên sâu ở nước ngoài từng tiếp xúc với loại trường hợp này. "Chữ bằng máu ở ký túc xá" xuất hiện đêm đó, cô tìm đến Diệp Hi biết được ngọn nguồn cả sự tình, xét thấy có chút hành vi đặc thù từ góc độ bình thường và góc độ phạm tội đều rất khó giải thích, cho nên cô bắt đầu cân nhắc phương hướng này, liền kiến nghị Hàn Ấn thử tìm kẻ tình nghi có loại tính chất đặc biệt này.

Trong vụ án, Dư Mỹ Phân và Thẩm Tú Lan đều có sẵn tiềm chất như vậy, nhưng nguyên nhân khi liên lụy đến vụ án bị tổn thương tinh thần, Thẩm Tú Lan đã 35 tuổi, so với Dư Mỹ Phân khi đó chỉ có 20 tuổi, tâm trí đã chín chắn hơn nhiều, cho nên trọng điểm vẫn nên đặt trên người Dư Mỹ Phân.

Hội nghị sáng thường kỳ.

Theo thường lệ các tổ báo cáo tiến triển điều tra, kết quả cũng không lý tưởng lắm.

Sau khi tan họp, Diệp Hi lưu lại các tổ nòng cốt, thảo luận bước công tác trọng điểm tiếp theo. Nhưng chưa nói được mấy câu, điện thoại di động cô đặt trên bàn rung lên, cô nhìn màn hình hiển thị, ra hiệu cho mọi người tạm thời nghỉ ngơi trước, lấy điện thoại ra khỏi phòng hội nghị.

Không lâu sau, điện thoại di động Hàn Ấn để trong túi cũng rung lên, là một tin nhắn. Sau khi anh xem xong, lấy cớ đi rửa tay, cũng ra khỏi phòng hội nghị. Ở đầu cầu thang không xa phòng hội nghị, Diệp Hi đang chờ anh.

Thấy Diệp Hi làm việc cẩn thận như thế, Hàn Ấn cũng cảnh giác hẳn, đi tới đầu cầu thang, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Hi nhìn ngó hai bên hành lang, hạ giọng nói: "Điều tra 'xe cảnh sát' có tin tức rồi. Theo người tôi phái ra nói, họ ở một xưởng sửa chữa lắp ráp

nhỏ ở ngoại ô phát hiện đầu mối. Thợ sửa xe ở đó nói, trước đó có một chiếc xe cảnh sát đến đổi bánh xe, hơn nữa chỉ đích danh muốn bánh xe cũ, song hắn không chú ý dáng vẻ tài xế, chỉ loáng thoáng nhớ hai số cuối của biển số là '46'."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Biển xe cảnh sát, 46, hình như tôi từng thấy ở đâu đó rồi?" Hàn Ấn sờ trán nói thầm.

Diệp Hi hiển nhiên đã biết đáp án, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Tổ án tồn đọng!"

"Đúng vậy!" Hàn Ấn kinh ngạc, phát hiện mình bất giác đã nâng cao giọng, vội vàng thấp giọng xuống nói, "Đúng, là xe của tổ án tồn đọng. Là Phó Trường Lâm? Hay là cả nhóm ba người họ? Họ đến đó làm gì? Chẳng lẽ ba người họ gây án?"

Diệp Hi u buồn lắc đầu: "Ai biết được? Dù sao nhất định là chuyện không muốn để ai biết, nếu không sẽ không lén lút thay bánh xe như vậy."

"Đúng. Vậy tiếp theo cô dự định làm gì?" Hàn Ấn hỏi.

Diệp Hi do dự trong chốc lát nói: "Tôi vừa ở đầu cầu thang cân nhắc một chút, chuẩn bị trực tiếp lật bài với họ, anh thấy thế nào?"

"Được, tôi thấy có thể." Hàn Ấn gật mạnh đầu, "Đã đến lúc để họ nói ra nội tình rồi."

Hai người trở về phòng họp, nhanh chóng lần lượt ngồi xuống.

Diệp Hi nghiêm mặt tuyên bố trừ Phó Trường Lâm, Đỗ Quân, Diêu Cương ra, những người còn lại có thể tan họp, sau đó chỉ vào đối diện mình, bảo ba người ngồi sang đấy.

Diệp Hi lật trong xấp văn kiện một chút, tìm ra bức ảnh đặt trước mặt ba

người vừa ngồi vào chỗ, nói:

"Đây là đêm hôm thầy Hàn vừa mới đến chỗ chúng ta, cùng Tiểu Bắc khảo sát hiện trường vứt xác núi Hổ Vương, phát hiện một tổ dấu bánh xe ô tô."

Phó Trường Lâm nhìn thoáng qua bức ảnh, chẳng hề để ý nói: "Tôi biết, làm sao vậy?"

Diệp Hi nhìn chằm chằm mắt ông ta nói: "Theo tin tức đáng tin cậy, ô tô tương ứng bánh xe đến từ tổ án tồn đọng các anh."

"Cái gì?" Phó Trường Lâm vẻ mặt kinh ngạc, "Sao lại là xe của tổ chúng tôi? Đến đó làm gì?"

"Việc này tôi cũng muốn hỏi ông." Diệp Hi lạnh lùng nói.

"Tôi. . ." Phó Trường Lâm kiềm chế nói, "Tiểu Diệp, thông tin của cô có thể tin được không? Có thể là đoán sai rồi không, tôi thật chưa từng đến núi Hổ Vương."

"Không, không phải Phó đội, đêm đó là anh lái xe đi, đúng không?" Hàn Ấn đột nhiên chỉ vào Đỗ Quân ngồi bên trái Phó Trường Lâm.

Sự lo lắng của Đỗ Quân vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt khi Diệp Hi lấy ảnh ra đặt trước mặt ba người, Phó Trường Lâm và Diêu Cương đều tỏ ra khá kinh ngạc, mà Đỗ Quân lại là vẻ mặt sợ hãi.

"Cái gì? Là cậu? Cậu lái xe trong tổ đến đó làm gì?" Phó Trường Lâm lập tức nổi giận đùng đùng, đứng dậy tát một cái vào sau đầu Đỗ Quân.

"Tôi. . ." Đỗ Quân gục đầu xuống, nói không được nữa.

"Tới cùng đến đó làm gì?" Diệp Hi lớn tiếng quát hỏi.

"Tôi đi. . .Tôi không có gì làm, đến đó quan sát hiện trường." Đỗ Quân vẫn ôm tâm lý may mắn.

"Quan sát hiện trường cậu làm gì phải chột dạ, tại sao phải lén đổi bánh xe? Hơn nữa có chứng cứ biểu hiện cậu không đi một mình, ít nhất còn có bốn người nữa đi cùng cậu, mấy người kia là ai?" Diệp Hi dừng một chút, "Các người đến đó ôn lại khoái cảm gây án phải không?"

"Không, kẻ giết người không liên quan đến chúng tôi, tôi chỉ dẫn theo mấy người bạn trên mạng từ vùng khác đến thăm." Đỗ Quân buột miệng nói ra.

"Cậu lừa gạt ai đó hả? Cậu sẽ vì mấy người bạn qua mạng, không tiếc vứt bỏ công việc?" Phó Trường Lâm đi tới lại thêm một cước.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Trong tổ của mình xảy ra loại chuyện này, cái mặt già này của Phó Trường Lâm xem như mất hết. Làm cả đời trong cục, cũng coi như người người tôn trọng, phút cuối cùng sắp phải về hưu, lại xảy ra sơ suất lớn như vậy. Nhất là làm trò trước mặt Diệp Hi, ông ta liền không còn mặt mũi nào nữa, cho nên tâm tình không khỏi có chút khó khống chế, nếu không có Diêu Cương bên cạnh túm lấy ông, phỏng chừng lúc này Đỗ Quân đã sớm nằm rạp.

"Tôi, tôi nhận của họ mấy ngàn đồng. . ." Đỗ Quân sợ hãi lén nhìn Phó Trường Lâm, "Họ nói ngồi xe cảnh sát đi càng kích thích, tôi liền lén lái xe của tổ đi."

Đáp án của Đỗ Quân, khiến mọi người ở đây cực kỳ khiếp sợ! Là một cảnh sát nhân dân, lại làm ra hành vi vi phạm đạo đức nghề nghiệp nghiêm trọng như vậy, thật sự khiến người ta khinh thường. Việc này không chỉ phá hủy hình tượng cảnh sát nhân dân nghiêm trọng, đồng thời cũng nghiêm trọng khinh nhờn nạn nhân. Song khiếp sợ thì nhiều nhưng cũng làm người ta có chút dở khóc dở cười, hắn nghĩ sao mà lại mua bán như vậy?

"Cậu còn dám nói bậy, cậu thành thật khai báo cho tôi!" Phó Trường Lâm

hiển nhiên nhất thời không cách nào chấp nhận đáp án như vậy, ông hồng hộc thở, chỉ vào Đỗ Quân lớn tiếng quát mắng.

"Thật mà, thật mà!" Đỗ Quân đứng lên vội vã giải thích nói, "Không tin, các anh có thể xem xét lịch sử chat của tôi."

"Thành thật ngồi xuống." Diệp Hi chỉ vào ghế đối diện, tức giận nói, "Nói cụ thể xem, tới cùng xảy ra chuyện gì!"

Đỗ Quân ngồi trở lại ghế, cúi đầu chỉnh đốn lại tâm tình một chút, vẻ mặt khóc tang nói: "Cho tới nay, vụ án của Duẫn Ái Quân ở một vài diễn đàn mạng đều là chủ đề được chú ý rộng rãi. Có rất nhiều dân mạng đăng bài viết trên diễn đàn, phát biểu phán đoán phân tích của mình đối với vụ án. Ngay từ đầu tôi cũng chỉ tùy tiện đọc thôi, về sau cảm thấy quan điểm của dân mạng đặc biệt ấu trĩ, liền nhịn không được tỏ rõ thân phận tham dự vào, nhận được rất nhiều theo dõi của dân mạng.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Về sau tôi dứt khoát lấy thân phận chủ đoàn, thành lập một nhóm QQ chuyên thảo luận án bằm thây Duẫn Ái Quân, hấp dẫn đông đảo dân mạng cuồng nhiệt mê thích trinh thám và suy luận. Họ thường xuyên theo dõi tôi trong nhóm, bảo tôi cho họ xem ảnh hiện trường, hoặc tiết lộ thêm chút chi tiết vụ án, hoặc bảo tôi miêu tả tình hình phát hiện án. . . Kỳ thật tôi thành lập diễn đàn này ước nguyện ban đầu rất đơn giản, chính là thích cảm giác hư vinh được mọi người sùng bái và tôn trọng, về sau tôi thua cổ phiếu rất nhiều tiền, muốn tìm đường kiếm ít tiền, liền bắt đầu đánh chủ ý với tài nguyên án bằm thây và đám dân mạng này. Đương nhiên tôi có thể nghĩ được vậy, là do một quyển tiểu thuyết Anh quốc gợi ý cho tôi. Trong quyển tiểu thuyết đó nói, người Anh khai phá con đường mà 'Jack Ripper' giết người thành điểm tham quan du lịch, hơn nữa làm ăn cực kỳ tốt, du khách nối liền không dứt. Kết quả tôi suy nghĩ có phải tôi cũng có thể đưa vài người mê trinh thám đến thăm hiện trường án bằm thây, từ đó thu một ít phí dụng không? Tôi thử thăm dò trong diễn đàn vài lần, kết quả những người đó vô cùng hăng hái tham gia. . ."

"Cậu làm tổng cộng mấy lần?" Phó Trường Lâm nhịn không được hỏi chen vào.

"Hình như hai ba lần."

"Rốt cuộc mấy lần?"

"Ba lần, mỗi lần bốn người."

"Cậu biết rõ những người đó không?" Hàn Ấn cũng hỏi chen vào.

Đỗ Quân gật đầu: "Tôi cũng sợ xảy ra chuyện, cho nên chỉ chọn người tỉnh khác, hơn nữa lợi dụng ưu thế thân phận cảnh sát làm vài điều tra với họ, còn giả vờ ký với họ một thỏa thuận bảo mật."

"Cậu thật đúng là khốn nạn tới cực điểm, là cảnh sát cùng làm việc với cậu, quả thực là một loại sỉ nhục." Phó Trường Lâm hơi tỉnh táo lại, lắc đầu vô cùng đau đớn nói.

Đỗ Quân "phịch" một tiếng quỳ gối trên đất, túm vạt áo Phó Trường Lâm, giọng nghẹn ngào nói: "Lão tổ trưởng, em cầu anh, mọi người trừng phạt em thế nào cũng được, đừng đuổi em khỏi đội ngũ cảnh sát được không? Em thích làm cảnh sát!"

Diệp Hi ngồi đối diện vẫn không lên tiếng, vỗ mạnh xuống bàn, hừ lạnh nói: "Cậu xứng sao? Cậu xứng làm một cảnh sát sao? Cậu đội được cái nón này mang được cảnh huy này sao? Chờ xem, lột bộ cảnh phục này của cậu, quét cậu ra khỏi đội ngũ cảnh sát, đây chẳng qua là xử phạt cơ bản nhất rồi!"

Đỗ Quân tiếp đón tổng cộng ba đợt "Khách tham quan", có nghĩa lại thêm 12 kẻ tình nghi, lại đều là tỉnh khác, việc này cũng đủ Diệp Hi rầu thúi ruột rồi. Song Hàn Ấn bảo Diệp Hi không cần lo lắng, hung thủ vứt xác thuận lợi không để lại dấu vết như thế, nhất định vô cùng quen thuộc các con đường của thành phố này, hiển nhiên hắn sẽ là người địa phương, là người bản địa sinh sống đã nhiều năm.

Về phần nhóm QQ Đỗ Quân gặp, vẫn cần phải cẩn thận điều tra một phen. Dưới kiến nghị của Hàn Ấn, tổ chuyên án thu giữ máy tính ở đơn vị và trong nhà Đỗ Quân, sắp xếp nhân viên kỹ thuật lập tức lấy ra tư liệu và tất cả lịch sử chat với thành viên diễn đàn, từ đó tìm ra địa chỉ IP thuộc vùng này, có lẽ hung thủ ẩn trốn trong đó.

Sau vài giờ, dưới sự nỗ lực của nhân viên kỹ thuật, kết quả đã có. Trong diễn đàn QQ Đỗ Quân thành lập có gần 100 thành viên, địa chỉ IP thuộc vùng này chỉ có 15 cái, mà giao điểm với án bằm thây Duẫn Ái Quân chỉ có một. Người dùng địa chỉ IP này đăng ký chính là công nhân bảo vệ môi trường phát hiện hài cốt bằm thây hai lần trước sau 16 năm -- Thẩm Tú Lan.

Hàn Ấn và Diệp Hi rất phấn chấn, mọi người khẩn cấp chạy tới chỗ ở của Thẩm Tú Lan, họ ở đó quả thực tìm được "Chút đáp án", nhưng chân tướng khiến người ta thổn thức.

Còn nhớ trước đó Hàn Ấn đến nhà thăm tình hình gia đình Thẩm Tú Lan không? Khi ấy Đinh Đại Dân miêu tả biểu hiện của vợ sau khi bị khiếp sợ thế này: "Cô ấy đêm nào cũng không ngủ ngon giấc, thật vất vả mới ngủ được lại bị ác mộng bừng tỉnh, thường xuyên tâm sự nặng nề, vội vội vàng vàng, lá gan cũng trở nên đặc biệt nhỏ, ăn cơm cũng ăn rất ít, hơn nữa tính tình nóng nảy hơn, có khi tính tình bộc phát như biến thành con người khác."

Đây là triệu chứng điển hình do đột phát sự kiện khủng bố, dẫn đến "Rối loạn căng thẳng sau chấn thương (PTSD)", nhưng những triệu chứng này không phải tới từ Thẩm Tú Lan, triệu chứng Đinh Đại Dân miêu tả khi ấy, kỳ thật xảy ra ở -- "Trên người con gái duy nhất của ông ta và Thẩm Tú Lan là Đinh Hân, năm 2008 thi vào đại học Cố Đô, hiện đang học năm bốn khoa Tiếng Trung."

Trên thực tế đến tận giờ phút này, cảnh sát mới phát hiện, kỳ thật người đầu tiên chứng kiến thi thể hài cốt, ý thức được đó đến từ cơ thể người, là cô bé Đinh Hân năm ấy 8 tuổi. Có thể tưởng tượng, việc này đối với một đứa trẻ mà nói là kinh nghiệm nhân sinh khủng bố nhường nào, cũng trực tiếp dẫn đến việc cô bé mắc "PTSD". Mà triệu chứng PTSD trẻ em, ngay từ đầu

không hề rõ ràng như người trưởng thành, thường dễ bị phụ huynh bỏ qua, bởi vì thiếu khai thông tâm lý kịp thời hữu hiệu, làm loại bệnh trạng này kéo dài đến sau trưởng thành, sẽ dẫn đến chứng lo âu, bên ranh giới của bệnh tâm thần chướng ngại nhân cách, nhân cách phân liệt.

Nếu đúng như suy đoán của Cố Phi Phi, Đinh Hân chính là mắc nhân cách phân liệt -- Đa nhân cách. Sau khi Cố Phi Phi tiến hành thôi miên Đinh Hân thì phát hiện, trong nhân cách cô bé ngoại trừ bản cách ra còn có ba loại nhân cách: Lần lượt là "Duẫn Ái Quân" "Kẻ sát nhân" "Kẻ mật báo", bản cách của Đinh Hân biết sự tồn tại của họ, nhưng không hiểu rõ lắm những chuyện mà họ làm.

Ngày 18 tháng 1 năm 1996, khi bà mẹ Thẩm Tú Lan mang về nhà túi du lịch sẫm màu, cô con gái Đinh Hân 8 tuổi đang ở trong phòng khách âu yếm chơi đùa cùng chú chó Tiểu Hoàng. Mẹ cô bé nói với cô, trong túi có thịt cho Tiểu Hoàng ăn. Đinh Hân không kịp đợi, tự mình kéo phecmơtuya túi du lịch, cô bé thấy được một túi thịt vụn máu me nhoe nhoét, cô đưa tay vào lục lọi, kết quả lấy ra được một ngón tay người.

Từ đó về sau, thịt nát và ngón tay trong túi du lịch, liền xuất hiện trong giấc mơ của Đinh Hân mỗi ngày, dần dần trở thành ác mộng của cô bé, mà cô cũng bắt đầu sa vào tìm hiểu tất cả chi tiết của án bằm thây, vì vậy biết thịt vụn trong túi du lịch tên Duẫn Ái Quân. Vì vậy, khi cô không cách nào thừa nhận thịt vụn và ngón tay nhiều lần xuất hiện trong đầu nữa, cô cần một "Duẫn Ái Quân còn sống", để biến chuyện cô phát hiện thịt vụn và ngón tay thành một loại dấu hiệu giả.

Lần phân liệt này xảy ra khi cô khoảng 17 tuổi, mỗi khi "Đinh Hân" chuyển đổi thành "Duẫn Ái Quân", cô sẽ bắt chước truyền thuyết bên ngoài mặc cùng trang phục của Duẫn Ái Quân, xuất hiện ở những nơi khi còn sống Duẫn Ái Quân từng xuất hiện. Mà theo năm 2008 sau khi cô cũng thi đậu vào đại học Cố Đô khoa tiếng Trung, cái gọi là oan hồn cũng tự nhiên xuất hiện trong ký túc xá của Duẫn Ái Quân. Mặt khác, theo hồi tưởng của cha mẹ cô, khoảng tháng 8 năm 2010, Đinh Hân từng mất tích hai ngày, sau khi

trở về họ phát hiện trong túi cô có một vé ô tô đường dài từ thành phố Q trở về thành phố J, nhưng Đinh Hân đối với những nơi mình từng đi, đã làm gì, không hề hay biết.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Khoảng năm năm trước, người bạn thân thiết nhất của Đinh Hân, chú chó Tiểu Hoàng đã làm bạn với cô nhiều năm, bị hàng xóm không cẩn thận lái xe mô tô đâm chết. Khi ấy, cô đã tận mắt thấy thảm kịch, phẫn nộ và oán hận trước nay chưa từng có, khiến cô nảy sinh dục vọng giết chết hàng xóm. Bởi vì lúc trước đã nó kinh nghiệm phân liệt , cho nên lúc này đây nhân cách của cô khá dễ dàng phân liệt ra một "Kẻ sát nhân", để xử lý xúc động phạm tội của cô. Trong nhân cách "Kẻ sát nhân", liền cho rằng hàng xóm đã bị cô giết chết rồi, mà cả quá trình giết người, là từ ký ức duy nhất đối với án mạng trong "bản cách" phục chế lại -- Cô đã giết chết hàng xóm, cắt rời hắn, nhét những mảnh thi thể vào một túi du lịch sẫm màu, ném trước "thùng rác lớn" đường Hoa Bắc. Vì vậy, khi "Đinh Hân" chuyển đổi thành "Kẻ sát nhân" cô liền xuất hiện ở hiện trường vứt xác đường Hoa Bắc.

Theo hai hình cảnh đến nhà thăm hỏi là Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc, cũng để lại tờ danh thiếp, khiến nhân cách "Kẻ sát nhân" cảm thấy khủng hoảng chưa từng có. Cô nghĩ cô đã bị cảnh sát theo dõi, sẽ nhanh chóng vì giết chết hàng xóm mà bị pháp luật trừng trị. Cô muốn đến cảnh cục đầu thú, nhưng lại thiếu dũng khí, khủng hoảng giết người và đấu tranh nội tâm khiến cho "Kẻ sát nhân" thống khổ vạn phần, vì vậy trong nhân cách lại phân liệt ra một "Kẻ mật báo", để chậm lại lo âu. Mà Kẻ mật báo này và Kẻ sát nhân này biết nhau, thời khắc Kẻ mật báo muốn cảnh giác bị Kẻ sát nhân diệt khẩu, cho nên cuộc điện thoại nửa đêm tìm giúp đỡ, liền bắt đầu từ sau khi Hàn Ấn đến thăm nhà Thẩm Tú Lan xong.

Trước mắt trên người Đinh Hân thể hiện tổng cộng bốn loại nhân cách, khi kích thích ngoại giới nào đó làm cô cảm thấy lo âu, cô sẽ theo tâm lý yêu cầu chuyên đổi bốn loại nhân cách với nhau. Đây là một loại trải nghiêm nhân sinh cực kỳ thống khổ, là bệnh tâm thần đòi hỏi sự can đảm cực lớn từ

bản thân Đinh Hân và sự ủng hộ yêu thương từ người nhà để chữa khỏi, có thể tưởng tượng, đường tương lai của gia đình này gian nan cỡ nào.

Lúc này, Hàn Ấn vừa đau buồn vừa phẫn hận, anh sẽ tính toán món nợ này rõ ràng trên người hung thủ!

Quyển Thứ Năm - Tâm Lý Lời Khai

Tôi muốn trên khắp mặt đất, vẽ đầy cửa sổ, để tất cả những đôi mắt quen nhìn trong bóng tối, sẽ quen dần với ánh sáng! -- Cố Thành

Chương 28: Phạm Tội Thăng Cấp

Có lẽ tôi là đứa trẻ được mẹ chiều hư

Tôi bướng bỉnh

Tôi hy vọng

Mỗi một thời khắc

Đều xinh đẹp như bút chì màu rực rỡ

Tôi hy vọng

Có thể vẽ lên trang giấy trắng yêu thích

Vẽ ra sự tự do vụng về

Vẽ xuống một đôi mắt

Vĩnh viễn sẽ không rơi lệ

Một bầu trời

Một chiếc lông chim và lá cây thuộc về bầu trời

Một màn đêm xanh nhạt cùng táo

Tôi muốn vẽ rạng đông

Vẽ hạt sương

Cho thấy được nụ cười

Vẽ tất cả những năm tháng tuổi trẻ nhất

Không có tình yêu đau đớn

Em chưa từng thấy mây đen

Ánh mắt em là màu của trời quang

Em vĩnh viễn nhìn tôi

Vĩnh viễn, nhìn

Tuyệt sẽ không đột ngột quay đầu

Tôi muốn vẽ phong cảnh phương xa

Vẽ chân trời và sóng nước rõ ràng

Vẽ thật nhiều sông nhỏ vui tươi

Vẽ đồi núi --

Phủ đầy lông nhung nhàn nhạt

Tôi để chúng kề nhau thật gần

Để chúng yêu nhau

Để cho mỗi một lần ngầm đồng ý

Mỗi một lần khuấy động trời xuân tĩnh lặng

Đều trở thành sinh nhật của một đóa hoa xinh

Tôi còn muốn vẽ tương lai

Tôi chưa từng gặp nàng, cũng không có khả năng ấy

Nhưng biết nàng rất đẹp

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Tôi vẽ tấm áo khoác mùa thu của nàng

Vẽ những ánh nến và lá phong thiêu đốt này

Vẽ thật nhiều vì yêu nàng

Mà tim lụi tắt

Vẽ hôn lễ

Vẽ từng ngày lễ tỉnh lại lúc sớm mai --

Phía trên dán giấy gói kẹo thủy tinh

Cùng tranh minh họa đồng thoại phương bắc

Tôi là một đứa trẻ bốc đồng

Tôi muốn xóa sạch tất cả bất hạnh

Tôi muốn trên khắp mặt đất

Vẽ đầy cửa sổ

Để tất cả những đôi mắt quen nhìn trong bóng tối

Sẽ quen dần với ánh sáng

Tôi muốn vẽ gió

Vẽ một dãy núi cao lớn hơn nữa

Vẽ khát vọng của dân tộc đông phương

Vẽ biển rộng --

Âm thanh vui mừng vô biên vô hạn

Cuối cùng, trên góc giấy

Tôi còn muốn vẽ chính mình

Vẽ một con gấu túi

Nó ngồi trong rừng rậm Victoria thăm thẳm

Ngồi lặng im trên nhánh cây

Ngẩn ngơ

Nó không có nhà

Không có một trái tim ở tại phương xa

Nó chỉ có, thật thật nhiều

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Giấc mơ như quả mọng

Và đôi mắt rất rất lớn

Tôi đang hy vọng

Đang suy nghĩ

Nhưng không biết tại sao

Tôi không nhận được bút chì màu

Không có được một thời khắc rực rỡ

Tôi chỉ có tôi

Ngón tay tôi và đau đớn

Chỉ có tờ giấy bị xé rách kia

Giấy trắng thân yêu

Để chúng đi tìm lũ bướm

Để chúng biến mất từ hôm nay

. . .

Hoàng hôn buông xuống, bóng tối tràn ngập mặt đất. Khu dân cư nào đó, trong căn phòng một hộ gia đình, đèn đuốc sáng trưng.

Đây là một căn nhà ba phòng một sảnh. Lúc này, trong phòng chỉ có một "Người đàn ông", nhưng lại thắp sáng tất cả đèn trần trong nhà thậm chí trong phòng bếp và hai nhà vệ sinh, phảng phất như hy vọng ánh sáng nhỏ nhoi này có thể thôn tính bóng tối của cả trời đêm.

Người đàn ông ngồi trong căn phòng có vẻ như là phòng sách, trên bàn học trước người đặt một quyển sách. Gã kinh ngạc ngắm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong miệng ngâm nga bài thơ kinh điển của Cố Thành. Trạng thái này từ sau khi "Người phụ nữ" ra ngoài, gã vẫn mãi duy trì như thế, đã bảy tám tiếng rồi. Gã dường như đang đợi thời khắc nào đó tới -- Có lẽ gã e ngại đêm tối (tối tăm), nhưng càng đợi đêm càng sâu.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

". . .Tôi muốn trên khắp mặt đất / vẽ đầy cửa sổ / để tất cả những đôi mắt quen nhìn trong bóng tối / sẽ quen dần với ánh sáng. . ." Giọng người đàn ông càng thêm trầm thấp, cho đến khi bả vai run rẩy. Gã giựt ngăn kéo bàn ra, từ sâu bên trong lấy ra một hộp gấm màu đen dài, mở nắp hộp lấy ra một chiếc chìa khóa, siết chặt trong tay, trong phòng lập tức vang lên một tràn tiếng khóc nức nở đầy khuất nhục.

Chẳng biết qua bao lâu, đồng hồ quả lắc trên tường đã gõ mười tiếng, người đàn ông đột nhiên nhảy dựng lên khỏi ghế -- nổi trận lôi đình. Gã cơ hồ dùng hết toàn lực nghẹn ngào rít lên trong phòng: "Tại sao? Tại sao các người đều như thế? Các người có biết tôi đã cố gắng nhiều, cố gắng nhiều thế nào không? Các người có biết tôi muốn trở thành một người đàn ông tốt, một người chồng tốt cỡ nào không. . ." Người đàn ông chỉ tay lên trời, tiếp theo lại chỉ về hướng khung hình treo trên tường, ánh mắt từ phẫn nộ uất ức trở về lạnh lùng thâm thúy, ngữ khí theo đó trầm thấp hẳn, "Là mày, mày, bọn mày hủy diệt giấc mộng của tao, tao sẽ khiến bọn mày trả giá đắt! Tao yêu bọn mày, cho nên phải trừng phạt bọn mày!"

Người đàn ông thay áo đen quần đen, trùm nón màu đen, lách người ra cửa. Đèn cảm ứng lúc sáng lúc tối, nương theo tiếng bước chân quyết tuyệt, trong hành lang vang vọng giọng ngâm nga âm trầm của người đàn ông: "Tôi đang hy vọng / Đang suy nghĩ nhưng không biết tại sao / Tôi không nhận được bút chì màu / Không có được một thời khắc rực rỡ / Tôi chỉ có tôi / Ngón tay tôi và đau đớn / Chỉ có tờ giấy bị xé rách kia / Giấy trắng thân yêu / Để chúng đi tìm lũ bướm / Để chúng biến mất từ hôm nay. . ."

Thời gian thấm thoát qua nhanh, chớp mắt Hàn Ấn đã ở thành phố J gần hai tháng.

Các nhánh tổ chuyên án còn đang cẩn thận tiến hành điều tra, tiếc nuối là đến nay vẫn chưa thu được đầu mối có giá trị. Trong sắp xếp điều tra trước mắt, từ đám người trải qua "Án bằm thây 1. 18" năm đó, chưa phát hiện kẻ tình nghi quan trọng gây "Án bằm thây 1. 4"; Đinh Hân đa nhân cách, mặc dù từng tạo thành một ít quấy nhiễu với Hàn Ấn, nhưng cô bé có nhân chứng đầy đủ chứng minh khi xảy ra án cô vắng mặt tại hiện trường; Dưới sự hiệp trợ của trung tâm quản chế cảnh sát giao thông, tổ chuyên án sàng lọc video theo dõi gần khu phố quán bar đêm Vương Lỵ mất tích, không phát hiện xe khả nghi; Về vấn đề Mã Văn Đào và Hứa Tam Bì có phải hung thủ "Án bằm thây 1 .18" hay không, bởi vì thiếu chứng cứ tạm thời bị gác lại điều tra; tung tích của Dư Mỹ Phân trái lại có chút đầu mối, ở một nhà khách cho thuê giường điều tra được cô ta từng vào ở, nhưng từ đầu tháng 2 cô ta đã đi,

trước mắt hướng đi không rõ; Nhiệm vụ theo dõi Phùng Văn Hạo vẫn do Khang Tiểu Bắc phụ trách, trong khoảng thời gian này hắn cơ bản chỉ hoạt động ở hai chỗ là bệnh viện và nhà, sau giờ làm việc rất ít ra ngoài, thỉnh thoảng sẽ có một hai lần đi xã giao không phát hiện dị thường; Xem như tin tức tốt, còn có Khang Tiểu Bắc và Hạ Tinh Tinh đã thành một đôi. Không biết Khang Tiểu Bắc làm thế nào trong bề bộn trăm việc mà nhanh chóng hâm nóng được tình yêu giữa cậu ta và cô bé, hơn nữa gia trưởng hai bên đều thật thích cả hai, có nhiều ý muốn cho hai người cưới ngay.

Đương nhiên, lúc này tin tức tốt lớn nhất là còn chưa xuất hiện nạn nhân thứ hai. Việc này đối với cả xã hội và phần lớn thị dân mà nói là phương diện tốt, nhưng từ góc độ cảnh sát mà nói cũng là cổ bình (Tiêu: cổ bình là từ lóng miêu tả sự hạn chế, không thoát ra được) của quá trình điều tra phá án.

Tính đặc thù của sát nhân biến thái quyết định ở động cơ không rõ, cũng có thể gọi là giết người không động cơ. Hung thủ thường không tồn tại bất kỳ giao điểm nào trong cuộc sống nạn nhân, việc này có nghĩa phạm vi kẻ tình nghi có thể vô cùng lớn. Mặc dù có "Đặc tả tội phạm" của nhà tâm lý học phạm tội để trợ giúp thu nhỏ lại phạm vi, nhưng vẫn vượt quá phạm vi điều tra hung án bình thường rất nhiều. Song từ tính chất trên mà nói, loại vụ án này đối với cảnh sát cũng có một mặt lợi.

Hung thủ một khi bắt đầu gây án, liền rất khó ức chế dục vọng tiếp tục giết người của mình. Hắn đã chạy thoát được lần giết người thứ nhất, nhất định sẽ ngóc đầu trở lại, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. . .Hắn sẽ cho cảnh sát rất nhiều cơ hội vây bắt. Thời gian dài, đối với loại vụ án này cảnh sát thường cũng chỉ có thể tìm ra sơ hở trong những lần gây án tiếp theo của hung thủ, cuối cùng mới có thể tập trung hung thủ. Đối với tất cả cảnh sát mà nói, quá trình này tràn ngập bất đắc dĩ, mâu thuẫn và bi ai, bởi vì thành công cuối cùng, thường phải trải qua một, hai, thậm chí càng nhiều người vô tội hy sinh. Đây là thực tế, không ai nguyện ý nhìn thấy, rất tàn khốc, nhưng không cách nào kết thúc.

Trong lòng Hàn Ấn rất rõ ràng, hung thủ nhất định sẽ tiếp tục gây án, nạn

nhân kế tiếp khi nào xuất hiện, e rằng phải quyết định bởi trường độ hung thủ "Làm nguội", quyết định ở việc hắn có chịu được sự suy sụp nữa hay không. . . Ngày 1 tháng 5, năm 2012, ngày nghỉ cuối cùng của quốc tế lao động, khoảng 6 giờ sáng, quảng trường Tân Giới Khẩu, tiếng còi xe cảnh sát liên tục không ngừng, số lượng xe cảnh sát ùn ùn kéo đến.

Tổng diện tích quảng trường Tân Giới Khẩu khoảng 2 vạn mét vuông, đường kính khoảng 160 mét, diện tích xanh hóa chiếm hơn phân nửa. Bãi cỏ xanh biếc, nhụy hoa đỏ, còn có hơn mười cây bạch quả và tùng bách rợp trời, trang điểm cho quảng trường tươi mát tao nhã. Bốn phía quảng trường có dàn loa cao cấp, mỗi ngày đúng giờ phát các ca khúc nổi tiếng thế giới, cung cấp bố trí ghế gỗ dài cho thị dân và du khách rảnh rỗi nghỉ ngơi, khi thời tiết nắng ráo còn có bầy bồ câu tung bay, thị dân và du khách có thể đến gần ngắm nhìn và cho lũ bồ câu ăn. Tóm lại, ngày thường đó là một nơi nghỉ ngơi, tập thể dục, du ngoạn rất tốt. Nhưng buổi sáng oi bức mang theo ẩm ướt này, trên khắp quảng trường trống trải lại máu me nồng đậm.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Lúc này, quanh quảng trường kéo một vòng cảnh giới trắng xanh, bên ngoài dây đều là cảnh viên canh gác, đứng yên trang nghiêm, bày trận chờ đợi. Trong giải dây, pháp y và cảnh viên phụ trách khám nghiệm hiện trường đều khẩn trương bận rộn.

Như Hàn Ấn dự đoán, hung thủ lại tiếp tục gây án!

Người báo án là mấy bà dì sáng sớm cùng nhau đến quảng trường tập thể dục. Lúc ấy các bà muốn từ cửa nam tiến vào quảng trường, phát hiện một túi rác lớn màu đen để ngang vị trí chính giữa lối vào. Các bà cảm thấy tò mò, vừa mồm năm miệng mười, vừa tiện tay mở túi ra. Miệng túi buộc rất lỏng, các bà không mất chút sức nào liền mở được túi, kết quả thấy được một cái đầu người. . .Nhận được báo án, thị cục cơ hồ huy động toàn bộ lực lượng ra quân, lãnh đạo có liên quan sau khi nhận được tin toàn bộ đến trình diện.

Giữa quảng trường, phó thị trưởng thành phố J kiêm cục trưởng cục cảnh sát Vũ Thành Cường nói gì đó với mấy vị cục phó bên cạnh. Vũ Thành Cường thỉnh thoảng phất tay vẻ mặt tức giận, mấy vị cục phó sắc mặt ai nấy tái mét, chủ quản trinh sát hình sự Hồ Trí Quốc đầu cúi gằm. Mặc dù ngày nay đã có rất ít lãnh đạo sẽ nói khẩu hiệu trên hệ tư tưởng loại "Kỳ hạn phá án" này, nhưng sự nhẫn nại của lãnh đạo thành phố, sự nhẫn nại của lãnh đạo cục, sự nhẫn nại của truyền thông và đông đảo thị dân đều có hạn, Hồ Trí Quốc rất rõ ràng khi nạn nhân thứ hai xuất hiện ông ta sẽ phải đối mặt với cái gì. Ông ta vô thức đưa mắt về phía đầu nam quảng trường, vẻ mặt rất mâu thuẫn, chờ mong và do dự cùng tồn tại.

Lối vào đầu nam quảng trường, Diệp Hi và Hàn Ấn vẻ mặt lo lắng chờ đợi kết quả kiểm tra sơ lược hiện trường của pháp y Cố Phi Phi.

Trong túi đen chỉ chứa một đầu lâu của nạn nhân, đến từ nữ giới, tuổi giữa 25 đến 30. Đầu nạn nhân từ trên phần cổ họng bị chỉnh tề cắt xuống, hai mắt rũ xuống, môi khẽ nhếch, lông mày và môi có dấu hiệu trang điểm dày. Đầu lâu đặt dạng "Thẳng đứng" trong túi rác, một mái tóc xoăn dài chỉnh tề xõa hai bên, khuôn mặt hướng về phố quán bar phía nam quảng trường.

"Nhãn cầu hơi nhô ra, phần mặt và kết mạc mắt có chút xuất huyết, còn lại triệu chứng không rõ ràng, cần kết hợp triệu chứng cơ quan nội tạng mới có thể hoàn toàn xác nhận nguyên nhân tử vong, song phán đoán sơ bộ, hẳn là giống những nạn nhân trước đều bị ngạt chết." Cố Phi Phi quỳ hai đầu gối trên mặt đất, hai tay chống cơ thể gần như quỳ rạp xuống, hướng đầu nạn nhân quan sát một lúc lâu nói. Đang khi nói chuyện cô vươn tay sờ hàm dưới nạn nhân, lại dùng một ngón tay đè lên phần mặt đầu lâu, "Chỗ hàm dưới cứng đờ, phần cơ mặt rất căng, cứng cơ không có bất kỳ dấu hiệu thuyên giảm nào, phỏng chừng tử vong chưa tới 24 giờ. Nhưng. . ." Cố Phi Phi đứng dậy, phủi hai tay mang găng trắng, chuyển đề tài, "Nhưng phần mặt nhiệt độ khá thấp, có lẽ thi thể từng bị bỏ vào nơi nhiệt độ thấp, tôi cần tổng hợp nhiệt độ khí quan cơ thể mới có thể cho ra thời gian tử vong tương đối chuẩn xác."

Cố Phi Phi ngẩng đầu nhìn xa xa, nhóm trợ thủ đang vội vàng đo đạc và

ghi chép nhiệt độ cơ quan nội tạng và mảnh vụn thi thể nạn nhân.

"Ừ, vậy phải nắm chắc nhé, tranh thủ mau chóng cho ra kết quả." Diệp Hi cắn môi, vẻ mặt nôn nóng nói. Quay đầu, thấy Khang Tiểu Bắc đang lững thững đi tới, cô lập tức trừng to mắt, nổi giận đùng đùng nói: "Sao bây giờ cậu mới đến, đi đâu hả?"

"Em, em, em đang theo dõi Phùng Văn Hạo mà!" Khang Tiểu Bắc giật mình, nhỏ giọng nói thầm một câu.

"Tối qua hắn ở đâu?" Giọng Diệp Hi vẫn rất cao.

"Hắn, hắn. . ." Không biết là bị sự tức giận hiếm thấy của Diệp Hi làm kinh hãi, hay vì nguyên nhân khác, Khang Tiểu Bắc hơi úp mở, mới thấp giọng nói, "Hắn, hắn, ở nhà, không, không hề đi đâu."

Diệp Hi tức giận trừng mắt với Khang Tiểu Bắc, cất bước đi về phía lối ra phía đông quảng trường.

Cảnh tượng Diệp Hi quở mắng thuộc hạ Hàn Ấn lần đầu tiên nhìn thấy, mà bộ dáng ấp a ấp úng của Khang Tiểu Bắc cũng rất khác thường. Sự thất thố của Diệp Hi, là vì lại xuất hiện nạn nhân khiến áp lực của cô tăng gấp bội, điểm ấy Hàn Ấn có thể giải thích, nhưng tại sao Khang Tiểu Bắc phải "nói dối" chứ? Hàn Ấn nhíu mày, nhìn chằm chằm mắt Khang Tiểu Bắc, động tác Khang Tiểu Bắc rõ ràng có chút tránh né, nhưng Hàn Ấn vẫn chưa vạch trần.

Quảng trường Tân Giới Khẩu hình tròn dạng phóng xạ, gồm 8 con đường cái đổ vào, trong đó bốn tuyến đường chính đông tây nam bắc, bố trí bốn cửa ra vào. Hung thủ vứt xác vào khoảng nửa đêm về sáng hoặc gần rạng sáng, vả lại ngày nghỉ lễ quốc tế lao động còn chưa kết thúc, vì vậy người đi đường không nhiều lắm, hiện trường vứt xác có thể được bảo tồn hoàn hảo. Hung thủ ném túi màu đen chứa đầu nạn nhân ở cửa ra vào phía nam; trong túi ném ở phía đông cửa ra vào chứa quần áo và nội tạng còn lại của nạn nhân. Nội tạng đặt ngay ngắn trong túi rác màu đen nhỏ đặt dưới đáy túi đen

lớn, phía trên xếp ngay ngắn quần áo nạn nhân.

Đám Hàn Ấn và Diệp Hi nhìn thấy cảnh viên phụ trách khám nghiệm hiện trường đặt từng bộ quần áo vào túi vật chứng.

Phía trên cùng là một cái quần ngắn màu đỏ vải muslin hơi trong suốt, tiếp theo là áo ngực, quần lót, một đôi vớ chân màu đen. Cuối cùng, trong túi còn có một đôi giày cao gót màu hồng phấn siêu cao.

"Nhìn trang phục gợi cảm này, nạn nhân mất tích đêm đó hẳn là từng ghé câu lạc bộ đêm." Hàn Ấn nói.

"Đúng." Diệp Hi gật đầu tỏ vẻ tán đồng, ngồi xổm xuống đánh giá túi vật chứng chứa quần áo và giày cao gót nói, "Chất váy may bình thường, giày cao gót là hàng rẻ tiền, trang phục gây chú ý như vậy, phỏng chừng là gái của câu lạc bộ đêm gần đây, hoặc gái điếm lẩn quẩn quanh các quán bar tìm kiếm khách làng chơi.

"Chẳng lẽ hung thủ quay đầu nạn nhân về phố quán bar, là muốn nói cho chúng ta biết, hắn bắt nạn nhân ở con phố này sao?" Khang Tiểu Bắc cau mày, "Bắt nạn nhân ở đây, lại vứt xác ở chỗ này, hắn muốn làm gì? Là muốn cười nhạo cảnh sát chúng ta?"

Hàn Ấn trầm ngâm nhìn đường cái phía nam quảng trường, vừa suy tư, vừa gật đầu nói: "Có loại khả năng này."

"Túi đâu? Túi của cô ta đâu?" Diệp Hi như chợt nhớ tới gì đó nói, "Ăn mặc hở hang như vậy, tất nhiên phải có một túi đựng điện thoại di động, ví tiền vân vân, là bị hung thủ lấy đi rồi sao? Biểu hiện này cùng những vụ án trước của hắn hoàn toàn ngược nhau rồi!"

"Có lẽ. . ." Hàn Ấn mấp máy môi, sắc mặt chợt nghiêm trọng hẳn, chần chừ nói, "Có lẽ, lúc này đây, hắn muốn chúng ta tốn chút sức lực để xác nhận thân phận người chết!" Nói xong câu đó, anh há hốc miệng, nhìn như sắp nói ra suy nghĩ của mình, nhưng chẳng sao lại nuốt trở vào.

Diệp Hi không chú ý đến biểu hiện muốn nói lại thôi của Hàn Ấn lắm, lập tức bắt đầu phân công nhiệm vụ, hai nhiệm vụ lớn lúc này: Một là phải xác nhận thân phận nạn nhân, hai là phải xác nhận thời gian mất tích của nạn nhân.

Nếu Phùng Văn Hạo đêm qua không có hành động dị thường, vậy tạm thời hủy bỏ giám thị với hắn trước, Diệp Hi ra lệnh Khang Tiểu Bắc dùng điện thoại di động chụp lại đầu nạn nhân, sau đó mang ảnh đến lần lượt các quán ven phố quán bar hỏi thăm, để xem có người nhận ra nạn nhân không; Đồng thời dặn dò Diêu Cương sưu tập tất cả các camera theo dõi dân dụng có thể trên phố quán bar và phụ cận quảng trường, đem toàn bộ về đội, thời gian giới hạn trong vòng một tuần là được; Ủy nhiệm một cảnh viên khác của tổ chuyên án đến trung tâm chỉ huy cảnh sát giao thông , chọn lọc kiểm tra ghi chép camera giao thông phụ cận quảng trường mấy ngày gần đây, từ đó tìm kiếm bóng dáng nạn nhân và kẻ tình nghi; Mặt khác lại dặn dò một cảnh viên lập tức liên lạc cùng các phân cục, sở cảnh sát, tra cứu ghi chép vụ án mất tích, tìm kiếm vụ án có giới tính, tuổi, vẻ ngoài tương xứng với nạn nhân. . .Phân công nhiệm vụ đến cuối cùng, Hàn Ấn chủ động yêu cầu hiệp trợ Khang Tiểu Bắc đi hỏi thăm, Diệp Hi thoáng sửng sốt, không rõ vì sao anh có ý đó, nhưng cũng chỉ chợt thắc mắc thế thôi, cô bây giờ không có tâm tư lo lắng việc này, liền phất tay bảo Hàn Ấn tự mình lo liệu.

Lúc này ở phố quán bar thăm hỏi, thời gian không thích hợp lắm. Quán xá mở trên con đường này, gồm có quán bar, Karaoke, câu lạc bộ đêm, vũ trường, căn bản đều buổi chiều mới bắt đầu buôn bán, sớm nhất cũng là sau 12 giờ trưa mới mở cửa, huống hồ bây giờ còn chưa tới 6 giờ sáng, thật sự có chút làm khó Khang Tiểu Bắc rồi. Song cũng là chuyện không có biện pháp, cũng không thể ngồi chờ đến tối mới điều tra đúng không? Lúc này Khang Tiểu Bắc chỉ có thể gõ cửa từng nhà một, cố hết sức tranh thủ sớm xác nhận thân phận nạn nhân.

Khang Tiểu Bắc theo thứ tự đi hơn mười quán, có cửa tiệm đóng chặt cửa, có phục vụ viên hoặc chủ quán lên tiếng, nhưng hoặc tỏ vẻ không nhận ra nạn nhân, hoặc nói không có ấn tượng gì. Đối với loại cục diện này Khang

Tiểu Bắc đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cũng không nổi giận, tiếp tục nhẫn nại lần lượt gõ cửa.

Dọc đường Hàn Ấn đều yên lặng theo sát phía sau Khang Tiểu Bắc, nghiêm mặt không nói một lời, thỉnh thoảng Khang Tiểu Bắc nói đùa với anh đôi câu, muốn hâm nóng bầu không khí, anh vẫn luôn không chút biểu cảm. Khang Tiểu Bắc không phải thằng ngốc, cảm giác được thái độ của Hán Ấn đối với cậu ta rất lạnh nhạt, nhiều ít có thể đoán được chút nguyên do -- Cậu ta biết rõ, có một số việc không thể gạt được đôi mắt như tia X quang kia của Hàn Ấn.

Ngập ngừng một chút, thừa dịp thời gian rảnh đến gõ cửa quán tiếp theo, Khang Tiểu Bắc rốt cuộc kiềm không được, thử thăm dò nói:

"Sao vậy, anh Ấn, sao không nói câu nào cả?"

Hàn Ấn như trước mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói: "Tôi đang đợi cậu nói."

"Chờ tôi nói?" Khang Tiểu Bắc nặn ra trên mặt nụ cười, "Chẳng phải em vẫn luôn nói đấy sao?"

Hàn Ấn nhìn chăm chú vào mặt Khang Tiểu Bắc, thở thật dài một hơi, thành khẩn nói: "Tiểu Bắc, tôi vừa nãy không vạch trần cậu trước mặt đội trưởng Diệp, là muốn cho cậu cơ hội giải thích, tôi biết cậu là cảnh sát tốt, nhưng khó tránh không có sai sót, tôi không hy vọng cậu dùng lời nói dối che giấu sai lầm của mình, nhất là phương diện có liên quan đến vụ án."

Hàn Ấn nói xong câu này, tiếp tục nhìn chằm chằm Khang Tiểu Bắc. Khang Tiểu Bắc gục đầu, không dám nhìn vào mắt anh, trên mặt thoắt xanh thoắt trắng, vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên. Cuối cùng, cậu ta khó xử ho nhẹ hai tiếng, nói: "

"Anh Ấn, em sai rồi, em không nên tự tiện rời khỏi hiện trường theo dõi. Em. . ." Khang Tiểu Bắc lấy can đảm ngẩng đầu, cắn môi, vẻ mặt xấu hổ nói,

"Tối qua, Tinh Tinh tan ca lúc 10 giờ, e định đón cô ấy tan ca đưa về nhà rồi quay lại chỗ Phùng Văn Hạo, không la cà lâu. Nhưng, nhưng đến nhà cô ấy, cô ấy nói ba mẹ sang vùng khác du lịch rồi, bảo em vào ngồi một chút, em liền. . ."

"Cậu ở chỗ cô ấy đến tận sáng?" Hàn Ấn hỏi.

Khang Tiểu Bắc "dạ" một tiếng, cúi đầu.

"Nói vậy tình hình hoạt động của Phùng Văn Hạo đêm qua cậu không hề rõ ràng?" Hàn Ấn cao giọng hỏi.

Khang Tiểu Bắc gật hai cái, cúi đầu càng thấp hơn.

"Loại tình huống này lúc trước có từng xảy ra chưa?"

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Từng có vài lần đứt quãng, gần đây khá thường xuyên hơn."

"Cậu. . .Cậu hồ đồ à. . . Vụ án quan trọng như vậy, tại sao cậu có thể lặn mất? Cậu. . ." Hàn Ấn chỉ Khang Tiểu Bắc, dùng sức trừng cậu ta, thật muốn hung hăng mắng to cậu ấy vài câu, nhưng lời đến bên miệng vẫn nhịn xuống, dù sao Tiểu Bắc còn rất trẻ tuổi, bản thân rơi vào tình yêu cuồng nhiệt quên hết tất cả, hơn nữa theo dõi đã hơn một tháng, mục tiêu không có động tĩnh gì, trong lòng cậu ta mang chút may mắn cũng coi như có thể hiểu được.

Đứng ở góc độ Khang Tiểu Bắc suy nghĩ, Hàn Ấn không còn giận vậy nữa, cố nhịn, giọng điệu dịu hơn chút nói: "Được rồi, sự việc đã như vậy cũng đừng tự trách nữa, trước thu dọn chuyện này gọn gàng chút, trở về còn phải nghĩ làm sao xoay sở. Được rồi, lần trước tôi bảo cậu phái người đến phòng thuê sau quán bar tìm hiểu thông tin của Phùng Văn Hạo, cậu đã làm chưa?"

"Đã tìm hiểu, song không ai nhìn thấy Phùng Văn Hạo từng lui tới đó."

"Thế thì lạ thật." Hàn Ấn vừa cân nhắc vừa nhỏ giọng nói thầm, "Đêm đó hắn biết rõ có cảnh sát theo dõi mình, còn muốn đến quán bar, tiếp theo lại từ cửa sau quán bar biến mất, hắn đến tột cùng muốn làm gì? Chẳng lẽ chính là để trêu tức cảnh sát?"

"Nói không chừng đó chính là mục đích của hắn." Khang Tiểu Bắc phụ họa nói.

"Sau đó em rất cẩn thận, thường xuyên đổi ô tô khác nhau ngồi canh, hắn hẳn là không biết chúng ta luôn giám thị hắn. . ." Khang Tiểu Bắc giải thích cho mình, sau đó rụt rè nói, "Anh Ấn, chuyện em trốn trực, có thể đừng nói cho đội trưởng Diệp không, em sợ chị ấy biết, đá em ra khỏi vụ án."

Hàn Ấn liếc cậu ta một cái, vứt một câu: "Cậu tốt nhất cầu thần tiên phù hộ Phùng Văn Hạo không liên can đến vụ án đi, nếu không tôi cũng không bảo đảm được cho cậu!"

Hàn Ấn nói lời này, chính là không muốn cho trong lòng Khang Tiểu Bắc được dễ chịu, phải cho trái tim cậu ta treo lơ lửng, mục đích đương nhiên là cho cậu ta nhớ lâu một chút, nhớ kỹ giáo huấn.

Sau giờ ngọ, thân phận nạn nhân rốt cuộc đã có đầu mối.

Nạn nhân quả thật là một tiếp viên sofa của câu lạc bộ đêm. Theo một vị "tỷ muội" lui tới mật thiết với cô ta nói: Nạn nhân rời khỏi câu lạc bộ đêm lúc hơn 11 giờ tối ngày 28 tháng 4, khi ấy cô ta đón một món "lên sàn", khách là một khách quen. Song không lâu sau, nạn nhân gọi điện thoại cho tỷ muội, nói khách tạm thời có việc, bỏ lại cô ta một mình ven đường, còn nói cô ta sẽ không quay lại câu lạc bộ đêm nữa, đón xe thẳng về nhà ngủ, sau đó thì không thấy xuất hiện nữa.

Bởi vì khách ra ngoài với nạn nhân là khách quen của câu lạc bộ đêm, cho nên Khang Tiểu Bắc và Hàn Ấn không mất nhiều công sức đã tìm được ông ta. "Khách" là chủ quản bán hàng của một công ty, ông ta thừa nhận đêm đó từng đưa nạn nhân ra ngoài, song tạm thời nhận được điện thoại của khách

hàng trao đổi chuyện quan trọng, liền bảo nạn nhân xuống xe gần vòng xoay quảng trường Tân Giới Khẩu.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Lời "Khách quen" và "Tỷ muội" nói có thể chứng thật: Thời gian nạn nhân mất tích hẳn vào khoảng 11 giờ tối ngày 28 tháng 4; Địa điểm mất tích tương tự Vương Ly, đều ở phụ cận vòng xoay quảng trường Tân Giới Khẩu.

Vì vậy cũng đã chứng thật phân tích của Hàn Ấn lúc trước: Hung thủ lần thứ hai gây án, quả nhiên tuân theo phương thức gây án lần đầu, thông qua khu vực điểm mù của camera theo dõi ở quảng trường, giả mạo xe taxi đen, dụ nạn nhân chủ động lên xe, từ đó bắt nạn nhân đi. Đây là hành vi thủ đoạn phạm tội cũ bình thường theo phân tích chứng cứ. có những điểm này, có thể cân nhắc gộp án.

Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc chạy tới nhà nạn nhân thuê, tìm được chủ nhà mở cửa. Ở bên trong tìm tòi một chút, không phát hiện đầu mối có giá trị, chỉ tìm được giấy chứng nhận của nạn nhân. Nạn nhân tên Điền Mai, 29 tuổi, người tỉnh khác. Thông qua số di động tra cứu lịch sử cuộc gọi, cuộc điện thoại cuối cùng đêm nạn nhân mất tích, là gọi điện cho tỷ muội câu lạc bộ đêm, điện thoại di động hiện nay trong trạng thái tắt máy.

Tiếp theo, là thông tin video theo dõi.

Trong video theo dõi của trung tâm chỉ huy cảnh sát giao thông, không phát hiện chiếc xe khả nghi và bóng dáng hung phạm; Video theo dõi dân dụng, thương dụng chung quanh quảng trường và phụ cận phố nam vẫn đang cẩn thận thẩm duyệt, trước mắt vẫn chưa phát hiện điểm khả nghi. Mà trọng điểm điều duyệt theo dõi, đương nhiên là thiết bị theo dõi trong quảng trường, từ đó cũng thật sự có phát hiện. Nhưng phát hiện này vẫn chưa khiến hung thủ hiện hình, cơ bản chỉ xác nhận thời gian vứt xác. Trong quảng trường tổng cộng có hai nơi có thiết bị theo dõi, lần lượt lúc 3 giờ 5 phút sáng và 3 giờ 7 phút sáng, máy quay đột nhiên bị hắt đầy sơn đen, hiển nhiên là hung thủ gây nên, việc này chứng tỏ hung thủ tiến hành vứt xác vào

khoảng 3 giờ sáng.

Mà gần thời gian tan ca, pháp y Cố Phi Phi lại gửi đến tin nhắn, báo kết quả kiểm nghiệm xác, Hàn Ấn vội vàng chạy tới khoa pháp y thị cục.

Đi thẳng tới phòng giải phẫu, Cố Phi Phi và các trợ thủ của cô đang bận rộn vây quanh bàn kiểm nghiệm xác, trên bàn kiểm nghiệm xác một hình người dùng một số xương cốt và mảnh vụn cơ thể chắp vá lại đã thấy được sơ lược hình dáng.

Nhìn thấy Hàn Ấn, Cố Phi Phi dặn dò trợ thủ tiếp tục, mình thì cởi găng cao su, phất tay gọi Hàn Ấn đến phòng làm việc của cô.

"Biết anh sốt ruột, cho nên gọi anh sang đây, nói trước một vài kết quả kiểm tra đo lường trọng điểm cho anh biết." Cố Phi Phi từ trên bàn cầm lấy một bản báo cáo giao cho Hàn Ấn.

Hàn Ấn nhận lấy báo cáo lật xem, Cố Phi Phi cũng không nhàn rỗi, tiến hành giải thích nói: "Phần da mặt, kết mạc của mắt nạn nhân có chút trạng thái xuất huyết, van cơ quan nội tạng có tụ huyết, xuất huyết màu đỏ sậm, không có dấu hiệu ngưng tụ giai đoạn đầu, trong túi rác đựng đầu lâu lấy ra được dịch mũi và dịch đàm. Có thể xác nhận: Nạn nhân này và nạn nhân Vương Lỵ của vụ án trước giống nhau, đều là bị túi rác đen làm ngạt chết."

"Thời gian tử vong bởi vì phân thây, tạo thành rất nhiều chỉ tiêu bị phá hư, cho nên tương đối khó phán đoán. Từ độ cứng của hàm dưới và phần mặt cơ thể đến xem, hắn đang ở trạng thái đỉnh cao của sự cứng cơ, cho nên nạn nhân tử vong tuyệt đối không quá 24 giờ. Mà nhiệt độ thi thể kể cả nội tạng và thịt đo được trong quảng trường chỉ có khoảng 12°C, cái này xuất hiện mâu thuẫn. Cơ thể người sống dưới khống chế của trung khu điều tiết nhiệt độ cơ thể, nhiệt lượng sinh ra và phát tán bảo trì cân bằng, nhiệt độ cơ thể có thể bảo trì cố định ở khoảng 37°C. Người chết, sự trao đổi chất đình chỉ, không hề sinh ra nhiệt lượng, mà phát tán nhiệt lượng vẫn tiếp tục tiến hành, độ ấm thi thể sẽ từ từ giảm xuống. Tôi tra xét dưới tình huống nhiệt độ hôm qua, ba ngày nhiệt độ cao nhất là khoảng từ 15°C đến 20°C. Bình thường

trong hoàn cảnh nhiệt độ này, trong 10 giờ đầu nạn nhân chết, chia đều mỗi giờ nhiệt độ cơ thể giảm xuống 1°C, mà sau 10 giờ chia đều mỗi giờ giảm xuống 0. 4°C~0. 5°C. Nếu hung thủ phân thây trong khoảng thời gian nạn nhân chết chưa lâu, vậy từ nhiệt độ suy tính ra, nạn nhân ít nhất đã tử vong hơn 40 giờ. Hai suy đoán mâu thuẫn giá trị biểu hiện chính là, nạn nhân cứng cơ giảm khá chậm, xác lạnh xuống quá nhanh, giải thích duy nhất chính là thi thể từng được bỏ ở nơi nhiệt độ thấp. Song trên hài cốt thi thể không phát hiện dấu hiệu từng đóng băng, có thể loại trừ tủ đông hoặc tủ lạnh, cho nên tôi cho rằng hung thủ nhất định có một 'tầng hầm' giấu nạn nhân.

"Về phần thời gian tử vong khá chuẩn xác, chỉ có thể tạm thời phán đoán từ góc độ cứng cơ và tụ máu. Từ phần vụn mông nạn nhân đến xem, màu tím nhạt, biểu hiện tụ máu đã đến kỳ kết hạch, lại tổng hợp trị số cứng cơ, cùng với nhân tố chết ngạt và hoàn cảnh nhiệt độ thấp thời gian phát sinh cứng cơ khá thong thả, thời gian tử vong hẳn là 24 đến 30 giờ trước khi bị phát hiện bầm thây. Tụ máu của nạn nhân chủ yếu hiện ra trong mảnh vụn ở mông và phần sau tứ chi, nhưng trong mảnh vụn lưng không có, việc này chứng tỏ nạn nhân khi bị phân thây thì nằm ngửa, nhưng mặt ngoài tiếp xúc cũng không bằng phẳng.

"Nhìn trước mắt đại khái, mảnh vụn thi thể gần ngàn khối, móng tay và móng chân từng được sơn, chỗ cổ tay và cổ chân có vết dây trói, miệng cắt tương xứng với vụ án trước, đến từ dụng cụ chuyên nghiệp giống nhau, thủ pháp cũng chuyên nghiệp giống vậy. Cơ quan nội tạng đầy đủ, không thiếu mất. . ."

Cố Phi Phi một hơi nói tỉ mỉ báo cáo kiểm nghiệm xác và suy đoán tương quan, không biết do nói quá nhanh, hay gần đây cơ thể quá mức mệt nhọc có chút ốm, nói xong lời cuối cùng lại ho sặc sụa một trận, Hàn Ấn vội cầm lấy ly giữ nhiệt trên bàn đưa qua.

"Sao thế, thân thể không thoải mái?" Hàn Ấn nhìn Cố Phi Phi uống một hơi cạn sạch nước trong ly giữ nhiệt hỏi.

Cố Phi Phi đặt ly xuống "Ừ" vài tiếng, thanh thanh cổ họng nói: "Hai

ngày nay hơi cảm cúm."

"Chú ý nghỉ ngơi, uống nhiều nước." Hàn Ấn ân cần nói.

Cố Phi Phi cười miễn cưỡng: "Tôi biết, cám ơn."

"Có phải không tìm được chứng cứ liên quan đến hung thủ không?" Hàn Ấn chuyển chủ đề về vụ án.

"Trước mắt còn chưa có phát hiện." Cố Phi Phi dùng sức nén cổ họng khô ngứa, hơi vuốt cằm, tiếp theo lại không ngừng ho khan.

Thấy dáng vẻ Cố Phi Phi có lẽ đã bệnh, Hàn Ấn không quấy rầy cô nữa, bỏ lại vài câu khách sáo chú ý sức khỏe các loại rồi rời khỏi trung tâm pháp y.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Đêm đã khuya, đèn đóm như cũ, tổ chuyên án.

Theo hung thủ tiếp tục gây án, sự chú ý và áp lực đến từ khắp nơi đột ngột tăng mạnh, chúng từ trên xuống dưới lớp lớp truyền tới, cuối cùng đều rơi xuống người tổ trưởng tổ chuyên án Diệp Hi. Phía trên lãnh đạo đương nhiên sẽ không quan tâm vụ án kia có khó làm cỡ nào, hung thủ có giảo hoạt cỡ nào, người ta muốn là một kết quả -- Cô lo vụ án này không được, vậy đổi người khác đến lo. Cũng may Diệp Hy thuộc dạng công trạng cao ngất ở thị cục, danh tiếng không tồi, lãnh đạo nhất thời khó có thể dễ dàng đổi cô đi, nhưng trong lời nói ra đã lộ chút ý tứ: Nếu nạn nhân tiếp tục xuất hiện, Diệp Hi e rằng phải giao ra "Ấn soái" thôi.

Lúc này, Diệp Hi ngồi trước máy tính, nhìn đi nhìn lại video theo dõi chung quanh đường cái phía nam và quảng trường Tân Giới Khẩu, cô không tin hung thủ thật sự như được thần linh trợ giúp, chạy thoát tất cả ống kính camera theo dõi. Thỉnh thoảng, cô sẽ dừng lại, cho mắt nghỉ ngơi, quay đầu chú ý Hàn Ấn đang đứng sau người. . .Trên tường sau lưng Diệp Hi, treo tấm bảng trắng thật lớn, phía trên dùng nam chân dán hai bức ảnh đầu lâu hiện

trường vứt xác, lần lượt thuộc về "Án bằm thây 1. 4" hai nạn nhân Vương Lỵ và Điền Mai. Hàn Ấn nhìn chằm chằm tấm bảng trắng này, yên lặng suy tư đã vài giờ.

Sự xuất hiện của nạn nhân Điền Mai, đã xác nhận "Nghiên cứu nạn nhân" của Hàn Ấn lúc trước -- Đối tượng hung thủ xâm hại có hình tượng cố định. Đặt ảnh Điền Mai và Vương Lỵ lại với nhau so sánh, có thể phát hiện khuôn mặt hai người vô cùng giống, đều là mặt trái xoan, xương gò má đều hơi nhô ra, cũng đều để một mái tóc xoăn thật dài như thác đổ, đương nhiên còn có quần áo màu đỏ gây chú ý họ mặc khi mất tích.

Tuổi khoảng 30, tướng mạo khá chín chắn, uốn tóc phục cổ thập niên 80, trang điểm tinh xảo, quần áo tươi tắn. Loại hình tượng như vậy, thúc đẩy hung thủ đang trong phẫn nộ cực độ sinh ra phản ứng căng thẳng cao độ, cuối cùng áp dụng hành vi bạo lực biến thái liên tiếp, hiển nhiên để trừng phạt đối tượng ẩn núp trong lòng hung thủ nhiều năm. Trước mắt đã có thể nhận định: Nguyên nhân kích thích ban đầu của hung thủ là từ mẹ hắn.

Mặt khác, đã có chứng cứ biểu hiện đầy đủ: Hung thủ chỉ dùng túi rác đen trùm đầu Vương Lỵ và Điền Mai, cuối cùng hai người ngạt chết. Nguyên lý chết ngạt, nói đơn giản chút chính là ngăn cản nạn nhân hít thở, khiến cho cơ thể nạn nhân nhanh chóng thiếu dưỡng khí, tích trữ nhiều CO2 dẫn đến cơ quan hoại tử, cuối cùng dẫn đến cái chết. Phương thức giết người ấy so với những phương thức khác, quá trình tử vong khá dài, tâm lý sợ hãi thể nghiệm kinh hoàng nhất, lại thêm túi rác đen khiến nạn nhân mất đi cảm giác không gian và phương hướng, trong nháy mắt nạn nhân chết đã chịu đựng sự sợ hãi thật sự khiến người thường khó có thể tượng tượng. Hung thủ trong hai lần gây án, đều sử dụng phương thức giết người tàn nhẫn và phiền phức như thế, không phải đơn giản là vấn đề thủ đoạn giết người cũ, mà là một loại dấu hiệu hành vi, nhất định có chứa ngụ ý nào đó.

Về vấn đề thời gian: Hung thủ gây án lần nữa vẫn lựa chọn ngày nghỉ chung, ý rằng hắn quả thật có một công việc bình thường. Mặt khác, Điền Mai mất tích khoảng 11 giờ đêm ngày 28 tháng 4, vụn xác xuất hiện ở quảng

trường là khoảng 3 giờ sáng ngày 1 tháng 5, mà báo cáo pháp y cho thấy thời gian tử vong khoảng 30 giờ trước khi vụn xác được phát hiện, cho thấy hung thủ bắt Điền Mai vẫn chưa giết cô ta ngay, mà để cô ta sống khoảng 24 giờ, giống nạn nhân Vương Lỵ ở vụ án đầu tiên, cũng là bị bắt sau 24 giờ mới bị giết. Hung thủ tại sao phải để họ sống thêm một ngày chứ? Trong một ngày này hắn đã làm gì? Có lẽ hắn muốn hưởng thụ trọn vẹn khoái cảm khống chế, chúa tể, khống chế vận mệnh, có lẽ hắn muốn dùng thời gian dài nhất có thể để ngược đãi, lăng nhục nạn nhân. . .Tóm lại đây là một loại mô hình cố định, ý nghĩa nạn nhân trong 24 giờ đầu mất tích có hy vọng được giải cứu. Vì vậy Hàn Ấn lo lắng nên thông báo các phân cục, sở cảnh sát toàn thành phố, sau khi nhận được báo cáo mất tích phải gửi báo cáo tới tổ chuyên án đầu tiên, từ đó tranh thủ thời gian giải cứu người mất tích.

Về vấn đề nghề nghiệp của hung thủ: Hung thủ trong 30 giờ sạch sẽ lưu loát hoàn thành một loạt động tác giết người bằm thây, thời gian ngắn ngủi như thế, thủ pháp lại khá chuyên nghiệp, khiến Hàn Ấn không thể không xem xét kỹ một lần nữa nghề nghiệp của hung thủ.

Hung thủ hẳn có xuất hiện giao điểm với "Án bằm thây 1. 18", đồng thời lại tham gia hoặc từng tham gia nghề nghiệp tương quan sử dụng dao kéo, hoặc trong bối cảnh gia đình có kinh nghiệp nghề nghiệp như vậy. Đương nhiên, trước mắt có một kẻ tình nghi -- Phùng Văn Hạo. Song cái này đối với báo cáo đặc tả trước đó là một bổ sung nho nhỏ, rất nhiều vụ án cho thấy, sát thủ liên hoàn ở phương diện này đều có thiên phú khá mạnh.

Về vấn đề địa điểm hung thủ chọn vứt xác: Nếu như nói hung thủ có thể vì lo lắng vứt xác bị cảnh sát theo dõi, cho nên trong lần gây án thứ hai vứt xác đến nơi khác là có thể lý giải, vậy chọn vứt xác trong khu vực phồn hoa nhất nội thành, thậm chí chính là khu vực hắn bắt nạn nhân, lại có vẻ vô cùng cực đoan và mạo hiểm. Việc này rõ ràng là một loại cố ý biểu diễn, cho thấy hung thủ phạm tội có dấu hiệu thăng cấp rất nhanh. Đối với sát thủ liên hoàn mà nói, theo những lần gây án liên tục không ngừng, dục vọng của chúng cũng sẽ thăng cấp theo, từ mới đầu dùng tổn thương người khác để đạt được cảm giác thỏa mãn, từ từ ngược lại sẽ theo đuổi mức độ kích thích sâu

hơn -- Tỷ như lực chú ý của truyền thông và công chúng sẽ cho chúng cảm giác hư vinh; Tỷ như sự chú ý của cảnh sát với chúng sẽ cho chúng cảm giác thành tựu. Nhưng trong những vụ án trước đây, có rất ít như án này -- Kẻ phạm tội trong lần thứ hai gây án, đã biểu lộ ngay đặc thù phạm tội thăng cấp này. Việc này chứng tỏ hung thủ vụ án này quả thật có lối suy nghĩ rất chín chắn và trí lực vượt trội người thường, đồng thời cũng biểu lộ hắn đã bắt đầu hưởng thụ cảm giác thỏa mãn được cảnh sát chú ý, mà loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt như thế, lại tiến thêm một bước cho thấy hắn đã từng có tiếp xúc gần gũi với cảnh sát, cũng tức là nói hung thủ từng nằm trong những kẻ tình nghi được tổ chuyên án phỏng vấn lúc trước. Như vậy xem ra, Dư Mỹ Phân vẫn luôn được nhắc tới trong vụ án, hắn có thể chính thức loại bỏ khỏi tình nghi, nhưng vẫn phải cố gắng tìm được cô ta, hy vọng cô ta có thể mang đến đột phá mấu chốt cho "Án bằm thây 1. 18". Lúc này, Hàn Ấn cho rằng không cần tiếp tục tra xét phạm vi lớn nữa, khẩn yếu chính là bắt đầu từ những người tình nghi từng được tổ chuyên án điều tra qua, từ trong những kẻ tình nghi từng tiếp xúc tìm được bóng dáng hung thủ.

Còn có một vài khả năng có tác dụng hiểu rõ bối cảnh của hung thủ rất quan trọng: Hung thủ tại sao phải đặt đầu nạn nhân về phía nam? Vốn dĩ Hàn Ấn cũng có cùng nhận thức với cách nói của Khang Tiểu Bắc, cho rằng hung thủ là đang nói cho cảnh sát biết hắn bắt nạn nhân từ khu vực nào. Nhưng khi anh lật xem lại ảnh hiện trường và hồ sơ lúc trước phát hiện, đầu Vương Lỵ cũng là hướng về phía nam, mà "Án bằm thây 1. 18" thì không, đầu Duẫn Ái Quân là ngửa mặt lên trời, xem ra ngay từ đầu hung thủ đã không thiếu sáng tạo. Nhưng loại dấu hiệu hành vi này có ngụ ý gì? Là một loại hành vi vô thức, hay một cách kể của hung thủ? Trên vấn đề này, Hàn Ấn rối rắm rất lâu vẫn không giải thích được, nhưng anh tin đây tuyệt đối là một hành vi có tính chỉ dẫn. . .Thời gian đã quá nửa đêm, khi Hàn Ấn vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ về vụ án, đột nhiên nghe được Diệp Hi dùng giọng nói hưng phấn hét lên: "Tìm được rồi, rốt cuộc tìm được rồi, không ngờ thật sự là kẻ đó. . ."

Hàn Ấn xoay người bước nhanh tới trước máy tính của Diệp Hi, chỉ thấy trên màn hình hiển thị, một khuôn mặt quen thuộc -- 1 giờ sáng ngày 1 tháng

5, trước ATM một ngân hàng phụ cận quảng trường Tân Giới Khẩu, video theo dõi ghi lại bóng dáng Phùng Văn Hạo rút tiền.

Sáng sớm.

Khi Phùng Văn Hạo và mẹ mình ra khỏi cửa căn hộ đơn, phát hiện đã có một đội cảnh sát canh giữ ở cửa.

Lập tức có cảnh viên đi lên trình chứng nhận cảnh sát và giấy triệu tập, lấy ra còng tay còng lấy hai tay hắn, Phùng Văn Hạo không hề giãy giụa, khá phối hợp ngồi lên xe cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, còng tay đã mở, Phùng Văn Hạo vẫn duy trì thái độ bình thản, vẻ mặt vô tội mỉm cười nhìn Hàn Ấn và Diệp Hi ở bàn đối diện. Nhưng mồ hôi hột rịn trên trán và mồ hôi thấm ướt sơ mi đã bại lộ tâm trạng khẩn trương, lộ rõ hắn chẳng qua đang cố gắng bình tĩnh mà thôi.

Đồng thời Hàn Ấn chú ý tới vấn đề ăn mặc của Phùng Văn Hạo -- Đặc điểm khí hậu thành phố J là xuân thu ngắn đông hạ dài, cơ hồ không cảm giác được sự tồn tại của mùa xuân, thoáng cái đã vượt qua đến giữa hè, khi đến đầu tháng 5, nhiệt độ đã gần 30 độ. Thời tiết nóng bức như vậy, Phùng Văn Hạo lại mặc áo sơ mi tay dài, mà cổ tay lại cài quá chặt. Càng làm cho Hàn Ấn sinh nghi chính là, Phùng Văn Hạo từ khi vào phòng thẩm vấn, tay phải một mực vuốt nút thắt tay áo bên trái sơ mi, động tác này trong cuộc nói chuyện lần trước Hàn Ấn đã chú ý tới, không biết đây là động tác thói quen khi hắn muốn giải phóng áp lực, hay trong cổ tay áo kia cất giấu bí mật gì?

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Hàn Ấn nhếch miệng châm biếm đánh giá Phùng Văn Hạo cả người mồ hôi lạnh, sau một lát, anh hừ mũi nói: "Nhiệt độ cao như vậy, anh còn mặc sơ mi tay dài, cổ tay còn cài chặt chẽ, che đậy kín đáo như thế, không nóng sao?"

"Cũng ổn, thói quen nghề nghiệp, làm bác sĩ chung quy phải cố gắng

tránh xa vi khuẩn có thể." Phùng Văn Hạo vừa nói chuyện, tay phải vô thức rụt về, vẻ mặt rất khó xử.

Hàn Ấn làm như không phát hiện, tiếp tục nói: "Nói cụ thể hành tung của anh từ tối ngày 28 tháng 4 đến 3 giờ sáng hôm qua."

Phùng Văn Hạo cười nói: "Không có gì để nói cả, rất đơn giản, mấy buổi tối đó tôi hẳn là làm việc nghỉ ngơi như mọi ngày, ăn cơm, lên mạng, đọc sách, ngủ."

" 'Hẳn là'! Bình thường khi xác nhận sự kiện nào đó, vận dụng loại từ ngữ mơ hồ này, từ trên chuyên môn của tôi anh đang nói dối, tôi nói đúng không?" Hàn Ấn bắt được lỗ hỏng trong câu văn của Phùng Văn Hạo, ép hỏi.

"Ờm, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, quả thật có chút dùng từ không suy nghĩ, nhưng tôi nói rất đúng sự thật." Phùng Văn Hạo thản nhiên nói dối.

Cơ hội đã cho rồi, nhưng Phùng Văn Hạo không hề lĩnh tình, Hàn Ấn không muốn nói nhảm nhiều nữa, anh đặt bức ảnh trước mặt, quay về hướng mặt Phùng Văn Hạo: "Đây là anh đúng chứ?"

"Cái này. . .cái này. . ." Phùng Văn Hạo tay cầm bức ảnh, run rẩy ậm ừ.

"Xem thời gian trên này." Vẻ mặt Hàn Ấn nghiêm túc hẳn lên, "Giải thích đi!"

"Tôi, tôi quả thật đi rút ít tiền, cũng chỉ là lấy ít tiền, không hề làm gì khác nữa." Phùng Văn Hạo biết rõ cảnh sát không có thêm chứng cứ, liền chỉ thừa nhận chuyện ghi lại trên ảnh video theo dõi.

"Không làm gì nữa? Anh đang đợi cô ta. . .Còn có cô ấy đúng chứ?" Một mực lạnh mặt bên cạnh Diệp Hi đột nhiên bộc phát, từ trong xấp văn kiện lấy ra hai bức ảnh theo thứ tự vỗ mạnh trước mặt Phùng Văn Hạo.

Phùng Văn Hạo liếc nhìn ảnh đầu lâu Vương Lỵ và Điền Mai, lập tức đẩy ảnh sang bên, mặt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng giải thích: "Tôi không nhận ra

họ, cũng chưa từng gặp họ."

Động tác trong phút chốc Phùng Văn Hạo đối mặt với ảnh, phải nói là ăn khớp với phản ứng lần đầu nhìn thấy nạn nhân máu me, nói vậy vụ án của Vương Lỵ và Điền Mai không liên quan đến hắn sao?

Hàn Ấn đang tập trung suy nghĩ, Diệp Hi đã kiềm chế không được, quắc mắt đứng dậy đi tới bên cạnh Phùng Văn Hạo, dùng sức túm lấy nút trên tay áo sơ mi trái của hắn, xắn tay áo đến cánh tay, dưới nhắc nhở vừa rồi của Hàn Ấn, cô cũng hiểu được trong cổ tay áo có lẽ ẩn giấu gì đó, nói không chừng sẽ là vết thương để lại khi gây án, nhưng cô nhìn thấy lại là một cánh tay che kín vô số lỗ kim. . . Cảnh tượng trước mắt ngoài dự liệu, Diệp Hi kinh ngạc hét lớn: "Anh, anh chích ma túy?"

"Anh là bác sĩ, sao lại chích ma túy chứ? Anh không sợ lên cơn nghiện trong lúc phẫu thuật sao? Anh không vì bệnh nhân lo lắng, cũng phải vì tiền đồ mà lo lắng chứ!" Hàn Ấn cũng kinh ngạc nói.

Chân tướng đã bị vạch trần, trong nháy mắt này Phùng Văn Hạo đã tháo gỡ được một lớp quần áo nặng nề, không hề bối rối, ngược lại cả người đều bình thường lại. Hắn yên lặng gật đầu thừa nhận, thậm chí trên mặt còn mạnh mẽ gượng cười, nhưng lập tức nước mắt tràn mi.

"Tiền đồ? Chuyện cho tới giờ còn nói tiền đồ gì nữa!" Phùng Văn Hạo nghẹn ngào thì thào nói, "Mỹ Phân từng nói, khi con chúng tôi mất đi, giữa chúng tôi đã không còn bất cứ quan hệ nào. Nhưng cô ấy biết cảm thụ của tôi không? Tôi đã nhìn thấy đứa bé, bảy tháng, đã thành hình, là một bé gái, đôi mắt đặc biệt giống tôi. Một khắc kia, linh hồn tôi và con tôi đã cùng nhau tan thành tro bụi, còn lại chỉ là cái xác. Pethidine, cần sa, ma túy đá, bạch phiến, đây chính là cuộc sống của tôi ở nước ngoài, có sự tồn tại của chúng, mới có thể cảm giác được tôi còn sống, thế giới chân thực với tôi mà nói không có bất kỳ sắc thái gì.

"Anh là bác sĩ, anh hẳn là rõ ràng nhất, mấy thứ kia cho anh chỉ là hư ảo, nhưng lại tước đi của anh tất cả!" Hàn Ấn đau lòng nói.

"Không sao cả. . .Không sao cả. . ." Phùng Văn Hạo ngơ ngác tự nói, nước mắt đầy mặt.

Cơ hồ mỗi câu chuyện phía sau một "kẻ nghiện" đều rất thê thảm, chuyện như vậy Diệp Hi đã gặp nhiều, cho nên không xúc động như Hàn Ấn, lạnh giọng nói: "Nói vậy, sáng hôm qua anh lấy tiền xong lại đi mua thuốc phiện?"

"Ừ, đúng. Tôi lên cơn nghiện, thật sự nhịn không được, trùng hợp người giám thị của các cô cũng không có đó, tôi muốn đến quán bar mua vào bao phấn." Phùng Văn Hạo dùng sức hít mũi nói, "Đêm trước cũng thế, tôi thật sự không nhịn nổi, biết rõ các cô theo dõi dưới lầu, vẫn chịu nguy hiểm đến quán bar mua hàng."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Nghe Phùng Văn Hạo nói, Diệp Hi quay đầu trừng mắt với tấm kính. Đương nhiên, cái nhìn này là dành cho Khang Tiểu Bắc đang quan sát thẩm vấn sau tấm kính. Quay đầu lại cô tiếp tục hỏi: "Trước sáng đó, anh biến mất khỏi quán bar một thời gian ngắn là đi đâu?"

"Tôi biết các cô nhất định phải theo dõi tôi một thời gian ngắn, lần đó liền muốn mua nhiều hàng, nhưng kẻ bán không có nhiều vậy, liền đưa tôi đến nhà thuê lấy hàng." Phùng Văn Hạo giải thích.

"Anh đến đâu lấy hàng?" Diệp Hi truy hỏi.

"Đi rồi nhưng họ rất cẩn thận, che mắt tôi, song tôi nghĩ ngay gần quán bar."

"Ai bán hàng cho anh? Dáng vẻ thế nào?"

"Tôi chỉ biết hắn tên Tiểu Hắc, dáng vẻ. . ."

Diệp Hi liên tục truy hỏi chi tiết Phùng Văn Hạo mua thuốc phiện, xem ra lúc này trong lòng cô đang tính toán muốn hốt trọn ổ ma túy!

Chương 29: Nhìn Thấy Đầu Lâu

Dưới sự hiệp trợ của Phùng Văn Hạo, Tiểu Hắc bán thuốc phiện cho hắn bị bí mật bắt giữ, vì thế chuỗi tập thể quán bar đêm buôn bán các loại thuốc kích thích và thuốc phiện, bị tổ phòng chống ma túy thị cục âm thầm khóa lại, đợi thời cơ thích hợp sẽ thu bắt toàn bộ. Tiểu Hắc đã chứng thực thời gian Phùng Văn Hạo mua thuốc phiện, như vậy hiềm nghi của hắn cuối cùng được giải trừ, nhưng hắn cần tiếp nhận cưỡng chế cai nghiện nửa năm.

Dưới đề nghị của Hàn Ấn, tổ chuyên án hiện tại đã đình chỉ động tác tiếp tục điều tra toàn diện, ngược lại tập trung kiểm tra lại những kẻ tình nghi từng tiếp xúc, hơn nữa đối với một vài người không có chứng cứ vắng mặt phải tiến hành điều tra trọng điểm.

Bởi vì trong nhiệm vụ giám thị Phùng Văn Hạo xuất hiện thất trách, Diệp Hi quyết định điều Khang Tiểu Bắc khỏi tổ chuyên án. Tính tình Diệp Hi bây giờ càng ngày càng cứng rắn, một mặt cai trị hà khắc dần lộ rõ, mặc cho Khang Tiểu Bắc khóc lóc nỉ non trăm điều năn nỉ cũng không chút động lòng, vẫn duy trì quyết định ban đầu. Bất đắc dĩ, Khang Tiểu Bắc phải dày mặt đi năn nỉ Hàn Ấn, hy vọng Hàn Ấn có thể xin giúp cậu ta, để cậu ta tiếp tục ở lại tổ. Ấn tượng của Hàn Ấn với thằng nhóc này không tồi, hơn nữa hai người phối hợp vô cùng trôi chảy, cho nên trước tìm đến Diệp Hi, để cô cho Khang Tiểu Bắc một cơ hội nữa, cũng cam đoan sẽ tự mình trông coi cậu ta. Diệp Hi đương nhiên phải nể mặt Hàn Ấn, cho nên cuối cùng Khang Tiểu Bắc hữu kinh vô hiểm ở lại tổ.

Về đêm, ngoài cửa sổ mưa phùn liên miên, bên trong phòng, ngọn đèn ố vàng.

Trên giường, trên mặt đất, trên bàn, bày đầy ảnh hiện trường bằm thây, đủ loại góc độ, đủ loại tàn chi, máu me dị thường. Nếu có ai thình lình vào phòng, nhất định sẽ cho rằng nơi này có một sát thủ biến thái, nhưng đây lại

là phòng trong nhà khách Hàn Ấn ở. Lúc này, anh ngồi ở đầu giường, khi thì nhìn chăm chú vào bức ảnh nào đó suy tư hồi lâu, khi thì nhặt lên hồ sơ vụ án đặt bên chân lật xem từng tờ, anh đang tìm đáp án "Đầu lâu dựng thẳng về phía nam".

Đây là hành vi sáng tạo duy nhất của hung thủ trong vụ án bằm thây đầu tiên, hơn nữa kéo dài đến lần gây án thứ hai, nói vậy phương thức này với hung thủ mà nó có ý nghĩa phi phàm, nếu có thể giải thích được đầy đủ, đối với "Án bằm thây 1. 4" mà nói nhất định sẽ có một đột phá nhảy vọt. Nhưng vài giờ đã trôi qua, trong đầu Hàn Ấn không có chút lóe sáng nào, một chút đầu mối cũng không có, anh ngắm nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, tiện tay cầm lên thẻ phòng đặt trên bàn rời khỏi phòng.

Anh muốn dùng thực dụng để mô phỏng, có lẽ sẽ nhận được chút linh cảm.

Khoảng 10 giờ 30 tối, Hàn Ấn đến phòng pháp y thị cục, vừa vặn Cố Phi Phi trực ban, anh không cần tốn nhiều miệng lưỡi giải thích.

"Đã trễ thế này còn chạy lung tung làm gì? Bên ngoài mưa cũng không biết mang ô." Cố Phi Phi thấy cả người Hàn Ấn ướt sũng, nửa trách móc, nửa quan tâm nói.

Hàn Ấn cười cười, nói: "Biết cô đang trực ban, cố ý đến thăm hỏi chút."

"Thôi đi, tôi mới không tin đấy." Cố Phi Phi bĩu môi, "Nói đi, muốn gì nào?"

"Tôi muốn xem đầu của Vương Lỵ và Điền Mai một chút." Hàn Ấn nói vào chính đề, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

"Tối mịt rồi đến đây chỉ để xem cái này, có muốn lát nữa tôi cho anh một bao mang về không?" Cố Phi Phi mang theo giọng điệu trêu ghẹo nói.

"Không cần, không cần, là thế này. . ." Hàn Ấn vội vàng xua tay cười, giải thích đại khái một chút.

"Ồ." Cố Phi Phi đứng dậy ngoắc tay với Hàn Ấn, "Vậy đến đây đi, trong phòng giải phẫu."

Hàn Ấn theo Cố Phi Phi vào phòng giải phẫu, giúp cô chuyển hai đầu lâu từ trong tủ lạnh ra, mặt phía nam, dựng thẳng song song đặt trên bàn giải phẫu. Trên hai đầu lâu đều phủ một lớp sương trắng, tản ra sương mù lành lạnh, Hàn Ấn và Cố Phi Phi đứng đối diện nhìn thẳng vào, ai cũng không lên tiếng.

Qua một lát, Hàn Ấn lắc đầu, trên mặt lộ vẻ uể oải, anh thong thả bước qua lại trước mặt đầu lâu, miệng nhịn không được lẩm bẩm: "Đây là một loại thói quen của 'ngươi' sao? Hay có liên quan đến ngọn nguồn kích thích ban đầu của 'ngươi'? 'Ngươi' muốn họ nhìn cái gì? Chẳng lẽ vì 'Ngươi' ở phía nam của thành phố này. . ."

Thấy dáng vẻ lo lắng trăm tư khó giải của Hàn Ấn, Cố Phi Phi cũng sốt ruột theo, cô kề sát mặt vào hai cái đầu đánh giá một trận, sau đó lại vòng đến sau sọ đặt cùng tầm mắt với chúng.

Cô theo tầm mắt đầu lâu nhìn lại, thở dài một tiếng, nói: "Hầy, các cô rốt cuộc nhìn thấy gì chứ?"

Đột nhiên, cô thoáng sửng sốt, hình như đã thấy cái gì đó, dồn dập nói, "Chờ một chút, tôi thấy rồi!"

Hàn Ấn vội vàng ngừng bước, xoay người nhìn Cố Phi Phi, "Nhìn thấy gì?"

"Anh!" Cố Phi Phi kéo dài giọng, trầm thấp nói.

"Tôi?" Hàn Ấn giật mình, lập tức cúi đầu chớp mắt, vỗ mạnh hai tay, hưng phấn reo lên, "Đây là tình hình lần đầu tiên hung thủ nhìn thấy đầu Duẫn Ái Quân, hắn nhất định nằm ngay trong thầy trò đại học Cố Đô nhận diện xác năm đó!"

Thình lình tỉnh ngộ, khiến tâm tình Hàn Ấn kích động, anh vòng sang

phía Cố Phi Phi, không cầm lòng nổi ôm cô mừng rỡ, Cố Phi Phi rất bất ngờ, thân thể cứng đờ, lạnh lùng nói: "Tính làm gì đó?"

"Cái gì, cái gì? Đây xem như chúc mừng hai ta hợp tác ăn ý! Không thì cô nghĩ sao chứ?"

"Nếu có ý gì khác, tôi sẽ vặn gãy hai tay anh." Giọng Cố Phi Phi vẫn lạnh lùng, nhưng vẻ hưng phấn trên mặt thì giống Hàn Ấn, cô khẽ vỗ nhẹ lưng Hàn Ấn, chúc mừng anh rốt cuộc tiến thêm một bước tập trung người tình nghi.

Hưng phấn qua đi, hai người nhanh chóng trở lại phòng làm việc pháp y, tìm ra ghi chép nhận xác năm đó. Phát hiện ký tên xác nhận thân phận vụn xác không ngờ là Dư Mỹ Phân, việc này có chút không hợp lẽ thường, theo lý hẳn phải do giáo viên ký chữ này. Hàn Ấn nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đã khuya rồi, nhưng không quản được nhiều như vậy, anh lấy điện thoại di động ra gọi cho Phó Trường Lâm, anh cho rằng Phó Trường Lâm hẳn là hiểu rất rõ tình hình nhận xác năm đó.

Trong điện thoại, giọng Phó Trường Lâm ngay từ đầu có chút lơ mơ, hiển nhiên chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, mà khi ông nghe được Hàn Ấn nói về phát hiện mới, giọng lập tức vang dội ngay.

Phó Trường Lâm trong điện thoại giới thiệu: Năm đó vừa vặn là ông phụ trách tiếp đãi học sinh và giáo viên đại học Cố Đô đến nhận xác, vốn nhóm thầy trò đã ở phòng khác thấy qua một ít quần áo của nạn nhân, cơ bản đã xác nhận thân phận xác, nhưng một nữ sinh trong đó mãnh liệt yêu cầu tận mắt nhìn thấy thi thể, vì vậy Phó Trường Lâm mới đưa cô ta tới phòng giải phẫu. Có thể là muốn cho cô ta thấy rõ chút, pháp y đặt đầu lâu trên một cái bàn nhỏ, Phó Trường Lâm đặc biệt cẩn thận nhớ lại, lúc ấy đầu Duẫn Ái Quân đặt dựng thẳng, hơn nữa mặt chính là hướng phía nam.

Gác máy, Hàn Ấn kể lại lời Phó Trường Lâm cho Cố Phi Phi. Cố Phi Phi suy nghĩ một chút, chần chờ nói: "Pháp y phụ trách kiểm nghiệm xác năm đó tôi từng hỏi qua tình hình, anh ta đã qua đời do bệnh, vậy thấy phương thức

đặt đầu lâu cũng chỉ còn lại Phó Trường Lâm và Dư Mỹ Phân. . ."

"Không phải Phó Trường Lâm!" Hàn Ấn lập tức thốt lên cắt ngang lời Cố Phi Phi, "Nếu là ông ta gây án, động cơ của ông ta chỉ có thể là hy vọng thông qua bắt chước gây án khiến cảnh sát chú ý, từ đó lần nữa tiến hành điều tra 'Án bằm thây 1 .18', vậy ông ta chỉ cần làm một vụ án là đủ rồi, hơn nữa tuổi tác cũng không tương xứng."

"Vậy thì là Dư Mỹ Phân rồi." Cố Phi Phi dừng một chút nói, "Nhưng tôi nghe đội trưởng Diệp nói anh đã đưa cô ta vào sắp xếp điều tra vụ án rồi mà!"

"Nếu là Dư Mỹ Phân, tất cả đặc tả nhằm vào hung thủ của tôi sẽ bị phủ định toàn bộ, nhưng loại xác suất này rất nhỏ, đặc thù vụ án vô cùng rõ ràng, hành vi của hung thủ không phải người ẩn náu ở thâm sơn nhiều năm như Dư Mỹ Phân có thể làm được. Đương nhiên lý luận trên không thể tuyệt đối loại trừ khả năng cô ta là hung thủ, nhưng tôi càng có khuynh hướng hung thủ là người bên cạnh cô ta!" Giọng điệu Hàn Ấn kiên định nói.

"Ý anh nói, Dư Mỹ Phân từng miêu tả tường tận tình hình mình nhìn thấy đầu lâu cho người bên cạnh, mà kẻ đó chính là hung thủ?" Cố Phi Phi thở dài thật sâu, tiếp tục nói, "Thật không ngờ Dư Mỹ Phân lại trở thành nhân vật mấu chốt nhất của cả hai vụ án bằm thây, xem ra lúc này quan trọng nhất là dốc toàn lực tìm được cô ta!"

Hàn Ấn gật đầu, nhấn điện thoại di động, lần này là gọi cho Diệp Hi. . .Ngoài cửa sổ mưa phùn chẳng biết đã lặng lẽ ngừng lại từ khi nào, trong bóng đêm mây đen đang dần tản đi, xem ra ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời ánh nắng xán lạn, chỉ mong "Án bằm thây 1. 4" cũng sẽ nghênh đón ánh ban mai như vậy!

Ngày kế, hội nghị thường kỳ tổ chuyên án.

Hội nghị vừa bắt đầu, Vũ cục trưởng đột nhiên xuất hiện ở phòng hội nghị, sắc mặt ông nghiêm trọng, Diệp Hi nói khẽ bên tai vài câu, liền tiếp

nhận quyền chủ trì hội nghị, tất cả mọi người có thể cảm giác được sẽ có quyết định trọng đại nào đó phải tuyên bố. Tim Hàn Ấn thoáng cái treo ngược lên, lo lắng cục trưởng nhịn không được áp lực từ phía trên, cần tìm ra một "kẻ chết thay" để phụ trách cục diện phá án bất lợi trước mắt, kẻ chết thay này tất nhiên là Diệp Hi, mà cô cũng rất có khả năng liên đới bị đá khỏi vụ án.

Cục trưởng dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn quanh hội trường một vòng, hắng giọng một cái, trầm giọng nói: "Thông qua thảo luận của đảng ủy cục, được thị ủy đồng ý, quyết định thông báo xã hội tình hình hướng đi cụ thể của vụ án mạng liên hoàn này." Cục trưởng dừng một chút, nói tiếp, "Tôi biết việc này sẽ mang đến khó khăn rất lớn cho công tác phá án của tổ chuyên án, đủ loại quấy nhiễu và áp lực đến từ các giới xã hội có thể vì thế mà tăng lên, nhưng chúng ta không thể để quần chúng bị thương tổn nữa, chúng ta có trách nhiệm nhắc nhở đông đảo thị dân, nhất là các nữ đồng chí tan ca tối, nhất định phải chú ý an toàn bản thân, chú ý cách ăn mặc, chú ý kết bạn mà đi. . ."

Hóa ra là mình đã quá lo lắng, những lời khẳng khái của cục trưởng khiến trái tim lơ lửng của Hàn Ấn thả xuống, nhưng tâm tình vẫn phức tạp như cũ. Trên tình cảm, chính phủ thành phố J cùng với cảnh sát dũng cảm gánh chịu áp lực, có thái độ trách nhiệm với sự an toàn của thị dân, khiến anh khâm phục từ đáy lòng; Nhưng trên lý trí, như cục trưởng Vũ nói, sẽ mang đến khó khăn nhất định cho công tác phá án. Hung thủ trong lần thứ hai gây án đã biểu lộ ra dấu hiệu phạm tội thăng cấp rất nhanh, mà kể từ đó chỉ e dục vọng phạm tội của hung thủ sẽ càng thêm tăng vọt, "Biểu hiện" dục vọng cũng sẽ mãnh liệt chưa từng có. Vậy từ đó về sau trong gây án, phụ nữ có dung mạo, quần áo đỏ, tóc xoăn dài, với hắn mà nói rất có thể đều không quan trọng nữa, quan trọng là làm thế nào nắm cục diện trong tay, làm thế nào chi phối xếp đặt phá án của cảnh sát. Đương nhiên, dấu hiệu hành vi phạm tội của hắn sẽ không xảy ra thay đổi, bởi vì đó là chữ ký của hắn, hắn cần vạn người chú ý, hắn cần nói cho thế nhân biết, đó là kiệt tác của hắn.

Cục trưởng Vũ tuyên bố xong quyết định thì lui về phía sau, Diệp Hi tiếp

tục chủ trì hội nghị, cô tuyên bố: "Các tổ lập tức ngừng các nhiệm vụ trong tay, tập trung cảnh lực tìm kiếm bóng dáng Dư Mỹ Phân. Liên hợp cảnh lực các phân cục, các sở cảnh sát, áp dụng điều tra trải thảm trong khu vực dày đặc nhà thuê của thành phố, đối với tất cả điền sản trung gian tiến hành phỏng vấn, xâm nhập xã khu, xâm nhập hộ gia đình, cẩn thận điều tra. . ."

Chương 30: Bằng Chứng Thi Thể

2 giờ 40 phút chiều, thứ sáu, ngày 4 tháng 5, năm 2012.

Dư Mỹ Phân cuối cùng cũng được tìm thấy, nhưng xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Ấn và Diệp Hi, đã là một khối "Bằng chứng" -- Bằng chứng thi thể.

Đúng! Cô ta đã chết!

Cô ta mình trần truồng nằm ngửa trên nền gạch trắng của phòng tắm, đầu hơi lệch sang bên phải người, gối vào trong vũng máu đỏ sậm. Cách đầu chưa tới nửa thước, là một bồn tắm lớn màu trắng, phần bên ngoài cùng mép bồn tắm hướng về phía đầu cô ta là một vệt máu ngang, trên vách tường chung quanh có dấu máu tươi mức độ bất đồng.

Cứng cơ đã giảm diện rộng, cơ thể đã có phần xuất hiện hiện tượng thối rữa, nhất là vách bụng dưới và phần háng đã có hiện tượng đốm xanh nghiêm trọng, thời gian tử vong hẳn phải cách hiện tại 48 giờ tới 72 giờ, cũng chính là từ ngày 1 tháng 5 đến ngày 2 tháng 5. Song đồng hồ không thấm nước trên cổ tay nạn nhân có thể tiến một bước xác nhận thời gian, đồng hồ đã té hỏng, thời gian dừng lại ở ngày 1 tháng 5, kim đồng hồ dừng ở gần 8 giờ, mà 8 giờ hẳn là thời gian buổi chiều. Tụ máu chủ yếu trầm tích ở mặt sau thi thể, biểu hiện sau khi cô ta tử vong thì chưa hề bị di chuyển. Nguyên nhân tử vong rất rõ ràng, là vì gãy xương chẩm dẫn đến, phần bị thương hình tuyến, tương xứng với mép ngoài bồn tắm. Vết máu hiện trường hình bắn tung tóe, có dạng sợi dài, biểu hiện nạn nhân khi ấy còn sống, vả lại thân thể bị ở vào trạng thái di chuyển.

Cho nên nạn nhân vì mặt đất trơn ướt trượt chân té ngã chết, hay là bị ngoại lực đẩy té ngã chết, cái sau cần tổng hợp chứng cứ bên ngoài phán đoán. Cố Phi Phi sau khi kiểm nghiệm sơ lược ban đầu, báo cáo với Diệp Hi

và Hàn Ấn.

Người báo án là chủ nhà. Theo ông ta nói: Nhà ông ta cho Dư Mỹ Phân thuê 2 tháng, cũng chỉ có mình cô ta ở, buổi chiều ông ta đi ngang qua tiểu khu, thuận đường đến lấy phí điện nước, phát hiện cô ta đã chết.

Trong căn phòng không có dấu hiệu bị lục lọi, nhưng nắp hông của máy tính bàn bị mở ra, ổ cứng bên trong không thấy đâu nữa, điện thoại di động cũng không thấy, nhưng ví tiền còn đó, bên trong có giấy chứng minh thân phận và thẻ tín dụng của cô ta, còn có mấy trăm đồng. Trong phòng lấy được chút dấu tay, từ phương vị đến xem hẳn là của người chết. Khóa cửa không có dấu hiệu bị cạy, nếu như là bị giết, hung thủ hoặc gõ cửa phòng, hoặc tự mình có chìa khóa, hẳn là người quen gây án.

Chủ nhà bị tình nghi gây án, nhanh chóng được loại trừ, có thể truy xét thẻ tín dụng nọ. Diệp Hi dặn dò Khang Tiểu Bắc tranh thủ ngân hàng còn chưa đóng cửa, nhanh chóng đi thăm dò ghi chép tiêu dùng và chuyển khoản của thẻ tín dụng.

Không lâu sau, tin tức phía ngân hàng phản hồi về, ghi chép chuyển khoản hiển thị: Bắt đầu từ tháng 2 năm nay, mỗi tháng đều có số tiền 8000 đồng chuyển vào thẻ tín dụng của Dư Mỹ Phân, một số chuyển khoản cuối cùng phát sinh vào ngày 16 tháng 4, người chuyển khoản đăng ký tên "Mưu Phàm". Kiểm tra mã số giấy chứng minh, Mưu Phàm này chính là anh bạn của Hứa Tam Bì, tác giả sách bán chạy kia.

Tổng hợp chứng cứ trước mắt, bởi vì mất ổ cứng máy tính và điện thoại di động, vụ án tạm thời có khuynh hướng bị sát hại, Mưu Phàm có qua lại tiền bạc với Dư Mỹ Phân đương nhiên là trọng điểm điều tra. Mà bởi vì điều tra "Án bằm thây 1. 4", Hàn Ấn và Diệp Hi từng tiếp xúc với Mưu Phàm ở vũ hội của Hứa Tam Bì, hơn nữa khi xảy ra "Án bằm thây 1. 18" Mưu Phàm cũng từng thuê gần đại học Cố Đô, còn từng nhận điều tra của cảnh sát, vậy gã có thể có liên quan tới "Án bằm thây 1. 4" hay không? Lúc trước vì Hàn Ấn cho rằng gã không phù hợp phạm vi báo cáo đặc tả, cho nên chưa từng nghiêm túc điều tra, có lẽ là một sơ suất rất lớn. Việc này không nên chậm

trễ, Hàn Ấn và Diệp Hi quyết định lập tức đến chỗ ở của Mưu Phàm tiếp xúc tận mặt trước, sờ gáy gã.

Hoàng hôn, ngoại ô phía tây thành phố, khu biệt thự cao cấp.

Mưu Phàm hiện giờ tuy là tác giả có chút danh tiếng, nhưng gã cũng từng có thời kỳ ngủ đông khá dài. Giống với rất nhiều thanh niên ôm mộng trở thành nhà văn trong tỉnh, vì tìm kiếm cơ hội, năm đó gã đã thuê nhà ở chung quanh đại học Cố Đô nhiều năm. Đoạn thời gian đó với gã mà nói đặc biệt gian nan, gã vừa kiên trì sáng tác tiểu thuyết, đồng thời còn phải duy trì sinh kế. Gã bày một quầy sách gần đại học Cố Đô, bán chút tạp chí bát quái và sách lậu vân vân, thuận tiện cũng bán chút đồ dùng học sinh và phụ tùng nữ sinh yêu thích, thậm chí năm mới còn từng bán pháo hoa, tóm lại cái gì có thể kiếm tiền gã đều bán. Về sau, gã rốt cuộc nhận được sự tán thưởng của một biên tập viên, xuất bản bộ tiểu thuyết đầu tiên trong đời, không ngờ số lượng bán tiểu thuyết khá ít, đánh giá phản hồi trong giới cũng không được tốt lắm, đả kích niềm tin sáng tác của gã nghiêm trọng. Sau khi trải qua một đoạn nhân sinh thoái trào, gã gặp người về sau trở thành vợ gã, một nhà dự án sách báo nổi tiếng. Dưới sự trợ giúp và bao bọc của vợ, con đường nhà văn của gã mới dần sáng tỏ, cho đến sau này lại sáng tác ra một loạt tác phẩm bán chạy.

Một loạt tác phẩm bán chạy đã giúp gã thu vào một khoản nhuận bút kếch xù, đương nhiên liền có xe sang, nhà cao cấp và cuộc sống chất lượng cao. Giống với đại đa số những kẻ giàu có Trung Quốc, hôm nay gã chuyển vợ và con gái đến nước ngoài sống, mà gã vì cần không gian sáng tác khá độc lập và yên tĩnh, nên một mình ở lại quốc nội.

Mưu Phàm trước giờ luôn xem thuốc lá như mạng, từng thuốc lá không rời tay, mà gần đây gã điên cuồng yêu thích xì gà, nhất là xì gà Cuba, mùi thuốc lá rõ ràng nồng nặc kia chung quy khiến linh cảm gã lóe sáng. Lúc này, gã đang ở trong phòng khách căn biệt thự xa hoa của mình, ngồi trước bàn trà, khi thì gõ bàn phím máy tính suốt, khi thì nhấm nháp một ngụm xì gà "COHIBA" mấy trăm đồng một điếu, cả người hoàn toàn rơi vào trong

hoàn cảnh sáng tác tiểu thuyết, thế nên chuông cửa vang lên thật lâu gã mới kịp phản ứng.

Đột ngột đến thăm đương nhiên là Diệp Hi và Hàn Ấn.

Mới vừa bước vào phòng khách, một luồng mùi thuốc lá nồng nặc xộc mạnh vào hơi thở của hai người, họ sặc đến không nhịn được ho khan dữ dội. Mưu Phàm thấy thế, vội vàng tắt điều hòa, đẩy cửa sổ ra, quay người dụi tắt điếu xì gà còn đang tỏa khói trên gạt tàn ở bàn trà.

"Ngại quá, làm hai vị sặc rồi, không có thứ này, tôi không viết được gì cả." Mưu Phàm giơ xì gà trong tay lên, chỉ vào sofa phòng khách mời hai người ngồi xuống, "Hai vị uống chút gì không? Là trà hay cafe?"

"Không cần, không vội đâu, anh ngồi xuống đi." Diệp Hi khoát tay, ý bảo gã ngồi vào sofa, ngay sau đó tiến vào chính đề, "Anh quen Dư Mỹ Phân không?"

"Quen chứ!" Mưu Phàm dứt khoát đáp.

"Quan hệ của hai người là gì?" Diệp Hi tiếp tục hỏi.

"Bạn bè! Bạn bè bình thường." Mưu Phàm nói.

"Quan hệ bạn bè bình thường, sao mỗi tháng lại cho cô ta 8000 đồng?" Diệp Hi nhìn chằm chằm Mưu Phàm truy hỏi.

"Ờ, việc này. . ." Mưu Phàm hơi chần chừ nói, "Tình hình kinh tế của cô ấy không ổn, tôi giúp cô ấy thôi."

"Có người bạn bình thường như vậy thật không tồi." Hàn Ấn cười cười, tiện tay cầm lấy bức ảnh gia đình đặt trên bàn trà trước sofa, đánh giá hỏi, "Con gái của anh rất đáng yêu, anh nhất định rất thương nó đúng không?"

"Đương nhiên rồi!" Giọng điệu Mưu Phàm chắc nịch nói.

Hàn Ấn đặt ảnh lại trên bàn trà, nhìn chằm chằm mắt Mưu Phàm, tiếp tục

hỏi: "Vậy anh yêu vợ mình không?"

"Tôi yêu vợ tôi chứ!" Vẻ mặt Mưu Phàm có chút gượng gạo nói tiếp, "Vợ tôi đã giúp tôi rất nhiều, cảm tình của chúng tôi đặc biệt tốt."

Hàn Ấn hé miệng cười, mỉa mai nói: "Anh không cần nhấn mạnh quá mức, như vậy sẽ làm chúng tôi cảm thấy có chút vị 'giấu đầu hở đuôi'."

Câu trào phúng của Hàn Ấn khiến mặt Mưu Phàm lộ chút không hài lòng, gã ngớ ra một chút, lập tức cúi đầu rơi vào suy tư.

Cuối cùng, ngẩng đầu, làm ra dáng vẻ bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tôi thừa nhận tôi bao nuôi Dư Mỹ Phân, xin hai vị hãy giữ bí mật giúp tôi, bằng không bị vợ tôi biết, tất cả của tôi bây giờ đều có thể hóa thành hư ảo, cô ấy có thể đắp nặn tôi, đương nhiên cũng có thể hủy diệt tôi."

"Lần cuối cùng anh liên lạc với Dư Mỹ Phân là khi nào?" Diệp Hi hỏi.

"Khoảng ngày 20 tháng trước." Mưu Phàm nói.

"Nếu cô ấy là tình nhân của anh, thời gian dài không gọi điện thoại cho anh, anh không cảm thấy khác thường sao?" Diệp Hi lại hỏi.

"Ừm, cô ấy không thường gọi điện cho tôi, tôi gần đây bận làm bản thảo cũng không có tâm tình tìm cô ấy. Đúng rồi, Mỹ Phân bị gì? Các cô tới tìm tôi tới cùng là có ý gì?" Mưu Phàm dường như vừa mới nghĩ ra có gì không đúng.

"Cô ấy đã chết!" Hàn Ấn tiếp lời.

"Đã chết? Khi nào? Chết thế nào? Là bị ai giết sao?" Mưu Phàm trừng mắt kinh ngạc, liên tiếp truy hỏi.

"Trước mắt còn chưa phán đoán được là chết ngoài ý muốn hay bị giết." Diệp Hi hỏi ngay, "Khoảng 8 giờ tối ngày 1 tháng 5, anh ở đâu? Làm gì?"

"Tôi ở nhà, lúc đó tôi đang đến phần cuối của một bộ tiểu thuyết, cho nên

rất ít ra ngoài." Mưu Phàm phảng phất như còn chưa thoát khỏi khiếp sợ, dáng vẻ thất thần, trong miệng thì thào nhắc, "Sao cô ấy lại chết rồi? Các anh không nghĩ rằng tôi giết cô ấy đó chứ?"

"Vụ án một ngày chưa phá, các loại khả năng đều tồn tại, cho nên anh tốt nhất cẩn thận nhớ lại xem, ngẫm lại có ai có thể chứng minh khi ấy anh ở nhà sáng tác. Nếu không, chúng tôi sẽ đến quấy rầy anh nữa đấy." Hàn Ấn nhắc nhở hắn nói.

"Tốt lắm, để tôi cẩn thận nhớ lại."

Mưu Phàm làm ra vẻ cố gắng nhớ lại, trong phòng khách xuất hiện sự im lặng ngắn ngủi, tầm mắt Hàn Ấn bị hai tờ báo trên bàn trà hấp dẫn, quả thực tiêu đề trên đầu tờ báo hấp dẫn. Hai tờ báo, đều là chủ đề nóng hổi được nhắc đến gần đây nhất "Nhà văn thần tượng nào đó cùng tranh chấp với chuyên gia 'Phái Viết Thay' nào đó" làm chút mua bán, xem ra đối với nhà văn như Mưu Phàm, chủ đề này rất đáng chú ý. Trong đầu Hàn Ấn đột nhiên lóe ra một nghi vấn, chẳng lẽ. . ."Đã nghĩ ra chưa?" Hàn Ấn cười hỏi.

Mưu Phàm lắc đầu, nhún vai, tỏ vẻ quả thật nghĩ không ra tối ngày 1 tháng 5 từng có tiếp xúc với ai. Lập tức gã nâng cổ tay nhìn đồng hồ, vẻ mặt áy náy nói lát nữa gã phải mở một hội nghị quay phim với biên tập viên nhà xuất bản, sau đó liền đứng dậy làm tư thế tiễn khách.

Hàn Ấn và Diệp Hi đành phải đứng dậy theo, như thuận miệng hỏi, Hàn Ấn chỉ vào tờ báo trên bàn trà nói:

"Gần đây chủ đề "Viết thay" này rất nóng nhỉ, anh Mưu có tìm một người viết thay không? Tự mình viết hết hẳn mệt lắm?"

Hàn Ấn đột ngột hỏi thế, Mưu Phàm sửng sốt, dùng sức mím môi, nặn ra nụ cười khó coi, khoát tay nói: "Không tìm, không tìm, đó là một loại hành vi lừa đảo, là lừa gạt độc giả, tôi sẽ không làm vậy đâu."

Hàn Ấn cười gật đầu, đi tới cửa, đột nhiên anh dường như lại nhớ tới gì

đó, quay đầu nói với Mưu Phàm phía sau: "Ôi, đúng rồi, anh Mưu có thể tặng tôi một điếu xì gà nếm thử không? Ai cũng nói thứ này rất hưng phấn tinh thần, tôi muốn thử xem."

"Không thành vấn đề, đừng nói một điếu, cả một hộp cũng không thành vấn đề." Mưu Phàm rộng rãi nói.

"Không, không, một điếu là đủ rồi, tôi biết giá trị của nó. Một điếu cũng đủ bắt tôi được rồi, nếu một hộp thể nào cũng phải phán tôi vài năm mất." Hàn Ấn cười ha ha nói.

"Xem anh nói kìa, quá khách khí, giữa bạn bè tặng chút xì gà có gì đâu, sao tính là ăn hối lộ được? Đúng rồi, anh đã đồng ý nhận một điếu, vậy tôi cho anh một điếu."

Mưu Phàm xoay người đi vào phòng phía tây phòng khách, khi ra tới trong tay mang theo một điếu xì gà, gã đưa xì gà tới tay Hàn Ấn, Hàn Ấn "cẩn thận" nhận lấy, giơ lên, nói tiếng cám ơn, cùng Diệp Hi ra khỏi biệt thự.

Hai người đi tới phố đối diện, ngồi vào xe, Hàn Ấn biết Diệp Hi chắc chắn có một bụng nghi vấn, liền vội vàng giải thích: "Mưu Phàm này khẳng định có tình nhân, nhưng không phải Dư Mỹ Phân, gã khinh địch nói ra quan hệ tình nhân với Dư Mỹ Phân như vậy, hiển nhiên muốn che giấu nội tình sâu hơn."

"Gã muốn che giấu cái gì đây? Là muốn che giấu thân phận tình nhân thật của gã?" Vẻ mặt Diệp Hi nghi hoặc dừng một chút nói, "Tình nhân thật của gã có gì khác Dư Mỹ Phân, đều là bao dưỡng phụ nữ, chẳng lẽ bị vợ gã biết 'đối xử' sẽ bất đồng?"

"Chúng ta không nhất định phải chăm chăm vào đầu mối 'tình nhân' này." Hàn Ấn tiếp lời Diệp Hi, "Gã sở dĩ dám tung Dư Mỹ Phân ra, là vì gã không có quan hệ về mặt kia với Dư Mỹ Phân, mà vợ gã cũng biết sự tồn tại của Dư Mỹ Phân, cũng vô cùng hiểu rõ quan hệ giữa họ, cho nên dù cô ta biết đối thoại của chúng ta hôm nay từng câu từng lời Mưu Phàm nói không phải

sự thật."

Diệp Hi bị Hàn Ấn vòng vo làm cho khó hiểu, cau mày hỏi: "Vậy gã tại sao mỗi tháng lại cho Dư Mỹ Phân nhiều tiền như vậy? Giữa họ là dạng quan hệ gì?"

"Viết thay! Dư Mỹ Phân có khả năng là người viết thay tiểu thuyết của Mưu Phàm." Hàn Ấn dừng một chút, từ trong túi lấy ra một túi vật chứng, bỏ xì gà vào, nói tiếp: "Vừa rồi khi tôi nhắc tới chủ đề 'viết thay', môi Mưu Phàm mím chặt, vẻ mặt cực gượng, có nghĩa vấn đề của tôi gây cho gã áp lực rất lớn."

"Nếu là vậy, 8000 đồng cùng ổ cứng bị mất có thể giải thích được rồi. Có lẽ giữa gã và Dư Mỹ Phân xuất hiện tranh chấp, cho nên gã muốn hủy diệt chứng cứ, việc này có nghĩ rằng gã có đầy đủ động cơ sát nhân. Cho nên anh muốn xì gà của gã, là muốn so sánh dấu tay của gã đúng không?" Diệp Hi rốt cuộc tỉnh ngộ, nhưng lập tức bắt đầu lo lắng vấn đề mẫu so sánh, "Nhưng dấu tay chúng ta lấy được ở hiện trường, chứng minh đều thuộc về nạn nhân, anh không có ý đồ với thi thể đó chứ?"

"Vậy phải xem Cố Phi Phi có năng lực thần kỳ này không!" Hàn Ấn cười gật đầu, phất tay về phía trước, "Đi thôi, đến phòng pháp y!"

"À, đúng rồi, anh thấy thế nào gọi là tranh chấp 'Phái Viết Thay'?" Diệp Hi khởi động xe, thuận miệng hỏi.

Hàn Ấn suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu thuyết của tác giả kia, tôi chưa từng xem qua, vị được gọi là chuyên gia kia, tôi cũng không hiểu rõ lắm, song chúng ta là cảnh sát, đương nhiên phải tuân theo chứng cứ, không có chứng cứ thì bất cứ chỉ trích nào cũng không cấu thành sự thật."

"Lập trường rất rõ ràng dứt khoát! Tiểu cảnh sát!"

Diệp Hi cười trêu ghẹo, dùng sức giẫm chân ga, ô tô lao vút ra. Trong nháy mắt này, Hàn Ấn dường như nhìn thấy một bóng dáng lướt qua bên

cạnh, bóng dáng đó có chút quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó. . .

Thị cục, phòng giải phẫu pháp y.

Đối với thỉnh cầu của Hàn Ấn và Diệp Hi, Cố Phi Phi dường như đã sớm dự liệu được, cho nên cô vẫn chưa nóng lòng tiến hành giải phẫu trước.

Lúc này, cô và các trợ thủ đang dùng ống chất dẻo dựng một khung sườn hình chữ nhật, trên khung sườn cài lên tấm phim nhựa, đem thi thể Dư Mỹ Phân cùng một loại "Chất kết dính cường lực" đã đun nóng, cùng bịt kín bên trong.

Loại phương pháp lấy dấu tay trên thi thể này, trong phòng thí nghiệm pháp y nước ngoài dùng khá thường. Chất kết dính cường lực là do Cyanoacrylate chế thành, lợi dụng khói đặc do hơi nóng tản ra, bám vào trên mặt dầu trơn của dấu tay, lại thông qua thuốc màu để vân tay hiện ra. Cái này không sai biệt lắm với quốc nội dùng keo 502 làm thành phần chủ yếu, nguyên lý chế thành giấy lọc dấu tay ẩn trong da hiện ra, nhưng có tình trạng thi thể xét thấy không đủ lý tượng, cho nên sử dụng phương pháp đầu. Bởi vì vật chất trên dấu tay giống vật da bài tiết, bình thường lấy dấu tay trên cơ thể người là chuyện vô cùng khó khăn, huống chi lúc này đã là một cái xác bắt đầu thối rữa, đối với kết quả cuối cùng, Cố Phi Phi tỏ vẻ không thể lạc quan.

Nhìn làn khói màu trắng đang tràn ngập trong khối bọc kín, dần dần nồng đậm, tim mọi người đều treo giữa không trung. Nếu trên thi thể có thể lấy được dấu tay, cũng ứng với của Mưu Phàm, vậy gã rất có thể chính là hung thủ giết chết Dư Mỹ Phân, thậm chí cũng là hung thủ của "Án bằm thây 1. 4", có thể tưởng được, kết quả dấu tay này quan trọng cỡ nào với tổ chuyên án. Bởi vì loại phương pháp này, cần thời gian khá lớn mới có thể nhìn thấy kết quả, cho nên một đêm này đối với tổ chuyên án mà nói là một đêm không ngủ. Lực lượng nòng cốt của tổ chuyên án như Diệp Hi, Hàn Ấn, Phó Trường Lâm, Khang Tiểu Bắc, Diêu Cương, họ đều tề tụ ngoài phòng giải phẫu lo lắng chờ đợi. . .Khang Tiểu Bắc hình như càng thêm khẩn trương. Trong tay cậu ta không ngừng nghịch điện thoại di động, khi thì đưa điện thoại di động đến bên tai, lại thẫn thờ buông xuống, khi thì cáu kỉnh bước

qua bước lại, miệng lẩm bẩm.

Thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của cậu ta, Hàn Ấn kéo cậu ta sang một bên, quan tâm hỏi han: "Cậu làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Khang Tiểu Bắc khó xử cười cười nói, "Hai ngày này bận rộn, không rảnh đón Tinh Tinh tan ca, cô ấy gần đây đều tan ca rất muộn, em có chút không yên lòng."

"Vậy gọi điện thoại cho cô ấy."

"Gọi rồi, điện thoại tắt máy."

"Gọi điện thoại về nhà cô ấy hỏi xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Khang Tiểu Bắc nhìn đồng hồ, cắn môi nói: "Thôi, đã trễ thế này, không nên quấy rầy cô chú, có lẽ điện thoại di động em ấy hết pin rồi."

. . .

Khoảng 3 giờ sáng, đã có kết quả: Gần động mạch chủ cổ tay phải của Dư Mỹ Phân lấy ra được một mảnh dấu tay, sau khi so sánh cùng dấu tay trên xì gà của Mưu Phàm hoàn toàn tương xứng.

Xuất phát từ thái độ cẩn thận có trách nhiệm, Cố Phi Phi tỏ vẻ sẽ trở về hiện trường xảy ra án, làm mô phỏng thực địa một lần, mới cho ra kết luận tương đối chính xác, mà dựa vào kết quả dấu tay tổ chuyên án đã có thể chính thức lấy lệnh triệu tập Mưu Phàm rồi.

Chương 31: Sát Thủ Hiện Ra

7 giờ sáng, Mưu Phàm đang ngủ thì bị một tràn tiếng đập cửa dồn dập làm bừng tỉnh.

Gã phủ thêm áo ngủ, lảo đảo ra khỏi phòng ngủ, từ lầu hai biệt thự xuống phòng khách. Mở cửa, ngoài cửa là một đám cảnh sát uy phong lẫm liệt, dẫn đầu là Diệp Hi và Hàn Ấn.

Diệp Hi đưa giấy triệu tập ra trước mặt Mưu Phàm còn buồn ngủ, lạnh lùng nói: "Bởi vì trên thi thể Dư Mỹ Phân phát hiện dấu tay của anh, cho nên chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan đến cái chết của cô ấy, bây giờ theo lệ triệu tập anh, mời anh ký tên lên!"

Mưu Phàm dường như vừa mới chính thức tỉnh táo lại từ trong mơ ngủ, gã giật nảy mình, run rẩy nhận giấy triệu tập, nhìn ngó bốn phía, dùng tư thế khẩn cầu nói: "Các cô vào trước rồi nói được không?"

Mưu Phàm tự mình đi tới sofa phòng khách ngồi xuống, cúi đầu nhìn chằm chằm giấy triệu tập trong tay, suy nghĩ xuất thần.

Một lúc lâu, gã đặt giấy triệu tập trên bàn trà, ngẩng đầu đón ánh mắt lạnh lùng của các cảnh viên đứng đối diện, trấn định nói: "Tôi thừa nhận đêm hôm trước tôi đã từng đến chỗ Dư Mỹ Phân, nhưng khi tôi đến đó cô ta đã chết."

"Anh rốt cuộc có quan hệ gì với cô ấy?" Diệp Hi lạnh lùng truy hỏi.

"Chuyện cho tới giờ tôi cũng không gạt các cô nữa, cô ấy là người viết thay tiểu thuyết sắp xuất bản của tôi." Mưu Phàm dùng hai tay ra sức vò tóc vài cái nói, "Cuối tháng 1 năm nay, tôi tình cờ gặp được Dư Mỹ Phân trên đường, biết được hoàn cảnh cô ta vô cùng không tốt, cha mẹ đều mất, thiếu nợ rất nhiều, hơn nữa bản thảo sách trong tay cũng chưa có nhà xuất bản nào

chịu dùng. Vào lúc đó, tôi quả thật muốn giúp cô ta, bởi vì cô ta là biên tập viên xuất bản tiểu thuyết đầu tiên của tôi, xem như có ơn tri ngộ với tôi; Mặt khác, tôi và vợ luôn muốn tìm một cây bút hành văn tốt, nhân phẩm đặc biệt đáng tin cậy làm viết thay của tôi, như vậy vừa có thể giảm bớt gánh nặng của tôi, tốc độ xuất bản tiểu thuyết cũng có thể nhanh hơn. Cân nhắc vài ngày, tôi và vợ thương lượng một chút, quyết định dùng 8000 đồng một tháng thuê cô ấy, cô ấy khi đó quả thật cũng đã sơn cùng thủy tận rồi, không hề suy nghĩ đồng ý. Tôi cho cô ấy một số tiền, thuê cho cô ấy một phòng ở, mua máy tính, mỗi tháng đúng hạn gửi tiền vào thẻ cô ấy."

"Vốn dĩ chúng tôi đã thỏa thuận xong, ngày 2 tháng này cô ấy phải chuyển bản tháo sách cô ấy phụ trách viết cho tôi. Nhưng cùng ngày hôm đó tôi gọi cho cô ấy rất nhiều cuộc điện thoại cô ấy đều không nhận, về sau lại tắt điện thoại. Sau nữa, tôi gửi tin nhắn trên QQ, gửi thư cho cô ấy, cô ấy cũng không để ý đến tôi. Tôi lo cô ấy đổi ý, sẽ để lộ chuyện viết thay ra ngoài, đành phải tới tận nơi tìm cô ấy. Cô ấy lúc trước đã cho tôi chìa khóa nhà thuê, sau khi tôi mở cửa, đã thấy cô ấy nằm trên sàn phòng tắm, thuận tay sờ mạch đập trên cổ tay cô ấy, phát hiện cô ấy đã chết. Sau đó, tôi gỡ ổ cứng máy tính ra, cầm điện thoại di động của cô ấy, lại lau một vài dấu tay đi. Mọi chuyện chính là như vậy."

"Vậy tối ngày 1 tháng 5, anh đã ở đâu?" Diệp Hi tiếp tục truy hỏi.

"Việc này. . ." Mưu Phàm thoáng sửng sốt, liếc nhìn cầu thang nối thẳng lên lầu hai trong phòng khách, do dự nói, "Việc này ngày hôm qua tôi không lừa các cô, đêm đó tôi đúng là ở trong nhà chạy bản thảo."

"Vậy không còn cách nào rồi, anh vừa nói chỉ là lời một phía của anh, không cách nào chứng minh ngày 3 anh mới đến nhà Dư Mỹ Phân chứ không phải ngày 1." Diệp Hi chỉ giấy triệu tập đặt trên bàn trà, "Cho nên vẫn phiền anh ký tên lên kia, mặc quần áo tử tế, theo chúng tôi một chuyến!"

"Thật không phải tôi! Cái chết của cô ấy thật sự không liên quan đến tôi! Sao các cô không tin tôi chứ!" Tâm tình Mưu Phàm có chút kích động, cao giọng thét lên với Diệp Hi.

"Chúng tôi chỉ tin vào chứng cứ!" Diệp Hi đáp lại không chút lưu tình.

". . .Tôi làm chứng cho anh ấy!"

Khi Mưu Phàm đang cố hết sức giải thích với Diệp Hi, thình lình, phía trên cầu thang truyền đến giọng một người phụ nữ, tiếp theo cầu thang vang lên tiếng bước chân chậm rãi, một người phụ nữ mặc áo ngủ hồng nhạt, mặt mang chút rụt rè, xuất hiện trước mặt mọi người.

Sự xuất hiện của người phụ nữ này, khiến Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc vô cùng giật mình: Cô ta chính là người từng tiếp nhận sự điều tra của hai người, bạn học của Duẫn Ái Quân và Dư Mỹ Phân, vợ của Vương Vĩ -- Tiết Mẫn!

"Các cô đừng ép anh Mưu nữa, từ trước ngày lễ lao động 1 tháng 5 đến tối khuya 1 tháng 5, chúng tôi luôn ở cùng nhau." Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tiết Mẫn đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh Mưu Phàm, dùng sức cầm tay gã, như hạ quyết tâm rất lớn nói, "Tôi nói dối với chồng mình Vương Vĩ, nói tranh thủ ngày nghỉ đến Thượng Hải thăm chị gái tôi ở đó, kỳ thật tôi lén lút đi cùng anh Mưu, chúng tôi 10 giờ tối ngày 1 mới trở lại thành phố. Nếu các cô không tin, có thể điều tra khách sạn chúng tôi ở tại Thượng Hải."

Lúc đầu phụ trách điều tra vợ chồng Tiết Mẫn Vương Vĩ là Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc, Diệp Hi chỉ từng thấy qua ảnh chưa hề gặp người thật, mãi đến khi nghe cô ta nhắc tới Vương Vĩ, Diệp Hi mới đại khái đoán ra được thân phận cô ta. Tiết Mẫn đột ngột nhảy ra, mặc dù khiến quan hệ tình nhân của cô và Mưu Phàm bại lộ, nhưng đã trực tiếp tẩy đi tình nghi giết người của Mưu Phàm. Tình thế biến chuyển bất ngờ, khiến Diệp Hi có chút trở tay không kịp, cô hơi ủ rũ quay đầu nhìn Hàn Ấn bên cạnh, liền thấy anh nhíu chặt mày, hai mắt như đuốc thẳng tắp nhìn chằm chằm Tiết Mẫn.

"Chồng cô Vương Vĩ biết cô ngoại tình không?" Hàn Ấn đột nhiên trầm giọng đặt câu hỏi.

"Biết." Tiết Mẫn gục đầu xuống, khó xử đáp.

"Anh ta biết khi nào?" Hàn Ấn hỏi tiếp.

"Đêm trước tết, anh ấy tình cờ nhìn thấy tin nhắn anh Mưu gửi cho tôi trên điện thoại."

"Sau đó thì sao?"

"Anh ta dùng tất cả những lời thô tục hình dung phụ nữ phóng đãng mắng hết một lượt, còn động thủ tát tôi một cái, rồi lái xe đi." Tiết Mẫn nhìn thoáng qua Mưu Phàm nói tiếp, "Sau đó tôi tức giận, bỏ chạy đến nhà anh Mưu ở vài ngày, mãi đến tối ngày 3 mới về nhà."

"Khi cô về nhà, Vương Vĩ có phản ứng gì?" Hàn Ấn hỏi.

"Anh ấy khi đó không có nhà, hình như ngày thứ hai cũng chính là sáng ngày 4 anh ấy mới về, dù sao khi tôi tỉnh dậy, anh ấy đã làm xong bữa sáng, ngồi trước bàn ăn chờ tôi." Tiết Mẫn nói.

"Nói vậy, khẩu cung lúc đầu cô cho chúng tôi là giả, Vương Vĩ ép cô sao?"

"Không, là tôi yêu cầu." Tiết Mẫn giải thích tường tận nói, "Buổi tối trước khi các anh tới điều tra một ngày, Lưu Tương Minh đã gọi điện thoại cho tôi, nói cảnh sát nghi ngờ đám bạn học chúng tôi có liên quan đến án mạng xảy ra gần đây, nói các anh sẽ hỏi tình hình hoạt động của tôi và Vương Vĩ trong ngày nghỉ tết. Mặc dù quan hệ vợ chồng giữa tôi và anh ta chỉ tồn tại trên danh nghĩa, nhưng cũng không muốn việc xấu trong nhà bị lộ ra, tôi lo nói thật với các anh sẽ bị truyền ra ngoài, bị người khác chỉ trỏ, vì vậy thương lượng với Vương Vĩ làm chứng cho nhau.

Kỳ thật khoảnh khắc khi Tiết Mẫn từ cầu thang đi xuống, Vương Vĩ đã tiến vào tầm ngắm của Hàn Ấn, mà theo một loạt vấn đáp vừa rồi cùng Tiết Mẫn, hung thủ "Án bằm thây 1. 4" đã dần trồi lên mặt nước:

Nguyên nhân kích thích lần đầu gây án, là vì đột ngột phát hiện vợ ngoại tình, do đó trong ngày nghỉ tết giết người bằm thây; Lần thứ hai gây án, là vì trong ngày nghỉ lễ lao động, vợ và tình nhân đến vùng khác vụng trộm, động cơ và thời gian đều vô cùng trùng hợp với "Án bằm thây 1. 4". Mặt khác, tuổi tác của Vương Vĩ, nghề nghiệp, quan hệ với Duẫn Ái Quân, từng nhận điều tra của cảnh sát, quan hệ bạn học cùng Dư Mỹ Phân -- Cũng rất có thể đã từng nghe Dư Mỹ Phân miêu tả tình hình khi nhận xác, việc này đều nằm trong phạm vi đặc tả hung thủ "Án bằm thây 1. 4" của Hàn Ấn, hơn nữa Hàn Ấn tin tưởng: Từ trong lời nói của Tiết Mẫn có thể nghe ra, Vương Vĩ còn có một đặc thù quan trọng nhất, nhất định cũng tương xứng với phân tích của anh.

Hàn Ấn đi tới cạnh Diệp Hi, dặn dò bên tai cô vài câu, mắt Diệp Hi sáng lên, lập tức từ trạng thái luống cuống vừa rồi khôi phục lại. Cô sấm rền gió cuốn dặn dò Khang Tiểu Bắc đưa cảnh viên ra ngoài biệt thự đợi lệnh trước, lại chỉ vào Mưu Phàm bảo gã lên lầu hai tránh một chút.

Khi trong phòng khách chỉ còn lại ba người, Hàn Ấn kéo hai cái ghế qua cùng Diệp Hi ngồi đối diện Tiết Mẫn, mới nhẹ giọng hỏi: "Phương diện tình dục của chồng cô Vương Vĩ có chướng ngại sao?"

"Ừ!" Tiết Mẫn gật đầu, có cảm giác việc riêng của mình được bảo vệ, cảm kích nhìn thoáng qua Hàn Ấn và Diệp Hi, "Đêm chúng tôi kết hôn lần đầu động phòng đã không thành công, về sau may rủi làm thành vài lần, liền có con của chúng tôi, về sau anh ta hoàn toàn không được nữa, tôi nghĩ anh ta đối với loại chuyện này dường như có một loại chán ghét bản năng. Cho nên bắt đầu từ năm trước, tôi đã chia phòng ngủ với anh ta, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì quan hệ vợ chồng bình thường."

"Tại sao không ly hôn?" Diệp Hi hỏi chen vào.

"Tôi và Vương Vĩ vẫn có chút nền tảng tình cảm, anh ta vẫn luôn đối xử tốt với tôi vô cùng, hơn nữa chúng tôi đã có con, tôi và anh ấy cũng không muốn con mình có gia đình không đầy đủ. Vả lại khi tôi và Vương Vĩ yêu nhau, tất cả mọi người trong nhà đều rất phản đối, bởi vì cha mẹ tôi đều là

cán bộ nhà nước, điều kiện gia đình khá ưu việt, mà nhà anh ấy là nông thôn ngoại ô, cha mẹ tôi nghĩ anh ta không xứng với tôi. Nhưng cuối cùng tôi vẫn bất chấp phản đối của người nhà, không tiếc trở mặt ầm ĩ với cha mẹ cùng anh ấy kết hôn, nếu bây giờ ly hôn, tôi sẽ không còn mặt mũi nào." Tiết Mẫn dừng một chút, cắn môi nói, "Kỳ thật trong lòng tôi là một người phụ nữ vô cùng truyền thống, có thể chịu được hôn nhân không tình dục, mãi đến khi gặp được Mưu Phàm, người đàn ông này như bí ẩn hấp dẫn tôi sâu sắc, khiến tôi không cách nào tự kềm chế. Nhưng tôi cũng vô cùng sợ hãi, sợ quan hệ của tôi và anh ấy không cẩn thận phơi bày ra ánh sáng rồi sẽ không cách nào đối mặt với con tôi và cha mẹ tôi nữa, cho nên sáng ngày 4 đó, khi Vương Vĩ nói nếu tôi không qua lại với Mưu Phàm nữa anh ấy sẽ lựa chọn tha thứ cho tôi, tôi đã đồng ý. Từ đó về sau, tôi cố gắng thực hiện hứa hẹn, khắc chế bản thân không nghĩ tới Mưu Phàm nữa, mãi đến khi anh ấy nhắn tin cho tôi, nói muốn cùng tôi đến vùng khác hẹn hò vào ngày lễ lao động, phòng tuyến lý trí và đạo đức của tôi liền hoàn toàn sụp đổ. Mà mấy ngày nay gặp nhau, khiến tôi hoàn toàn yêu thương người đàn ông này, cho nên hôm qua sau khi tan ca, tôi không thể chờ được lại tới đây, cùng hưởng cuối tuần với Mưu Phàm."

"Lần này cô lại dùng cớ gì?" Diệp Hi hơi châm biếm hỏi.

Tiết Mẫn khó xử cười, vẻ mặt không quan tâm, nói: "Tôi đã lật bài trực tiếp với anh ta, tôi nói cho anh ta biết nếu muốn tiếp tục duy trì quan hệ vợ chồng mặt ngoài, vậy đừng can thiệp bất kỳ tự do nào của tôi, nếu không sẽ ly hôn ngay!"

Hàn Ấn hiểu rõ, mãi đến lúc này Tiết Mẫn vẫn không hiểu lắm mục đích của lần đối thoại này, cô ta chỉ muốn cố hết sức phối hợp với cảnh sát để loại bỏ Mưu Phàm khỏi tình nghi giết người, chưa nghĩ tới việc lại khiến một sát thủ liên hoàn một mạch từ lần đầu giết người đến lần tiếp theo giết người đã hiện ra rõ ràng. Vậy tối hôm qua, khi Vương Vĩ cảm nhận được sự nhục nhã đến từ vợ mình, hắn có thể gây án lần thứ ba hay không?

Thình lình, trong lòng Hàn Ấn căng thẳng, trong đầu nảy lên dự cảm

không tốt: Hai ngày trước truyền thông đã đưa tin rộng rãi "Án bằm thây 1. 4", nhất định sẽ kích thích Vương Vĩ biểu hiện dục vọng càng mãnh liệt, mà hôm qua lại bị kích thích, hắn có thể sinh ra động cơ gây án giống giai đoạn cuối của Triệu Siêu Minh, cố gắng thông qua giao tranh với cảnh sát để che giấu sự vô năng trong hiện thực không? Khang Tiểu Bắc. . .Hình cảnh. . . Bạn gái. . .Hạ Tinh Tinh. . .Mất liên lạc cả đêm. . .Chẳng lẽ Vương Vĩ lại chọn người bên cạnh cảnh sát làm mục tiêu gây án lần nữa để khiêu chiến cảnh sát?

Hàn Ấn từ trên ghế nhảy dựng lên, bỏ lại Diệp Hi và Tiết Mẫn đang sững sờ, đẩy mạnh cửa biệt thự, hô với Khang Tiểu Bắc ngoài cửa: "Đừng nói nhảm nữa, lập tức gọi điện cho nhà Hạ Tinh Tinh, hỏi xem tung tích của cô bé tối qua!"

Thấy dáng vẻ Hàn Ấn cấp bách vô cùng, Khang Tiểu Bắc không dám hỏi nhiều, cuống quít cầm lấy điện thoại di động bấm số, nói chuyện vài câu, nhanh chóng để điện thoại xuống, khẩn trương nói: "Tinh Tinh tối qua cả đêm không về nhà, ba mẹ cô ấy còn tưởng rằng cô ấy đi cùng em, sao vậy anh Ấn, Tinh Tinh đã xảy ra chuyện sao?"

"Cậu theo tôi vào đây trước!" Hàn Ấn vẫy tay với Khang Tiểu Bắc, đợi Khang Tiểu Bắc bước vào phòng khách, Hàn Ấn cùng cậu ta mặt đối mặt, giọng điệu nghiêm khắc nói, "Trước hãy nghe tôi nói hai câu: Thứ nhất, làm cảnh sát, cậu nên biết, lỗ mãng xúc động không giải quyết được vấn đề; Thứ hai, nếu cậu không tỉnh táo được, dám vi phạm mệnh lệnh của tôi và đội trưởng Diệp, vậy thì bây giờ cậu hãy cút xéo ngay! Nghe rõ chưa?"

Khang Tiểu Bắc lúc này đại khái đã cảm giác được bạn gái mình có thể đã xảy ra chuyện, cậu ta nặng nề gật đầu:

"Yên tâm anh Ấn, em nghe lời anh."

Lấy được xác nhận của Khang Tiểu Bắc, Hàn Ấn quay đầu nói với Diệp Hi vẻ mặt mờ mịt: "Bạn gái của Tiểu Bắc là Hạ Tinh Tinh, rất có thể đã bị Vương Vĩ bắt đi rồi!"

"Cái gì?" Diệp Hi thoáng sửng sốt, lập tức hiểu được thế cục trước mắt, cô chỉ vào Tiết Mẫn ngồi trên sofa, dồn dập nói, "Mau lấy điện thoại của cô gọi về nhà và gọi vào điện thoại Vương Vĩ, hỏi thăm xem hiện giờ hắn đang ở đâu."

Bị mấy cảnh sát trước mặt làm cho có chút mờ mịt, Tiết Mẫn run lẩy bẩy nói: "Điện thoại di động ở trên lầu."

"Vậy mau đi lấy!" Diệp Hi thúc giục, "Chú ý đừng làm cho hắn nghe ra khác thường."

Tiết Mẫn "bịch bịch" chạy lên lầu hai, vài giây sau cầm điện thoại di động xuống lầu, vừa xuống lầu vừa bấm gọi điện. . ."Trong nhà không có ai, điện thoại di động Vương Vĩ tắt máy!" Tiết Mẫn khẩn trương nói, "Vương Vĩ làm sao vậy, các anh không phải tìm đến anh Mưu sao? Tại sao lại liên quan đến Vương Vĩ?"

"Thời gian cấp bách không giải thích nữa, cô ngồi xuống trước, nghe tôi hỏi mấy vấn đề." Hàn Ấn chỉ vào sofa nói, "Cô và Vương Vĩ còn căn nhà nào ở thành phố này không? Hắn có từng thuê nhà không? Hắn có còn không gian nào độc lập nữa không?"

"Chúng tôi chỉ có một căn nhà này, tiền lương của anh ấy tôi giữ, không có khoản riêng để thuê nhà gì đó." Tiết Mẫn dừng một chút nói, "Nếu như nói không gian độc lập, vậy phải nói tới căn nhà cũ ở ngoại ô của anh ấy."

"Vậy mau nói tình hình căn nhà cũ của anh ta."

"Tôi và Vương Vĩ đang học năm hai thì chính thức xác nhận quan hệ yêu đương, nghe anh ấy nói cha anh ấy đã qua đời một năm trước, mẹ anh ấy thì mất sớm hơn, anh ấy không chịu nói thêm gì về cha mẹ nữa, chỉ nói với tôi họ đều bệnh chết. Nhà anh ấy ở trấn Đoàn Sơn ngoại ô thành phố chúng ta, căn nhà cũ đều là chú hai anh ấy ở cách vách trông coi giúp, tôi và anh ấy rất ít khi trở về, thỉnh thoảng hai chúng tôi giận dỗi, anh ấy sẽ về nghỉ ngơi vài ngày."

"Viết địa chỉ tường tận cho tôi." Hàn Ấn đưa bút và sổ.

Tiết Mẫn viết xong, Hàn Ấn đưa quyển sổ cho Diệp Hi xem, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Chúng ta thế này được không? Bây giờ cô đưa Tiết Mẫn về chỗ ở của cô ta và Vương Vĩ, bảo cô ấy không ngừng gọi điện thoại cho Vương Vĩ. Nếu gọi được, chú ý truy tung trạm bắt sóng, bảo Tiết Mẫn hỏi hắn đang ở đâu, nếu hắn không chịu nói, bảo Tiết Mẫn tìm một lý do gọi hắn về nhà. Từ tình hình trước mắt đến xem, nhà cũ của Vương Vĩ, rất có thể chính là hiện trường phân thây giết người và giam giữ Hạ Tinh Tinh, tôi và Tiểu Bắc mang vài người đến đó xem sao, tranh thủ lấy được cả người và vật chứng." Hàn Ấn dặn tiếp một câu, "Nếu Vương Vĩ về nhà, trước đừng đả thảo kinh xà, phải chú ý theo dõi hắn."

"Được, cứ làm như vậy đi." Diệp Hi cũng dặn dò một câu, "Anh cũng phải chú ý an toàn!"

Chương 32: Thân Thế Thê Thảm

Trấn Đoàn Sơn nằm ở phía bắc Cổ Giang, cách cầu Cổ Giang hơn 20km, là cảnh du lịch nổi tiếng nhất thành phố J. Trấn nhỏ 120km vuông, sở hữu thôn du lịch suối nước nóng Độ Giả nổi tiếng lâu đời, và rừng rậm nguyên thủy cách thành thị gần nhất trong nước -- Công viên rừng rậm quốc gia Đoàn Sơn, cùng với cảnh quan hang động đá vôi cổ kỳ dị gần trăm năm lịch sử. Hàn Ấn đã sớm nghe nói về trấn nhỏ này, chẳng qua không ngờ hôm nay nó lại có liên quan đến sát thủ liên hoàn.

Khu dân cư trấn Đoàn Sơn, chủ yếu tập trung cách công viên rừng rậm quốc gia Đoàn Sơn 2km về phía nam, căn cứ theo địa chỉ Tiết Mẫn viết hỏi thăm, đám người Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc không mất nhiều trở ngại đã tìm được nhà cũ của Vương Vĩ.

Trước đó khoảng 10 phút, Diệp Hi gọi điện cho Hàn Ấn, báo khi họ đưa Tiết Mẫn về nhà, phát hiện xe Vương Vĩ đậu trong tiểu khu, vì vậy liền cho Tiết Mẫn mang thiết bị nghe trộm, để cô ta một mình về nhà tìm hiểu.

Từ máy nghe trộm họ nghe được Vương Vĩ nói hắn cũng vừa về nhà, điện thoại di động hết pin. Vương Vĩ có vẻ rất bình tĩnh, còn hỏi Tiết Mẫn ăn sáng chưa, giữa trưa có làm cơm không. Xem ra Vương Vĩ thật sự có ý giao tranh cùng cảnh sát một phen, Hàn Ấn bảo Diệp Hi giữ nguyên kế hoạch mà tiến hành, đừng dễ dàng đả thảo kinh xà, đồng thời bảo cô ấy âm thầm liên lạc với Tiết Mẫn, bảo Tiết Mẫn tìm lý do mau chóng ra khỏi nhà, cũng tỏ vẻ buổi tối sẽ không về, như vậy vừa có thể kích thích Vương Vĩ, đồng thời cũng là bảo vệ Tiết Mẫn.

Nhà Vương Vĩ xây kiểu nhà lầu nhỏ hai tầng ở tận đầu tây của cả dãy nhà, kề bên một con lạch, bởi vì vấn đề hướng đi của đường sông, sân có vẻ không ngay ngắn lắm, gần với hình tam giác, hơn nữa cửa sân hướng về phía đông, không như những nhà khác, cửa sân hướng về phía nam.

Khang Tiểu Bắc hướng sân cách vách gọi vài tiếng, một cụ ông tinh thần khỏe mạnh lên tiếng xuất hiện, ông ta nhận mình là chú hai của Vương Vĩ, sau khi thấy chứng nhận cảnh quan của Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc thì mở cửa sân nhà Vương Vĩ cho họ.

Đi vào sân, cơ hồ liếc qua là thấy được tất cả, sân rất sạch sẽ, không có bất kỳ tạp vật nào. Bên tay trái là một ga ra, một chiếc khóa sắt lớn khóa hai cánh cửa lớn chặt chẽ, đối diện là một nhà xí, bên phải cách bốn năm thước, là một căn nhà lầu ngói đỏ, tường sơn trắng. Ông cụ cầm chìa khóa mở cửa nhà giúp đám Hàn Ấn.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Bước vào nhà, đầu tiên là một phòng khách lớn, mỗi hai bên có hai gian phòng, hai căn phòng ngay trước cửa sổ đều là phòng ngủ, sau cửa sổ là một gian phòng bếp, một gian đặt tạp vật. Theo cầu thang cạnh phòng chứa tạp vật leo lên lầu hai, Hàn Ấn phát hiện lầu hai này đại khái từ khi xây xong thì không hề dùng qua, ngoại trừ bức tường sơn trắng, không có bày biện bất kỳ gia cụ nào.

Khang Tiểu Bắc dùng tốc độ nhanh nhất xem xét các phòng lầu trên lầu dưới, căn bản không có bóng dáng Hạ Tinh Tinh, mà sau đó Hàn Ấn và các cảnh viên khác cũng tiến hành thăm dò cẩn thận căn nhà này, ngoại trừ phòng ngủ phía đông gần đây có vẻ có người ngủ lại, các phòng khác đều phủ một lớp bụi dày, không phát hiện bất kỳ vết máu nào, nhìn không ra có dấu hiệu giết người bằm thây.

Chẳng lẽ đã phán đoán sai? Vương Vĩ có chỗ giết người bằm thây và giam giữ nạn nhân khác?

Hàn Ấn chợt nghĩ đến lời Cố Phi Phi từng nói, hiện trường phân thây hẳn là một nơi tương tự "tầng hầm", liền xoay người hỏi chú hai Vương Vĩ ở phía sau: "Bác ơi, trong ngoài tòa nhà này có tầng hầm hoặc chỗ nào tương tự tầng hầm không?"

"Không có." Ông bác khoát tay, dứt khoát nói, "Tòa nhà này của lão tam là ta một tay giúp đỡ lo liệu xây cất, khẳng định không có tầng hầm hoặc cái gì giống tầng hầm."

"Vậy theo bác biết, trấn này có tầng hầm bỏ hoang nào không? Hoặc Vương Vĩ còn có chỗ nào có thể gửi đồ đạc không." Hàn Ấn tăng giọng điệu, "Tỷ như một người sống!"

"Sao thế, thằng nhóc Vương Vĩ này bắt cóc người ta?" Vốn đối với việc cảnh sát đến điều tra, trong lòng ông đã cảm thấy cùng lắm thì Vương Vĩ làm chuyện gì phạm pháp rồi, nhưng thấy dáng vẻ của đám cảnh sát, liền nghẹn mãi không dám hỏi, lúc này vừa vặn theo ẩn ý của Hàn Ấn, thử hỏi dò một câu.

"Việc này trước mắt tôi không có cách nào nói cùng bác được." Hàn Ấn cười cười, ôn hòa nói, "Bác à, vẫn nên trả lời những vấn đề tôi vừa hỏi bác trước đã."

"Ờm, tầng hầm bỏ hoang chưa từng nghe nói, trấn này của tôi bây giờ cũng coi như tấc đất tấc vàng, nào có chỗ bỏ hoang. Về phần. . ." Ông ta do dự một chút nói, "Về phần nó ở trấn có bất động sản nào khác hay không, tôi thật không dám nói chắc. Thằng nhóc này khi còn bé thân thiết với tôi, trưởng thành chẳng biết sao liền xa cách, người trở nên đặc biệt lạnh lùng, có khi về ở một đêm, ngày thứ hai đã lặng lẽ không chào mà đi rồi."

"Anh Ấn, có thể là cái ga ra trong sân kia không?" Khang Tiểu Bắc dồn dập nhắc nhở một câu.

"Đúng vậy, bác có chìa khóa mở cửa gara không?" Hàn Ấn hỏi ngay.

"Có." Ông ta đi tới cạnh cửa căn nhà, từ một cái đinh sắt trên tường tháo xuống xâu chìa khóa, bước nhanh tới giữa sân mở khóa sắt trên cửa gara.

Chậm rãi đẩy hai cánh cửa sắt lớn ra, trong gara che kín tro bụi và mạng nhện truyền ra từng đợt mùi mốc, rất rõ ràng gara đã thật nhiều năm chưa hề

dùng, bên trong không có bóng dáng Hạ Tinh Tinh.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Ban ngày, cửa mở nhưng ánh sáng trong gara vẫn có chút u ám. Xuất phát từ cẩn thận, Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc giơ đèn pin, chống chọi với những mùi lạ gay mũi, đi vào trong gara tìm một vòng, vẫn không tìm ra dấu vết giết người bằm thây.

Khang Tiểu Bắc dùng sức vẫy đèn pin trong tay, há hốc miệng thở hổn hển, đại khái là trong lòng lo lắng cho an nguy của bạn gái, lại không dám biểu lộ nhiều, đành phải dựa vào loại động tác này để phát tiết chút. Nhưng Hàn Ấn lại ra vẻ như có điều xúc động, anh tắt đèn pin trong tay mình, bảo Khang Tiểu Bắc ra ngoài trước, đồng thời kéo hai cánh cửa sắt gara lại, Khang Tiểu Bắc có chút khó hiểu, đành phải máy móc làm theo lời anh.

Cửa sắt khép lại, trong gara nháy mắt một mảnh tối mịt, ngoại trừ giữa khe hở dày chưa tới một lòng bàn tay từ hai cánh cửa sắt chính giữa lọt vào một tia sáng, nhưng ánh sáng này so với bóng tối quá nhỏ bé.

Giờ khắc này Hàn Ấn biết anh đã tìm được rồi, anh đã tìm được căn nguyên "Phương thức giết người" của Vương Vĩ -- Bóng tối, ngạt thở, sợ hãi, vùng vẫy, là cảm thụ trong lòng Hàn Ấn lúc này, cũng là cảm thụ của "Tiểu Vương Vĩ" lúc nhỏ.

"Gara" chính là "Túi nhựa đen" bọc trên đầu nạn nhân, hắn muốn đối tượng trừng phạt thể nghiệm bóng tối trong gara hắn từng ở, trải qua giày vò nội tâm, đó là phương thức "trả thù" của hắn.

-- Không gian tối tăm khép kín, luôn có lực sát thương cực mạnh đối với tâm lý trẻ nhỏ, hoàn cảnh tương tự cũng đã tạo nên "Sát thủ Lưu Lượng". Lưu Lượng thuở nhỏ cũng bị đưa đến nhà kề âm u ẩm ướt, Vương Vĩ khi còn nhỏ nhất định bị mẹ thường xuyên giam giữ trong gara này.

Hàn Ấn kéo mở cửa gara, một lần nữa bật đèn pin, lục lọi trên vách tường

hai bên, anh nghĩ có lẽ năm đó Tiểu Vương Vĩ sẽ lưu lại vài thứ trên đó? Bởi vì gara vốn oi bức, có mùi khó ngửi, lúc này lưng Hàn Ấn sớm đã đẫm mồ hôi, thỉnh thoảng còn nhịn xuống từng đợt nước chua dâng lên trong dạ dày.

Tìm tòi chốc lát, đột nhiên anh vỗ mạnh gáy mình, trong miệng không nhịn được reo lên: "Thật ngốc quá, từ tâm lý của một đứa bé mà nói, trong không gian thế này, đương nhiên mong muốn ở gần chỗ sáng, vậy năm đó phạm vi hoạt động của Tiểu Vương Vĩ trong gara, hẳn là giới hạn ở vị trí bên cửa gara. Cho dù hắn muốn lưu lại thứ gì trên tường, cũng sẽ là trên vách tường gần hai cánh cửa sắt.

Quả nhiên theo suy nghĩ này, Hàn Ấn nhanh chóng phát hiện trên vách tường gần sườn đông cửa một ít đồ họa -- Chuẩn xác mà nói hẳn phải gọi là "Khắc họa", bởi vì từ một ít dây thép gãy rơi tản mát trên mặt đất phán đoán, bức tranh này hẳn là Tiểu Vương Vĩ dùng dây kẽm khắc trên tường xi măng, cho nên mãi tới hôm nay vẫn có thể thấy rõ ràng nội dung hắn muốn biểu đạt.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Hàn Ấn dùng điện thoại chụp lại bức tranh này, đặt di động xuống mà mắt vẫn đờ đẫn trên khắc họa, trong đầu không thể ức chế hiện ra một bức tranh.

Những buổi chiều ấy, khi mặt trừ ngã về tây bắc chiếu vào gara, ánh sáng từ giữa khe cửa sắt lọt vào chiếu trên vách tường sườn đông cạnh cửa, Tiểu Vương Vĩ cô đơn nương nhờ ánh sáng mỏng manh này, dùng dây kẽm từng chút một khắc lên vách tường mộng tưởng và đau thương của mình.

Hiện giờ Hàn Ấn cực kỳ muốn biết, tại sao một người mẹ lại hành hạ con mình như thế? Giữa mẹ và con tới cùng đã xảy ra chuyện gì? Mẹ của Vương Vĩ đến tột cùng là chết như thế nào?

Nhắc tới chuyện nhà của Vương Vĩ, vẻ mặt và lời nói chú hai Vương Vĩ đều lộ ra vô tận sầu não, ông già thổn thức một hồi, mới nói: "Cha mẹ ta tổng cộng nuôi dưỡng ba đứa trẻ, ba Vương Vĩ đứng hàng nhỏ nhất. Nhà

chúng ta mấy thế hệ đều làm giết heo bán thịt ở trấn, ở thôn trấn cũng xem như có chút tiếng tăm. Tới thời chúng ta, cha mẹ đương nhiên hy vọng tay nghề và việc buôn bán được truyền tiếp, nhưng chỉ có ta và lão đại đồng ý làm, lão tam từ bé đã tỏ rõ lớn lên tuyệt đối không làm một đồ tể. Khi còn bé, nó tình nguyện chạy vào trong núi rừng hái hoa quả dại, đào trứng chim, cũng không chịu học nghề của cha. Điểm này nó còn không bằng Vương Vĩ khi còn bé, thỉnh thoảng giúp đỡ ta, cũng học được ra hình ra dáng, vì vậy ta còn từng tặng nó bộ dao."

"Sau này, lão tam lập gia đình với một cô gái trấn này. Cô bé kia rất xinh đẹp, chịu làm ăn, hai người kết hôn không lâu thì chạy vào thành phố buôn bán quần áo, Vương Vĩ chính là được sinh ra vào lúc đó. Cậu không biết đâu, lặn lội bảy tám năm hai vợ chồng thật sự gom góp được không ít của cải, chẳng những xây một căn nhà lầu hai tầng bên cạnh nhà ta, còn mua một chiếc xe taxi. Đây chính là việc kinh doanh xe taxi đầu tiên của cả trấn, mọi người trong nhà ta đều cảm thấy trên mặt có hào quang. Bắt đầu từ khi đó, lão tam liền đi sớm về trễ, đặt toàn bộ tâm tư vào chiếc xe taxi, kết quả mấy năm đó tiền kiếm được không ít, nhưng nội bộ lại mâu thuẫn."

"Có lẽ ở nhà một mình không cần làm việc, nhàn rỗi khó chịu, lại không lo không có tiền dùng, vợ lão tam bắt đầu thích mua quần áo, cả ngày ăn diện sặc sỡ lên trấn rêu rao. Cũng không lâu sau trấn liền bắt đầu có vài tin đồn, nói cô ta qua lại với một thằng trai bao trên trấn. Thằng trai bao kia cha mẹ chết sớm, không có công việc đàng hoàng, lớn lên lại rất cao lớn đĩnh đạc anh tuấn, cũng dựa vào khuôn mặt đó của nó, cả ngày ăn cơm chực của phụ nữ. Ta khi ấy nghĩ vợ lão tam khôn khéo vậy, sẽ không hồ đồ thế chứ? Nhưng ai ngờ sau này thật đúng là đã thành sự thật."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Ta nhớ rõ năm ấy Vương Vĩ 11 tuổi, hình như tháng tám tháng chín, đúng chính là cuối tháng tám, Vương Vĩ còn đang nghỉ hè. Hơn 7 giờ đêm đó, lão tam đột nhiên chạy đến nhà ta, nói nó ra ngoài trở về phát hiện vợ không thấy đâu nữa, quần áo và trang sức của vợ còn có tất cả tiền trong nhà

cũng đều biến mất, phỏng chừng là chạy trốn theo trai rồi. Ta khi ấy thương lượng đúng là thằng trai bao nọ. Quả nhiên, ngày thứ hai không còn thấy nó xuất hiện ở trấn nữa."

"Sự tình này đả kích lão tam thật sự rất lớn, hơn nữa chẳng biết tin tức vợ lão tam bỏ trốn theo trai lại lan truyền trên trấn, lão tam gặp ai cũng không dám ngẩng đầu, cả ngày dùng rượu tiêu sầu, chậm rãi nuôi thành tật nghiện rượu."

"Về sau ngay cả xe cũng không lái được nữa, rồi bán xe cả ngày nằm ở nhà, không ngủ thì uống rượu, lại còn -- Đánh con."

. . .

Ông bác tự thuật đến cuối cùng, nhịn không được lão lệ tung hoành.

Chương 33: Cuộc Đọ Sức Cuối Cùng

Không phát hiện Hạ Tinh Tinh ở nhà Vương Vĩ, cũng không phát hiện dấu vết giết người bằm thây, việc này có nghĩa rằng Vương Vĩ còn có một chỗ ẩn náu không ai biết. Trở về thành phố hội hợp cùng Diệp Hi, Hàn Ấn đã thông báo tình hình nhà cũ của Vương Vĩ, Diệp Hi thì báo Tiết Mẫn đã rút khỏi nhà từ rất sớm, nhưng Vương Vĩ vẫn chưa ra khỏi nhà, hai người thương lượng một chút, quyết định tiếp tục quan sát hắn một thời gian.

7 giờ tối, bóng dáng Vương Vĩ rốt cuộc xuất hiện ở bãi đổ xe tiểu khu. Hắn đi tới chiếc xe con màu đen của mình, cảnh giác nhìn quanh khắp nơi một phen, sau đó kéo mở cửa xe, ngồi vào, khởi động xe.

Ô tô chậm rãi lái khỏi tiểu khu rẽ ra đường lớn, Diệp Hi và vài chiếc xe nữa đuổi theo ngay sau đó, để tránh bị Vương Vĩ phát hiện, nhóm xe áp dụng phương thức luân phiên theo dõi. Nhưng phương diện này không bao gồm Hàn Ấn và Khang Tiểu Bắc, lúc này hai người đã dùng chìa khóa Tiết Mẫn trước đó giao cho cảnh sát mở cửa nhà Vương Vĩ, bắt đầu tiến hành lục soát cẩn thận.

Xuyên qua một giao lộ, lại qua một giao lộ, xe Vương Vĩ luôn lái không nhanh không chậm, thỉnh thoảng còn thò tay ra cửa sổ xe, nhịp nhàng gõ cửa xe, có vẻ vô cùng dễ chịu thích thú. Nhưng cảnh sát bên này không dám có chút lơi lỏng, sợ chỉ chút sơ xuất sẽ mất mục tiêu, từ đó làm lỡ thời cơ giải cứu Hạ Tinh Tinh.

Cứ thế, hai giờ trôi qua, Vương Vĩ đưa cảnh sát dạo quanh một vòng hơn nửa nội thành, cuối cùng lại trở về tiểu khu của mình ở, các nhóm theo dõi lúc này rốt cuộc phát hiện, Vương Vĩ đang cố ý bỡn cợt cảnh sát. Diệp Hi ra lệnh một tiếng, thông báo các tổ, vây quanh chiếc xe mục tiêu, bắt Vương Vĩ. Việc này có nghĩa là, cảnh sát quyết định phải mạnh tay vồ lấy, giao chiến trực diện cùng Vương Vĩ!

Đây là một quyết định pha lẫn bất đắc dĩ và mâu thuẫn còn có tính mạo hiểm khá lớn! Đối với Hạ Tinh Tinh mà nói, cơ thể con gái vốn yếu, lại vì kinh hãi và hoảng sợ, lượng nước trong cơ thể mất đi sẽ khá nhanh, bây giờ cô ấy đã bị bắt cóc quá 24 giờ, tình trạng mất nước của cơ thể không thể lạc quan. Cho nên từ góc độ giải cứu sinh mệnh, thời gian còn lại cho cảnh sát cũng không nhiều; Nhưng từ trạng thái trước mắt của Vương Vĩ đến xem, không biết là trực giác nhạy cảm từ kẻ phạm tội đối với cảnh sát, hay là nhận thấy sự khác thường từ Tiết Mẫn, hắn dường như đã biết mình bị cảnh sát theo dõi, dưới loại tình hình này lại quần nhau với hắn không còn ý nghĩa nữa, sẽ chỉ khiến hắn càng hưởng thụ; Nhưng cảnh sát hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ xác thực chứng minh Vương Vĩ giết người, chỉ có thể hy vọng trong lúc thẩm vấn áp dụng sách lược tâm lý đả động Vương Vĩ. Mấu chốt là một kích kia phải trúng, phải hoàn toàn đánh tan phòng tuyến tâm lý của hắn, nếu không một khi bị loại sát thủ biến thái như Vương Vĩ chiếm thế chủ động, lấy được ưu thế tâm lý, hắn sẽ lún sâu vào cục diện nắm trong tay, chỉ sợ hắn sẽ vĩnh viễn không nói ra tung tích của Hạ Tinh Tinh.

Nửa đêm, phòng thẩm vấn.

Vương Vĩ bị đưa vào phòng thẩm vấn không lâu, Hàn Ấn ôm một hộp vật chứng đi tới.

Đặt hộp vật chứng trên bàn, Hàn Ấn lấy chìa khóa mở còng trên cổ tay Vương Vĩ, Vương Vĩ hoạt động cổ tay, nói tiếng cám ơn, Hàn Ấn dùng mỉm cười đáp lại.

Hàn Ấn chậm rãi từ trong hộp vật chứng lấy ra bút và sổ ghi chép đặt trên bàn, bày ngay ngắn, sau đó đặt câu hỏi: "Vương tiên sinh, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt nhỉ?"

"Đúng." Vương Vĩ điềm tĩnh gật đầu.

"Bởi vì trong lần đầu gặp mặt, anh cung cấp khẩu cung giả cho cảnh sát, quấy nhiễu nghiêm trọng đến quá trình phá án của chúng tôi, cho nên lần này chúng tôi theo lệ tiến hành triệu tập anh."

"Chỉ vì việc này? Vậy các người nên bắt vợ tôi là Tiết Mẫn thì đúng hơn chứ. Ối chào, đúng, cô ta e rằng sớm đã là người của các người." Vương Vĩ cười chế nhạo nói, "Tôi và Tiết Mẫn đã kết hôn gần mười năm, chút tâm tư vụn vặt này của cô ta, làm sao có thể tránh được mắt tôi. Song triệu tập thì triệu tập, không phải 12 tiếng thôi sao?"

"Vương tiên sinh hiểu luật pháp lắm!" Hàn Ấn hé miệng cười, "Vậy anh nên biết, dựa theo pháp luật, chúng tôi xin thêm 12 tiếng nữa?"

"Vậy chẳng qua cũng 24 giờ thôi." Vương Vĩ nhìn thẳng Hàn Ấn, chậm rãi phun ra bốn chữ, "Tôi đợi được mà!"

Vương Vĩ đã nói rất thẳng thắn, kỳ thật ý ngầm là: "Tôi đợi được, các anh đợi được sao?" Đây rõ ràng là một loại tư thế khiêu khích, Hàn Ấn nghĩ không cần phải lãng phí thời gian nói gần nói xa nữa, là lúc phải vào chính đề rồi.

Hàn Ấn từ hộp vật chứng lần lượt lấy ra ba bức ảnh Vương Lỵ, Điền Mai, Hạ Tinh Tinh, theo thứ tự đặt trước mặt Vương Vĩ, nói: "Mặt khác, chúng tôi nghi ngờ anh có liên quan đến hai vụ án giết người bằm thây xảy ra từ tết đến nay, cùng với một vụ nữ giới mất tích chiều ngày 4 tháng 5."

"Giết người? Bằm thây? Các anh nghĩ tôi có năng lực thế sao?" Vương Vĩ hỏi ngược lại.

"Anh có!" Hàn Ấn gọn gàng dứt khoát tiếp lời hắn, "Chúng tôi từng đến nhà cũ của anh, từng gặp chú hai anh, ông ấy đã chứng minh anh có năng lực như thế."

Vương Vĩ bĩu môi, vẫn chưa biểu hiện bất ngờ quá mức, nhún vai nói: "Tôi biết giết heo, có nghĩa tôi có thể giết người bằm thây? Việc này có phải quá buồn cười không? Cảnh sát các anh phá án dựa vào liên tưởng sao?"

"Đương nhiên không phải. Chúng tôi đã hiểu rõ tình hình ngoại tình của vợ anh, biết thời gian cô ta vụng trộm với tình nhân chính là thời gian anh

gây án, cũng biết kỳ thật anh giết người bằm thây thực sự để trả thù trừng phạt không phải vợ anh, mà là mẹ anh." Hàn Ấn từ trong hộp vật chứng lại lấy ra bức ảnh đặt trên bàn, "Chúng tôi tìm được bức ảnh mẹ anh năm đó ở nhà chú hai anh, anh nghĩ ngoại hình của bà ấy có phải rất giống hai nạn nhân trong đó không."

Vương Vĩ giả vờ so sánh một chút, nói: "Đúng là rất giống, vậy thì thế nào?"

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Được, kế tiếp chúng ta sẽ nói thân thế của anh một chút." Hàn Ấn thoáng trầm ngâm nói, "Có thể nói mãi đến trước kỳ nghỉ hè năm anh 11 tuổi, cuộc sống ấu thơ của anh đều vô cùng hạnh phúc. Điều kiện gia đình anh giàu có, sự nghiệp cha anh thành công, mẹ anh xinh đẹp hiền lành, càng thương yêu anh, nhưng tất cả những việc này đã theo việc yêu đương vụng trộm của mẹ anh bị chôn vùi toàn bộ. Ngay kỳ nghỉ hè năm ấy, mẹ anh và tình nhân dục hỏa càng mãnh liệt, bà ta thừa dịp cha anh đi lái xe, đưa tình nhân về nhà tằng tịu với nhau, mà những lúc thế này bà ta sẽ nhốt anh trong gara tối tăm. Tôi có thể tưởng tượng được không gian như vậy sẽ tọa thành quấy nhiễu, cô độc, tủi thân, sợ hãi và chịu cảm giác phản bội bậc nào với đứa trẻ 11 tuổi, chúng gắt gao quấn lấy tâm hồn trẻ nhỏ của anh, chúng dần xóa sạch tất cả những thứ tốt đẹp anh từng trải qua trong đời."

Hàn Ấn từ trong hộp vật chứng lại lấy ra ba bức ảnh đặt trước mặt Vương Vĩ, đó là bức ảnh khắc họa trên tường gara mà Hàn Ấn chụp lại: Bức ảnh chính là hai người lớn dắt một đứa trẻ; Bức ảnh khác là một đứa bé và một chiếc xe nhỏ; Bức ảnh cuối cùng chỉ có mình đứa bé và một vài vòng tròn.

Hàn Ấn chỉ bức ảnh nói: "Đây là tôi chụp được trên vách tường gara ở nhà cũ của anh, hình vẽ trong bức ảnh hẳn là do anh tự tay vẽ. Chúng phản ánh vô cùng rõ ràng kinh nghiệm bị giam cầm hết lần này đến lần khác trong gara của anh, tâm lý anh xảy ra biến hóa. Việc này cơ hồ là một quá trình từ ảo tưởng đầy cõi lòng, đến hy vọng được cha cứu vớt, đến hoàn toàn tuyệt vọng. Những vòng tròn bên cạnh đứa trẻ này, hẳn là nước mắt của anh nhỉ?"

Hàn Ấn dừng một chút, nói tiếp, "Tôi nghĩ chính là từ lúc ấy, một đứa trẻ 11 tuổi bắt đầu sinh ra chút nghi hoặc và oán hận với thế giới này, mà theo việc mẹ anh cùng tình nhân bỏ trốn, loại nhận thức này của anh càng thêm rõ ràng hơn. Bởi vì cha anh cần lái xe đi sớm về trễ, trên thực tế phần lớn thời gian anh đều ở cùng mẹ, mẹ cơ hồ đại biểu cho nhận thức của anh với cả thế giới. Vậy sự phản bội của bà ấy đối với anh, đương nhiên được anh giải nghĩa thành ông trời bất công với anh, cùng với sự phản bội của cả thế giới với anh. Kỳ thật loại tâm lý này của anh, tôi có thể đồng cảm, bởi vì thời thơ ấu tôi cũng từng có trải nghiệm không khác anh là bao. Cũng may, mẹ kế tôi dùng sự thiện lương và tình yêu của bà che chở tôi, để tôi có thể phát triển dọc theo quỹ tích nhân sinh bình thường. Mà anh thì không, sau đó cha anh mắc tật nát rượu, cũng điên cuồng ngược đãi đánh đập anh, nhân cách phản xã hội của anh cũng từ từ thành thục lên. Thế nên sau khi anh trưởng thành, khi anh không gặp thuận lợi, chịu đựng thất bại, sẽ nảy sinh dục vọng trừng phạt mẹ anh, trả thù xã hội, mà loại dục vọng này lại khiến anh sinh ra xu hướng hành vi bạo lực và ảo tưởng, bởi vì anh có một mặt nhân cách bình thường, cũng từng được nhận giáo dục tốt đẹp, cho nên mới đầu anh chỉ mượn loại ảo tưởng bạo lực này để hóa giải phẫn nộ và lo âu trong lòng anh. Đương nhiên, tôi biết đối với anh mà nói, có lẽ lo lắng lớn nhất sau khi trưởng thành hẳn là đến từ chỗ thiếu hụt sinh lý của anh. Loại thiếu hụt này tạo áp lực sâu sắc cho anh, khiến anh khát cầu bạo lực càng mãnh liệt, mà sau khi án bằm thây của bạn học Duẫn Ái Quân xảy ra, khi anh nghe được Dư Mỹ Phân miêu tả tường tận với anh tình cảnh cô ta thấy đầu lâu Duẫn Ái Quân, anh phát hiện ra một loại phương thức cụ thể có thể giải phóng bản thân. Anh thường xuyên ảo tưởng, giết chết mẹ anh giống như Duẫn Ái Quân, bằm thây, vứt xác, điều này làm cho lo lắng của anh được giải phóng đi nhiều, cũng dần dần trở thành một loại thói quen. Nhiều năm sau, khi vợ anh phản bội anh giống mẹ anh, anh rốt cuộc không kiềm chế được tâm tình phẫn nộ của mình, rốt cuộc bắt đầu biến ảo tưởng bạo lực thành hiện thực."

Hàn Ấn dừng nói, nhìn chăm chú vào Vương Vĩ, quan sát phản ứng của hắn.

Vẻ mặt Vương Vĩ có chút nghiêm trọng, đã không còn bừa bãi như lúc

trước nữa, mắt hắn nhìn ảnh mẹ mình trên bàn, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi, tôi không biết anh nói có đúng là tôi hay không, có đôi khi tôi cũng không phân rõ được tôi rốt cuộc là dạng người gì!"

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Anh là một người bị vận mệnh đẩy vào tuyệt cảnh!" Hàn Ấn thấy tâm tình Vương Vĩ có biến hóa, đúng lúc đón lời, bày ra vẻ mặt đồng cảm lại trầm trọng nói, "Từ chuyên môn của tôi mà nói, trải qua thời thơ ấu với người mẹ không có trách nhiệm, trải qua tuổi dậy thì có người cha nóng nảy bạo lực, cơ hồ là con đường tiêu chuẩn bồi dưỡng nên nhân cách phản xã hội. Thật bất hạnh, anh chính là một người bị hại như vậy. Nhưng ông trời nghĩ đối xử với anh như vậy còn chưa đủ, họ còn muốn cướp đoạt tôn nghiêm làm đàn ông của anh, còn không ngừng giày xéo vũ nhục nhân cách của anh. Nói thật, kinh nghiệm như vậy nếu đặt trên bản thân tôi, có lẽ tôi cũng sẽ trở thành anh của hôm nay, cho nên tôi có thể hiểu được tất cả những việc anh làm." Hàn Ấn dừng một chút, từ trong hộp vật chứng lấy ra một tập thơ, lật một tờ trong đó, đưa đến trước mặt Vương Vĩ, "Tôi phát hiện tập thơ này trong hộc bàn của anh, tôi thấy anh đọc nhiều nhất chính là bài 《Tôi là một đứa trẻ bốc đồng》 do Cố Thành sáng tác này. Bài thơ này tôi cũng đã từng đọc từ rất lâu, cũng cực kỳ thích, cho nên tôi biết nguyên nhân anh thích nó. Mặc dù hiện thực hết lần này đến lần khác tàn phá giấc mộng của anh, nhưng trong lòng anh kỳ thật giống như tác giả Cố Thành, khát vọng có thể có một thế giới đơn thuần, sạch sẽ, hy vọng có thể dùng một cây bút màu để vẽ ra nguyện cảnh nhân sinh tươi đẹp. Anh sẽ dùng nó: Vẽ ra sự tự do vụng về, vẽ một con mắt vĩnh viễn sẽ không rơi lệ, vẽ người yêu trong tưởng tượng, vẽ từng ngày lễ tỉnh dậy lúc sớm mai, xóa đi hết thảy bất hạnh, trên khắp mặt đất vẽ đầy cửa sổ để cho tất cả đôi mắt quen nhìn trong bóng tối đều quen dần với ánh sáng. . ."

Hàn Ấn từ trong hộp vật chứng lấy ra một xâu chìa khóa nâng trên tay, xâu chìa khóa này là tìm được trong một hộp gấm trong bàn học của Vương Vĩ, Hàn Ấn cho rằng nó rất có khả năng chính là chìa khóa cửa mở cửa nơi giam giữ Hạ Tinh Tinh. "Tôi biết đã từ lâu, không ai cho anh một cây bút

màu như vậy, hôm nay tôi mang đến cho anh một cây, tôi hy vọng anh có thể dùng nó vẽ ra hình ảnh khiến nội tâm anh đường đường chính chính nhận được cảm giác thỏa mãn."

Lúc này mắt Vương Vĩ đã sớm ướt, hắn dùng sức mím môi, không ngừng hít mũi, cố nén không cho nước mắt chảy ra, hắn vươn tay chậm rãi nhận lấy chìa khóa Hàn Ấn đưa tới, siết chặt trong tay, cánh tay không thể ức chế mà run rẩy. . .Giờ khắc này, nắm tay Hàn Ấn cũng siết chặt, anh biết Vương Vĩ đã sắp sụp đổ, anh cách thành công chỉ còn một bước.

Nhưng mà, anh đã sai rồi.

Vương Vĩ mở lòng bàn tay đẩy chìa khóa về tay Hàn Ấn, dùng mu bàn tay lau mắt, thở phào một hơi, nghẹn ngào nói: "Anh dường như hiểu rất rõ người khác, vậy anh nên biết, nếu tôi là hung thủ mà anh nói, khi một cô gái nằm trong tay tôi, từ từ, từ từ ngừng thở, mà cảnh sát các anh, lại chỉ có thể trừng to mắt, cái gì cũng không làm được, đây mới là thời khắc có thể kích thích cảm giác thỏa mãn của tôi lớn nhất!"

Tiếng cười -- sằng sặc càn rỡ -- điên cuồng chói tai, vang lên trong phòng thẩm vấn, tiếng cười kia chấn động Hàn Ấn mê muội, anh biết ván này anh đã thất bại, bị bại triệt triệt để để. Anh đầy vẻ khuất nhục dùng sức siết chặt chìa khóa Vương Vĩ trả về, răng chìa khóa đâm sâu vào lòng bàn tay khiến đau đớn thấu tim, nhưng đau đớn này ngược lại khiến Hàn Ấn chợt tỉnh táo lại, bây giờ không phải lúc hối tiếc tự trách, hành động theo cảm tính, phải lập tức tìm ra vấn đề, đây mới là việc nên làm nhất.

Hàn Ấn xoay người ra khỏi phòng thẩm vấn, đi tới phòng quan sát cách vách.

Trong phòng quan sát tất cả nòng cốt của tổ chuyên án đều ở đó, đối với hết thảy vừa xảy ra trong phòng thẩm vấn, cũng vượt khỏi tầm tưởng tượng của họ, giờ phút này vẻ mặt họ đối mặt với Hàn Ấn đều cực kỳ phức tạp: Nhịn không được thất vọng, lại muốn ra sức che giấu, lại lo lắng bị Hàn Ấn nhìn thấu, lại ra vẻ cổ vũ, tóm lại ngưng trệ cùng nhau, sắc mặt mọi người

đều vô cùng khó xử.

Hàn Ấn bất chấp phản ứng của mọi người, thúc giục nhận viên kỹ thuật phụ trách quan video thẩm vấn nói: "Tua lại video thẩm vấn từ đầu đến cuối."

Nhân viên kỹ thuật lập tức bật lại video thẩm vấn, Hàn Ấn cau mày, hai mắt nhìn chằm chằm màn hình hiển thị. . .Xem đi xem lại hai lần, không thấy ra vấn đề chỗ nào, khi Hàn Ấn yêu cầu tua lần ba, Diệp Hi ngồi sau người nhịn không được tiến lên ngăn cản. Cô lo lắng hiện giờ Hàn Ấn không đủ tỉnh táo, tiếp tục xem như vậy chỉ lãng phí thời gian: "Thầy Hàn, anh bình tĩnh lại trước, hay là mọi người chúng ta cùng ngồi lại, cùng nhau sắp xếp lại đầu mối, xem có chỗ nào bỏ sót hoặc có thể tìm ra cửa đột phá khác không?"

"Không, thời gian không đợi người, nhất định là thẩm vấn của tôi xảy ra vấn đề, nhưng cô nói đúng, tôi cần tỉnh táo." Hàn Ấn kéo một cái ghế qua ngồi trước màn hình, cúi đầu trầm tư chốc lát, khi ngẩng đầu lên giọng điệu đã không còn nóng nảy như vừa rồi, anh dặn dò nhân viên kỹ thuật xóa tiếng trong video, thả chậm hình ảnh, chiếu lần lượt từng đoạn.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

Video lại dùng tốc độ Hàn Ấn yêu cầu bắt đầu chiếu lại, đây là một công việc cần sự kiên nhẫn cực độ và khiêu chiến thần kinh thị giác, mồ hôi theo hai bên gương mặt Hàn Ấn không ngừng chảy xuôi, nhanh chóng thấm ướt áo anh, anh cũng hoàn toàn không để ý. Các cảnh viên còn lại ở đây cũng nín thở, không dám thở mạnh, sợ quấy nhiễu Hàn Ấn.

Cuối cùng, trong sự chờ mong của mọi người, Hàn Ấn đột nhiên hô lên một tiếng "dừng"! Ứng với giọng Hàn Ấn, trên màn ảnh xuất hiện Vương Vĩ, khóe miệng phải hơi nhếch lên, cho thấy một vẻ mặt khinh miệt. Nhưng động tác tác này Vương Vĩ làm cực nhanh, động tác trong nháy mắt chỉ khoảng chừng không phẩy mấy giây, trong hình ảnh với tốc độ bình thường, mắt thường căn bản không thể nào bắt được.

Hàn Ấn cho nhân viên kỹ thuật phối âm vào, để xem mình đã nói gì, khiến Vương Vĩ có phản ứng như thế.

. . ."Theo việc mẹ anh bỏ trốn cùng tình nhân". . .Chính những lời này khiến Vương Vĩ biểu hiện khinh thường cực độ. Tại sao chứ? Hàn Ấn cúi đầu nhìn chìa khóa vẫn luôn nắm trong tay kia, chìa khóa này là một chìa khóa ổ, trước khi thẩm vấn từng cho nhân viên chuyên nghiệp của khoa kỹ thuật xem qua, họ nói đây là một cái chìa khóa được đánh ra sau.

Hàn Ấn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt khinh thường của Vương Vĩ trên màn ảnh, sau đó lại cúi đầu đánh giá chìa khóa. . .ổ khóa. . .gara. . .Chìa khóa. . .chìa khóa đánh sau. . .Bỏ trốn. . .Khinh thường. . Thình lình, anh cười khan một tiếng, siết mũi nhẹ lắc đầu, chỉ vào phòng thẩm vấn dùng một loại ngữ khí tự giễu nói với Diệp Hi: "Đội trưởng Diệp, lần thẩm vấn vừa rồi, nếu có một ngày để cho các đồng nghiệp của tôi thấy, họ nhất định sẽ cười đến rụng răng."

"Sao vậy, anh nghĩ ra chỗ vấn đề rồi?" Nét mặt Diệp Hi kinh hỉ hỏi.

"Đúng, tôi nghĩ tôi hẳn đã tìm được một vài đáp án rồi." Hàn Ấn gật đầu nói, "Phiền cô gọi cho Cố Phi Phi, bảo cô ấy phái trợ thủ lại đấy lấy vật bám trên quần áo và giày Vương Vĩ tiến hành xét nghiệm, để xem có chút được chút manh mối nào không, lại bảo Cố Phi Phi mang luminol cùng chúng ta đến trấn Đoàn Sơn xem."

-- Hàn Ấn sở dĩ nhấn mạnh bảo Cố Phi Phi mang "Luminol", là vì loại thuốc thử kiểm tra vết máu lưu lại hiện trường phạm tội này, nhằm vào hiện trường phạm tội nhiều năm trước cũng sẽ hữu hiệu.

Thời gian sau nửa đêm, đám cảnh viên Hàn Ấn và Diệp Hi Cố Phi Phi chạy tới trấn Đoàn Sơn.

Chú hai Vương Vĩ giúp mở cửa sân, Hàn Ấn đi thẳng đến gara, lấy ra chìa khóa tìm được từ chỗ Vương Vĩ, chậm rãi cắm vào cái khóa lớn trên cửa gara, nhẹ nhàng vặn, "Lách cách" một tiếng khóa mở. Đồng thời Cổ Phi Phi

ở bên trong căn nhà phun "Luminol", kết quả biểu hiện: Phòng ngủ phía đông và phòng khách còn có trong bếp, đều phát hiện lượng lớn vết máu.

Hai khoản kết quả này đã chứng minh phán đoán của Hàn Ấn, anh nói với mọi người: "Vương Vĩ lén đánh ra một chiếc chìa khóa gara nữa, khóa trên cửa gara, sau này đã không cách nào hình thành giam cầm với hắn nữa, bởi vậy hắn từng nhiều lần nhìn lén cảnh tượng mẹ và tình nhân tằng tịu với nhau. Không chỉ thế, hắn cũng đã từng tận mắt thấy cha giết chết và phân thây mẹ mình và tình nhân, thậm chí rất có khả năng đã trợ giúp cha vứt xác. Chính vì kinh nghiệm như vậy, khiến công năng tình dục của hắn xuất hiện chướng ngại, cũng là kinh nghiệm như vậy, khiến hắn mê muội quá mức với án bằm thây của Duẫn Ái Quân.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Kết quả này nhất định có liên quan đến hiện trường phân thây của Vương Vĩ sao?" Diệp Hi hỏi.

"Đúng." Hàn Ấn giải thích ngay, "Tôi cũng có khuynh hướng cho rằng Vương Vĩ năm đó trợ giúp cha hắn tiến hành vứt xác, cứ thế, hắn rất có thể đã lợi dụng nơi vứt xác của cha hắn năm đó làm hiện trường giết người phân thây và giam giữ Hạ Tinh Tinh, bởi vì địa điểm cha hắn vứt xác chưa bao giờ bại lộ."

"Nếu nói như vậy, chúng ta có thể vòng qua Vương Vĩ, tập trung thông tin vào cha hắn là được." Diệp Hi lúc này đã hoàn toàn hiểu ra.

"Nhưng mà cha hắn đã qua đời rồi!" Cố Phi Phi ở bên cạnh nhắc nhở.

"Có lẽ chúng ta có thể hỏi chú hai của Vương Vĩ xem." Diệp Hi đáp lời, điều này cũng chính là suy nghĩ của Hàn Ấn.

"Ơ, các cậu gọi ta phải không?" Từ khi cảnh sát tiến vào nhà, chú hai của Vương Vĩ vẫn luôn ngồi xổm ngoài cửa hút thuốc, vừa nãy bỗng nghe được trong phòng có người nhắc tới mình, tưởng gọi ông ta, liền vội vào nhà.

"Đúng." Cũng đỡ phải phiền toái, Hàn Ấn theo lời của ông ta nói, "Bác à, trong ấn tượng của bác ba Vương Vĩ có một chỗ thế này hay không, tỷ như. . ."

Hàn Ấn nói được một nửa, liền bị ông cắt ngang: "Đồng chí cảnh sát có lời gì cậu cứ nói rõ, không cần quanh co lòng vòng, ta ở ngoài đã nghe được các cậu nói, ta biết vợ lão tam và thằng trai bao kia căn bản không chạy trốn, là bị em ta giết."

"Vậy được rồi, tôi sẽ nói thẳng." Hàn Ấn gật đầu nói, "Nếu ba Vương Vĩ giết mẹ anh ta và tình nhân kia, bác nghĩ ông ấy sẽ vứt xác ở đâu?"

Ông bác cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: "Nếu ở trấn bọn ta, hơn nữa nhiều năm như vậy không ai phát hiện, vậy chỉ có thể là Lão Sơn Lâm. À, Lão Sơn Lâm là cách gọi của trấn bọn ta, các cậu người thành phố thì gọi là 'Công viên rừng rậm quốc gia Đoàn Sơn' đó."

"Công viên rừng rậm quốc gia Đoàn Sơn? Đây chính là rừng rậm nguyên sinh, nghe đâu trong đó thế núi hung hiểm, đi vào trong có rất ít người có thể bình yên vô sự đi ra." Diệp Hi nói.

"Cô nói đúng. Nhưng lão tam vô cùng quen thuộc Lão Sơn Lâm, khi còn bé nó đã thích chui vào rừng kia chơi, cơ hồ mỗi ngày đều chạy tới đó hái hoa quả dại, trên người thường bầm xanh bầm tím, nhưng cho tới nay cũng không có ai vào đó cả. Ta nhớ có một năm, sinh viên đại học mấy thành phố lớn vào Lão Sơn Lâm thám hiểm, kết quả lạc đường, chính là lão tam trợ giúp chính phủ cứu họ ra."

"Rừng kia cũng rất lớn, có thể cụ thể hơn chút không?" Hàn Ấn hỏi.

"Ta cũng không biết nhiều, rừng kia ta cho tới giờ chưa từng vào sâu bên trong, có thể nó ném họ vào một cái hang đá vôi nào đó chăng?" Ông bác nói.

"Hang đá vôi? Bác là nói hang đá vôi cổ sao? Vậy không thể nào, nơi đó

hàng năm đều có người đến thăm, làm sao có thể nhiều năm như vậy mà không ai phát hiện ra thi thể?" Hàn Ấn nói.

"Không, không, không." Ông bác lắc tay nói, "Hang đá vôi cổ cậu nói cung cấp cho du khách đến tham quan, chỉ là một phần nhỏ mà thôi, kỳ thật cả ngọn núi này còn có một loạt hang đá vôi rất lớn chưa được khai phá, những nhánh nhỏ các cửa vào cửa ra của loạt hang đá vôi này nhiều không đếm xuể, khi còn bé thường nghe lão tam nói nó vào động đá vôi trong núi chơi gì gì đó."

"Lời bác ấy nói rất có khả năng, khi kiểm nghiệm thi thể Điền Mai, chẳng phải tôi đã nói nơi phân thây nhiệt độ khá thấp sao? Hang đá vôi bốn mùa nhiệt độ ổn định, vào khoảng 15 đến 18 độ, cho nên nếu phân thây trong hang đá vôi, trái lại hoàn toàn phù hợp với đặc thù thi thể." Cố Phi Phi nói chen vào.

"Vụ án này thật đúng là biến đổi bất ngờ, cho dù chúng ta bây giờ đã biết đại khái phạm vi hiện trường phân thây, cũng rất khó để dễ dàng tìm được địa điểm chuẩn xác." Hàn Ấn nói.

"Việc này ngược lại không thành vấn đề, cho dù phạm vi có lớn nữa, chúng ta có thể xin chỉ thị của thị cục, triệu tập toàn bộ cảnh lực mọi thành phố, vào rừng tìm kiếm. Vấn đề mấu chốt hiện nay là, chúng ta có thể xác định cha của Vương Vĩ năm đó thật sự đã vứt thi thể vào rừng quốc gia Đoàn Sơn không?" Diệp Hi nói.

Diệp Hi vừa dứt lời, điện thoại di động Cố Phi Phi liền vang lên, sau khi cô nghe máy, thì gật đầu với Hàn Ấn và Diệp Hi nói: "Hẳn có thể xác nhận. Trợ thủ của tôi nói trong điện thoại, trên quần áo Vương Vĩ đã phát hiện 'Calcium carbonate', quái thạch và thạch nhũ này chúng ta thường xuyên thấy được trong hang đá vôi, chính là vật chất lắng động của calcium carbonate, hơn nữa thông tin mọi người cung cấp, tôi nghĩ hiện trường phân thây chính là hang đá vôi thiên nhiên nào đó trong rừng Đoàn Sơn."

"Thật tốt quá, bây giờ tôi về thành phố xin chỉ thị cục trưởng." Diệp Hi

hưng phấn nói, lập tức vẻ mặt lo lắng, "Cách hừng đông còn mấy tiếng nữa, không biết Hạ Tinh Tinh có thể kiên trì được không."

"Không thành vấn đề, trong hang đá vôi mát mẻ ẩm ướt, tốc độ mất nước trong cơ thể Hạ Tinh Tinh sẽ chậm hơn so với tưởng tượng của chúng ta, yên tâm đi." Cố Phi Phi lập tức loại bỏ nỗi lo của Diệp Hi.

Sáng sớm, thị cục đặc phái gần ngàn cảnh lực đến trấn Đoàn Sơn chấp hành hành động giải cứu.

Cục trưởng Vũ Thành Cường tự mình trấn thủ chỉ huy, gần ngàn cảnh lực chia làm nhiều nhóm nhỏ, mang trang bị liên quan, chó nghiệp vụ tìm kiếm giải cứu, bắt đầu xuất phát về hướng rừng Đoàn Sơn.

Rừng Đoàn Sơn là khu núi rừng thiên nhiên bảo tồn dáng dấp nguyên thủy khá tốt, trước đó rất lâu đã được liệt vào khu bảo vệ sinh thái tự nhiên trọng điểm quốc gia, cho nên đến nay chưa hề khai phá phạm vi lớn. Chẳng qua sau khi phát hiện loạt động đá vôi cổ phía tây núi rừng, mới phải xây dựng một vài cảnh điểm du lịch, nhưng phạm vi khá giới hạn, hơn nữa khai phá động đá vôi cũng chỉ chiếm một phần ba loạt động đá vôi.

Cảnh sát đương nhiên sẽ không tìm kiếm cả khu rừng Đoàn Sơn, bởi vì khu dân cư trấn Đoàn Sơn chủ yếu tập trung phía nam rừng Đoàn Sơn, cảnh sát phân tích hang đá vôi cha Vương Vĩ vứt xác năm đó, hẳn sẽ không quá sâu, bởi vì trong rừng núi này thế núi dốc đứng, thảm thực vật rậm rạp, mà lâu năm không ai vào, thi thể mới chưa bị phát hiện, cho nên phạm vi hành động giải cứu, chủ yếu tập trung ở chân núi phía nam rừng Đoàn Sơn.

Một giờ trôi qua, tin tức các tổ truyền về đều chưa phát hiện mục tiêu, song đã xuất hiện tình huống cảnh viên bị thương, cũng may thương thế không nghiêm trọng lắm; Hai giờ trôi qua, mọi người vẫn chưa chờ được tin tức tốt; Rốt cuộc khi gần đến giờ thứ ba, có tổ truyền lại tin tức, phát hiện mục tiêu huyệt động.

Đúng như chú hai Vương Vĩ nói, nơi vứt xác của cha Vương Vĩ, cũng là

hiện trường Vương Vĩ giết người phân thây, là một nhánh hang đá vôi thiên nhiên nhỏ trong dãy hang đá vôi. Cửa hang ẩn sau đám cỏ dại rậm rạp, cao khoảng 2m, rộng 4m, đầu vào cửa động có một không gian trống trải hơn mười mét vuông, trần treo vài khối quái thạch màu lục, vào trong nữa không gian càng ngày càng hẹp, có vẻ sâu không lường được.

Hạ Tinh Tinh miệng bị dán chặt, tay chân bị trói, nằm nghiêng trên tấm thảm nỉ nhuộm đầy vết máu, trên mặt đất chung quanh cũng đỏ rực một mảnh, đỉnh đầu cô bé cách đó không xa, chất một đống xương vụn màu trắng, trên vụn xương đặt song song hai cái đầu lâu khô. Bên trong động còn có một bộ dụng cụ giết heo, thiết bị chiếu sáng hoàn chỉnh. . .Ý thức Hạ Tinh Tinh khá tỉnh táo, có tình trạng mất nước cường độ thấp. . .Tin tức Hạ Tinh Tinh được giải cứu thành công từ bộ đàm truyền tới các nhóm nhỏ, trong núi rừng truyền ra một tràn tiếng vỗ tay và hoan hô, Khang Tiểu Bắc gia nhập vào nhóm nhỏ chấp hành giải cứu nào đó, mặc dù không thể tự tay giải cứu bạn gái mình, nhưng lúc này đã kích động mà chảy xuống nhiệt lệ nam nhi. . .

Phòng thẩm vấn. Lần nữa thẩm vấn Vương Vĩ, hắn vẫn duy trì "Ý chí chiến đấu vang dội".

Diệp Hi đưa cho hắn một chai nước khoáng, hắn cũng không khách khí, nhận lấy mở nắp, ừng ực uống vài ngụm, sau đó ợ vang một cái, ngẩng đầu nhìn Hàn Ấn và Diệp Hi ngồi đối diện.

Diệp Hi khinh miệt cười, nói: "Đừng cố nữa, chúng tôi đã cứu Hạ Tinh Tinh ra rồi, cũng đã tìm được hài cốt của mẹ anh và tình nhân bà ta, cũng đủ chứng cứ anh giết người phân thây rồi."

Diệp Hi vừa nói chuyện, vừa ném vài tấm ảnh chụp hiện trường giết người phân thây trong hang đá vôi.

Vương Vĩ nhìn chằm chằm những bức hình này cẩn thận phân biệt, vẻ mặt từ từ đờ đẫn, lập tức cầm lấy chai nước trên bàn, uống một hơi cạn sạch nước còn lại bên trong. Tay hắn bóp cái bình rỗng, mặt không chút biểu cảm

chậm rãi nói: "Tôi thấy ba ở trong phòng bếp từng dao một đâm mẹ mình, chặt đầu bà, chặt tay bà, mổ xẻ ngực bà, túm tim gan phổi bà ra, chặt đùi bà thành từng khúc một. . .Ông ấy thấy sự xuất hiện của tôi, chỉ hơi sửng sốt, nhưng động tác trên tay vẫn không hề ngừng lại. Sau đó tôi chủ động tìm khăn lau, giúp ba thu dọn vết máu trong phòng ngủ và phòng khách, lại giúp ông nhặt từng mảnh xác vào trong bao bố, cuối cùng ông đưa theo tôi đến rừng Đoàn Sơn vứt xác. Sau khi vứt xong tôi ngồi trong xe ba, một chút tâm lý bi thương và sợ hãi cũng không có, tôi cảm giác vô cùng thống khoái. Về sau, ba có đưa tôi trở lại thăm mẹ vài lần. . ."

Vương Vĩ điên cuồng tàn nhẫn, cuối cùng ký tên xuống khẩu cung của hắn, vào khoảnh khắc bị đưa khỏi phòng thẩm vấn kia, hắn đột ngột quay đầu lại cười với Diệp Hi, bỏ lại một câu kinh người: "Duẫn Ái Quân cũng là tôi giết, nhưng hôm nay tôi không muốn nói, tôi mệt rồi, ngày mai nói sau!"

Vương Vĩ thình lình tung ra câu nói này, nhất thời Diệp Hi có chút hồ đồ, cô quay đầu nhìn phía Hàn Ấn, Hàn Ấn lắc đầu, khinh miệt cười. . .Nửa đêm, Hàn Ấn bị chuông điện thoại di động đánh thức, nghe máy, bên trong truyền ra thanh âm uể oải của Diệp Hi: "Vương Vĩ đã cắn lưỡi tự sát tại phòng giam. . .Đều tại tôi, không theo dõi đến nơi đến chốn. . ."

"Đừng tự trách mình nữa, hắn có lòng muốn chết, cô ngăn không được đâu." Hàn Ấn nói.

Đoạn Kết

"Án bầm thây 1. 4", mặc dù do kẻ phạm tội chưa chịu pháp luật xét xử mà thoáng để lại chút tiếc nuối, nhưng tổng thể mà nói xem như đã kết án thành công, đồng thời có nghĩa là điều tra đối với vụ "Án bầm thây 1. 18" lần thứ hai ngưng hẳn. Trong vụ án này, Mã Văn Đào và Hứa Tam Bì đều có thể là hung thủ, nhưng tất cả chứng cứ có thể chỉ ra họ đều đã mất. Mã Văn Đào đã chết, bản thảo sách đã bị thiêu hủy, ngay cả Dư Mỹ Phân Hàn Ấn cho rằng có thể chỉ ra Mã Văn Đào hoặc Hứa Tam Bì cũng đã chết, thế này thật là chết không có đối chứng. Mặt khác, cái chết của Dư Mỹ Phân, qua mô phỏng hiện trường của Cố Phi Phi, nhiều lần đo đạc phương vị, khoảng cách, và vị trí máu, đồng thời thông qua quá trình máy tính xây dựng vụ án phát sinh, cuối cùng được phán định là chết ngoài ý muốn.

Sân bay quốc tế thành phố J.

Sắp tiến vào cửa kiểm tra an ninh Hàn Ấn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh. Mặc dù đêm qua Diệp Hi đã đến nhà khách tạm biệt anh linh đình, cũng áy náy cho biết vì buổi sáng thị cục có hội nghị quan trọng không cách nào đến đây tiễn được, nhưng giờ phút này anh vẫn ngóng chờ kinh hỉ xuất hiện ngoài ý muốn. Có lẽ sự xuất hiện đột ngột của Diệp Hi, sẽ làm anh phun ra ngay những lời anh nghẹn ở cổ họng chưa nói được đêm qua.

Cuối cùng, anh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nhưng không phải Diệp Hi -- Là Cố Phi Phi.

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Làm sao vậy? Thất vọng rồi đúng không? Không phải người anh muốn gặp, đúng không?" Cố Phi Phi còn chưa đến gần, miệng đã bắt đầu đâm chọt người.

Hàn Ấn cười nghênh đón, dùng sức cầm tay cô: "Cám ơn cô có thể đến tiễn tôi."

"Được rồi, sắp đến giờ rồi, không đả kích anh nữa, nói chính sự." Cố Phi Phi nhìn như vô cùng trịnh trọng nói, "Tôi đến, một là để tiễn anh, còn vì muốn đưa ra lời mời tới anh."

"Mời? Mời cái gì?" Hàn Ấn buồn bực hỏi.

"Vừa nhận được thông báo, xong vụ án này, tôi sẽ được điều đến bộ chi viện trọng án của bộ nội vụ. Đó là một bộ phận mới được thành lập, sẽ tập hợp tinh anh trong các loại pháp y giám chứng, phân tích hành vi, thông tin mạng, hình trinh vân vân, công năng chủ yếu là nhằm vào các vụ án nghi nan ác tính khu vực tỉnh thành đưa ra hiệp trợ thích hợp, bộ nội vụ và bộ chi viện cố ý ủy thác tôi long trọng đưa ra lời mời tới anh." Thấy Hàn Ấn cười không đáp, Cố Phi Phi nói tiếp, "Tôi biết anh có thể không bỏ xuống vai giáo sư được, cho nên sẽ cho anh một thời gian ngắn để suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi thì gọi điện thoại cho tôi."

(dịch Bánh Tiêu: http://banhtieu137.blogspot.com/)

"Được rồi, tôi sẽ cân nhắc, cho cô câu trả lời thuyết phục." Lời mời này thật sự quá mức đột ngột, hơn nữa như lời Cố Phi Phi nói, Hàn Ấn vẫn vô cùng quan tâm tới vai giáo sư của mình, cho nên trong khoảng thời gian ngắn quả thực không cách nào trả lời cô được.

Trong đại sảnh lại vang lên tiếng loa thúc giục hành khách đăng ký, Cố Phi Phi không nhiều lời nữa, phất tay nói: "Tôi sẽ chờ tin của anh, lên đường bình an!"

"Được, tạm biệt!" Hàn Ấn cũng vẫy tay, xoay người đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Ngày 9 tháng 1, năm 2013, thôn Cao Trầm, ngày giỗ.

Bởi vì không biết ngày chính xác con gái Duẫn Ái Quân qua đời, Duẫn

Đức Hưng liền lấy ngày con gái mất tích ở trường làm ngày giỗ cho con.

Suốt mười bảy năm qua, năm tháng lưu chuyển sớm đã làm phai nhạt bi thương trong lòng, trong lòng Duẫn Đức Hưng mỗi một lần cúng tế, thật giống như đi thăm con sống ở nơi xa vậy, ông ngược lại rất mơ ước cuộc sống này. Ông có thể lải nhải việc nhà với con gái, kể chút chuyện xảy ra gần đây trong thôn, kể chút tình hình gần đây của đám bạn cô năm đó, kể chút chuyện cuộc sống của ba mẹ em gái. . .

Sáng hôm nay, thời tiết nắng ráo, trong sơn cốc gió yên cây ngừng, tâm tình Duẫn Đức Hưng cũng rất vui vẻ.

Đi tới trước mộ phần của con gái, chẳng biết tại sao chung quanh lại có một mùi thuốc lá nồng nặc, Duẫn Đức Hưng nghĩ mùi đó có chút giống tẩu thuốc mình hút, không đúng, hình như so với của mình càng nồng hơn. Chẳng lẽ có người đã tới sao? Duẫn Đức Hưng vừa buồn bực, vừa buông cái giỏ trên tay, bên trong là bữa sáng ông tự tay làm cho con.

Lập tức, ông phát hiện trên mộ con gái một cái hộp vuông màu trắng, ông hiếu kỳ cầm trong tay mở ra xem, trong giây lát giật mình thiếu chút nữa quẳng cái hộp, bởi vì bên trong chính là một ngón tay khô héo.

Năm đó cảnh sát nói chỉ tìm được chín ngón tay của con gái, chẳng lẽ đây là một ngón chưa tìm được sao? Đây là ngón tay của Duẫn Ái Quân? Ai, là ai để ở đây? Là hung thủ giết người sao?

Duẫn Đức Hưng nắm chặt ngón tay khô héo của con gái nhìn quanh khắp nơi, chỉ thấy một bóng người đang lay động tít tận nơi chân núi, cũng càng chạy càng xa, Duẫn Đức Hưng bất chấp tất cả điên cuồng xông về hướng bóng người kia, trong sơn cốc mênh mông quanh quẩn tiếng gào tê tâm liệt phế của ông: "Mày đứng lại! Mày là ai? Mày rốt cuộc là ai? Mày giết Ái Quân của tao mày sống yên được sao?"